

Giới thiệu Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)

Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh) là tác phẩm truyện teen của tác giả Lucifer 111. Truyện kể về Dương Ngọc Hải Băng: con gái thứ của tập đoàn Dương Ngọc, tập đoàn số 1 thế giới, quyền lực, vô cùng lớn và có sức ảnh hưởng đến mọi khía cạnh trong cuộc sống.

Riêng nó, nó lại vô cùng lạnh lùng và ít nói, ngay cả với gia đình, nhưng cực kì thông minh và bộ óc thiên tài vượt trội.

Hoàng Lâm Duy Phong: con trai duy nhất của ông vua thế giới ngầm Hoàng Lâm Tuấn Nguyên, từ nhỏ đã được huấn luyện trở thành một người tàn nhẫn, giết người không gợn tay.

Cô, nàng công chúa của thế giới ánh sáng.

Anh, chàng hoàng tử của bóng đêm.

Hai thế giới tách biệt, hai con người vì những toan tính, áp đặt của ba mẹ mà mất đi cảm xúc của con tim từ lâu. Nhưng liệu họ có thể cùng nhau cảm nhận vị ngọt của tình yêu.

Mời độc giả theo dõi tựa truyện hay và thường thức.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Nhập Học

Sáng.

Trường Dương Ngọc tập nập những tân sinh viên. Trên từng khuôn mặt thể hiện rõ niềm háo hức và hồi hộp khi bước chân vào Dương Ngọc. Quá rộng! Nhìn qua cũng đủ biết đây là một ngôi trường xuất sắc. Không cần phải có tiền hay địa vị, nhưng đã là học sinh của Dương Ngọc thì luôn phải là người giỏi nhất. Đây là nơi hội tụ những nhân tài với trí thông minh tốt đỉnh, phải qua được những bài kiểm tra cực kỳ gắt gao mới có cơ hội vào đây học. Hôm nay là khai giảng.

Từng sinh viên bước vào lớp học đã được qui định sẵn. Các lớp được phân theo mức độ thông minh, trong đó A1 là lớp xuất sắc nhất, trung bình chỉ 10 người 1 lớp!

Bước vào lớp A1 – ngành quản lý, kinh doanh, học sinh tự ổn định chỗ ngồi. Một lúc sau cô giáo bước vào cùng một cô gái kì lạ với mũi lưỡi trai đen kéo sụp che nửa khuôn mặt, tai đeo mp3.

– Các em! Tự giới thiệu, cô là Diệu Ái Linh, giáo viên sẽ dạy kinh tế lớp này. Hãy cố gắng, vì Dương Ngọc không chấp nhận kẻ kém cỏi!

Thật ngắn gọn. Các học sinh bắt đầu chú ý đến cô gái kia, nhủ thầm: ” Học sinh lớp này sao? Đáng nhẽ phải vào lớp từ 30 phút trước r chứ?”

– Nghe cho rõ đây, cô gái này là Dương Ngọc Hải Băng, con gái Dương Ngọc Mạnh Vũ, sẽ học lớp này. Đối xử cho tốt.

Cả lớp mở to mắt, nín thở. Con gái Dương Ngọc Mạnh Vũ, nghĩa là con gái chủ tịch trường. Mạnh Vũ là một con quý khổng lồ trong giới kinh doanh, tập đoàn của ông vượt xa những tập đoàn thứ 2,3 về mọi mặt. Ông được mệnh danh là con người đầy mưu mô xảo quyệt, đầu óc cực kỳ nhạy bén khi đã ngoài 50. Cả lớp như hoá đá, nhìn chằm chằm vào cô gái ấy.

– Còn nữa, Hải Băng mới 16 tuổi nhưng đủ, thậm chí thừa sức vào học tại đây. Thân phận của Băng sẽ chỉ có lớp ta biết. Ai dám tiết lộ ra ngoài sẽ bị đuổi học ngay tức khắc. Hãy nghe lời, và biết điều thì đừng động vào cô bé.

Cả lớp lại sững sờ. Hải Băng kém họ 2 tuổi!

Hải Băng dường như không quan tâm đến xung quanh. Từ bé cô đã được những chuyên gia giỏi nhất dạy dỗ, cô vào đây chỉ vì cha cô muốn con gái mình thử học tập trong một môi trường mới, cạnh tranh hơn. Bộ óc thiên tài của cô đủ khả năng tốt nghiệp Đại học. Đi một mạch đến đây bàn cuối, ngồi vào chiếc bàn trống cạnh cửa sổ, cô lôi từ trong cặp chiếc laptop trắng, tập trung vào những con số trên màn hình hơn là bài giảng trên kia.

Trong lớp, có một vài cặp mắt nhìn cô thích thú, nghĩ về ích lợi của bản thân khi có thể kết thân với cô. Đặc biệt, ánh mắt lạnh lùng có chút sắt đá của

Hoàng Lâm Duy Phong như dán chặt vào cơ thể mảnh mai ấy. Với đôi mắt đen sẫm màu cà phê, cái mũi cao, thẳng, khuôn miệng quyến rũ và làn da không tí vết, cậu mới vào trường đã đồn đồ ko biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ, ngay cả đàn chị lớp trên. Cộng thêm gia thế là con trai độc nhất của ông vua thể giới ngầm, cậu thu hút nhưng làm người ta ko dám đến gần.

Đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Băng, đôi chút tò mò về khuôn mặt ẩn dưới vành mũ ấy nhưng lập tức quay đi ko chút bận tâm.

Ra chơi.

Hải Băng đi một mạch đến vườn cây sau trường. Vành mũ kéo sụp và tai mp3 văng vẳng một giai điệu buồn, cô ngồi xuống thâm cỏ non xanh. Đây là nơi mà cha đã xây riêng cho cô để được một mình yên tĩnh, rất ít người biết tới. Ông hiểu, cô con gái này rất ghét sự ồn ào. Những ngón tay dài thon thả lướt nhanh trên bàn phím.

Có tiếng bước chân sau lưng cô. Băng tuy nghe mp3 nhưng vẫn có thể cảm nhận người nào đó đang đến gần. Cô biết đó là ai nhưng chẳng hề có ý định quay đầu lại.

– Em gái, lại làm việc sao. Mới vào trường hôm đầu mà.

Ko có tiếng trả lời. Dương Ngọc Minh Nguyệt, chị gái Băng, khẽ khàng ngồi xuống cạnh cô, quá quen với việc bị phớt lờ như thế.

Khẽ liếc sang máy tính Băng, Nguyệt hơi chóng mặt bởi những con số và chữ chỉ chít chạy vun vút trên màn hình. Thở dài, cô tiếp tục đọc thoại:

– Con bé Mỹ sắp sang đây đấy, nó nghe em vào học thì rú rít lên luôn. Nhưng trường ngăn cách giữa khu trung học và đại học cao phết đấy, để xem con bé qua làm sao. Mà kê cũng lạ, em đâu cần phải đi học. Bộ óc vượt trội vậy, lấy bằng tiến sĩ bác học cũng được chứ chẳng chơi. Rèn kinh nghiệm à?

Nhà Dương Ngọc có 3 cô con gái, 3 tính cách. Chị cả Dương Ngọc Minh Nguyệt – 19 tuổi – là một người nóng bỏng, quyến rũ. Với tài ngoại giao thiên phú, cô đã ký được không ít những hợp đồng quan trọng cho công ty, đặc biệt là với một vài tên công tử nhà giàu vì mê mẩn nhan sắc của cô mà đặt bút kí ko do dự. Cô con gái thứ Hải Băng – 16 tuổi – thì xinh đẹp theo một chiều hướng hoàn toàn khác, thậm chí còn hơn cô chị. Cuối cùng là Dương Ngọc Huyền Mỹ – 15 tuổi – là một cô bé nhí nhảnh, lúc nào cũng cười, nhờ sự nhanh nhẹn và đôi tai nhạy bén, cô bé đã ko ít lần mang về những thông tin quan trọng về những tập đoàn khác cho cha.

Mạnh Vũ công nhận ông có 3 cô con gái vô cùng tài năng, chúng như cánh tay phải của ông, để Dương Ngọc phát triển được như ngày nay thì quả thật 3 cô con gái góp phần ko nhỏ. Trong đó, ông đặt rất nhiều kì vọng cô con gái thứ – Hải Băng. Với bộ óc siêu phàm đó, ông tin Băng sẽ làm Dương Ngọc phát triển hơn nữa trong tương lai, bản thân cô cũng đã cứu ông trong nhiều hợp đồng tỷ đô. Đặc biệt hơn nữa, là hacker số 1 thế giới, cô ngăn ko cho những tập đoàn khác ăn cắp thông tin quan trọng của công ty.

– Chị Băng xấu quá!!!! Vào trường học mà k thêm nói với em! – Một tiếng thét chói tai vang lên làm Nguyệt phải lấy tay bịt chặt tai lại.

Hải Băng khẽ nhủ mày nhưng nhanh chóng quay trở lại vào chiếc laptop.

Huyền Mỹ nhảy từ trên bức tường ngăn cách xuống, miệng lẩm bẩm khó chịu. Nguyệt bật cười:

– Chị cứ nghĩ em sẽ ko qua nổi bức tường đó cơ đấy. Trèo như khi ấy nhì?

Mỹ nhăn mặt, chu môi:

– Chị Nguyệt quá đáng. Người ta hotgirl xinh đẹp ngồi ngồi thế này mà chị ví là khi. Em hơi bị nhiều giai theo đấy nhá!

Nguyệt cười cười:

– Trường j chứ nhan sắc thì làm sao em bằng Băng được. Chị còn ko thể độ nổi nữa là. Mà quả thật, Băng này, sao em thích đội mũ quá vậy? Đẹp thì phải cho người ta chiêm ngưỡng chứ?!

Mặt Mỹ dịu xuống, nhỏ quay sang Băng:

– Phải đó chị à. Lúc nào cũng kéo sụp mũ xuống, chị ko thấy bất tiện sao?

Hải Băng khẽ nhủ mày. Cô thấy khó chịu vì ko thể tập trung. Chợt, một giọng nói trong veo, cao vút cất lên làm tim Mỹ, Nguyệt dừng lại một nhịp:

– Ôn quá!

Hai cô cùng thở dài, tính cách Băng thì hai người cũng đã quá quen rồi. Nguyệt đứng dậy, nói:

– Được, chị để em yên tĩnh. Cũng sắp hết giờ ra chơi rồi, chị về lớp đây. Cả Mỹ nữa, em về đi, k lủ giai ở trường lại lo lắng.

Mỹ bĩu môi, xi dài một tiếng:

– Cái lủ đó cũng thật phiền phức. Băng à, chị cứ làm hết việc rồi vào lớp đi nhé. Em đi đây.

Nói rồi nhò đu người lên bức tường ngăn cách cao 3m, nhẹ nhàng đáp xuống bên kia.

Còn lại một mình, Băng tập trung làm việc. Tiếng trống hết h ra chơi vang lên cũng là lúc công việc hoàn thành. Cô ko vào lớp, mặc kệ! Sáng nay phải dậy sớm và đêm qua thức đến 2h sáng xem xét tài liệu làm cô mệt mỏi. Đầu óc hơi quay cuồng, cô cũng chưa ăn sáng, hai mắt khẽ nhắm lại, cô dựa vào góc bàn lẳng đàng sau, rơi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Tiếng Đàn

Trong lớp.

Mọi học sinh đều chăm chú nghe giảng, ko muốn trong tương lai mình bị đuổi khỏi ngôi trường danh giá này. Vài người thắc mắc khi ko thấy cô tiểu thư nhà Dương Ngọc đâu nhưng nghĩ lại thì cũng ko phải chuyện của mình, quan tâm làm j.

Tiếng giảng đều đều, Duy Phong là người duy nhất chẳng thiết tha j bài giảng trên kia, chán nản và bức bối, cậu đứng lên, định bỏ ra ngoài.

– Em kia, vẫn còn trong h học, em định đi đâu thế? – Tiếng cô Ái Linh vang lên làm Phong khựng lại, thật phiền phức. Cậu quay ngoắt sang cô giáo, buông một tiếng duy nhất:

– Chán!

Cô Ái Linh rùng mình trước ánh mắt đáng sợ ấy, lắp bắp:

– À...ừ. Em...cứ ra ngoài đi...nhưng...phải làm bài về nhà đấy.

Phong chả quan tâm, cậu bước một mạch ra ngoài. Có thể không khí trong lành sẽ làm cậu sáng khoái hơn đôi chút.

Lòng vòng quanh trường, Phong chả thấy có j đáng để bận tâm. Trường Dương Ngọc chia làm 2 khu: trung học và đại học. Trong đó, mỗi khu lại chia ra làm 4 dãy nhà A,B,C,D. Cậu đi đến dãy nhà D – cũng là dãy khuất nhất, dự định tìm một chỗ để ngủ. Chợt, cậu để mắt đến một khoảng sân trông rất khó nhìn thấy qua khe tường chỉ đủ 1 người chui lọt. Hoàn hảo! Khẽ lách qua, đập vào mắt cậu là thảm cỏ xanh mướt trải rộng, hàng loạt loại hoa và cây thi nhau tươi tốt. Thật ko ngờ là ở đây lại tồn tại một nơi đẹp đến thế. Đảo mắt một vòng, cậu thấy một bóng người với tà váy trắng ẩn hiện sau góc bàn lẳng. Nhẹ nhàng lại gần, cậu khẽ nhếch môi: “Đây ko phải là cô tiểu thư nhà Dương Ngọc sao?!”

Ngồi xuống đối diện Băng, cậu thấy hơi lạ khi mà người con gái ấy đội cả mũ đi ngủ: “Là xấu quá nên ko muốn lộ mặt sao?” Trong lòng dâng lên chút tò mò, Phong đưa tay, khẽ khàng bỏ cái mũ xuống. Làn tóc mượt, nâu dài buông xuống chạm vào cổ. Cậu sững lại. Quá đẹp! Làn da trắng ngần ko tì vết, hàng mi cong dài khép nhẹ, cái mũi thanh tú cao và thẳng, làn môi mọng ướt hơi đỏ tự nhiên; gió đầu thu làm tóc cô khẽ bay bay. Một vẻ đẹp mê đắm lòng người! Dưới tán bàng lẳng còn sót lại vài đóa hoa tím nở muộn, cô thật giống như một thiên thần lưu lạc xuống trần gian.

Nhưng đẹp hay ko thì liên quan đến cậu sao? Ko hề! Phong ngậy người ngắm người con gái ấy một lúc, rồi đưa tay với lấy cái mũ trên cổ định đội lại cho cô thì bất chợt, từ trong đôi mắt đang khép ấy, lẩn ra một giọt nước trong veo. Cậu khựng lại. Như một phản xạ, Phong đưa tay, nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt ấy. Bất ngờ, Băng nắm chặt lấy tay cậu, ôm chầm lấy người cậu. Phong khá bất ngờ, định đẩy cô ra thì thấy ươn ướt ở ngực áo. Cô đang khóc! Từng hàng nước mắt cứ thế tuôn ra, thấm đẫm trái tim cậu. Nhìn xuống cơ thể nhỏ bé đang run lên từng hồi trong lòng, Phong bất động. Cậu chẳng hề có ý định dỗ dành cô. Phong ko phải người như thế, không phải kiểu người dễ mềm lòng trước cái thứ giả tạo như nước mắt! Cậu đã tin vào nó một lần và đã chịu tổn thương rất lớn, tuyệt đối sẽ ko có lần thứ hai!

Một giọng nói cao vút, trong veo đột ngột cất lên, cắt ngang những suy nghĩ ngổn ngang trong lòng cậu:

– Mẹ... Đứng đi...đừng bỏ con!... Đứng mà...

Mẹ sao?! Cô vừa nói là ” Đứng đi “?! Những ký ức lại ủa về, cào vào vết thương trong lòng cậu. Ko phải người đàn bà đó cũng đã bỏ cậu mà đi sao?! Khóc lóc nói yêu cậu nhưng vẫn lạnh lùng quay đi ko thèm nhìn lại sao?! Cô gái trong lòng cậu, cũng phải chịu một nỗi đau như thế ư? Cái nỗi đau như xé rách tâm hồn và con tim khi một người ta yêu ra đi... và cuối cùng trở thành hận thù... Cậu vòng tay ôm lấy Băng. Chỉ ít thì cậu hiểu nỗi đau cô đã trải qua. Bàn tay vô thức vuốt nhẹ từng lọn tóc nâu, thật mượt mà...thơm nữa... Khoan! Cậu đang làm j thế này? Khẽ gỡ tay Băng ra, cậu dựa người cô vào góc bàn lẳng, lau hết những giọt nước mắt và đội lại mũ, Phong quay đi; có vẻ như cậu sẽ phải tìm chỗ khác để chợp mắt rồi.

30 phút sau.

Băng tỉnh dậy. Cô nhìn quanh quất. Trong giấc ngủ, cô cảm thấy một vòng tay ấm áp ôm lấy mình. Là ai? Cảm giác thật quen thuộc... Mẹ?! Là mẹ sao?! Cô lắc đầu, ko thể nào, mẹ cô đã chết rồi. Có thể chỉ là tưởng tượng thôi. Ngược lên tán bàng lẳng, cô thần thờ. Cũng đã hơn 10 năm rồi, ngày

nào cô cũng nhớ đến mẹ. Nhớ đến ánh mắt bà hiền từ nhìn cô, vòng tay ấm áp khẽ ôm cô vào lòng khi cô hỏi về ba, và cả tiếng đàn hằng đêm mẹ đánh cho cô nghe, ru cô ngủ...

Một cô gái khoảng 20 tuổi chạy về phía cô, cúi gập người:

– Cô chủ!

Đó là Zoe, vệ sĩ riêng của cô, là một người võ nghệ tốt đỉnh, được ba cô tin tưởng giao nhiệm vụ bảo vệ cô con gái thứ. Zoe vốn là con nuôi của mẹ Băng. Cô đã ko thể bảo vệ được vị ân nhân đã cứu mạng mình năm xưa thì bây h, cô nguyện dùng cả tính mạng để đảm bảo an toàn cho giọt máu của bà ấy.

– Cô chủ! Thật may tôi đã tìm thấy cô. Cô vẫn chưa ăn sáng, để tôi đi mua đồ. Ông chủ đã dặn phải để cô ăn đủ bữa, vậy mới có sức làm việc.

Zoe là vệ sĩ 24/24, nhưng ko thể đứng kề kề bên cạnh cô chủ trong h học, vậy nên Mạnh Vũ chỉ tiết lộ thân phận cho lớp Băng, để những học sinh biết điều mà ko động vào cô.

Băng lôi từ trong túi ra một chiếc điện thoại, gõ vài chữ rồi đưa ra trước mặt Zoe: ‘ Sữa. Sandwich ‘. Zoe hiểu ý, gật đầu rồi chạy đi mua đồ, k quên dặn Băng ngồi yên chỗ đó.

Một lúc sau, Zoe quay lại, trên tay là hộp sữa với mấy miếng bánh sandwich. Nhìn Băng ăn ngon lành, Zoe ko khỏi mỉm cười. Với cô, Băng như một người em gái, cô biết cô bé từ nhỏ, xót xa cho một người ngày xưa luôn nở nụ cười trên môi chỉ vì mất đi người yêu thương mà khuôn mặt xinh đẹp đã ko còn biểu lộ cảm xúc. Dù rất muốn ôm đứa em bé bỏng vào lòng mà an ủi nhưng với thân phận là người hầu và cô chủ, Zoe chẳng thể làm j hơn là luôn bảo vệ cô bé ấy.

Ăn xong, Băng đứng lên, lại gõ vài dòng vào điện thoại, giờ ra: ‘ Đi đi ‘.

– Nhưng cô chủ, cô định đi đâu chứ, nhớ xảy ra chuyện j...

Giọng nói cao vút cất lên:

– Đi đi.

Zoe thờ dãi, đã quen với tính bướng bỉnh của cô, miễn cưỡng quay người bước đi.

Còn lại một mình, Băng ra khỏi vườn cây, đi về phía cuối dãy nhà B.

Đứng trước cửa một phòng học khá cũ, dường như chẳng có ai dùng tới, cô bước vào. Bên trong là hàng loạt những dụng cụ âm nhạc, dương cầm, guitar, trống... tất cả đều có. Băng nhẹ nhàng cầm lên cây vĩ cầm màu trắng ở góc phòng, dường như là vật sạch nhất ở đây, đặt lên vai. Cô bắt đầu chơi, những thanh âm tuyệt mỹ vang vọng, tràn ngập không gian. Từng nốt đàn cất lên, mang theo cảm xúc của cô, có phần ai oán và bi thương. Băng nghĩ về mẹ, về tiếng đàn đã từng đưa cô vào giấc ngủ hằng đêm. Cô cứ chơi, mượn từng thanh âm gửi nỗi buồn vào trong gió, cuốn đi.

Băng ko biết, và có lẽ sẽ chẳng bao h ngờ được, từng nốt vĩ cầm hàm chứa bao tầng cảm xúc của cô, đã bị ai đó tình cờ nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Ngoại Truyện: Quá Khứ

Ngày xưa ngày xưa, khi Mỹ còn chưa được sinh ra, và Mạnh Vũ vẫn còn là một chàng trai 33 tuổi quyến rũ, phong độ. Anh là cậu ấm độc nhất của tập đoàn Dương Ngọc bấy h đã vô cùng hùng mạnh. Do bị gia đình ép buộc, Vũ phải kết hôn với Trịnh Phương Giang, tiểu thư của một gia đình giàu có. Giang yêu anh, nhưng anh ko hề yêu cô. Hai người sinh ra Minh Nguyệt. Khi Nguyệt được 3 tuổi, Vũ quá chán việc sống với người vợ không nhéo, trẻ con nên viện cớ đi công tác, sang Pháp xả hơi. Chính ở đây, anh đã gặp người phụ nữ anh nguyện yêu suốt đời, đồng thời cũng là mẹ Băng – Thanh Cầm.

Vương Đặng Thanh Cầm – cô là một người Pháp gốc Việt. Hồi đó, cái tên Thanh Cầm được biết đến là một nghệ sĩ violin tuyệt đỉnh, đồng thời cũng sở hữu nhan sắc nghiêng thành đổ nước. Lần đầu tiên nhìn thấy dáng hình mảnh mai ấy trên sân khấu, Mạnh Vũ đã ko thể rời mắt. Khuôn mặt đó, thân hình đó cộng với cái khí chất ung dung cao ngạo trên sân khấu làm anh say đắm. Tiếng đàn len lỏi trong tâm hồn anh, khơi dậy cái thứ cảm xúc anh chưa một lần được cảm nhận ở bên Phương Giang. Cái giây phút ấy, trong mắt anh chỉ có cô, tâm hồn anh tràn đầy những thanh âm du dương trầm bổng cô tạo nên. Anh đã yêu! Là thật sự, vô cùng yêu một người con gái dù cho chưa một lần trò chuyện. ” Vương Đặng Thanh Cầm, em phải là của tôi! Của một mình tôi thôi! ”

Từ ngày đó, anh đi theo cô mọi lúc mọi nơi, chủ động làm quen, tán tỉnh cô. Cô có vẻ lạnh lùng, xa cách. Anh càng thích! Anh quan tâm chăm sóc cô từng chút một, mặc kệ cô có đồng ý hay ko. Rồi ông trời cũng ko phụ lòng anh, Cầm nói yêu anh lần đầu tiên sau một thời gian dài bị cái đuôi là anh đeo bám. Tim Vũ như muốn vỡ oà trong niềm hạnh phúc tột cùng. Họ yêu nhau, bằng cả trái tim. Anh k giấu diếm cô điều gì, kể cả về Giang và Nguyệt. Cầm tin vào tình yêu của anh, vẫn yêu anh. Nhưng đời là thế, ông trời hay ghen với những tình yêu đẹp như vậy, phải chia cắt!

Ở Việt Nam, Phương Giang chán nản khi mà Vũ ko có nhà. Hỏi nơi anh đi, cô dẫn theo Nguyệt sang Pháp. Và cô tình cờ nhìn thấy, Vũ đang nắm tay người phụ nữ khác, cười nói trên phố. Nụ cười đó, anh chưa bao h dành cho cô! Ghen tức lồng lộn, nhưng Giang ko muốn mất anh, cô gọi điện, tỏ vẻ nhớ anh, nũng nịu đòi anh về, nói rằng nếu ko ba mẹ sẽ rất tức giận. Ko muốn bị đấng sinh thành rầy la hơn là nhớ Giang, bất đắc dĩ, Vũ quay về. Lúc đó, Thanh Cầm đang mang thai Băng.

Về nước, Giang muốn có thêm một đứa con nữa với anh để tăng ràng buộc. Cô được bố mẹ anh ủng hộ, Vũ ko thể ko đồng ý. Huyền Mỹ được sinh ra. 3 năm qua đi, dù cho có 2 đứa con gái đáng yêu bên cạnh, Vũ vẫn hằng đêm nhớ đến Cầm. Anh nhớ cô da diết, muốn được nghe giọng nói, tiếng cười của cô, muốn cảm nhận hơi ấm của cô trong vòng tay anh. Phương Giang để ý tất cả những điều đó, tất nhiên cô hiểu lí do. Cô ghen tức, cô hận con đàn bà đó! Con đàn bà đã cướp mất trái tim anh trong khi nó đáng ra phải là của cô! Lao vào cái hố sâu tuyệt vọng của một tình yêu mù quáng, Giang thuê người...giết chết Vương Đăng Thanh Cầm!

Băng được 4 tuổi. Cô bé hồn nhiên, xinh xắn thậm chí còn hơn cả mẹ. Thanh Cầm yêu chiều con gái hết mực, nhưng cô vẫn ko khỏi đau khổ mỗi khi đứa con gái bé bỏng hỏi về bố nó. Đã 3 năm kể từ khi anh để cô ở lại với giọt máu của anh. Phải chăng anh đã quên cô? Ko! Cô phải tin vào tình yêu của anh, anh nhất định sẽ quay lại bên cô.

Nhưng, vào một đêm, cái đêm một túm người áo đen đòi lấy mạng cô, Thanh Cầm hiểu, vậy là định mệnh đã ko cho cô ở bên anh rồi. Điều duy nhất cô có thể làm là bảo vệ Băng – vì tình tử tế bé nhỏ hai người đã tạo nên. Có thể do may mắn, hôm đó Băng ở lại nhà bạn cô, Thanh Cầm ở nhà một mình. Bọn giết thuê ko biết đến sự tồn tại của Băng, vội vã trở về nước nhận tiền từ bà chủ.

Thanh Cầm là một nghệ sĩ violin nổi tiếng toàn thế giới, cái tin cô qua đời được lan truyền khắp nơi. Mạnh Vũ rụng rời, ko dám tin đây là sự thật, vội sang Pháp chứng thực thông tin. Anh suy sụp. Bàng hoàng. Tuyệt vọng. Người phụ nữ anh yêu hơn cả bản thân đã chết! Làm sao anh sống nổi nếu thiếu cô! Linh hồn của anh, tình yêu trong anh, đều rời bỏ anh! Trò chuyện với bạn bè Thanh Cầm cho thỏa nỗi nhớ mong, anh tình cờ gặp Hải Băng. Bạn bè cô nói đó là con gái Thanh Cầm. Ko thể nào! Chẳng lẽ...là con gái anh?! Giọt máu của anh, đứa trẻ ngây thơ tội nghiệp đã mất mẹ khi mới 4 tuổi! Mặc kệ cho Giang sẽ lồng lộn ghen ra sao, bố mẹ anh sẽ tức giận thế nào, anh mang theo Băng về nhà. Anh đã ko thể bảo vệ cho mẹ nó, điều duy nhất anh có thể làm là hết mực yêu thương cô bé ấy.

Thấy Băng theo anh về nhà, Giang tức điên lên. Nhìn qua cũng đủ biết, nó là con gái Vương Đăng Thanh Cầm. Vì sao?! Mẹ nó dẫn vật cô chưa đủ ư? Sao anh có thể mang con của người đàn bà đó về nhà và ngang nhiên bảo rằng đó là con gái anh chứ! Điên cuồng trong cơn ghen, cô sang phòng anh, chửi rủa:

– Tại sao chứ? Nguyệt và Mỹ cũng là con anh cơ mà?! Sao anh đột nhiên mang con bé đó về nhà này chứ? Khốn kiếp!

Vũ lạnh lùng trả lời:

– Nó cũng là con gái anh. Anh yêu nó. Em chỉ cần biết vậy thôi.

Giang hét lên:

– Là con gái của ả Thanh Cầm phải k? Ắ đó thì có j hơn em chứ?! Sao anh lại yêu nó đến mức u mê như vậy?! Vì sao? Vì sao lại vậy hả?!

Vũ nhún mày:

– Tại sao em biết đến Thanh Cầm?

Giang cười. Một nụ cười quỷ dị:

– Sao lại có thể ko biết cơ chứ. Anh nghĩ tôi ngu ngốc đến độ ko biết anh ngoại tình lúc sang Pháp hả? Nói luôn cho anh biết, là tôi, chính tôi đã thuê người giết con ả đó đó. Con quỷ cái đó, nó đã quyến rũ anh, đã làm cho anh mê muội quá rồi. Tại sao chứ? Tại sao ko phải là tôi?!

Mạnh Vũ bàng hoàng. Là Phương Giang vì quá yêu anh đã thuê người giết Thanh Cầm! Người con gái anh yêu đã bị Giang giết chết! Là do anh! Anh đã hại cô!

Suốt những ngày sau đó, Vũ như người mất hồn. Anh hằng đêm vẫn luôn tự dẫn vật vì cái chết của Thanh Cầm. Phương Giang thấy anh như vậy thì ko khỏi buồn lòng. Xét cho cùng, cô cũng ko phải người xấu, chỉ là vì quá yêu anh mà mù quáng hại chết người anh yêu thương. Giang hiểu rõ Vũ ko hề có tình cảm với cô, Thanh Cầm mới thực sự là tình yêu của đời anh. Chỉ tội nghiệp 3 đứa trẻ sống trong nhà. Mỹ nhỏ nhất, cô bé lúc nào cũng cười, nài nỉ hai chị gái chơi cùng. Băng sau ngày mẹ mất thì lạnh lùng hẳn đi, dù ko biết nhiều về cái chết đột ngột của mẹ, nhưng cô bé đã ko còn nở nụ cười hồn nhiên trên mặt nữa.

Ngày qua ngày, chứng kiến thái độ thờ ơ Vũ dành cho mình, ánh mắt anh nhìn cô chứa đầy sự căm hận và khinh miệt, Giang suy sụp. Cảm giác tội lỗi luôn dâng lên trong lòng mỗi khi cô nhìn Băng, chính cô đã cướp mất nụ cười trên khuôn mặt ngây thơ thánh thiện ấy, cướp đi người cô bé yêu thương. Giang mất mẹ từ nhỏ, ko phải cô ko hiểu cảm giác ấy. Cứ như thế, cả tình thân lẫn thể xác cô bị bào mòn từng ngày. Dường như ko thể chịu nổi thêm cái mặc cảm rằng mình là kẻ giết người, 1 năm sau, Giang...tự tử.

CHAP 3: ĐÊM TRĂNG

Sân trường ngập nắng chiều.

Phong đang ngủ ở trong một phòng học thuộc dãy nhà B. Căn phòng khá rộng và sạch sẽ. Bốn bức tường trắng toát, ửng lên dưới những dải nắng trong suốt. Khu B rất ít người đến vì đây là khu dành riêng cho những hoạt động nghệ thuật. Mà học sinh Dương Ngọc thì k mấy hứng thú với những thứ đó nên đa số phòng đều ko một bóng người. Thật hoàn hảo cho người muốn yên tĩnh, như Phong.

Nắng len lỏi vào căn phòng, sáng bừng. Vài tia nắng khẽ đậu trên khuôn mặt của Phong, vương vẩn từng đường nét hoàn mỹ. Hàng mi cong dài đến con gái cũng phải ghen tị ộp bóng trên gương mặt mạnh mẽ nam tính. Đôi lông mày đẹp như tranh vẽ khẽ nhú lại.

” – Mẹ! Đừng bỏ con lại một mình!

– Con trai ngoan. Mẹ yêu con, nhưng mẹ cũng cần tình yêu của đời mình. Mẹ muốn sống một cuộc sống tốt hơn.

– Mẹ đừng đi! Tương lai con sẽ kiếm thật nhiều tiền về cho mẹ. Mẹ sẽ k phải khổ sở nữa. Ở lại với con đi mà.

– Phong ngoan. Mẹ xin lỗi. Mẹ k thể...”

Phong bừng tỉnh. Lại là giấc mơ đó. Chết tiệt! Cứ khi cậu ngủ là y như rằng nó sẽ xuất hiện, ám ảnh cậu. Ko thể chịu đựng nổi! Những ký ức lại cửa vào tìm cậu. Nỗi đau vẫn rõ mồn một, cho dù cậu có muốn quên đi chẳng nữa. Phong cúi đầu, thở hắt hắt.

Khi đã bình tĩnh lại, đập vào tai Phong là tiếng đàn du dương từ phòng bên cạnh. Khoé mũi Phong hơi nhếch lên: ” Học sinh Dương Ngọc cũng có người hứng thú với nghệ thuật sao?” Cậu dựa vào tường, lắng tai nghe. Bản nhạc nhẹ nhàng, nhưng có j đó buồn bã. Cảm giác như thể nuốt tiếc cho thứ j đó đã qua. Những thanh âm hoàn mỹ lắng văng tràn ngập không gian. Tiếng đàn dường như làm dịu đi tâm trạng cậu lúc này. Lồng hơi dậy lên chút tò mò, Phong muốn biết chủ nhân của những thanh âm ấy là ai. Cậu đứng dậy, khẽ bước ra ngoài, nhòm vào cửa sổ phòng bên cạnh.

Phong hơi ngạc nhiên. Là cô ta. Tiểu

thư thứ của Dương Ngọc. Cành vàng lá ngọc của một tập đoàn kinh tế lớn lại đi thích mấy thứ này sao?!

Mắt Phong dán chặt vào Hải Băng. Bộ váy trắng nhuộm nắng vàng quyến luyến theo từng vệt gió. Hàng mi cong vút khép nhẹ, ộp bóng trên gương mặt thuần khiết dịu dàng. Nắng vuốt ve làn da ngọc ngà trắng sứ. Mái tóc nâu lấp lánh buông xoã ôm trọn lấy tấm thân mảnh mai. Hình ảnh một thiên thần với chiếc violin trắng muốt trên tay hoà quyện với tiếng đàn trầm bổng phút chốc tạo nên một không gian hoàn hảo, mê đắm lòng người.

Phong vẫn đứng yên. Quả thật, cô ta đội mũ thì tốt hơn. Cái vẻ đẹp ma mị tinh khiết như ánh trăng đó, quả thật rất dễ khiến người ta phát điên vì muốn chiếm hữu. Phong thầm nghĩ rồi quay người bước đi, hôm nay với cậu như vậy là đủ rồi.

Tối. Tại biệt thự nhà Dương Ngọc.

– Cô chủ, cô nên ăn tối đi ạ. Bỏ bữa k tốt đâu.

Băng im lặng, chẳng có vẻ j là quan tâm. Zoe thờ dãi, lẳng lẽ nhìn Băng đang ngắm trăng bên cửa sổ. Cô đã ngồi đó từ chiều đến h rồi, bữa tối cũng chưa thêm dụng đến. Zoe ko muốn Băng bỏ bữa, sẽ ko tốt chút nào cho sức khoẻ. Hơn nữa, trong tuần này, cô đã bỏ bữa tối 3 ngày liên tiếp rồi.

Băng ngồi im. Bất động. Đôi mắt trong veo xoáy vào màn đêm đen đặc bên ngoài. Ánh trăng ôm ấp thân hình thon thả với những đường cong tuyệt mỹ, làn tóc nâu trở nên đen tuyền buông lững lờ trên tấm lưng ngọc ngà. Khung cảnh đẹp như truyện cổ tích.

Băng từ khi mẹ mất thì luôn ngắm trăng mỗi tối. Ánh trăng huyền hoặc nhuộm bầu trời đêm k bị cắt xẻ bởi những khối xi măng khô cứng luôn làm cô thoải mái theo một cách nào đó.

– Cô chủ, lúc này cô Minh Nguyệt có hỏi thăm cô nhưng tôi đã ko trả lời.

Băng vẫn im lặng nhưng đôi mắt vô hồn trong thoáng chốc trở nên có thần hơn. Từ ngày về sống ở đây, Băng hầu như ko nói chuyện với Mỹ và Nguyệt nhiều. Mạnh Vũ luôn cố gắng yêu thương cô bằng tất cả những j ông có. Băng biết ơn ông về điều đó, nhưng cũng tuyệt nhiên ko thể hiện điều đó ra ngoài. Cô chỉ vui đầu vào công việc, chỉ để quên đi cái nỗi ám ảnh rằng cô đang sống chung với kẻ thù đã giết mẹ cô.

Không phải Băng ghét Nguyệt và Mỹ nên mới lạnh lùng với họ. Cô cũng ko trách mẹ họ. Phương Giang chẳng qua cũng chỉ là một người phụ nữ vì tình yêu mà mù quáng đánh mất bản thân mà thôi. Bà cũng vì ân hận mà tự tử. Nguyệt và Mỹ đều k có tội, Băng hiểu chứ. Nhưng bảo cô phải tươi cười với con cái người đàn bà đã cướp đi mẹ mình, cô làm ko được...

Dựa vào thành cửa sổ, Băng nhớ về mẹ. Về những đêm trăng sáng, bà lại dịu dàng chải tóc cho cô, thủ thỉ những câu chuyện cổ tích. Mẹ cô ngày xưa đã nói rằng Trăng chính là thiên đường dành cho những linh hồn đã khuất. Đó là nơi họ được sống một cuộc sống hạnh phúc, nơi k bị vướng bận bởi những toan tính âm mưu như trần thế. Thế giới trên ấy sẽ đẹp hơn rất nhiều, sẽ tràn ngập niềm vui. Cô bé con là Băng lúc đó tin vào mọi điều bà nói. Cô ngước mắt lên, cảm nhận từng dải trăng trong làn vuốt ve khuôn mặt, khẽ thì thầm:

– Ở trên đó...mẹ có hạnh phúc k?

Phòng làm việc của Mạnh Vũ.

Chủ tịch tập đoàn Dương Ngọc dựa lưng vào ghế, khẽ thở dài. Cả người ông toát lên vẻ trầm ổn, quyền lực tuyệt đối khiến người khác phải nể sợ.

– Con bé vẫn ko chịu ăn j sao?

Giọng nói trầm và lạnh lẽo vang lên, cắt đứt không gian tĩnh lặng.

– Vâng, thưa ông chủ.

Zoe cúi rạp người. Mỗi tối, cô luôn đến phòng Mạnh Vũ báo cáo về tình hình của cô chủ. Vệ sĩ của Nguyệt và Mỹ cũng vậy. Thế cũng đủ hiểu, tình yêu ông dành cho 3 cô con gái lớn đến thế nào. Thâm lặng, nhưng bao la vô bờ. Đó là tấm lòng của một người cha.

Bố của Băng quả thật luôn khiến Zoe phải nể phục. Khí chất sắc lạnh và bộ óc hơn người là hai thứ mà người ta nói khi nhắc đến ông. Trên thương trường, Mạnh Vũ được coi là kẻ máu lạnh. Những kẻ đắc tội với Dương Ngọc, tuyệt đối sẽ ko sống yên. Tuy vậy, nhưng với những ông yêu thương thì lại vô cùng dịu dàng và ấm áp. Ai dám động vào 3 cô con gái Mạnh Vũ coi như tính mạng, luôn phải hứng chịu cái chết thảm khốc nhất. Zoe có thể hiểu vì sao mẹ nuôi cô lại phải lòng người đàn ông này.

– Con bé đã ko muốn thì ta muốn ép cũng chẳng được. Giống hệt mẹ nó.

Mắt Mạnh Vũ loé lên tia ấm áp dịu dàng khi nhắc đến người ông yêu. Đã hơn 10 năm kể từ cái ngày định mệnh ấy, nhưng trong lòng ông vẫn chỉ có hình bóng của một người con gái duy nhất. Người con gái ông yêu hơn chính bản thân, yêu bằng cả trái tim. Thế xác lẫn linh hồn, đều đã rời bỏ ông khi người ấy chết. Ông sống đến tận bây h, cũng chỉ là để lo cho 3 đứa con gái đến khi chúng đủ lông đủ cánh. Đặc biệt, ông lo cho cô con gái thứ. Với nhan sắc đó, bộ óc thiên tài đó, sẽ có bao nhiêu người muốn chiếm hữu làm của riêng đây?

Khi Zoe trở về phòng cô chủ từ phòng Mạnh Vũ thì thấy Băng đã ngủ gục trên thành cửa sổ từ lúc nào. Cô nhẹ nhàng phủ tấm chăn mỏng lên người cô chủ nhỏ. Bao năm qua, những công tử nhà giàu đã nhìn khuôn mặt Băng dù chỉ một lần đều nguyện chết dưới chân người con gái này, Băng vẫn tuyệt đối phớt lờ. Zoe đã chứng kiến bao chàng trai tuấn tú đứng trước cửa phòng Băng với một bó hồng đỏ lộng lẫy, hoặc một loại trang sức cực kỳ đắt tiền, vài món hơn triệu USD, nhưng nhận lại là cánh cửa đóng im lìm hàng h đồng hồ rồi thất thiếu cảm quả ra về.

Zoe nhìn chăm chú khuôn mặt thiên thần đang bị ôm trọn bởi ánh trăng ma mị, huyền hoặc, khẽ thở dài. Cô hiểu, ko phải Băng ko có trái tim biết yêu, mà từ lâu cô đã đóng băng nó. Cái thứ cảm xúc phù du đó, cũng chính là lí do mẹ Băng đã chết! Tình yêu làm Phuong Giang mù quáng, tình yêu đã khiến mẹ Băng mê muội. Với Băng, nó chả có nghĩa lí j cả. Cuộc sống của người con gái nhỏ bé này, chỉ là cho có mà thôi!

Ngày mà Vương Đăng Thanh Cầm chết – cũng là ngày mà bà mang theo trái tim và linh hồn của một người đàn ông. Trên tất cả, là mang đi tình yêu và xúc cảm của một cô bé lúc đó mới 4 tuổi. . .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ngày Lộn Xộn

Một ngày mới. Trường Dương Ngọc.

Băng ngồi im lặng trong lớp. Đôi mắt dưới vành mũ hướng ra sân trường, nơi hương hoa sữa ngọt ngào lan toả không gian. Gió thu mát lạnh luôn vào mấy sợi tóc mai rơi khỏi mũ, bay bay. Cô chìm vào thế giới của riêng mình, đôi mắt khẽ nhắm lại, thưởng thức bản ballad nhẹ nhàng từ tai mp3.

Quanh lớp vang lên những tiếng xì xầm. Một số người len lén liếc về phía Băng, tò mò về dung nhan dưới vành mũ của tiểu thư thứ tập đoàn Dương Ngọc. Số khác thì tám về chàng hoàng tử họ Hoàng vẫn chưa thấy vào lớp.

Hôm nay lớp A1 sẽ có một cô giáo khác dạy kinh tế thay cô Ái Linh nghỉ ốm. Chuông vào h vừa vang lên, bước vào lớp là một cô giáo trẻ, khá là xinh nếu ko trang điểm quá đậm.

– Các em. Cô là Hương, sẽ dạy thay cô Ái Linh hôm nay.

Học sinh âm thầm đánh giá cô giáo dạy thay. Cô ko quan tâm, bắt đầu bài giảng. Hương là một cô giáo mới vào trường nhưng có năng lực nên mới được vào dạy thử lớp đứng đầu khoa A1. Nếu có j người ta ko hài lòng về cô, thì đó là phong cách ‘cưa sừng làm nghé’ và nhiều khi ko coi ai ra j.

” Rầm! ”

Cả lớp hướng mắt về phía vừa phát ra tiếng động long trời lở đất. Bao gồm cả cô Gia Hương. Cô hơi khó chịu khi bài giảng bị chen ngang. Vừa liếc mắt

ra cánh cửa lớp vừa bị đập một cái ko hề nhẹ, cô lập tức đơ người.

Gia Hương mở to mắt hết cỡ, nhìn chăm chăm cậu sinh viên trước mặt. Miệng vô thức mấp máy: “Đẹp... đẹp trai quá!”

Duy Phong đứng đó, vẻ bất cần hiện rõ trên khuôn mặt, ko thèm để ý đến cánh cửa tội nghiệp bên cạnh. Ánh mắt lạnh băng thoáng chốc loé lên tia sáng kì lạ khi lướt qua chỗ ngồi cuối lớp cạnh cửa sổ, nơi có một cô gái đang thả hồn ra ngoài cửa sổ, ko chút bận tâm với những gì xảy ra xung quanh.

Hàng loạt ánh mắt dõi theo từng cử động của Phong. Trái tim có, ngưỡng mộ có, khó hiểu cũng có. Cậu thân nhiên đi về chỗ của mình, thả cặp xuống, lấy headphone đeo lên tai.

Phái nữ của lớp h mới bùng tỉnh, nhìn lên cô giáo trên bục giảng. Cô Gia Hương lúc này cũng đã lấy lại bình tĩnh, mắt liếc Duy Phong. Chợt nhận ra cậu sinh viên đó vô tư vào lớp mà ko xin phép thì lớn giọng:

– Em kia! Sao em dám vào lớp mà ko có sự cho phép của tôi?!

Duy Phong thấy tiếng ai đó to tới mức át đi tiếng nhạc của cậu thì hơi khó chịu, ngược mắt lên bục giảng, nhìn chăm chăm vào cô giáo mới. Cô Gia Hương bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của cậu thì tim ko tự chủ đập “thịch” một cái. Cổ lớn giọng lần nữa:

– Tôi đang hỏi em đấy!

Duy Phong lạnh lùng đáp lại, tai vẫn đeo headphone:

– Ko thích.

Máu nóng bắt đầu bốc lên đầu Gia Hương. Cái... cái j chứ?! Ko thích là sao? Ko lẽ sinh viên cái lớp này lại hỗn láo đến thế?! Phải dạy cho bọn này một bài học. Nhưng cậu sinh viên đó đẹp trai thật... chẹp chẹp. Quả thật ko nở phật. Ko được. Cho qua thì xấu mặt cô quá. Cô chỉ thẳng vào mặt Duy Phong, hét lớn:

– Em! Ra ngoài ngay cho tôi!

Duy Phong vẫn ngồi yên, chả quan tâm làm Gia Hương càng thêm tức. Định đến chỗ cậu mắng cho một trận thì thấy ai giật giật cánh tay mình. Hương quay lại nhìn cậu sinh viên mặt trắng bệch đang giữ lấy cánh tay cô, mắt nhướn lên dò hỏi.

– Tốt... tốt nhất là cô ko nên động đến cậu ấy đâu ạ.

Hương nheo mắt, nhìn cậu sinh viên trước mặt vẻ khó hiểu.

– Vì sao?

– Dạ... Gia thế nhà cậu ấy lớn lắm, đặc tội với Phong là điều ko nên làm. Có... có thể sẽ bị đuổi việc đấy ạ.

Gia Hương muốn bật cười. Cô đường đường là cháu gái cưng của hiệu phó, ai dám đuổi việc đây? Nhưng cái chữ ” gia thế lớn ” lại làm cô tò mò. Đẹp trai như vậy, nhà lại giàu, chẳng lẽ lại hoàn hảo đến thế?

– Như thế nào?

Cậu sinh viên mắt len lén liếc sang Duy Phong với vẻ sợ sệt, giọng nói nhỏ hết mức có thể:

– Cô... cô có biết dòng họ Hoàng Lâm?

Gia Hương gật. Dòng họ xã hội đen cực kỳ nổi tiếng trong thế giới ngầm về quyền lực. Tàn bạo, khôn khéo và hưng thịnh là những gì người đời nói về nó. Hoạ điền mới ko biết. Nhưng nó thì liên quan j?

– Thì sao?

Cậu sinh viên cúi gầm mặt xuống, miệng mấp máy:

– Hoàng Lâm Duy Phong... là tên đầy đủ của cậu ấy.

Gia Hương sững sờ. Cậu sinh viên ngồi đằng kia, khí chất lạnh lùng bất cần đó, là đại thiếu gia nhà họ Hoàng. Dòng họ nổi tiếng về... giết người. Thật đáng chết! Đáng ra cô phải xem qua danh sách học sinh trước khi bước vào lớp. Gia Hương lúc này... thật muốn tát cho chính mình mấy cái vào giữa mặt. Kiểu này chắc khó sống. Cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt như tạc của Phong, mắt lộ rõ vẻ hoang mang.

Duy Phong ngược lên nhìn cô giáo, môi khẽ nhếch lên khinh bỉ. Cậu đứng dậy, bước ra ngoài. Dù j ngồi trong lớp cũng thật chán chết.

Phong vừa đi thì cô Hương mới lấy lại hồn vía, khẽ thở phào. Buổi học diễn ra trong không khí trầm lắng, thỉnh thoảng Gia Hương lại rùng mình khi nghĩ đến ánh mắt của Duy Phong, nó thật quá đáng sợ. Hải hùng là thế, nhưng cô vẫn ko thể ngăn mặt mình đỏ bừng khi nghĩ đến Phong. Cậu sinh viên đó... thật sự là quá đẹp trai mà!

Trong lớp, Hương có để ý thấy một cô gái luôn hướng mắt ra cửa sổ. Vành mũ lưỡi trai đen kéo sụp che nửa khuôn mặt, tai luôn đeo mp3, hoàn toàn ko chú ý đến bài giảng của cô. Hơi bực mình, nhưng Hương đành kệ. Sự việc vừa rồi làm cô cách đến già. Nhớ lại là một nhân vật quyền thế nào đó, chắc cô chỉ có nước chết.

Phong đang đi loanh quanh trường, ko để tâm tới vài ánh mắt trái tim dõi theo cậu trên hành lang. Cậu kinh tởm cái khuôn mặt đỏ bừng tỏ vẻ thẹn thùng giả tạo của mấy đứa con gái đang nhìn theo. Nó khiến Phong buồn nôn. Tâm trạng bực bội, chân cậu vô thức đi đến khu vườn hoa ở sân sau khu D.

Phong ngoảnh quanh. Thảm cỏ non mượt xanh rì khẽ phất phơ trong gió. Hương hoa dịu dịu quyện trong ko khí trong lành làm tâm trạng cậu thanh thản hơn đôi chút. Phong ngồi xuống gốc bằng lăng, tựa đầu vào thân cây. Bất chợt, đầu cậu hiện lên hình ảnh Hải Băng lúc Phong bỏ chiếc mũ lưỡi trai xuống. Thật giống một thiên thần. “Sao mình lại nhớ tới cô ta?” Phong lắc mạnh đầu. Cậu nhắm mắt, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ an lành dưới vòm lá xanh tươi.

Ra chơi.

Hải Băng đi đến khu D, cô dự định sẽ làm nốt việc ở vườn hoa sau trường trong h nghỉ. Zoe đi sau cô chủ, sẵn sàng cho mọi tình huống có thể tổn hại đến cô.

Băng khá ngạc nhiên khi thấy một người con trai lạ mặt dưới tán bằng lăng. Phong vẫn đang an giấc. Cô hơi khó chịu khi chỗ làm việc bị chiếm dụng. Zoe muốn đánh thức Phong dậy để bảo cậu đi, nhưng Băng ngăn lại, cô ko muốn thêm phiền phức. Suy nghĩ một lúc, mặc kệ cậu ta vậy. Cô quay sang Zoe, giọng nói trong veo cất lên:

– Đi đi.

Zoe nhìn Băng, bối rối:

– Nhưng cô chủ... cậu ta...

Băng khẽ chau mày. Zoe im bặt, khẽ thở dài. Khi làm việc, cô chủ luôn muốn yên tĩnh một mình, ngay cả vệ sĩ cũng ko được ở bên cạnh. Cái này Zoe hoàn toàn hiểu. Chẳng có cách nào khác, cô quay người bước đi.

Còn lại một mình, Băng ko thích làm việc khi mà bên cạnh có ai khác ngoài mình. Cô quay sang nhìn Phong, tiến lại gần cậu. Cô hơi cúi người xuống, quan sát khuôn mặt trước mắt mình. Đôi mắt dài, lông mi cong vút. Làn da hơi rám nắng ko tì vết mang vẻ j đó vừa lãng tử vừa nam tính. Vòm ngực rộng và rắn chắc, cơ thể vạm vỡ căng lên dưới chiếc áo sơ mi đen ôm lấy người. Mái tóc đen tuyền gọn xoắn bồng bềnh, hơi dài rủ xuống trán. Khuôn mặt Phong lúc ngủ hoàn toàn mất đi vẻ lạnh lùng, vô cùng dịu dàng và ấm áp. Từng đường nét trên khuôn mặt cậu sáng bừng. Băng bất động, chăm chú nhìn người con trai trước mặt.

Băng ko phải chưa bao h nhìn thấy mỹ nam, thậm chí cô đã phải chịu vô số phiền phức do hàng loạt những công tử đẹp trai giàu có muốn làm quen với cô. Bản thân Mạnh Vũ, bố cô dù đã ngoài 50 nhưng cũng vô cùng có nhan sắc, song Băng phải công nhận chàng trai trước mặt mình rất cuốn hút theo một khía cạnh nào đó. Một vẻ đẹp lạnh lùng, băng giá nhưng thiếu sót con mắt của mấy nàng mê trai.

Băng bất giác đưa tay lên chạm vào tóc Phong. Cô vô nhẹ nó, thích thú với cảm giác mềm mại mượt mà trong lòng bàn tay. Mùi dầu gội đầu của Phong bay vào mũi cô làm Băng thấy thú vị.

Đã lâu rồi Phong mới có một giấc ngủ ngon ko mộng mị như thế. Cậu cảm thấy có ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm nhưng lại ko muốn thức dậy, mặc kệ. Cho đến khi Phong cảm thấy mái tóc mình bị ai đó chạm vào, thậm chí là vô vô nó thì ko thể chịu đựng thêm, chớp lấy cánh tay đang

”làm cản” trên đầu mình, mở mắt nhìn xem ai dám to gan động vào cậu.

Cánh tay bỗng dưng bị nắm chặt lấy làm Băng ko khỏi giật mình. Cô cố rút ra khỏi bàn tay kia nhưng nó quá rắn chắc, cô lại liễu yếu đào tơ, ko làm được. Băng thấy người kia đang nhìn mình chằm chằm thì bất đắc dĩ, nhìn lại.

Mặt đối mặt. Mắt đối mắt.

Khoé môi Phong khẽ nhếch lên khi nhận ra Băng. Dường như đây đã là lần thứ 2 cô phá giấc ngủ của cậu. Cậu nhìn thẳng vào cô gái trước mặt. Băng đã bỏ mũ khi vào vườn hoa. Một vẻ đẹp thật hoàn mỹ, Phong quả thật phải công nhận. Nhìn lên đôi mắt của Băng, Phong đơ người. Một đôi mắt to trong veo, long lanh nước. Hàng mi mảnh dẻ cong vút khẽ chớp chớp. Đặc biệt hơn cả, nó... có màu xám! Phong chợt nhận ra, trước h cậu chưa lần nào nhìn được xem mắt Băng có màu j. Trong lớp, cô luôn đội mũ, lúc ngủ hay kéo đàn thì đều nhắm mắt. Đôi mắt của Băng có màu xám khôi vô cùng đặc biệt, nhận từ người mẹ là quý tộc Pháp. Anh nhìn trong vắt như thủy tinh xoáy sâu vào tâm can người đối diện, đầy ma lực.

Phong nhìn trân trân vào đôi mắt ấy một lúc lâu rồi vội chuyển hướng nhìn đi xuống, bất gặp môi Băng. Làn môi mộng đỏ mềm mại, ướt át hơi hé mở kích thích kẻ khác. Nó khiến mọi thăng đàn ông quên hết sự đời, chỉ mong một lần được nếm thử cái vị ngọt ngào trên cánh môi ấy.

Băng nhìn sâu vào đôi mắt Phong. Cô hơi sững người. Ánh mắt lạnh lẽo màu cà phê như cuốn cô vào một mê cung ko lối thoát, đầy say đắm.

Hai người cứ nhìn nhau một lúc lâu. Nhận thấy cơ thể đang dần nóng lên, Phong vội vã quay đi, hất mạnh Băng sang một bên.

Băng bị hất ra đột ngột thì giật mình, chúi người về phía trước. Cánh tay theo bản năng quờ quạng tìm kiếm thứ để bấu víu. Thứ cô tìm được là tay

Phong. Cậu hơi bất ngờ bởi hơi ấm đột ngột trong lòng bàn tay, nhưng cũng kéo giắt Băng lại để cô khỏi ngã.

Băng theo quán tính lao vào ngực Phong. Cậu vòng tay đỡ lấy cơ thể cô. Đầu Băng va vào vòm ngực rắn chắc thì hơi đau đầu nhưng nhanh chóng, cô cảm nhận được vòng tay đang ôm lấy mình. Sự ấm áp này... làm cho cô cảm thấy an toàn! Cảm giác thật quen thuộc, cảm giác cô mong mỗi bấy lâu... giống như là sà vào vòng tay của mẹ. Cô bất giác vùi sâu vào ngực Phong, tham lam hơi ấm của cậu.

Phong đỡ người khi thấy Băng vùi vào ngực cậu. Tâm trí giằng xé dữ dội. Nửa muốn đẩy cô ra, nửa lại ko. Cậu cúi xuống, nhìn người con gái trong vòng tay mình. Cô giống như con mèo nhỏ, rúc đầu cọ cọ vào lòng chủ nhân. Khoan! Cậu đang nghĩ vớ vẩn j thế? Cậu muốn là chủ nhân của cô ta sao?!

Đầu Phong đang cực kỳ lộn xộn lúc này. Cậu thực sự muốn đắm cho mình một cái để tỉnh táo. Bất chợt, mùi dầu gội của Băng xộc vào mũi cậu. Mùi hương nhẹ, thoang thoảng phất chốc làm đầu óc cậu dịu đi. Phong cúi xuống, vùi mặt vào tóc Băng, khẽ hít hà hương tóc mềm.

Băng lúc này mới chợt bừng tỉnh. Nhận ra hành động hơi "quá lố" của mình, cô đẩy Phong ra, chạy vụt đi. Nhịp tim trong lồng ngực có cảm giác là lạ.

Phong nhìn theo dáng hình bé nhỏ của Băng, trong tích tắc lòng dậy lên cảm giác hụt hẫng khi cô đẩy cậu ra. Cơ thể cô thật mảnh mai và ấm áp trong vòng tay cậu. Nhanh chóng lấy lại khuôn mặt lạnh lùng, cậu cũng phóng con Bugatti mui trần về nhà.

Đêm hôm ấy, có 2 con người mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Đêm Ko Ngủ (1)

Tối. Biệt thự Dương Ngọc.

Băng ngồi trên khung cửa sổ. Lại ngắm trăng. Đầu cô trống rỗng. Tà vấy trắng trong suốt dưới thứ ánh sáng tà mị nao lòng người.

Zoe nhìn Băng chăm chăm. Cô thấy là lạ trong lòng. Hôm nay Băng như một con búp bê vải, cứ thần người ra, ánh mắt xoáy vào điểm vô định nào đó, xa xăm. Dù cho mọi khi, Băng cũng ko khác thế là mấy, nhưng Zoe đã biết Băng đủ lâu để nhìn ra sự bất thường của cô chủ, bất kể sự kì lạ ấy có nhỏ xíu xiu đi chăng nữa.

Zoe nhớ đến buổi sáng ở trường. Băng tức tốc gọi cô bảo muốn về nhà, dù cho buổi học còn chưa kết thúc. Điều bộ của cô gần như là vội vã, hoàn toàn khác với thường ngày. Hình ảnh Phong xẹt qua đầu. Phải chăng là do chàng trai đó?! Cậu ta quả thật là người đẹp trai nhất Zoe từng biết, có lẽ nào... Nhưng Băng ko phải là mẫu người dễ xiêu lòng trước cái đẹp. Hoàn toàn ko phải. Zoe nhanh chóng gạt bỏ cái suy nghĩ này sinh trong đầu.

Zoe có biết đến Duy Phong. Cậu ta là đứa con trai độc nhất của Hoàng Lâm Tuấn Nguyên, ông trùm thế giới đen. Có người nói rằng, kinh doanh thì chẳng ai bằng Mạnh Vũ, nhưng về giết người thì chẳng ai tàn bại được như Tuấn Nguyên. Hai con người này, tựa như ông hoàng ánh sáng và bóng tối. Họ chỉ có một điểm chung duy nhất, đó là vô cùng giàu có và quyền lực. Tuấn Nguyên trái ngược với Mạnh Vũ, hoàn toàn là một con cáo già ko có trái tim, chỉ biết đến tiền và danh vọng. Ngay cả người con trai duy nhất, hẳn cũng chỉ coi là một thứ công cụ để đạt đến đỉnh cao. Đây quả thật là một người rất có thể lực. Ngay cả đến Mạnh Vũ cũng phải dè chừng. "Nước sông ko phạm nước giếng".

Bên khung cửa sổ lớn.

Ánh trăng mượt mà tràn xuống khuôn mặt thuần khiết của người con gái nhỏ. Vuốt ve làn da mềm mịn trắng ngần như sứ.

Băng ngồi bất động. Tận hưởng thứ ánh sáng tinh khiết. Đầu cô bất giác hiện lên hình ảnh hồi sáng. Cô là một người có lý trí cao, nhưng lại ko thể kiểm soát nổi hành động của bản thân lúc đó. Hơi ấm từ vòng tay rắn chắc ấy làm cô nhớ đến mẹ. Mùi hương từ cơ thể Phong lúc ấy đã vô tình lọt vào mũi cô. Thứ mùi lạnh lẽo, hơi ròn rợn, nhưng lại nam tính vô cùng.

Băng khẽ thở dài, dựa vào cửa sổ, khép nhẹ mắt. Cô muốn ngủ. Nhưng lại ko thể. Cái mùi đó thật ám ảnh. Nó như thể vẫn vương lại đâu đây. Khi nhắm mắt, hơi ấm từ vòng tay mạnh mẽ của Phong lại càng thêm rõ nét, vấy lấy cô.

Băng thấy hơi hoang mang. Khoảnh khắc đó, khoảnh khắc khi cô cảm nhận được sự ấm áp và an toàn bao phủ lấy mình, trái tim trong một tích tắc đã đập chệch một nhịp.

Ko thể được. Cô tuyệt đối ko để trái tim mình lạc nhịp thêm nữa. Băng bắt lực mở bừng mắt. Nếu ko ngủ được, cô thà đi làm việc còn hơn!

– Cô chủ. Cũng đã 10h30 đêm rồi. Cô ko đi ngủ sao?

Tiếng Zoe vang lên khó hiểu. Băng bỗng thấy có chút bức bối dâng lên trong lòng. Cô chau mày:

– Mất ngủ!

Zoe tròn tròn mắt, nhìn đắm đắm vào người con gái trước mặt. Cũng đã hơn 5 năm Zoe làm vệ sĩ cho Băng, theo cô mọi lúc mọi nơi, ko lí nào lại ko rõ những điều cơ bản nhất về cô gái này. Zoe có thể đảm bảo rằng, cô chủ của cô là một người yêu ngủ còn hơn ăn. Nay Băng bảo mất ngủ, cô có thể tin được sao?!

Một loạt những phỏng đoán lướt qua đầu Zoe. Thứ j có thể làm cô chủ mất ngủ được vậy?! Ký ức ủa về, ào ạt. Zoe chợt mỉm cười, khoé môi nhếch lên tạo thành đường cong hoàn hảo. H thì cô có thể chắc chắn rằng, lí do Băng mất ngủ có liên quan đến Duy Phong. Trong vườn hoa đã xảy ra việc j đó cô ko rõ, Băng thì chắc chắn sẽ ko nói. Thật là cô tò mò muốn chết!

Zoe thấy vui vui trong lòng. Chỉ ít, cô em gái bé bỏng của cô đã biết quan tâm đến một chàng trai, dù chỉ là một chút xíu. Mặc kệ anh chàng đó có ” nguy hiểm ” đến mức nào đi chăng nữa. Zoe cúi rạp người, nụ cười tươi trên môi ko che dấu:

– Vâng cô chủ. Tôi xin phép.

Băng ngồi im. Mắt dán chặt vào màn hình laptop trước mặt. Làn tóc ngập trắng ôm trọn lấy cơ thể với những đường cong tuyệt mỹ ẩn hiện dưới tà váy trắng, Zoe bước ra ngoài.

11h đêm. Phòng làm việc của Mạnh Vũ.

Chủ tịch tập đoàn Dương Ngọc đan tay, ngồi chiêm chệ trên chiếc ghế bành đen tuyền, ánh mắt sắc lạnh hướng về phía cô gái trẻ trước mặt.

– Hôm nay có j đặc biệt liên quan đến Băng ko?

Zoe cúi đầu, cắn nhẹ môi. Sự việc hơi sáng rõ mồn một trong đầu. Nó đủ tiêu chuẩn để được coi là ” đặc biệt liên quan đến Băng “. Nhưng cô đang phân vân, có nên nói về Duy Phong cho ông chủ biết?!

Mạnh Vũ nhìn thẳng vào Zoe, óc quan sát nhạy bén và trực giác tốt của ông cho thấy cô vệ sĩ này đang có việc j đó khó nói. Hay đúng hơn, có j đó muốn giấu giếm.

– Zoe. Nguyệt nói rằng ra chơi hôm nay nó ko gặp Băng ở vườn hoa. Con bé đã đi đâu?

Zoe hơi suy nghĩ, rồi quyết định giấu Mạnh Vũ về Duy Phong. Sẽ phiền phức cho cậu và Băng nếu Mạnh Vũ muốn biết tường tận về mối quan hệ giữa hai con người trẻ tuổi này. Đặc biệt là khi Phong rất nổi tiếng trong thế giới ngầm về độ tàn bạo và máu lạnh của cậu. Để bảo vệ Băng khỏi người nguy hiểm như thế, Zoe ko nghĩ ngờ j về việc Mạnh Vũ có thể sẽ cho thêm vài chục vệ sĩ theo dõi cô con gái thứ 24/24. Băng hoàn toàn ko thích thế.

– Ko có j đâu ạ. Chỉ là cô chủ thấy hơi mệt do làm việc khuya nên muốn về sớm.

Mạnh Vũ thờ dài, ánh mắt hơi sụp xuống lộ vẻ mệt mỏi:

– Người là vệ sĩ của con gái ta, đáng nhẽ phải nhắc nó về việc đó. Ta ko bắt nó phải quá quan tâm chuyện công việc. Chăm sóc Băng cho tốt, nếu sức khoẻ nó ko ổn, ta ko biết sẽ làm j người đâu.

Zoe cúi rạp người.

– Vâng. Việc này sẽ ko xuất hiện một lần nào nữa, thưa ông chủ.

– Tốt nhất là như vậy. Người lui đi.

Chờ cho Zoe ra khỏi phòng, Mạnh Vũ quay sang một tên thuộc hạ.

– Người. Âm thầm theo dõi Băng cho ta. Đừng để Zoe phát hiện, nếu còn muốn sống.

Tên thuộc hạ cúi gập người:

– Rõ. Thưa ông chủ. Tôi sẽ ko làm ngài thất vọng.

– Tốt. H gọi Kara và Kyra đến đây.

Mạnh Vũ dựa người vào chiếc ghế đen rộng lớn. Đôi mắt loé lên tia gian tà:

” Zoe, người chưa từng giấu ta việc j từ trước đến nay. Ta thật tò mò cái j có thể làm người quay lưng với ta đây. Băng, hy vọng ko phải chuyện liên quan đến con. ”

Hai cô gái trưởng thành bước vào phòng, cắt đứt dòng suy nghĩ của Mạnh Vũ. Họ cúi đầu:

– Ông chủ. Chúng tôi đã tới.

Mạnh Vũ nhìn hai người con gái trước mặt. Ánh mắt trở về vẻ lạnh băng ko cảm xúc.

– Ừm Kara và Kyra, hai người biết vì sao ta gọi?

– Vâng. Thưa ông chủ.

Kara và Kyra là hai chị em sinh đôi. Họ là vệ sĩ riêng của Nguyệt và Mỹ. Thân thù ko hề thua kém Zoe. Người của Mạnh Vũ luôn được tuyển chọn một cách gắt gao và phải cực kỳ trung thành với ông chủ. Bởi vì chỉ cần cái óc nhạy bén đó đánh hơi thấy có mùi phản bội, người đó tốt nhất nên chuẩn bị tinh thần lãnh cái chết đau đớn còn hơn địa ngục.

– Tốt. Nói ta nghe, hôm nay Nguyệt và Mỹ thế nào?

Kyra cất tiếng trước:

– Thưa ông chủ. Cô Huyền Mỹ hôm nay đã bỏ 2 tiết cuối để về nhà tìm cô Hải Băng.

Mạnh Vũ khẽ thở dài. Mỹ luôn luôn làm ông phải đau đầu.

– Còn j k? Nguyệt thì thế nào?

Kara nhìn Mạnh Vũ:

– Thưa ông chủ, cô Nguyệt nói muốn xin phép tối nay ra sân bay đón bạn.

Mạnh Vũ nhướn mày:

– Bạn?!

– Tôi cũng ko rõ về người này, thưa ông chủ. Cô Nguyệt chỉ nói đó là người bạn từ nước ngoài về, khá thân với mình.

Dừng một lúc, Kara nói thêm:

– Theo như cô chủ nói, cô bạn ấy có họ là Hoàng Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đêm Ko Ngủ (2)

Tối. Biệt thự nhà họ Hoàng.

– Phong, vụ DEMONS thế nào rồi?

Giọng Tuấn Nguyên khàn khàn, vang lên cắt đứt ko gian tĩnh lặng.

– Xong.

Phong trả lời, ánh mắt lạnh tanh nhìn lướt căn phòng mờ nhoè trong ánh trăng le lói qua tấm rèm lụa đen.

Hoàng Lâm Tuấn Nguyên ngồi chiếm chế trước bàn làm việc, gật gù. Hấn đạo này rất đau đầu do hàng loạt các bang nhóm nhỏ thi nhau làm loạn, chống lại BLACK – bang nhóm lớn mạnh nhất trong thế giới ngầm, cũng do hấn làm chủ. BLACK ngoài việc là một bang đệ nhất thế giới ngầm, còn là một công ty chuyên sản xuất vũ khí, xuất khẩu sang những nước chiến tranh, thu về lợi nhuận.

BLACK có kha khá kẻ thù. Đại đa số lũ chó má đó muốn cướp đi cái danh của BLACK, thâu tóm quyền lực trong cái ” thế giới đen ” này. Nhưng tất cả đều bị Duy Phong – cánh tay phải của hấn, dọn dẹp sạch sẽ. Hấn hài lòng.

– Vẫn tốt như mọi khi. Tiền công thế nào?

Phong liếc qua Tuấn Nguyên, ánh mắt thoáng tia chán ghét, khinh bỉ. Rồi cậu quay đi, nhìn sâu vào không gian ma mị phủ sương trắng bên ngoài cửa sổ.

– 1 tuần. Ko làm việc.

Tuấn Nguyên nhủ mày.

– Rất nhiều chuyện cần con giải quyết. 1 tuần, vậy là quá nhiều.

Phong nhún vai, thờ ơ:

– 1 tuần, hoặc tự lo.

Tuấn Nguyên mím môi giận dữ. Máu nóng bốc lên đầu, dù cho hắn đã quá quen với vẻ xác xơ ko coi ai ra j của cậu con trai này:

– Được. 1 tuần, ko hơn.

Phong im lặng, bước nhanh ra ngoài. Hắn – người mà cậu sẽ ko bao h gọi 1 tiếng “ba” đó, thật làm cậu ghê tởm đến tận độ.

Chờ cho Phong khuất sau cánh cửa gỗ to sụ, Tuấn Nguyên dựa vào chiếc ghế đằng sau, khẽ thở dài một hơi. Mắt nhắm lại, dòng ký ức trong hắn lại nhưc nhói.

Rất lâu về trước...

Tuấn Nguyên lúc ấy được sinh ra trong một gia đình nghèo. Hắn bấy h là một cậu bé hồn nhiên, mang về điển trai lãng tử vô cùng hút hồn. Mặc cho bao trái tim thiếu nữ dành cho mình, hắn vun cả tâm hồn lẫn thể xác hiến cho một người con gái duy nhất – Thiên Huyền. Tuấn Nguyên yêu cô đến cuồng si, ra sức đeo đuổi, tán tỉnh. Thiên Huyền chẳng phải dạng lá ngọc cành vàng j, thậm chí là nghèo, nhưng cô xinh đẹp, cô cuốn hút. Đôi mắt long lanh của cô, bờ môi mọng đỏ của cô, tất cả đều làm Tuấn Nguyên say đắm.

Huyền mê mẩn về điển trai và phong thái lãng tử đầy cuốn hút của Tuấn Nguyên, nhận lời làm bạn gái hắn. Chỉ sau hai năm, Tuấn Nguyên đã ngỏ lời cầu hôn Huyền. Cô đồng ý. Khi ấy, hai người mới 20.

Tuấn Nguyên và Thiên Huyền đã tạo ra một sinh linh hoàn mỹ trên từng centimet. Đó là Duy Phong. Một gia đình 3 người, bố mẹ Huyền mất sớm, nhà Tuấn Nguyên lại ko đủ sức chu cấp, đời sống vô cùng chật vật. Tuấn Nguyên ngày đêm làm việc kiếm tiền mang về cho gia đình nhỏ bé của mình. Hắn nguyện làm tất cả cho cô vợ đáng yêu của mình, dù cho có vất vả đến đâu. Ngược lại, Thiên Huyền ngày một chán nản khi ở nhà nuôi Phong, chồng thì ngày đêm biệt tăm.

Rồi chuyện j đến cũng sẽ đến. Vào một ngày, một chàng trai người lai đến tìm gia đình. Nghe đâu, anh ta là thanh mai của Huyền, sang nước ngoài du học, h mới trở về. Anh ta đẹp, anh ta giàu. Anh ta muốn, và đủ sức cho Huyền một cuộc sống tốt hơn. Tuấn Nguyên điên lên, ghen tức lồng lộn. Thiên Huyền quá chán nản với cuộc sống vất vả và nghèo đói, quyết khăn gói theo anh ta ra nước ngoài định cư, bỏ lại Duy Phong.

Tuấn Nguyên suy sụp, đổ vỡ. Mấy tháng trời, hắn như người mất hồn, để Duy Phong cho bố mẹ chăm sóc. Mấy tháng trong đau đớn tận cùng, đã biến hắn thành kẻ ko có trái tim, trong mắt hoàn toàn mất đi tia sáng tình yêu, độc một màu đen đặc của thù hận. Hắn lao vào làm việc, điên cuồng, ko thèm quan tâm tới đứa con trai còn bé bỏng, chỉ biết kiếm tiền.

Rồi với cái đầu mưu mô và phong cách ko khoan nhượng, Tuấn Nguyên cũng đã xây dựng được một thế lực lớn mạnh. Hắn trở nên giàu có, lập ra BLACK. Tổ chức ngày càng hưng thịnh dưới sự điều khiển của Tuấn Nguyên, nắm trong tay phần lớn thế giới ngầm. Tình yêu trong trái tim hắn đã hoàn toàn mất đi, chỉ có tiền làm chủ.

Duy Phong càng lớn càng giống mẹ. Từ đôi mắt sâu hút mê hồn màu cà phê, đến cả khuôn miệng đỏ mọng quyến rũ chết người. Phong thái lại vô cùng lãng tử, lạnh lùng y hệt Tuấn Nguyên. Cậu trở thành người trong mộng của hàng ngàn cô bé ngay từ khi còn nhỏ. Nhưng những đường nét trên khuôn mặt tuấn mỹ ấy lại làm Nguyên khinh bỉ tới tận cùng. Phong làm hắn nhớ tới Huyền, con ả đã bỏ hắn mà chạy theo tiền. Bố mẹ hắn từ ngày Huyền bỏ đi thì cũng hắt hủi giọt máu của con ả ấy. Chỉ có anh trai của Nguyên, là một mực đòi giữ Duy Phong lại. Dù cho Tuấn Nguyên có muốn vứt bỏ nó, nhưng vì lòng tôn kính bắt buộc phải có dành cho anh trai, hắn ko thể làm thế. Nếu đã chẳng thể vứt bỏ nó đi, thì chi bằng lợi dụng!

Duy Phong được học võ, được dạy những kỹ năng sinh tồn. Cậu được huấn luyện để trở thành một người máu lạnh khi chỉ mới 8 tuổi. Tuấn Nguyên gieo vào đầu cậu những thứ thối nát về tình yêu, về chuyện mẹ cậu đã bỏ đi chỉ vì tiền như thế nào. Phong dần trở nên căm ghét mẹ mình, cậu cũng ko còn tin vào tình yêu nữa. Phong ko có ý kiến j khi trải qua những khóa huấn luyện cực hình, vì Tuấn Nguyên đã nói rằng: ”Chỉ có hai loại người trên thế giới, đó là giẫm đạp và bị giẫm đạp.”

Duy Phong dần khẳng định vị trí của mình trong BLACK. Với cái đầu nhanh nhạy và sắc bén, cộng với thân thủ tốt ko kém j sát thủ, cậu trở thành cánh tay phải của Tuấn Nguyên. Phong cũng đã giúp Nguyên xử lý rất nhiều vụ sự quan trọng. Hắn thì vì khuôn mặt cậu mà hầu như ko quan tâm j mấy đến đứa con trai duy nhất này, chỉ lao vào khuếch trương quyền lực, làm giàu.

Cứ thế, ngôi nhà giàu có nơi Duy Phong lớn lên bao h cũng bao trùm một màu lạnh lẽo. Cậu lớn lên trong tình thương của gia đình anh trai Tuấn Nguyên. Anh em ruột, nhưng một người thì ấm áp như ánh nắng, yêu thương Phong thật lòng, người còn lại – cũng là người sinh ra cậu – lại là một con quỷ ko có trái tim.

12h30 đêm

Duy Phong nằm trên giường, trần trọc. Cậu ko ngủ được.

Trong thâm tâm, cậu thấy ghê tởm chính người ba ruột của mình. Bàn tay cậu đã nhuộm máu quá nhiều kẻ thù, đến nỗi cậu phải tự hỏi, vì sao Tuấn Nguyên lại có thể gây thù chuốc oán với nhiều người đến thế. Cậu bao năm qua phục vụ hắn cũng chỉ vì nể tình người bác của mình. Vợ chồng nhà họ luôn là người thực sự quan tâm cậu trong cái gia đình thối nát này. À, còn một người nữa, nhưng cô ấy ko có ở đây.

Phong nhớ về Hải Băng. Mỗi cậu khẽ cười. Cô gái ấy thực sự là vô cùng thú vị. Ko hề giả tạo và làm cậu kinh tởm như những đứa con gái khác. Hoặc có thể là do, cậu hầu như rất ít khi thấy cô gái ấy biểu lộ cảm xúc trên mặt. Nét lạnh băng vô cảm lúc nào cũng túc trực trên gương mặt thuần khiết ấy phần nào làm cậu nhớ đến bản thân.

Sáng nay, Phong buộc phải công nhận đó là lần đầu tiên cậu gần gũi con gái đến vậy. Mọi đường nét trên cơ thể Băng, từ đôi mắt khói trong veo, làn môi mộng đỏ, đến cả hương thơm mềm mại từ tóc cô, tất cả đều cuốn hút đến kỳ lạ.

Phong khẽ nhắm mắt lại, nhưng cậu ko ngủ. Cứ thế trần trọc đến gần sáng, rồi thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chị Họ Rắc Rối

Sáng. Biệt thự nhà họ Hoàng.

Căn phòng vắng lặng. Tấm rèm lụa đen khẽ phát phơ, chặn mọi tác nhân có thể gây hại cho giấc ngủ của cậu chủ. Từng tia nắng trong lành buổi sớm mai cố sống cố chết lao vào phòng, cốt để ngắm mỹ nam.

Duy Phong vẫn đang say giấc nồng. Tới qua mắt ngủ khiến cậu ko muốn dậy sớm. Tia nắng mảnh mai may mắn lọt được vào phòng khẽ hôn nhẹ lên mắt cậu, chói. Phong hơi nhíu mày, quay đầu sang phía khác, tiếp tục giấc ngủ an lành.

Bỗng.

” Rẻttttttt ”

Rèm bị mở một cách vô cùng thô bạo. Nắng reo lên hoan hỉ, ồ ạt tràn vào phòng. Không gian trong chốc lát sáng bừng rực rỡ. Duy Phong thấy chói, rất chói. Cậu bật dậy, nhìn xem ai là người kéo rèm ra, vì ngay cả bố cậu, cũng sẽ ko bao h làm việc này. Giúp việc thì ko bao h dám làm thế.

Duy Phong bị ” ai đó ” cốc một cái vào đầu, đau điếng. Chưa kịp phản kháng, cậu đã nghe một giọng nữ cao vút cất lên:

– Thằng nhóc này, sáng bảnh mắt rồi đó, bộ mày ko định dậy hả?!

Mắt Phong lim dim vì ngái ngủ nay chợt mở bừng, nhìn cho rõ cái bóng người nhập nhòa trước mặt. Đừng nói đây là...

– Tỉnh ngủ chưa em zai? Chị mày về mà mày chào đón cái kiểu đó đấy hả?!

Xong. H Phong đã chắc chắn được 100% cái giọng này là của ai.

– Chị Ngọc, chị có thấy mình đang xâm phạm ko gian riêng của tôi ko?

Ngọc mím môi giận dữ, ko kìm chế được bèn dồn lực cốc Phong thêm một cú giữa đầu. Rất rất đau.

– Chị đã bảo mày bao lần rồi, phải xưng hô như thế nào? Đường đường chị đây lớn tuổi hơn, vai vế trong gia đình cũng cao hơn, mày xưng ”tôi” thì khác quái j đồng trang lứa hả?!

Phong gãi đầu, mắt khẽ nhắm lại một hồi.

– Thôi đi, tôi xưng vậy là lễ phép lắm rồi đấy. Chưa ai được tôi ưu ái gọi bằng ” chị ” đâu.

Người đứng trước Duy Phong lúc này chính là bà chị họ rắc rối của cậu: Hoàng Lâm Bích Ngọc. Cô là một nhà thiết kế nổi tiếng trên thế giới cho dù mới hơn 20, rất có tài năng. Ba cô, tức anh trai của Tuấn Nguyên, có thể nói là vô cùng yêu quý cô con gái rệu, ko cho phép cô dính dáng j đến xã hội đen, ngoại trừ Duy Phong. Gia đình cô coi Phong như con đẻ, nên cô cũng hết mực yêu thương cậu em họ này, dù cho hai người khi nói chuyện thì chủ yếu là cãi nhau.

– Mà mới tỉnh mơ mờ đất thế này, sao tôi lại có ” vinh dự ” được đón chị tại nhà vậy?

Ngọc lại cốc đầu cậu thêm cái nữa. Phong nhủ mày giận dữ nhìn bà chị họ, tay xoa xoa cái cục u thứ 3 trên đầu. Ngọc lò đi ánh nhìn của cậu, bĩu môi:

– Chị mày vừa từ Pháp về tối qua, sáng tức tốc sang thăm mày xem dạo này thế nào, vậy mà mày dửng dưng vậy sao?

Ngọc nói, liếc nhìn Duy Phong. Mặt cô lộ rõ vẻ trách móc, má phồng lên phụng phịu. Bà chị này, quả thật, tính khí trẻ con kinh khủng.

Phong khẽ thở dài, đứng dậy, lấy tay vò đầu Ngọc. Cậu cười nhẹ:

– Ko dám. Mừng trở về. Tôi khá là nhớ chị đấy. Công việc bên Paris thế nào?

Ngọc đưa tay cào cào mái tóc rối bù về hơi khó chịu. Cô được coi là có chiều cao chuẩn – 1m70, nhưng phải thấp hơn Phong cả cái đầu. Thật ko công bằng. Vậy nên mới toàn bị vò đầu kiểu trẻ con thế này. Nhưng Ngọc nhanh chóng gạt chuyện đó sang một bên, ngược lên nhìn Phong, cười toe.

– Công việc hẳn nhiên là tốt rồi. Mày nghĩ chị mày là ai cơ chứ? Là Hoàng Lâm Bích Ngọc, nhà thiết kế trẻ có triển vọng nhất thế giới đấy nhá!

Ngọc héch mạt lên, vỗ vỗ ngực. Phong nhìn bà chị, cố nhịn để ko phì cười. Rồi như thể nhớ ra j đó, cô chạy lại chiếc túi xách khá to, lục lọi.

– Mà chị mày có quà cho mày nè. Chăm sóc nó cho tốt, ko chị giết đấy.

Phong nhủ mày khó hiểu:

– Chăm sóc?

Ngọc quay lại phía Phong, tay giơ ra, dí vào mặt cậu một con mèo đen. Cô cười tươi:

– Đây là Sun, vật nuôi mới của mày. Nó là mèo thuần chủng đó, mèo đen mắt hổ phách thế này thời buổi này ko nhiều đâu. Chị quý mày lắm nên mới đem tặng đó.

Phong liếc con mèo về dửng dưng, ko hề có ý định giơ tay ra bế lấy nó.

– Quý tôi, hay là do ba chị ko đồng ý cho nuôi?

Ngọc chốt dạ. Cô đưa một tay lên gãi đầu, cười giả lả:

– Mày biết ba chị dị ứng lông mèo mà. Nhưng con mèo này đắt lắm đó, lại dễ thương nữa. Chị ko muốn phải trả lại nó đâu.

Nói rồi Ngọc ôm lấy con mèo, vuốt ve nó. Cô nhìn sâu vào ánh nhìn màu hổ phách của Sun, về mặt phụng phịu bi thương.

Phong nhìn Ngọc, khẽ thở dài. Cậu đưa tay búng tai con mèo khiến nó

”Meo ” lên một tiếng.

– Rồi sao? Sao chị ko nhờ mấy người bạn chị nuôi giùm? Ngày ngày qua thăm nó là được mà.

Ngọc lác nguẩy nguẩy. Mặt cô xụ xuống, trông rất đáng yêu:

– Ko được. Bạn chị toàn ở bên Pháp, Việt Nam ít lắm. Họ cũng ko thích động vật. Chị chỉ có thể nhờ mày thôi.

Phong đưa tay bế lấy con mèo, về mặt như đã đầu hàng. Cậu sẫm soi khắp thân Sun.

– Nể chị lắm tôi mới đồng ý. Bé này là zai hay gái đây?

Ngọc nghe thế, mặt đang ừ ừ thì bừng lên ngay lập tức. Cô cười tươi, vuốt vuốt cái đầu nhỏ của Sun.

– Zai chính hiệu đó nha. Mày ko thấy nó đẹp trai thế nào sao. Lại cả cái phong cách lẳng tử nữa chứ. Giống mày ra phết đấy.

Phong nhún mày, nhìn cục lông trên tay mình. Sun nhìn chủ nhân, đôi mắt màu hổ phách dửng dưng, lộ rõ vẻ kiêu ngạo.

– Chẳng giống j hết.

Ngọc bĩu môi nhìn Phong. Rồi lại quay sang nựng Sun.

– Chị mày đã phải lết đến cửa hàng thú nuôi cao cấp nhất của Pháp để rước bé này về đấy. Ở đó người ta ko nhốt lông, cho chạy nhảy dẽo dai. Bà chủ ở đó nói Sun đã ” gio giống ” cho kha khá cô mèo đồng đánh rồi đấy. ”Playcat” chính hiệu luôn.

Phong nhìn sâu vào đôi con ngươi hổ phách của Sun, gật gù. Đôi mắt màu cà phê ánh lên thú vị.

– Vậy càng ko giống. Chị đã thấy tôi gần gũi con ả nào chưa?!

Ngọc bĩu môi, tiếp tục chơi đùa với Sun. Cô lờ đi câu nói của Phong.

Phong đứng dậy, lại phía chiếc tủ quần áo to đùng, lấy ra chiếc sơ mi trắng cùng quần âu đen tuyền, thêm chiếc áo khoác dáng dài, cũng màu đen.

– Chị thích thì ở lại chơi một lúc đi, hoặc về cũng được. Đưa con mèo cho giúp việc chăm sóc cho đến khi tôi về. Tôi phải đến trường.

Nói rồi cậu cầm quần áo vào nhà tắm, sập cửa.

Ngọc nhìn theo cậu em họ cho đến khi cánh cửa đóng lại hoàn toàn. Cô liếc quanh, ánh mắt dừng lại ở chiếc ba lô đen góc phòng. Rồi lại cúi xuống, nhìn Sun. Một suy nghĩ nảy lên trong đầu. Ngọc hướng mắt đến cánh cửa phòng tắm đang đóng im ỉm, miệng khẽ nhếch lên nham hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Sun

Bước ra khỏi phòng tắm, Phong thấy cả Ngọc và Sun đều biến mất tiêu. Có lẽ cô đã về và trao con mèo cho giúp việc.

Phong ko ăn sáng. Cậu khoác cái ba lô đen, rời khỏi nhà.

Trường Dương Ngọc.

Phong vừa đến trường đã khoác cặp đi một mạch đến chỗ vườn hoa. Cậu vẫn còn buồn ngủ nhưng nếu ở nhà thêm thì thể nào cũng sẽ bị Ngọc quấy rầy, nên Phong quyết định đến trường.

Cậu để cặp xuống gốc bàng lẳng. Dựa vào thân cây, Phong nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Gió luồn vào tóc cậu, phát phơ bay.

Ra chơi.

Tiếng chuông reo làm Phong tỉnh giấc. Ko muốn về lớp, cậu ngược lên nhìn vòm lá xanh tươi, hít hà cái ko khí trong lành giữa muôn vàn cây cỏ.

”Meo!”

Phong giật mình, nhìn quanh quất. Cái âm thanh vừa rồi... Là do một quả nên sinh ra ảo giác sao?!

”Meo!!! ”

Phong nhú mày, âm thanh vừa rồi chắc chắn ko phải cậu tưởng tượng ra. Cậu ngó quanh, cố tìm cho ra nguồn gốc của tiếng kêu, sao nghe nó hao hao...

”Ngào!! ”

Ánh mắt Phong dừng lại ở chiếc ba lô bên cạnh. Nó khẽ chuyển động, ko ngừng vang lên những tiếng gầm gừ nhỏ nhưng rõ ràng. Cậu chau mày, từ từ kéo khoá cặp.

”Ngào!!!! ”

Tiếng Sun rít lên giận dữ. Khoá vừa kéo, chàng ta đã nhảy phóc ra ngoài, đôi mắt hổ phách liếc Duy Phong đầy căm hờn. Cậu nhìn con mèo, mặt méo xệch. Trong lòng ko ngừng hét ko thành tiếng:

”NGỌCCCCC!!!!!!! ”

Sun sau khi đã hít đầy một phổi ko khí trong lành thì cũng bình tĩnh lại. Dù cho ánh nhìn màu hổ phách vẫn rực lửa dán chặt vào người cậu chủ. Nó đã phải ngồi trong cái cặp đó một tiếng rưỡi đồng hồ, cũng may là Ngọc kéo khoá cặp có để chừa một chút, ko thì chàng ta đã ngoẻo từ lâu, bảo sao ko giận cho được!

Sun liếc Duy Phong thêm một cái nữa, phóng về phía khe tường dẫn ra sân. Phong nhồm ngay dậy, định bụng đuổi theo, nếu có ai thấy thì sẽ rất phiền phức. Cậu chưa kịp cất bước thì Sun đã dừng lại. Ở chỗ khe tường là hai đôi chân phụ nữ, chần lỏi ra khỏi vườn hoa. Sun nhìn chường ngại vật đầy khinh thường, rồi ngược mắt lên xem ai đang chặn con đường đến với tự do.

Ánh nhìn màu hổ phách chợt sáng bừng khi nó gấp đôi mắt trong veo màu khói của ai kia. Mỹ nhân!!!!!! Lập tức mọi buồn bực bay đâu hết, Sun khẽ dụi dụi cái đầu nhỏ vào chân người con gái trước mặt, đầy âu yếm.

Zoe mặt ngệt ra, chưa biết nên phản ứng như thế nào. Mắt cô dán chặt vào cái cục lông đang ” phạm thượng ” vờn quanh chân cô chủ.

Hải Băng cúi xuống nhìn con mèo màu đen đang dụi vào chân mình đầy nũng nịu, mắt ko tránh khỏi vẻ ngạc nhiên nhưng nhanh chóng dừng dừng. Cô cúi người, bế thốc Sun lên, ôm chàng ta vào lòng, ngắm soi cục lông đen tuyền trước mặt. Sun được mỹ nhân ôm thì tim ko khỏi hoan hỉ, đôi mắt hổ phách mở to hết cỡ nhìn thẳng vào khuôn mặt tuyệt mỹ với làn mắt màu khói kia, ko ngừng bắn ra những tia âu yếm. Long lanh, long lanh.

Phong bất động, đôi mắt màu cà phê xoáy vào Hải Băng. Cái con mèo chết tiệt đó...

Sun vẫn ko ngừng nũng nịu trong lòng mỹ nữ. Thật may mắn vì ta đã theo Ngọc về đây. Ở chỗ cửa hàng vật nuôi thì toàn bị mấy bà khách béo ị vuốt ve, người như bẹp dí dưới lớp lớp mỡ. Trời thương nên được một cô gái xinh đẹp nhận nuôi. Nay còn được một thiên thần bé thế này, thật dễ chịu, người đẹp trai bao h cũng có phúc. Nó khẽ rên lên:

— Meo ~ ~

Phong chợt bừng tỉnh. Nhìn cái cách Sun dụi dụi vào ngực Băng, chả hiểu sao cậu thấy ngứa mắt kinh khủng. Cái con mèo trời đánh đó, quả thật vô cùng háo sắc. Chỗ nào ko dụi, lại chọn đúng nơi mềm mại nhất cơ thể con gái mà vùi đầu vào. Cậu đi nhanh đến chỗ Băng, đưa tay giằng lấy Sun khỏi tay cô.

Sun vừa mới ngùi giận thì lập tức ngọn lửa trong lòng lại một lần nữa bùng cháy. Ánh mắt sắc mũi cảm thù hướng về phía Duy Phong. Cậu ko thêm để ý, thả tay làm Sun rơi tự do xuống nền cỏ. Vì là mèo, lại còn là một chàng mèo dẻo dai, nên Sun đáp đất nhẹ nhàng ko hề hấn j nhưng vẫn găm gừ với Phong. Đang thoải mái tận hưởng cái cảm giác lâng lâng trong lòng một tuyệt sắc giai nhân, tự nhiên bị phá đám giữa chừng, ta hận!!!!

Phong phớt lờ chàng mèo đang bốc hỏa, bắt gặp ánh nhìn màu khói đang hướng thẳng về phía mình. Cậu nhìn lại, đôi mắt sâu hoắm vẻ dừng dừng. Zoe hết quay sang Phong lại hướng sang Băng, mắt hơi neho neho lại khó hiểu.

Băng bắt gặp ánh nhìn thăm thẳm màu cà phê đang xoáy vào mình thì bỗng nhớ lại sự cố sáng hôm trước. Cô quay mặt đi, cổ trấn áp cái cảm xúc là lạ đang nhú mầm trong lòng. Cô khe khẽ lên tiếng:

— Mèo... của cậu?

Phong hơi ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên cậu nghe Băng nói. Giọng cô trong veo, dịu dàng như một tia nắng mỏng đầu thu. Một chất giọng có thể ” gây nghiện “. Phong lơ đãng gật, mắt hướng đi chỗ khác. Cậu cất tiếng:

— Được tặng.

Băng cúi đầu, mắt nhìn con mèo. Nó thật đáng yêu. Một vài người nói rằng mèo là loài vật thiêng liêng, mang trong mình nhiều sức mạnh cổ xưa. Có người tin rằng đây là loài vật tượng trưng cho Mặt Trăng, có phép thuật. Cô nhìn Sun, đầy tò mò.

— Tên?

Phong quay người, bế Sun lên. Nó thấy Băng nhìn mình thì mắt ánh lên gian tà, định bụng làm nũng để được ôm vào lòng một lần nữa. Nhưng, ý định bất thành. Quả thật, nó càng ngày càng ghét cậu chủ của mình.

— Sun.

Băng ngược lên nhìn Phong. Đôi mắt màu khói đầy ma lực. Đầu này lên một ý định. Cô liếc nhìn Sun lần cuối, quay người ra khỏi vườn hoa. Hết h ra chơi rồi.

Zoe vội vàng chạy theo cô chủ. Đôi mắt trước khi quay người vẫn kịp liếc Duy Phong một cái, ko giấu diếm sự thú vị dưới đáy mắt.

Phong nhìn theo cho đến khi bóng hình Băng khuất dạng. Hôm nay cô cũng mặc váy trắng, làn tóc nâu chảy tràn trên bờ vai trắng ngần. Đầy quyến rũ. Hết một thiên thần.

Sun nhìn theo Băng đầy đăm chiêu và nuối tiếc. Chàng ngược lên, găm gừ nhìn Phong. Cậu liếc nó bằng nửa con mắt làm Sun càng muốn điên hơn. Chàng giờ móng, dự định cào vào chân cậu chủ một cú đau điếng. Bất thần, Phong túm lấy gáy nó, nhấc bổng lên, để nó đối diện mặt mình. Đôi mắt cà phê khẽ neho lại nhìn Sun một lúc lâu, ánh nhìn lạnh lùng đáng sợ. Hân khí bao phủ lấy cậu. Bao nhiêu dũng khí bay hết, Sun rùng mình, thấy sống lưng lạnh toát. Linh tính mách bảo sắp có điều chẳng lành. Phong cười đều nhìn thẳng vào bộ dạng hơi co lại vì sợ hãi của Sun, miệng lẩm bầm:

— Mày quả là một con mèo háms gái đấy, hoàn toàn ko xứng làm thú nuôi của ta. Nên... phạt mày và bà chủ cũ thế nào đây?

Ở một nơi nào đó, Ngọc bỗng thấy lạnh gáy.

Chương 9: Mun

Sáng. Biệt thự nhà Dương Ngọc.

Có ba con người đông cứng trên chiếc sofa bọc nhung xanh sapphire. Một người còn lại thì đứng đưng, như không phải chuyện của mình. Dù cho cô chính là lý do cho ba cặp mắt đang tròn tròn đầy ngỡ ngàng ở đối diện.

Có lẽ nhiều bạn cũng đã đoán ra đó là những ai. Nguyệt, Mỹ và Mạnh Vũ đều ngạc nhiên nhìn Băng. Tai nghe rõ ràng, nhưng não họ không tiếp nhận những thông tin mà nó nhận được từ thính giác.

Mạnh Vũ hỏi lại cô tiểu thư của mình:

– Bả... Băng. Con nói lại được ko? Con muốn j?

Băng chau mày, cất tiếng nói trong veo:

– Nuôi mèo!

Mạnh Vũ sửng sốt. Cô con gái thứ của ông, muốn nuôi mèo! Nó nói nó là con trai còn làm ông dễ tin hơn thế này.

Băng từ lâu đã chẳng bao h quan tâm j khác ngoài công việc. Điều này trời biết, đất biết, Nguyệt, Mỹ và Mạnh Vũ càng biết. Mỹ phẩm, sách truyện, quần áo, giày cao gót, những thứ làm mọi cô gái khác phát cuồng, tất cả cô đều dùng dưng. Vậy mà nay, cơ hội trăm năm có một mới thấy Băng nói là muốn một thứ j đó, thì ha ha, là muốn nuôi mèo. Cả ba đều thấy thật kỳ lạ.

Riêng Zoe thì đứng tùm tùm cười nhìn cô chủ. Cô là người rõ hơn ai hết, vì sao tự dưng Băng lại có cái mong muốn này. Chắc chắn là do Sun. Zoe không chắc chắn liệu bao nhiêu phần lý do có thể là vì Duy Phong, nhưng kệ, chẳng mấy khi cô được chứng kiến vẻ mặt của 3 người kia như thế này. Ngạc nhiên tột độ, đến mức khuôn mặt nhìn ngó vô cùng. Zoe đang rất rất nín nhịn, để không bò ra mà cười. Cô chủ của cô, không làm j thì thôi, chứ đã quyết định nói j hay làm j đều tạo tác động lớn.

Băng nhìn thẳng vào mắt Mạnh Vũ, thấy rõ được nét bàng hoàng trong mắt ông. Cô đứng đưng. Cái cô muốn bây h là một quyết định.

– Không được?

Mạnh Vũ bình tĩnh. Giọng nói dịu dàng ấy tạm thời kéo ông về hiện thực. Dù cho đầu ông vẫn đang ong ong. Câu trả lời thì đã vô cùng hiển nhiên, hiếm hoi lắm mới có một lần Băng hỏi xin ông cái j, sao mà từ chối được. Gì chứ nếu cô muốn thì cả đất nước này, ông cho cô cũng không sao.

– Tất nhiên là được. Con có muốn j đặc biệt về con mèo ko?

Băng nghiêng đầu, đôi mắt màu khói xoáy vào một điểm vô định nào đó, ra chiều suy nghĩ.

– Đen.

Mạnh Vũ gật gù:

– Mèo đen sao? Ok. Sáng mai, con sẽ sở hữu con mèo lông lầy và đắt giá nhất.

Băng đứng dậy, nhẹ nhàng trở về phòng. Làm việc thôi!

Sau khi Nguyệt và Mỹ thất thần đi ra, Mạnh Vũ quay sang tên thuộc hạ:

– Vụ theo dõi con bé thế nào rồi?

Hắn cúi đầu kính cẩn:

– Thưa ông chủ, cô Hải Băng hôm nay khi vào vườn hoa sau trường đã gặp một chàng trai. Cậu ta có một con mèo đen mắt hổ phách. Không có quá nhiều cử chỉ khả nghi giữa 2 người, nhưng tôi đoán một phần cô chủ muốn nuôi mèo là vì cậu ta.

Mạnh Vũ nhướn mày:

– Một chàng trai?! Đã điều tra chưa?

Tên thuộc hạ lật giờ tập file trên tay:

– Dạ, theo thông tin thì đó là Hoàng Lâm Duy Phong, là một người có ngoại hình xuất chúng, tính cách khá tàn bạo và đặc biệt là, hoàn toàn ko hứng thú với mỹ nhân!

Mạnh Vũ gật gù, khoé môi nhếch lên tạo thành một nụ cười nửa miệng:

– Cậu ám nhà Hoàng Lâm nổi tiếng đó sao? Thật thú vị...

Rồi trong tích tắc, mặt ông tối sầm, mắt hằn lên những tia máu đỏ tươi, giọng nói gần cuồng đáng sợ:

– Nhưng cũng ko kém phần nguy hiểm!

Ông quay sang tên thuộc hạ, giọng nói sắc lạnh xuyên thẳng vào tâm can:

– Phái thêm vệ sĩ theo dõi cả Băng lẫn thằng Phong đó. Nếu hần có ý định làm tổn hại đến con gái ta, giết!

Tên thuộc hạ cúi rạp người, vai run lên trước khí chất của người đàn ông trước mặt. Ko hứng thú với mỹ nhân, có sao lại dính dáng đến con gái ông?! Mạnh Vũ đương nhiên biết về Tuấn Nguyên, ông hiểu rõ sự nguy hiểm của con người này. Con trai hần, nghe đồn cũng tàn bạo y hệt người cha. Ngoại hình xuất chúng thế nào, thanh thế ra làm sao ông ko cần biết, chỉ cần là ” có thể ” tổn hại tới 3 cô con gái ông nâng niu hơn cả mạng sống, Mạnh Vũ sẽ ko do dự giết một ai.

– Vâng. Thưa ông chủ.

————— Vài ngày sau —————

Biệt thự Dương Ngọc. Phòng 111.

Mạnh Vũ cuối cùng đã tìm được một con mèo ưng ý cho cô con gái của mình. Đó là một cô mèo đen kiều kì đến từ Ý với đôi mắt màu lục bảo tuyệt đẹp. Bộ lông mượt như lụa, đôi mắt sáng như sao, dáng người mềm mại thon gọn. Từng đường nét trên cơ thể đều phải thật hoàn mỹ, Mạnh Vũ đã yêu cầu rất rõ như vậy, và ông khá hài lòng. Là vật nuôi của cô tiểu thư thứ hai của ông, chỉ ít vì nhan sắc ko được kém cạnh!

Băng ngồi trên cửa sổ. Mắt ko hướng ra ngoài mà cúi xuống, nhìn con mèo. Tay khẽ vuốt ve bộ lông mềm mịn của nó. Ánh trắng luồn vào tóc cô, huyền hoặc.

Zoe nhìn cô chủ, miệng hơi mỉm cười, cất tiếng:

– Cô chủ, cô định đặt tên con mèo là j?

Băng nghiêng đầu, đôi mày lá liễu khẽ nhướn lên:

– Cần?

Zoe dờ khóc dờ cười, mèo có cần tên ko vậy?! Nhưng suy cho cùng thì Băng đã bao h nuôi động vật đâu, nên cô chỉ cười xòa:

– Tất nhiên rồi ạ. Mèo mà ko có tên, chẳng lẽ cô chủ muốn gọi nó là Mèo?

Băng gật gù nhìn nàng mèo đang cuộn tròn trong lòng mình. Suy nghĩ một lúc, cô cất tiếng:

– Mun.

Zoe nhìn con mèo, gật gù đầu tán thưởng. Mun – tiếng việt có nghĩa là đen, chỉ màu lông. Nhưng trong tiếng anh, nó lại là Moon – mặt trăng, như một cách gợi nhớ tới người mẹ quá cố của Băng. Tên rất hay.

Mun nằm ngoan ngoãn trong lòng cô chủ. Nàng nổi tiếng là một cô mèo kiều kỳ và khó dạy, Mun đã qua rất nhiều tay đại gia nhưng đều bị trả lại, vì quá cứng đầu. Giá của Mun rất đắt, mèo thuần chủng, lại có đôi mắt ngọc lục bảo, màu mắt này khá hiếm.

Nhưng nay, nàng cuối cùng cũng đã tìm được chủ nhân đích thực.

Mới vài ngày nhưng cô mèo này đã vô cùng ngoan ngoãn, chỉ với một mình Băng. Sở dĩ vì với một nhan sắc được coi là hoàn hảo trong thế giới mèo, nàng cho rằng ko ai xứng để làm chủ nhân nàng hết. Nhưng bây h, gặp được Băng, đây là lần đầu tiên nàng thấy ghen tị với một cô gái loài người. Từ khuôn mặt đến cơ thể, đều hoàn hảo đến từng milimet. Làn tóc mượt như lụa đó, bờ môi mọng nước quyến rũ đó, làm Mun là mèo mà còn phải mê mệt. Ghen tị, nhưng cũng ko kém phần ngưỡng mộ.

Mun ngược mắt nhìn cô chủ. Đôi mắt màu lục bảo đầy ma mị và bí ẩn dưới ánh trắng, sáng long lanh. Nhưng nàng vẫn thấy tự ti khi so với làn mắt màu khói kia. Nó trong veo, luôn thấm đẫm nỗi buồn man mác, nhưng kỳ lạ thay, chính điều đó làm hai ánh nhìn từ đôi mắt ấy hấp dẫn lạ kỳ, chỉ muốn đắm mình trong đó mãi ko thôi. Mun ngẩn ngơ, mơ màng nhìn cô chủ. Một lúc sau, nàng cuộn tròn trong lòng Băng, ngủ ngon lành.

Băng nghe rõ tiếng thở nhè nhẹ của Mun, tâm trạng thanh thản lạ thường. Tay khẽ vuốt ve theo đường cột sống của nàng mèo, Băng hướng mắt ra ngoài. Trăng đêm nay tròn vành vạnh, đầy điểm lệ. Về nên không gian vừa thơ mộng vừa nhuốm sắc thần bí. Băng thấy lòng man mác. Gió đêm se lạnh, man man từng ngọn cỏ. Sương đêm long lanh trên từng thớ lá. Ánh trăng phủ lên giọt nước trong veo ấy thứ bụi kim cương. Đẹp mê hồn. Hết chốn thần tiên.

Băng nghĩ tới một người. Đó là một người con trai có mùi giống làn gió đêm mùa đông. Buốt, nhưng chính cái lạnh đến cắt da cắt thịt của nó lại vô cùng ám ảnh, để lại ấn tượng khó phai.

Ánh mắt băng lãnh màu cà phê, làn mi dài cong vút, mũi thanh tú, bờ môi gợi cảm. Khuôn mặt hoàn mỹ đến từng đường nét, nhưng luôn vô cảm. Thân hình rắn chắc ko thua kém những chàng người mẫu phương Tây hạng nhất. Một vẻ ngoài lạnh lẽo đến mức đáng sợ, nhưng vòng tay lại ấm nóng lạ thường.

Chợt, Băng nhận ra đây là lần đầu tiên cô nghĩ nhiều đến thế về một chàng trai. Mới gặp nhau có vài lần, vì sao cậu ta lại làm cô nhớ tới?! Băng khẽ lắc đầu, dựa vào thành cửa sổ. Cô chuyển hướng suy nghĩ. Một câu hỏi vút qua đầu Băng. “Sao tự dưng cô muốn nuôi mèo?!”

Băng nghĩ. Nghĩ và nghĩ. Càng nghĩ càng ko thể định hình cái lý do cho cái mong muốn bộc phát của mình. Nhìn thấy phản ứng của bố và hai chị gái, cô hiểu họ ngạc nhiên đến thế nào. Thậm chí là được một phen chết sốc. Chịu thôi, đến cô còn ko thể hiểu nổi chính bản thân, thì ai có thể?!

Băng thở hắt ra bất lực. Nhức đầu quá! Cô ngược lên Mặt trăng, khe khẽ cất tiếng:

– Mẹ à.... Cảm xúc này.... là j vậy?

————— P/s —————

Chap sau sẽ khá dài nhé, mong mọi người tiếp tục ủng hộ mình • w •

Sẽ xuất hiện thêm một cặp tình nhân rất đặc biệt, còn đặc biệt ở chỗ nào thì hãy tìm đọc để biết thêm chi tiết.

Nếu mọi người có j góp ý về truyện, hãy cho mình biết nhé. Luci sẽ rất biết ơn những comment hay vote của các bạn. >< /

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Đến Chơi Nhà

Sáng, Biệt thự nhà họ Hoàng.

– Ê Phong, hôm nay mày rảnh ko?

Ngọc đang ngồi vuốt ve Sun bỗng cất tiếng hỏi. Phong ngồi chơi điện tử, mắt hướng lên cái màn hình 100 inch gắn trên tường, ko thèm liếc bà chị họ, chỉ lạnh lùng hỏi lại:

– Chị định rủ tôi đi đâu?

Ngọc cười cười, lấy ngón tay búng nhẹ vào đỉnh mũi phớt hồng của Sun:

– Nhà bạn chị. Em gái nó cũng có một con mèo màu đen nhưng giống cái. Nghe nói đẹp lắm. Người ta cũng có ý mời mà, tội j ko đi?

Phong nhếch mép, mắt vẫn dán chặt vào cái màn hình trước mặt.

– Ra là chị muốn làm bà mối cho con mèo đó với Sun?

Ngọc cười hì hì. Cô cũng chẳng ngạc nhiên khi ý định bị thằng em này đọc được. Cô cười xoà:

– Thì để tìm được ”bà xã” cho Sun cũng khó ra phết đó chứ. Con trai đẹp mã thế này, chẳng có em mèo nào xứng hết. Cứ như vậy, làm sao chị mày ẵm mèo con được.

Phong cười khẩy, ”ẵm mèo con” ấy hử?! Bà chị này muốn làm bà ngoại à?

– Chị tự đi một mình đi. Để đến lúc chúng nó sinh ra một đồng cục lông nho nhỏ thì đừng có mà nhờ tôi nuôi.

Ngọc phùng má, nhìn Phong đầy phụng phịu. Cô bĩu môi:

– Xí, mày là chủ của Sun cơ mà, làm sao chị mày có thể đi một mình được. Với lại, nhà đó có 3 cô con gái toàn mỹ nhân thôi, tranh thủ làm quen để họ rước mày đi cho chị nhờ.

Phong suýt nữa thì phá lên cười. Cậu xoay người lại chỗ bà chị, bỏ cái tay cầm game xuống giường.

– Cậu đó phải để tôi nói với chị mới đúng. Tính cách như con nít thế này, tôi chỉ sợ ko ai chịu được chị để tôi phải gánh một cục nợ ấy.

Đầu Ngọc bắt đầu bốc khói. Nghe rõ cả tiếng xèo xèo trong ko khí quanh đây. Cô đứng phắt dậy, nói như hét.

– Đừng có mà mơ nhá! Chị đây giai theo còn chả hết, ko cần phiền đến cái thứ tăng băng đi động như mày. Thế rút cuộc là mày có đi ko?

Phong thấy bà chị đã giận lên thực sự thì cười xoà, quay trở lại với cái màn hình.

– Ok ok. Chị muốn thì tôi đi. Mà, nhà đó là như thế nào?

Ngọc quay ngoắt 180 độ. Mắt sáng long lanh, thậm chí nhìn rõ xung quanh đầu cô có hoa bay bay. Ngọc cười tươi hết cỡ:

– Nhà gia thế hơi bị khủng đó nhé. Là dòng họ Dương Ngọc đó, oách ko?

Phong sững người, ngón tay đông cứng lại trên tay cầm. Cậu quay ra bà chị họ, hơi nhúm mày.

– Là nhà Dương Ngọc?

Ngọc hồ hởi, ko quan tâm đến mặt Phong đang có cái biểu cảm vô cùng khó hiểu.

– Bộ chị đùa mày chắc. Minh Nguyệt, con gái cả của nhà ấy là bạn thân của chị phải hơn chục năm rồi đó. Chỉ tiếc là chị hay phải sang nước ngoài lo công việc nên ko có cơ hội gặp nhau nhiều, dù vẫn giữ liên lạc thường xuyên. Nay chị về Việt Nam, nó muốn mời chị về nhà chơi. Gần như là tri kỉ với nhau luôn á.

Phong gật gù, mặc dù tai cậu lùng bùng mấy cái thông tin của bà chị. Tâm trí cậu hiện lên hình ảnh một người con gái. Khỏi nói cũng có thể biết được đó là ai. Cậu ngước lên nhìn Ngọc:

– Nhà đó có ba cô con gái?!

Ngọc tiếp tục thao thao bất tuyệt:

– Ừm. Cô con gái thứ hai là mẹ khác. Hoàn cảnh của cô bé ấy thương tâm lắm. Nguyệt rất là thương em gái nó. Tên là j ấy nhỉ, Hải Băng thì phải? Tên đẹp đúng ko?

Tim Phong ko tự chủ nhảy ”tưng” một cái khi nghe đến tên cô gái ấy. Cậu bỗng thấy hiếu kỳ, ”hoàn cảnh thương tâm” à?

– Như thế nào?

Ngọc lác nhệ đầu, mặt buồn buồn.

– Mẹ con bé mất khi nó mới 4 tuổi. Vì là tri kỉ nên Nguyệt cũng ko giấu chị điều j. Nghe nói là một mỹ nhân đấy, nhưng cực kỳ ít ra ngoài. Nguyệt xinh thế mà nó bảo có khi còn chưa được bằng một nửa em gái nó nữa.

Phong khẽ cười. Sắc đẹp của cô gái ấy, ko phải cậu đã từng thấy tận mắt rồi sao?! Nói như thế cũng ko hề quá đáng. Nhan sắc đó, thậm chí là hoàn hảo đến nỗi đáng nhẽ ko nên tồn tại trên thế gian này.

– Khi nào đi?

Ngọc nhướn mày thú vị nhìn cậu em họ. Cô cảm thấy có điều j mờ ám ở đây. Duy Phong đồng ý đi cùng cô, thậm chí là còn có chút vội vã, là vì ai?!

– Ngay bây h.

Mặt Phong tối sầm.

– Chị đang đùa đó hả? Bây h sao?

Ngọc cười cười, bế Sun lên rồi ôm vào lòng. Điều bộ có vẻ như hoàn toàn nghiêm túc.

– Ko hề. Mày thay quần áo đi. Nhà Dương Ngọc có nhiều chuyện ly kì lắm. Trên đường chị sẽ kể hết cho nghe. Và nhớ là ko được đả động j đến mấy cái đây với họ. Chị mày ko muốn Nguyệt buồn.

Phong miễn cưỡng bước vào phòng tắm. Cậu muốn biết tường tận về người con gái ấy. Về nguồn cơn của những giọt nước mắt trong veo đã từng thấm đầm áo sơ mi cậu.

Xuống dưới nhà, Phong đã thấy Ngọc đợi sẵn trong xe. Cậu cũng leo lên.

Trên đường, Ngọc thao thao bất tuyệt về nhà Dương Ngọc, nào là Nguyệt là một người tuyệt như thế nào, cô bé út nhà đó đang yêu ra làm sao. Phong gật gù, nảo cậu chỉ tiếp nhận những thông tin về người cậu đang tò mò. Còn lại, cậu vứt hết vào ko khí.

Hoàn cảnh của Hải Băng cũng chẳng khác j cậu. Cô có khi còn khổ tâm hơn, khi người mẹ kế lại chính là người gián tiếp hại chết mẹ ruột. Cô gái bé nhỏ ấy, đã phải chịu đựng như thế nào?! Những cảm xúc trong cô, là bị giấu đi hay là thật sự ko có?! Chỉ ít, ở cô gái ấy, cậu tìm thấy sự đồng cảm. Phong chìm trong suy nghĩ, suốt quãng đường đến nhà Dương Ngọc, cậu ko thêm nói câu nào. Mặc cho Ngọc vẫn đang nói ko ngừng ở bên cạnh. Tại cậu từ chối tiếp nhận thông tin.

Biệt thự Dương Ngọc. Phòng 101.

– Bạn của Nguyệt đến chơi?!

Mạnh Vũ nhướn mày, hỏi lại tên thuộc hạ. Hấn cúi người, khẳng định.

– Vâng thưa ông chủ. Là người của dòng họ Hoàng Lâm.

Mạnh Vũ gật gù, cười nửa miệng:

– Hoàng Lâm Bích Ngọc, hửm? Cô bé đó tính cách như thế nào?

Tên thuộc hạ trả lời rành rọt:

– Dạ, theo như cô Nguyệt nói thì là một người vô cùng trong sáng và đáng yêu, thậm chí có phần trẻ con. Bích Ngọc hầu như ko liên quan đến mafia, cô gái đó là một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng tại Paris. Có vẻ là người tốt.

Mạnh Vũ cười. Nhưng ko còn là nụ cười nửa miệng, mà là một nụ cười hiền từ của người cha. Ông vui, vì Nguyệt con gái ông cũng đã có được một người bạn thân.

– Ta tin vào mắt nhìn người của Nguyệt. Chỉ có cô bé đó sao? Vậy hãy bảo giúp việc nghênh đón cho tốt.

Tên thuộc hạ bồng dựng cần mồi, mặt lộ rõ vẻ hoang mang, lăm lét nhìn ông chủ. Mạnh Vũ đánh hơi được sự kỳ lạ, ông nhủ mày.

– Còn j người chưa nói với ta?

Hấn ấp úng, mồ hôi lấm tấm trên mặt. Vai run run.

– Dạ... Ko chỉ có một mình cô ấy.

Mạnh Vũ cau mày. Là ai mà làm cho tên này sợ sệt đến thế?!

– Còn nữa?! Ai?

Hấn cúi rạp, giọng nói có phần run run.

– Dạ, là em họ của cô ấy. Chính là Hoàng Lâm Duy Phong, thưa ông chủ.

Mặt Mạnh Vũ trong tích tắc tối sầm. Mắt ông đỏ ngầu, thấy rõ những tia máu. Cả người phủ kín hàn khí. Tên thuộc hạ tóc gáy dựng đứng, mồ hôi đầm đìa. Một khi ông chủ đã tức giận, người bên cạnh luôn phải chịu áp lực kinh khủng, như thể địa ngục sắp kéo mình xuống tới nơi.

Mạnh Vũ vuốt cằm, mặt cau lại suy nghĩ. Thằng nhóc đó là người nguy hiểm, nhưng ông chẳng thể bảo Bích Ngọc được và ko được mang ai theo. Và còn cả cái sự kiện cuối ngày... Thôi thì làm phước vậy, nhiều người, hy vọng cô con gái út của ông sẽ có một sinh nhật vui vẻ. Mạnh Vũ dựa người vào ghế, thở hắt ra bất lực.

– Ta ko thể làm Nguyệt với Mỹ buồn. Giám sát thằng bé cho kỹ, nếu có hành tung khả nghi j thì báo ngay cho ta!

Tên thuộc hạ thờ phào nhẹ nhõm. Hấn nhanh chóng cáo lui, rời khỏi phòng.

Chiếc xe màu đen dừng lại trước ngôi biệt thự rộng lớn.

Phong và Ngọc bước xuống. Cả hai người ko tỏ ra quá ngạc nhiên trước căn biệt thự cực kỳ đồ sộ của dòng họ Dương Ngọc. Sở dĩ nơi họ ở cũng ko khác là bao. Nếu có, thì chỉ là vườn cây ở đây lung linh hơn gấp vạn lần.

Nguyệt hớn hờ chạy ra, ôm chầm lấy Ngọc. Sun ở trong lòng cô khẽ meo lên khó chịu, nó đang bị ngộp thở. Ngọc tạm thời quên đi anh chàng, đưa một tay ôm lại bạn mình, cười cười:

– Nhớ tôi đến thế sao?

Nguyệt buông Ngọc ra, cô cười tươi hết cỡ:

– Tất nhiên rồi. Bà toàn sang nước ngoài, bỏ lại tôi ở đây bơ vơ ko có ai tâm sự. Bạn j xấu tính!

Rồi Nguyệt quay sang Phong, lại cười.

– Em chắc là Duy Phong?! Một cậu bé đẹp trai đấy. Thật tiếc lại kém tuổi chị, ko thì đã là một mục tiêu lý tưởng rồi.

Ngọc quay sang lườm yêu cô bạn:

– Tôi báo trước, bà sẽ ko chịu nổi cái tính thất thường của thằng nhóc này đâu. Đừng yêu nó, mệt thân. Người j như tảng băng di động ý!

Mắt Nguyệt sáng long lanh.

– Nếu vậy thì phải giới thiệu nó với em gái tôi rồi. Riêng về khoản lạnh lùng thì tôi ko nghĩ ai bằng được Hải Băng đâu. Dám đọ ko?

Ngọc gật gù. Cô ngó quanh quất, tìm Băng.

– Cô bé ấy đâu? Tôi chưa bao h được nhìn mặt, tò mò quá. Thật muốn diện kiến sắc đẹp của em gái bà đấy.

Nguyệt rất tự nhiên, kéo tay cả hai người ra sau nhà. Miệng cô vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt.

– Cái này thì khỏi lo, nó còn đẹp gấp trăm lần tôi, xinh như thiên thần luôn. Hôm nay bà may mắn đấy, đúng lúc con bé đang ở trong vườn chơi với Mun. Còn mọi hôm thì toàn ở lì trên phòng, ko bao h xuống. Mà với nhan sắc đó thì lờ ai nhìn thấy lại phiền phức.

Phong thấy có chút ko thoải mái khi bị Nguyệt cầm tay. Cô gái ấy xinh thì ko thể phủ nhận, nhưng lại theo cách cậu ko thích lắm. Kiểu nóng bỏng và rạng rỡ. Băng thì hoàn toàn khác, vẻ đẹp của cô dịu dàng và thuần khiết, ko phô trương và quyền rũ, nhưng cuốn hút gấp vạn lần. Một thiên sứ ko vướng chút bụi trần.

Nguyệt cười cười khi bước vào vườn hoa. Phong và Ngọc chết sững.

Trong vườn là vô số những loại hoa nhiều màu sắc. Thảm cỏ xanh rì khẽ bay bay theo gió. Có một cái xích đu được lắp vào cành cây hoa sữa, dưới tán hoa trắng li ti mà thơm nức. Một nàng công chúa kiều diễm đang say giấc trên chiếc xích đu ấy, cùng nàng mèo cuộn tròn trong lòng.

Mái tóc nâu trượt dài trên vai, rủ xuống tận eo, ôm khít lấy dáng hình mảnh mai với những đường cong tuyệt mỹ. Hàng mi cong dài khép nhẹ, rợp bóng trên khuôn mặt xinh đẹp. Nắng dịu dàng len lỏi qua tán lá màu xanh ngọc, ngủ quên trên sợi tóc êm đềm. Khung cảnh đẹp như truyện cổ tích.

Ngọc bắt ngờ, đây là lần đầu tiên cô được chiêm ngưỡng một sắc đẹp hoàn mỹ và đặc biệt đến thế, quả là một mỹ nhân có một ko hai. Cô gái ấy, như một ngon gió dịu dàng lạc lối vào không gian diễm lệ này, vương vấn lại. Nếu đó là em gái Nguyệt, thì quả thật Ngọc thấy những lời cô bạn nói về Hải Băng thật ko sai.

Ngọc nhận thấy Sun cứng đờ trên tay mình. Cô liếc xuống, thấy cặp mắt của nó đang đắm đuối dán chặt vào cô mèo bí ẩn trong lòng nàng công chúa kia. Ngọc khẽ cười. Đến đây là một quyết định hoàn toàn đúng đắn.

Phong mãi miết ngắm thiên sứ kiều diễm kia, mỗi lần gặp cô đều là những lần cậu phải ngẩn ngơ trước vẻ đẹp ấy.

Nguyệt cười hiền, rồi tiến lại chỗ em gái. Cô muốn phì cười trước phản ứng của hai người kia. Cô biết mà, em gái cô, mỗi lần nhìn vào khuôn mặt dịu dàng ấy đều khó có thể cầm lòng. Ko phủ nhận, cô cũng đã vài lần thấy ghen tị với dung nhan tuyệt thế ấy. Nhưng đó là cảm giác của bất kì cô gái nào gặp được Băng. Xinh đẹp dường nào, hoàn mỹ ra sao, đã đứng trước Băng thì ko khỏi cảm thấy tự ti. Một vẻ đẹp chẳng hề chói lòa, nhưng đủ sức làm mọi kẻ khác bị lu mờ. Dù vậy, Nguyệt vẫn yêu Hải Băng khôn xiết và cô thấy tự hào bởi mình có một người em gái xinh đẹp và duyên dáng nhường ấy.

Nguyệt lay nhẹ người Băng. Đôi mắt màu khói từ từ hé mở, cuốn người đối diện vào một mê cung khác của sự ngưỡng mộ. Nguyệt đứng hình một lúc. Cho dù là đứng dưng, buồn bã hay vô cảm, hai ánh nhìn ấy đều ma lực lạ kỳ. Ngay cả con gái cũng đều phải ngẩn ngơ. Thậm chí cả mèo, ko phải Mun cũng đã ko ít lần mơ màng nhìn vào đôi mắt ấy hay sao?! Nguyệt hít một hơi sâu để bình tĩnh, cô cười:

– Em gái, dậy thôi. Chúng ta có khách tới thăm!

Chương 11: Kế Hoạch Mai Mối

Băng đưa tay dụi nhẹ mắt. Mun trong lòng cô cũng cựa mình tỉnh dậy, vươn vai, kêu lên một tiếng khoan khoái:

– Meo ~

Ánh sáng tràn vào đôi đồng tử của Băng. Khó chịu. Cô khẽ nghiêng đầu, tránh tia nắng vàng rực, đôi tai vẫn tiếp nhận đầy đủ thông tin.

– Khách...?!

Ngọc lại thêm một lần sững sờ. Một vẻ đẹp đã đủ làm người khác đông cứng, h lại thêm cả giọng nói trong veo ấy nữa! Một chất giọng như mật ngọt, đầy quyến rũ và dễ dàng “gây nghiện”. Cảm giác rằng, khi tức giận, chỉ cần nghe nó là bao buồn bực sẽ bay biến. Được rồi, cô bé ấy sẽ làm cô phải đứng hình bao nhiêu lần nữa đây?!

Ngọc nhớ có một lần nghe Nguyệt nói rằng, Mạnh Vũ vô cùng bảo vệ cô con gái thứ của mình, ngay cả khi nó ở trên phòng 24h một ngày, chẳng bắt chuyện với ai cũng ko sao. Lúc ấy Ngọc còn ngạc nhiên và ko tin lắm, h cô đã hiểu vì sao. Đôi mắt đó, khuôn mặt đó, thân hình đó và giọng nói đó, làm cô là con gái cũng đã điều đứng thì với đàn ông, họ sẽ cuồng dại như thế nào?!

Phong thì ko có vẻ gì là bất ngờ. Cậu đã nghe giọng cô gái này một lần và cũng ko ngạc nhiên khi thấy giọng nói ấy vẫn trong vắt hết lần đầu cậu nghe.

Nguyệt liếc sang Ngọc. Cô tòm tòm nhìn cô bạn đang mở căng mắt nhìn Băng. Cô lại nhìn sang Phong, bất giác nháu mày. Cậu ta chẳng có vẻ gì là rung động hay ngạc nhiên, thật bất ngờ, ko lẽ lại lạnh lùng đến mức đây?! Vậy thì càng phải ghép với em gái cô nha. Nguyệt quay lại nhìn Băng, cười cười:

– Em gái, hôm nay bạn chị đến chơi. Họ kia kia. Cô gái đó là Ngọc, tri kỉ của chị. Bên cạnh là Phong, em họ nó.

Nguyệt vừa nói vừa chỉ tay vào hai người. Băng có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy Phong. Thật là trùng hợp, tối qua cô vừa mới nghĩ về cậu, hôm nay chàng trai đó lại đến tận nhà cô chơi. Băng ko phải người tin vào định mệnh hay duyên số, nhưng cô vẫn thấy kì lạ. Gặp trong vườn hoa, bao h cũng là cậu, chị cô có tri kỉ, em họ cũng là cậu. Nên vui hay buồn đây?!

Nàng mèo kiêu kì ngồi gọn trong lòng Băng. Mun để ý thấy một chàng mèo đẹp trai đang nằm ngoan trong lòng cô gái lạ, với đôi mắt hồ phách đắm đuối nhìn nàng. Phiền phức! Cái giống đực rựa, cứ thấy gái là mắt sáng lên. Mun ghé tòm! Nàng ta liếc Sun bằng nửa con mắt. Vẻ khinh khinh và thờ ơ hằn rõ trên đôi mắt màu lục bảo.

Sun mở căng mắt, rồi cụp xuống đầy thất vọng. Nàng ấy, thậm chí còn ko thêm để ý đến vẻ ngoài tuấn tú của chàng! Lần đầu tiên trong đời, có một nàng mèo ko bị khuất phục trước đôi mắt quyến rũ màu hồ phách của Sun – điều mà nó luôn tự hào. Sun hiển nhiên là ko thể vui nổi. Mặt nó xụ xuống. Lần đầu tiên trong đời, thì ra đâu là cảm giác thất tình mà loài người vẫn thường hay nhắc đến!

Ba con người ở trong vườn bỗng giật mình khi nghe thấy tiếng gọi sau lưng:

– Chị Nguyệttttt~~~~~

Huyền Mỹ lao bỏ tới, ôm chầm lấy Nguyệt. Cô suýt ngã ngửa, quay lại mắng yêu cô em gái bé bỏng:

– Huyền Mỹ, chị biết chị đẹp khiến cả con gái cũng phải bu vào, nhưng em cũng đừng hâm mộ thái quá như thế chứ. Khách của chị đến chơi, em còn chưa chào đâu đấy.

Mỹ bấu môi với tài tự sướng của cô chị cả, nhưng cô nhanh chóng quay lại nhìn hai người khách. Nhỏ lấy tay tự cốc vào đầu mình, nháy mắt tinh nghịch:

– Hi, em xin lỗi anh chị. Tại hôm nay là sinh nhật em, nên tâm trạng đang trong tình trạng hưng phấn thái quá. Ha ha.

Ngọc phì cười với cô bé láu cá của nhà Dương Ngọc. Cô bước đến, lấy tay vò đầu con bé, làm tóc nó xù lên:

– Mỹ Mỹ, em quên chị rồi sao?!

Mỹ đưa tay cào cào lại mái tóc, dường như đã quá quen với hành động này của Ngọc. Nhỏ đưa tay, ôm chầm lấy cô, miệng riu rít.

– Làm sao có thể quên chị Ngọc yêu quý của em được cơ chứ. Em nhớ chị lắmmmm luôn á~~~~

Ngọc phì cười, cô thả Sun xuống đất, đưa tay ôm lại cô bé đáng yêu mà cô coi như em ruột.

– Thế là tốt. Chị cũng rất nhớ em. Hôm nay là đến dự sinh nhật em này. À phải rồi, giới thiệu với em, đây là Duy Phong, em họ chị.

Ngọc khẽ đẩy Mỹ ra, đưa tay chỉ vào Duy Phong. Huyền Mỹ hơi sững người trước vẻ phong trần và lãng tử hút hồn của chàng trai lạ, nhưng nhanh chóng nở nụ cười tươi tắn:

– Em chào anh ạ. Tốt quá, sinh nhật em chẳng mấy khi được đầy đủ như thế này. Vui wa đi~~~

Nguyệt bỗng kêu lên:

– Vậy là biết nhau hết rồi đúng ko. Ngọc, cậu dẫn Phong vào trong tham quan nhà đi. Còn Băng...

Cô quay sang, dờ khóc dờ cười khi thấy Băng đã ngủ thiếp đi từ lúc nào. Mụn vẫn yên vị trong lòng cô, ngẩn ngơ ngắm cô chủ của mình. Nguyệt khẽ khẽ lắc đầu, nở một nụ cười hiền trên môi:

– Ôi trời ạ. Em gái thân yêu, em cứ như vậy, liệu em bị cảm thì chị biết ăn nói thế nào với ba đây?!

Mỹ nhìn Băng, cười toe toét. Nhỏ chăm chú nhìn khuôn mặt cô chị ba của mình, thầm ngưỡng mộ sắc đẹp tuyệt trần ấy. Đã ngắm bao lần, nhưng Mỹ vẫn thấy cô chị mình đẹp kinh khủng, thật đáng tự hào mà. Nhỏ khẽ cúi người, hôn một cái rất nhẹ lên bờ má mịn như nhung của Băng, miệng thầm thì “Ngủ ngon, chị ba”. Bỗng Mỹ giật mình khi nghe thấy giọng nói trầm ấm sau lưng:

– Tôi sẽ bế cô ấy vào nhà.

Ba cô gái quay lại nhìn chàng trai vừa cất tiếng nói lần đầu tiên kể từ khi bước vào vườn. Nguyệt như nín thở nhìn Duy Phong, xem ra anh chàng cũng không hẳn là vô cảm như cô nghĩ. Mà quả thật, có lạnh lùng đến mấy thì với vẻ đẹp của Băng, Nguyệt không tin có chàng trai nào lại có thể hoàn toàn thờ ơ. Cô cười:

– Vậy nhờ em. Mỹ, ở lại đây với chị một lúc. Ngọc, cậu dẫn Phong vào đi.

Ngọc gật đầu, kéo tay áo Phong. Cô đang thấy cực kỳ hưng phấn đây. Thằng em họ vô cảm trước đàn bà của cô, tự dưng lại chủ động đề nghị bế một cô gái. Không thể phủ nhận vẻ đẹp của Băng có thể làm tất cả đàn ông xin chết dưới chân, nhưng vẫn là... cực kỳ đáng ngạc nhiên nha.

Phong bước tới, nhẹ nhàng nâng Băng lên, vô cùng cẩn thận như thể nâng một vật báu. Đầu cô nghiêng sang một bên, dựa vào ngực Phong. Tay cậu cảm nhận rõ được làn da mềm mại của cô qua lớp váy lụa trắng tinh. Mụn trong lòng Băng nhảy xuống thăm cò, nhìn theo anh chàng đẹp trai đang bế cô chủ của nàng.

Chân Phong bước những bước vững chãi, cậu đang cố không để cô gái trong vòng tay mình tỉnh giấc. Tim cậu trong tích tắc đã đập nhanh hơn vài nhịp khi cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng, ấm áp của cô phả lên khuôn ngực. Cơ thể cô thật mảnh mai và nhỏ bé trong vòng tay Phong. Cậu chăm chú nhìn khuôn mặt dịu dàng đang rúc vào ngực mình, thấy xoắn xang lạ.

Bé Băng như thế này, Phong cảm nhận rõ hơn về thân hình cô. Bờ vai thon thả, cái cổ cao thanh tú, đường eo cong tuyệt mỹ, đôi chân thon dài, trắng như sứ. Băng mảnh mai, nhưng những chỗ cần cong trên cơ thể thì vô cùng cong. Cô khẽ trở mình, vô tình để ngực cọ vào cơ thể Phong. Cậu chốc lát thấy người nóng bừng. Lắc mạnh đầu, cố chen xuống cái ngọn lửa đang bùng hực trong lòng, Phong phăm phăm bước vào nhà.

Ngọc nhìn đứa em họ của mình, không khỏi tủm tỉm. Cô cố tình đi cách xa chàng hoàng tử đẹp trai đang bế công chúa, để họ có không gian riêng. Đầu cô tràn ngập những suy nghĩ. Là gì, họa trời mới biết được.

Chỉ còn lại hai người trong vườn, Nguyệt quay sang Mỹ:

– Mỹ, em có thấy anh chàng đó đẹp trai ko?

Mỹ hơi sững người. Nhỏ nhanh chóng khám phá ra ngụ ý của cô chị cả, rồi cười xoa:

– Chàng trai đẹp nhất em từng thấy đấy. Nhưng chị đừng lo, em không thích anh ấy đâu. Gu của em là phải thân thiện và cởi mở cơ, như em nè. Zai lạnh lùng, họ chẳng biết đường nào mà lần á.

Nguyệt khẽ thờ phào nhẹ nhõm. Nhận thấy Mỹ lúc nhìn Phong có hơi đứng hình, cô đã lo không biết con em mình có đi yêu anh chàng này hay không. Duy Phong thì nhìn qua Nguyệt đã đoán chắc cậu có thể làm hàng ngàn hàng vạn cô gái mặt đỏ tím đập khi mới nhìn cậu lần đầu tiên, ngoại hình nhuốm đầy khí chất phong trần lãng tử, không thể xem thường. Huyền Mỹ hướng hồ lại còn là đứa khá mê trai, dù gì tình theo đuổi không ít. Dù gì thì đây đã là đối tượng cô chọn cho Băng, ai cũng không được đụng vào.

– Vậy thì tốt. Đừng có thấy zai đẹp mà lao vào. Chị đã nhắm anh chàng đó cho Băng rồi.

Mỹ trở mặt, rồi cười lớn.

– Chị Băng với anh Phong sao... Ủa, tuần nam nữ nè, em ủng hộ nha ~. Nhưng chị Băng được ba bảo vệ kỹ lắm á, không dễ đâu.

Nguyệt gật gù.

– Một vấn đề lớn đấy nhỉ. Nhưng tạm thời gác qua một bên cái đã. Em không thấy cái cách Duy Phong bế Băng đó sao, khác quái gì hoàng tử bế công

chứa đầu chứ.

Mỹ gạt đầu đồng tình. Mắt nhỏ mơ màng, khẽ rên lên:

– Thật lãng mạn mà ~. Nhưng chị à, cả hai người đó đều thuộc dạng ko biểu lộ cảm xúc nhiều, chị định làm thế nào để mai mối đây?

Nguyệt xoa cằm suy tư. Cô cũng chưa nghĩ đến chuyện này. Đầu tiên phải làm hai người có ấn tượng mạnh với đối phương cái đã. Coi nào coi nào. Băng hầu như luôn luôn ở lì trên phòng, chưa bao h tiếp xúc với chàng trai nào khác ngoài ba của cô. Nay lại được bế kiệu lãng mạn như vậy, lại còn là một chàng trai anh tuấn đẹp đẽ, khí chất lạnh lùng hút hồn, ít nhiều cũng sẽ có ấn tượng. Nguyệt hiểu rõ cô em gái, nó hầu như ko quan tâm đến nhan sắc đàn ông, nên cô chỉ có thể đặt cược hoàn toàn vào cái màn “hoàng tử bế công chúa” kia.

Còn Duy Phong, Nguyệt ko tin là anh chàng lại ko có cảm giác gì với một giai nhân như Băng, nhưng vẫn cần những ấn tượng khác nữa. Tức là em gái cô phải phô hết tài năng của nó ra. Mắt Nguyệt sáng lên. Cô thủ thi với Mỹ về cái kế hoạch “gây ấn tượng” của mình. Nhỏ cười toe.

– Chuyện nhỏ, chị hai. Dù gì thì em cũng đã mơ ước về điều đó lâu lắm rồi. Nhưng chị cũng phải thuyết phục chị Băng giúp em, ko thì với tính cách của chị ấy, kế hoạch ko dễ thành công đâu.

Nguyệt vỗ vai cô em gái út, miệng cười tươi tắn:

– Hiển nhiên là chị sẽ giúp em rồi. Chị sẽ nhờ cả Ngọc nữa. Chắc chắn phải được. Hai người này, băng cũng sẽ phải chảy trước sức nóng của tình yêu mà thôi. Sớm muộn!

Mỹ cười tít mắt. Cô nhóc mơ màng nghĩ đến cảnh Băng được toàn vẹn trải nghiệm hương vị tình yêu, lòng ko khỏi vui sướng âm ỉ. Nụ cười trên khuôn mặt của chị ba, đã bao lâu nhỏ đã ko được thấy?!

Mỹ cũng ko hẳn là chưa từng nghe về em họ của Ngọc. Phong trần, lạnh lùng và lãng tử, đó là những gì mà Mỹ đã từng nghe về anh. Tâm tính Bích Ngọc như thế nào, nhỏ với Nguyệt biết rất rõ. Có thể chịu đựng được bà chị trẻ con này, lại thân thiết tới mức bị kéo theo đến dự sinh nhật, Duy Phong chắc chắn là một chàng trai tốt, Mỹ an tâm giao chị ba cho anh. Nhỏ thật sự cầu khẩn, mong cho Băng được hạnh phúc.

Lòng ngập tràn yêu thương vô bờ, cộng với háo hức tò mò, Mỹ kéo tay Nguyệt, bước vào nhà.

– Vậy là xong, chị Nguyệt. Còn h thì, giúp em chuẩn bị sinh nhật đi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Sinh Nhật Huyền Mỹ

T/g lưu ý một chút thôi, vì Băng kém tuổi Phong nên sẽ gọi là “anh”, còn tổng thể lại thì danh xưng của Phong vẫn là “cậu” nhé. :)

Gần trưa. Biệt thự Dương Ngọc, phòng 111.

Căn phòng rộng lớn được phủ lên bởi màu socola ấm áp, êm đềm đón ánh nắng tràn vào. Sàn gỗ bóng loáng, nhìn qua đã biết là làm từ thứ gỗ hảo hạng nhất. Rèm lụa trắng phất phơ trong gió, vẫy xuống cơ man là những cánh hoa sữa li ti, thơm nồng nàn. Chiếc violin trắng muốt nằm im lìm ở góc phòng, dựa người vào mảnh tường gần cửa sổ, đón lấy những cánh hoa vàng nhạt rơi là tả. Vài cánh vương lại trên từng dây đàn mềm mại, đầy quyến luyến và thi vị.

Chính giữa phòng, có một nàng công chúa vẫn còn say giấc trên chiếc giường lớn, nặng nề phết lên mặt nàng từng dải lụa mượt mà, cùng với chút gay gắt. Vì dù gì thì cũng đã gần trưa.

Băng trở mình, thức dậy. Cô ngạc nhiên khi thấy mình đang cuộn tròn trong chăn, ngo ngắc ngo quanh. Cô nhớ là mình đã thiếp đi trong khu vườn, có sao lại ở trong phòng thế này?!

Băng mang máng rằng, có ai đó đã bế cô vào đây. Ko phải Zoe, vì chị đã đi có việc từ sớm, trưa mới về. Lúc thần trí nửa mê nửa tỉnh, cô cảm thấy một vòng tay ôm lấy mình. Vòng tay ấy có chút quen thuộc, cả mùi hương Băng đã từng ngửi qua. Thứ mùi lạnh lẽo nhưng nam tính, vô cùng đặc trưng. Phải chăng... là người ấy?!

Tiếng cửa cọt kẹt. Phong bước vào. Cậu liếc nhìn cô gái trên giường, cất tiếng hỏi:

– Đã dậy?!

Băng gật, ko phải anh nhìn thấy rất rõ đó sao. Cô nghiêng đầu nhìn Phong:

– Đã... bé tôi vào đây?!

Phong thần nhiên kéo một chiếc ghế lại gần giường, ngồi xuống. Cậu chăm chú nhìn Băng.

– Phải, là tôi. Sao có thể bạ đâu ngủ đó như vậy? Nếu em bị ốm thì làm sao?

Băng ko để tâm đến câu hỏi của Phong, đưa tay vuốt tóc. Thì ra đúng là anh đã bế cô vào đây. Lòng Băng tự dưng nhảy lên một niềm vui vô cớ. Anh ta... là đang lo cho cô?! Băng ngó lên chiếc đồng hồ, 11h30 trưa. Chắc một lúc nữa Zoe mới về, cô thấy đói rồi. Băng đặt chân xuống đất, bước khỏi giường.

Phong nhồm dậy, nhìn theo Băng.

– Em muốn đi đâu?

Băng quay lại, nghiêng đầu. Đôi mắt khói đầy ma lực xoáy thẳng vào Phong. Mái tóc nâu bông bênh trải dài trên vai cô. Ông ả xao xuyên lòng người.

– Bếp.

”Đói sao?” Phong nghĩ thầm. Cậu tiến đến bên Băng, rất tự nhiên bế bổng cô lên. Băng hơi bất ngờ, tay bắt giắc vòng lên cổ Phong, hơi siết lại để khỏi ngã. Cậu cười nhẹ, tiến về phía giường rồi nhẹ nhàng đặt cô xuống. Giọng nói chốc lát trở nên vô cùng dịu dàng:

– Em mới dậy, nghỉ thêm chút đi. Tôi sẽ đi lấy đồ ăn, chỉ việc đợi một lát thôi. Em muốn ăn gì?

Băng mắt chớp chớp nhìn Phong, bắt gặp đôi mắt cà phê sâu hun hút. Đôi mắt chứa đựng sự quan tâm chân thành, làm cô nhất thời bối rối. Băng khẽ quay đi, thấy má như muốn nóng bừng. Mãi một lúc lâu, cô mới tìm lại được tiếng nói của chính mình.

– Macaroon.

Phong gật nhẹ. Cậu đứng dậy, hướng ra khỏi phòng. Tay đặt lên nắm cửa, cậu bỗng quay lại nói thêm:

– 10 phút. Ở yên đó đợi tôi.

Nói xong cậu quay người, khép cửa lại sau lưng. Băng ngồi trên giường, suy nghĩ vẩn vơ. Đây là lần đầu tiên có người con trai nào vào phòng cô ngoại trừ Mạnh Vũ. Cũng là người con trai duy nhất có thể khiến cô đề tâm nhiều đến thế. Vì ngoại hình à? Ko phải, cô hoàn toàn ko thuộc vào lũ hám trai. Gia thế sao? Đúng là Hoàng Lâm vô cùng giàu có, nhưng dòng họ nhà Dương Ngọc hiển nhiên ko thuộc diện thiếu thốn về vật chất, hơn nữa Băng chẳng bao giờ đoái hoài đến mấy thứ ấy. Khí chất của anh ư? Sắc bén, mạnh mẽ và đầy quyết đoán, từng góc cạnh cơ thể đều toát lên vẻ quyền lực khó cưỡng lại, ừm... Là vì lý do này sao?

Băng mừng rỡ lại lúc Phong bế cô. Vòng tay anh khiến cô cảm thấy an toàn, cảm thấy được bảo vệ. Rúc vào ngực Phong như vậy, cô có thể ý thức rõ được sự mạnh mẽ của cơ thể anh. Vai rộng eo hẹp, lại cao ráo, đúng theo “tỉ lệ vàng”. Ko quá vạm vỡ, nhưng chỉ cần chạm vào sẽ cảm nhận được cơ bắp rắn chắc. Khoan khoan, dừng lại nào!!!

Băng lắc khẽ đầu, xua đi cái ý nghĩ kỳ quặc vừa nảy sinh. Thật nguy hiểm, cô bắt đầu chú ý đến cơ thể đàn ông từ lúc nào vậy?! Cánh cửa gỗ cọt kẹt, cắt ngang dòng suy nghĩ lộn xộn của Băng. Cô ngước lên, thấy Phong đang đi về phía cô, trên tay anh là khay bánh macaroon với một cốc sữa tươi. Nhận thấy hành động kỳ lạ của Băng, Phong nhẹ nhàng đặt khay bánh lên chiếc bàn đầu giường, ngồi xuống cạnh giường.

– Em thấy ko khỏe?

Băng khẽ lắc đầu. Cô ko sao, chỉ là... mãi suy nghĩ một chút.

Cửa lại mở thêm lần nữa. Zoe bước vào, hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Duy Phong. Cô cúi đầu cung kính:

– Tôi đã về, thưa cô chủ.

Băng khẽ ngước mắt nhìn Zoe, rồi đưa tay với lấy một chiếc macaroon, nhai ngon lành. Phong nhìn cô, rồi đứng dậy.

– Vậy tôi ra ngoài. Em cứ ăn tiếp đi.

Nói rồi cậu xoay người, bước ra khỏi phòng. Zoe tránh đường cho Phong, đôi mắt khẽ nheo lại hoài nghi, dán chặt vào tấm lưng rộng đang xa dần. Hôm nay là sinh nhật cô chủ Huyền Mỹ, cô có nghe nói là sẽ có một người của dòng họ Hoàng Lâm đến nhà dự, nhưng nghe nói rằng đó là một cô gái. Vậy sao Duy Phong lại ở đây?

Zoe quay sang Băng, sự tò mò vấy lấy tâm trí cô. Băng thần nhiên ăn bánh, cắm mp3 xem tạp chí. Zoe rất rất muốn hỏi gì đó, nhưng nhìn cảnh ấy, cô ko khỏi thờ dãi. Đầu cô vút qua một suy đoán: Cô chủ Hải Băng dẫn trai về nhà sao? Thật khủng khiếp, Zoe tự nhiên thấy lạnh gáy. Thế quái nào mà cô lại

có cái phỏng đoán đó cơ chứ?! Băng là người như thế nào, chẳng lẽ chính cô lại còn ko hiểu rõ?!

Zoe quyết định sẽ ko dă động gì đến Duy Phong. Nhìn cô chủ thân nhiên như vậy, chắc ko phải là lý do xấu xa gì. Zoe cất tiếng:

– Cô chủ, cô Minh Nguyệt và Huyền Mỹ nói muốn cô sang phòng khách chơi cùng họ trong lúc tiệc sinh nhật được chuẩn bị.

Băng nghiêng đầu, ăn nốt chiếc macaroon màu hồng phấn trên khay. Cầm cốc sữa uống một nửa, Băng đứng dậy tiến về phía Zoe. Cô hiểu ý, nhường đường cho cô chủ ra ngoài.

Phòng khách ồn ào tiếng Nguyệt với Ngọc trò chuyện. Huyền Mỹ chơi đùa với Sun ở trong lòng. Kara và Kyra đứng ở góc phòng, im lặng nhìn hai cô chủ.

Duy Phong ngồi trên sofa, thờ ơ quay đi chỗ khác. Đôi mắt màu cà phê bỗng loé lên tia sáng kỳ lạ khi Băng bước vào, nhưng ngay lập tức tắt ngấm trước khi có người nào đó phát hiện được. Huyền Mỹ nhìn thấy chị ba thì ào tới, nhanh chóng kéo cô xuống ngồi cạnh nhỏ. Sun tranh thủ cơ hội chạy biến đi, đôi mắt màu hổ phách ra sức tìm kiếm bóng hình nàng mèo Mun kiều kỳ.

Nói là chuẩn bị tổ chức sinh nhật, nhưng từ trang trí, bày biện cho đến chuẩn bị đồ ăn và bánh gato, đều là do giúp việc làm. Mạnh Vũ tuyệt đối ko cho ba con gái rượu của mình phải động tay vào bất cứ việc gì. Thành ra, cả một buổi chiều, năm nhân vật của chúng ta chỉ ngồi trong phòng chơi, từ tú lờ khờ cho đến thách đố nhau, ko thiếu thứ gì. Chính xác thì là tám, vì ngay cả Zoe, Kara và Kyra cũng bị lôi vào.

Nguyệt, Ngọc với Mỹ muốn tạo cơ hội cho Băng với Phong nói chuyện với nhau nhiều hơn, nên ra sức hỏi han đủ thứ. Nhưng khổ nỗi hai tầng băng này hầu như chẳng mở miệng trả lời lấy một câu, nản. Phong thì hiếm lắm mới mở miệng được một lần, chủ yếu là nhờ Ngọc bày trò giận dỗi làm cậu ngán ngẫm, đành bắt đăc dĩ trả lời. Băng thì hoàn toàn phớt lờ Nguyệt với Mỹ, chỉ chăm chú giải quyết bữa trưa gọn nhẹ được mang tới tận phòng khách.

Bữa ăn gồm có sandwich dăm bông, salad hoa quả tươi, tráng miệng với matcha và brownie. Băng ăn ngon lành, đây là những món ưa thích của cô. Nguyệt len lén nhìn em gái, lòng khấp khìi mừng thầm. Hiên nhiên là thực đơn này đã được họ yêu cầu với đầu bếp từ trước, theo đúng khẩu vị của cô gái này. Băng đang vui, đến lúc cô với Mỹ thực hiện kế hoạch rồi!

– Băng này, em định tặng Mỹ cái gì làm quà sinh nhật vậy?

Băng vừa ăn xong, cô với lấy chiếc brownie đưa vào miệng, nghiêng đầu nhìn chị cả.

– Bí mật.

Nguyệt cười xoà. Cô quay sang Mỹ, nháy mắt ra hiệu: Tấn công đi!

Mỹ gật nhẹ đầu, tươi cười nhìn Băng.

– Chị Băng, ko cần phải quà cáp cầu kỳ làm gì đâu. Em chỉ muốn chị làm cho em một việc vào tối sinh nhật em thôi, có được ko ạ?

Băng quay sang nhìn Mỹ, nhướn mày ra ý bảo nói đi. Mỹ cười tươi rói:

– Đó là... chơi violin trong sinh nhật em!

Đôi mắt khòic của Băng bỗng tối sầm lại, xám xịt y như bầu trời sắp sũn nổi cơn giông. Cô nhúu mày, lạnh lùng cất tiếng:

– Không.

Mỹ phụng phịu. Má cô bé phồng lên, mòi hơi chu ra vô cùng đáng yêu. Nguyệt nhìn thấy vậy thì ko khỏi phì cười, nhẹ nhàng khuyên giải cô em gái:

– Băng à, Mỹ nó rất muốn nghe em đàn trong sinh nhật nó đấy. Cứ chiều con bé một lần, được ko? Cả chị nữa, chị cũng muốn nghe em đàn.

Băng nghiêng đầu ra chiều suy tư. Cho dù là chị em cùng cha khác mẹ, nhưng Băng vẫn có một tình thương nhất định dành cho em gái. Đôi mắt màu khòic xoáy vào một điểm vô định trong ko gian, ánh nhìn xa xăm. Thấy Băng có vẻ hơi lung lay, Nguyệt với Mỹ cười thầm, tiếp tục năn nỉ:

– Băng à, trang phục biểu diễn chị đã đặt từ sáng, sân khấu và dụng cụ, ánh sáng cần thiết cũng đã đủ cả. Em muốn chị phải huỷ hết sao?

Zoe cười mỉm. Ngọc cũng tham gia cuộc nói chuyện, cô cũng đã được Nguyệt phỏ biến qua cái kế hoạch mai mối này. Và hiên nhiên, cô đồng ý hai tay hai chân.

– Nguyệt nói với chị rất nhiều về tài đàn của em đó, Băng. Chị thật sự muốn tận mắt hưởng thụ, muốn lắm đó. Chị chắc rằng sẽ ko chỉ có mình chị muốn nghe em đàn đâu.

Nói đến đây, mắt Ngọc lại liếc về phía Phong, ánh mắt loé sáng đầy ẩn ý. Cậu nhúu mày, nhìn bà chị họ vẻ khó hiểu.

Băng nghe vậy thì khề thờ hất ra, gật nhẹ đầu. Mỹ thiếu chút nữa là nhảy cẫng lên vui sướng. Nguyệt với Ngọc chỉ nhìn nhau, trao đổi ngầm qua ánh mắt.

Đầy hải lòng.

Tối. Thời khắc Huyền Mỹ bước qua tuổi 16.

Bàn tiệc được chuẩn bị kỹ càng với vô vàn sơn hào hải vị cùng đồ ăn vặt. Bánh gato 4 tầng được đặt ngay giữa bàn, nến được cắm lên nhưng chưa thắp. Kara và Kyra đứng góc phòng, còn lại thì ngồi quây quần quanh bàn, nói chuyện rôm rả. Trừ Duy Phong. Cậu ngồi im, mắt liếc quanh. Không thấy Zoe và Băng đâu cả.

Trong lúc ấy, ở phòng 111...

– Không!

Zoe ra sức khuyên bảo Băng bằng giọng nói ngọt ngào nhất có thể:

– Cô chủ à, váy và trang sức đều đã mặc hết rồi, cô lại không định đi đi giày sao?

Băng lắc đầu nguầy nguậy, đôi mắt khó nhịu lại khó chịu.

– Không muốn cao gót!

Zoe day day trán, bất lực trước sự cứng đầu của cô chủ. Nhưng mà Nguyệt đã nhấn mạnh rằng nhất định phải làm Băng mặc cho trọn bộ trang phục này, Zoe không thể trái lời.

– Cô chủ à, đôi giày này đã được thiết kế để đi cùng với bộ trang phục này rồi. Thiếu nó, cũng coi như là một thiếu sót. Cô chủ xem, đôi giày không phải rất đẹp sao?

Băng vẫn nhịu mảy, nhưng cũng không phản bác lại. Zoe thấy cô có vẻ lung lay bèn chớp thời cơ:

– Đôi giày này cũng chỉ có 7 phân thôi mà, cô chủ. Cô không thường đi giày cao gót, nhưng chỉ cần mang nó lúc đàn thôi mà, rồi có thể cởi ra ngay, vậy được không?

Băng nhìn đôi giày một lúc lâu, nó quả thật rất đẹp. Một đôi giày cao gót hở mũi màu trắng được viền ren, với gót làm từ thủy tinh bền. Trăm tư một lúc, cô khẽ gật. Zoe mắt sáng lên, vội vàng đeo giày vào cho cô chủ.

Phòng ăn tối dùng để tổ chức sinh nhật. Mọi người đều hồi hộp, chờ đến màn biểu diễn mở đầu buổi tiệc hôm nay. Ngay cả đám giúp việc với bảo vệ cũng sốt sắng thấy rõ. Họ đã nhiều lần nghe loáng thoáng tiếng đàn của cô chủ khi đi ngang phòng cô vào buổi tối. Không phủ nhận trong lòng họ đều có một sự ngưỡng mộ dành cho cô con gái thứ của chủ tịch tập đoàn Dương Ngọc. Cực kỳ xinh đẹp, sở hữu trí thông minh của thiên tài, lại thêm cả giọng nói trong vắt nhẹ nhàng cùng với một tài đàn thiên bẩm.

Ánh đèn bỗng tắt phụt. Chẳng ai có vẻ bất ngờ, vì đây là dấu hiệu bữa tiệc sinh nhật đã bắt đầu. Trong bóng tối, mọi người đồng loạt hướng mắt về vị trí của chiếc sân khấu nhỏ được chuẩn bị sẵn, lòng hồi hộp chờ đợi.

Chùm đèn vàng sang trọng bỗng loé sáng, tập trung toàn bộ ánh hào quang lên người con gái điểm lệ mới xuất hiện trên sân khấu. Hải Băng!

Cô mặc chiếc váy bằng lụa trắng muốt quây lấy vai, khoe bờ vai thon thả mịn màng, cùng xương quai xanh đầy gợi cảm. Phần eo váy được thiết kế để siết lại, ôm lấy từng đường cong mỹ miều của người đang mặc. Tà váy đính pha lê lấp lánh dưới ánh đèn sang trọng, vén cao đến giữa đùi rồi buông ra đằng sau, lộ ra cặp chân thon dài, trắng tấp. Đôi bàn chân nhỏ ngọc ngà được đôi giày ôm lấy một cách vừa vặn, đồng bộ hoàn hảo với chiếc váy tinh tế đẹp đẽ. Không nghi ngờ gì, đây hoàn toàn không phải người đẹp vì lụa, mà là lụa đẹp vì người!

Mái tóc màu nâu sẫm của Băng được buông xoã, hai bím tóc nhỏ gần mắt được tết lại bằng lông vũ trắng, buộc ra đằng sau, nhằm không gây ra bất tiện khi chơi đàn. Khuôn mặt mộc của Băng vốn đã vô cùng tuyệt mỹ, không cần trang điểm cũng đã toả ra vẻ đẹp xao huyền động lòng người. Đôi mắt khó mở màng hướng ra nơi khác, ánh nhìn xa xăm càng làm người ta si mê điên cuồng. Chiếc violin trắng nằm im lìm trên tay cô. Không cần phải bàn cãi, đây chính là một thiên thần lưu lạc xuống nhân gian!

Thời gian nhất thời ngưng đọng trước một vẻ đẹp được coi là một tuyệt tác của tạo hoá. Ánh mắt của toàn bộ những người trong phòng nhất loạt dán chặt lên sân khấu, thậm chí là không dám chớp vì sợ người con gái mỹ hoặc tựa ảo ảnh kia sẽ tan biến. Phong nhìn Băng, đôi mắt màu cà phê sâu hút chứa đựng thứ cảm xúc gì đó mà người ngoài không thể đoán ra. Vẫn biết cô đẹp, nhưng thật là quá sức tương tượng của cậu. Vẻ đẹp của Băng, tồn tại như một thứ ma thuật khiến bất cứ ai cũng phải ghen tỵ, bất cứ ai cũng phải sửng sốt và dao động. Chỉ riêng dung nhan này cũng đã là một thứ vũ khí nguy hiểm, khiến mọi thăng trầm ông chết đứng từ lần gặp đầu tiên. Đã nhìn qua một lần, thì nó sẽ như một thứ ám ảnh tâm trí, kéo dài cho đến vạn đời vạn kiếp không thể nào quên.

Băng đặt violin lên vai, bắt đầu khúc đàn. Tất cả mọi người trong phòng tạm thời thoát ra khỏi cái mê cung ma thuật kia, tập trung vào những thanh âm mượt mà vang vọng bên tai. Những cung bậc cảm xúc, những nốt trầm bổng, phủ lên không gian trong phòng một tấm màn mỏng tinh khiết. Một bản tình ca có phần da diết, nhưng dưới bàn tay của Băng lại trở nên say đắm, tràn đầy sự mê hoặc thấu đến tâm can. Từng dải lụa âm thanh len lỏi vào trái tim

người nghe, khơi dậy nên những cảm xúc bay bổng và u buồn. Đó cũng là tiếng đàn của Vương Đặng Thanh Cầm, nghệ sỹ violin số 1 thế giới. Tài năng của bà đã được truyền lại một cách trọn vẹn cho cô con gái, thậm chí là càng thêm phần trọn vẹn và ma lực hút hồn.

Đôi mắt màu khói nhắm hờ, hàng mi thanh mảnh rợp bóng khẽ rung lên theo từng nốt ngân. Tâm hồn cô một mực hướng về người mẹ quá cố, cảm xúc nhớ mong và yêu thương đan vào từng dải âm thanh trong vắt, lay động cả những trái tim dù sắt đá nhất. Mọi người trong phòng đều khép nhẹ mắt, miệng khẽ nở một nụ cười mãn nguyện và hài lòng. Bao mỗi một, bao bức bối chỉ cần nghe được tiếng đàn này đều có thể trôi tuột hết đi.

Nốt ngân dài cuối cùng cất lên, bản nhạc dừng lại. Bỗng từ từ hạ chiếc violin xuống, đầu khẽ nghiêng sang một bên, đôi mắt khói hơi sụp xuống đầy ưu tư. Một lát sau, tràng vỗ tay rộn rã vang lên, cắt đứt ko khí im lặng. Mặt người nào người nấy vẫn còn lưu lại vẻ xúc động thấy rõ. Duy Phong cũng vỗ tay nhẹ, ánh mắt loé lên sự hài lòng với màn trình diễn vừa rồi. Minh Nguyệt lên liếc sang cậu, mỉm cười mãn nguyện. Đã đủ ấn tượng với cậu chưa, chàng trai? Cô cười thâm trong lòng, quay lại với người em gái đa tài trên sân khấu.

Bằng chỉ có vẻ gì là để tâm đến tràng vỗ tay nồng nhiệt dành cho mình, nhẹ nhàng bước xuống sân khấu. Đôi giày cao gót này thực làm cô vô cùng khó chịu. Đột nhiên, gót giày thủy tinh giẫm phải tà váy thướt tha phía sau, khiến Bằng ngã ngửa.

Zoe lao đến, nhưng cô nhận thấy ko cần thiết. Duy Phong đã kịp thời sấn tới, đưa một tay đỡ lấy eo Bằng, tay còn lại kéo giật tay cô lại. Tràng vỗ tay tắt phụt, căn phòng lại chìm trong im lặng, lần này là vì bầu ko khí “mờ ám” giữa đôi trai tài nữ sắc kia. Nguyệt, Mỹ với Ngọc tròn tròn mắt ngạc nhiên, rồi nhanh chóng reo hò trong bụng. Kế hoạch thành công ngoài sức tưởng tượng!

Phong chẳng hề có ý định buông Bằng ra. Ánh mắt cậu nhìn thẳng vào Bằng. Đôi mắt màu khói của cô mở to, chớp liên tục. Chúa ơi! Phong khẽ cười mỉm nhìn biểu hiện của cô, tự dưng thấy buồn cười khi nhìn thấy má cô hơi ửng hồng, mặc dù có thể là do ánh đèn hoặc phấn trang điểm. Hai người giữ nguyên tư thế: Bằng ngửa người ra đằng sau, Phong đỡ lấy eo cô, tay kia nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé đang cứng đờ của người con gái vẫn còn chưa hết sốc. Bất thần, Phong cúi đầu xuống làm mất Bằng càng chớp dử dột hơn, anh... anh ta định làm gì. Cô nghe được giọng nói trầm ấm của Phong thâm thi bên tai mình: “Lần sau, nên cẩn thận hơn một chút!”

Bằng thấy tai mình đỏ ửng. Phong lần thứ 3 trong ngày bế bổng cô lên, làm Bằng lại thêm một lần nữa túm chặt lấy cổ anh. Cậu tiến đến phía bàn tiệc ở dưới, nhẹ nhàng đặt cô ngồi xuống một cái ghế. Sau đó, cậu quỳ một chân xuống sàn, dịu dàng tháo từng chiếc giày cao gót trên chân Bằng.

Thời gian ngưng đọng, ko gian như chỉ còn lại hai người. Bằng chết trân, nhìn Phong chăm chăm. Mặt cậu cúi xuống, thấy rõ sống mũi cao thẳng, vầng trán thông minh và cả mái tóc dày mượt, đen tuyền. Cô bất giác đưa tay ra, chạm nhẹ vào tóc cậu. Khoé môi Phong khẽ nhếch lên, nét cười như có như ko. Cậu vớt đôi cao gót sang một bên, ngước lên nhìn Bằng, trong chốc lát đã túm chặt tay cô, ngăn ko cho nó động chạm thêm. Bằng hơi giật mình, nhìn Phong chăm chú. Đôi mắt màu cà phê của anh dịu dàng khó tả, cô có thể nghe rõ ràng giọng nói trầm ấm như tiếng giao hưởng vang lên:

– Dừng mang giày cao gót, nó sẽ nguy hiểm cho em. Nếu thích chạm vào tóc tôi như vậy, em có thể nói với tôi mà.

Toàn bộ những cặp mắt trong phòng dán chặt vào đôi trai gái trước mặt. Soi mới có, đồ kị có, ngưỡng mộ cũng có. Riêng 3 cô gái làm trùm sò kế hoạch của chúng ta thì hiển nhiên là mắt sáng rõ, nhìn trần trời vào đôi uyên ương kia. Thế này... khác quái gì ngôn tình đầu chứ! Nguyệt mỉm cười đầy mãn nguyện. Mỹ cầm tay chị cả, lắc lắc gật đầu. Mắt cô bé long lanh, môi mỉm cười cổ kìm nén một tiếng hét. Ngọc thì nhìn Phong đầy hứng thú, thẳng em họ của cô, cuối cùng ko phải là gay rồi!!

Phong đứng dậy, phúi gối quần rồi thản nhiên ngồi xuống ghế cạnh Bằng, ánh mắt màu cà phê toát lên vẻ thờ ơ, mặc kệ sự chú ý đang nhằm vào mình. Bằng cúi gằm mặt, ngo nguẩy bàn chân trần. Quả thật là thoải mái hơn. Giày cao gót... đúng là ko dành cho cô mà! Nhưng sao người đó lại biết được cô ko thoải mái với đôi giày? Bằng ngẩng đầu lên, nhìn Phong đầy dò xét.

Nhận thấy ánh nhìn màu khói của Bằng đang hướng về mình, Phong quay lại nhìn thẳng vào cô ko chút do dự. Hai đôi mắt chạm nhau. Bằng quay ngoắt đi, lại cúi xuống nhìn sàn, tím đập loạn. Đầu cô ong lên. Cái... cái gì thế này? Tim cô đang loạn nhịp vì người đó sao?! Ko phải, ko thể nào!!

Đúng lúc ấy, tiếng của Huyền Mỹ lãnh lóat vang lên:

– Một màn trình diễn thật tuyệt vời ngoài sức tưởng tượng!! Cảm ơn chị vì đã đáp ứng ước nguyện của em, chị Bằng. Và giờ thì, nhập tiệc thôi, mọi người!

Nguyệt và Ngọc nâng cao ly thủy tinh hưởng ứng. Bánh được đốt nến, những gói snack bị xé toạc, đồ uống leng keng, tiếng hát chúc mừng sinh nhật vui vẻ. Ko khí tung bừng ảnh hưởng lên hầu hết mọi người, ngoại trừ Bằng và Phong.

Đôi trai gái này, cả buổi chỉ ngồi im một chỗ, ăn và uống một cách lặng lẽ. Đơn giản vì đầu họ đã có sẵn vô vàn thứ để suy nghĩ, chẳng có tâm trí để tham gia tiệc. Bằng thì nhớ đi nhớ lại cảnh Phong quỳ xuống như một chàng hoàng tử thực sự, tháo giày cho cô. Phong thì mường tượng lại hình ảnh của một thiên sứ giáng trần trên sân khấu lúc trước. Hai con người, hai tâm tư, nhưng là hướng về nhau.

————— Luci —————

Rất xin lỗi các bạn độc giả vì mình đã ko thể ra chap sớm hơn nha! :(

Nhưng các bạn biết đấy, mình sắp sửa phải thi chuyển cấp rồi, bây giờ cũng đã là học kỳ 2 rồi nữa. Thật sự là ko có thời gian mà! Ngoài ra, đây cũng mới là lần đầu mình viết truyện, ý tưởng cũng là cả một vấn đề! Vì vậy, chap này mình viết khá dài, coi như là một sự đền bù nho nhỏ.

Tuy nhiên, mình vẫn sẽ cố gắng ra chap sớm nhất có thể, vì vậy nên hãy tiếp tục ủng hộ mình nha. Những comment và vote của các bạn luôn là một động lực lớn để mình viết đó! :)

Yêu thương,

~ Lucifer ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cánh Đồng Hoa

CHAP 12.5: MÈO TƯƠNG TƯ

Lần đầu tiên gặp nàng, trái tim tôi đã bị đánh cắp.

Tôi là một chàng mèo có vẻ ngoài điển trai và cuốn hút, hiển nhiên là theo tiêu chuẩn giai đẹp trong thế giới mèo. Đôi mắt hổ phách đầy ma lực, bộ lông đen tuyền bí ẩn, các cô mèo say tôi như điên đảo. Không thể trách, vì dù gì tôi cũng vô cùng tự tin với ngoại hình của mình. Tôi có nhiều tên được đặt bởi những người chủ khác nhau, còn bây giờ, tên tôi là Sun – mặt trời.

Tôi được sinh ra và lớn lên ở Paris. Một dòng mèo đen thuần chủng, hình như thế. Pháp là một đất nước khá phóng túng, một phần tính cách của tôi cũng bị ảnh hưởng bởi nơi đây. Tôi được nuôi trong một cửa hàng thú nuôi cao cấp, được hưởng mọi thiết bị chăm sóc tối tân nhất, sống một cuộc sống vô cùng thoải mái và sung sướng, thật vậy. Cho đến khi cô chủ Ngọc mua tôi và mang về Việt Nam.

Một trong những mục tiêu lớn của đời đàn ông là ngủ với càng nhiều phụ nữ càng tốt. Như vậy, tôi hài lòng với số lượng những cô mèo đã cùng tôi “vui vẻ”. Một playcat, như cô chủ nói thế. Chẳng một ai trong mấy cô mèo đó có thể làm tôi hứng thú được dài lâu. Tôi cũng không bao giờ chủ động đi tán tỉnh phụ nữ, đó đã trở thành một luật lệ tôi tự đặt ra cho bản thân. Tôi quá kiêu ngạo và nổi bật để hạ mình đi quyến rũ bất cứ một ai. Toàn là những á mèo tự nguyện cúi rạp dưới chân tôi xin chết, thậm chí là hiến dâng cả cơ thể. Tôi cũng chẳng bao giờ từ chối một cô nào, từ nóng bỏng cho đến nhạt nhẽo.

Tuy nhiên, mọi qui tắc và luật lệ của tôi vỡ vụn khi tôi gặp nàng.

Hôm ấy, tôi được đi cùng cô Ngọc đến dự sinh nhật của một người bạn. Loáng thoáng thì hình như đây cũng là nhà của mỹ nhân tôi đã gặp trong vườn hoa sau trường của cậu chủ. Mạo muội gọi cô ấy là Thiên Thần, vì tôi không nghĩ có từ nào có thể chính xác hơn thế. Vòng tay của Thiên Thần vô cùng mềm mại và ấm áp, hơn nữa, đó là một cô gái loài người xinh đẹp tựa tiên nữ giáng trần, được cô ấy nâng niu trong lòng là ước mơ của mọi con mèo giống được.

Chị gái của Thiên Thần dẫn chúng tôi ra vườn sau của căn biệt thự xa hoa lộng lẫy. Cô gái ấy nằm ngủ ngon lành giữa một màu xanh mát dịu dàng, trên chiếc xích đu đẹp đẽ mắc vào cây hoa sữa. Nắng lung linh, sương long lanh, gió lạnh kanh, phong cảnh thơ mộng không sao tả xiết. Và trong lòng cô ấy, là nàng.

Nàng là cô mèo kiều diễm nhất tôi từng biết. Từng đường cong trên cơ thể nàng là cả một tuyệt tác nghệ thuật. Bộ lông đen tuyền giống như của tôi, nhưng khi màu sắc ấy phủ lên người nàng, nó lại tạo nên một vẻ huyền bí, quyến rũ khác hẳn. Nàng cuộn tròn trong lòng Thiên Thần, cánh mũi phất hồng khẽ phấp phồng theo từng nhịp thở. Và khoảnh khắc ấy, tôi đã biết rằng: Cô nàng này, nhất định phải là của tôi!

Ko rõ tôi đã chết sống trong bao nhiêu lâu. Thiên Thần có khác, ngay cả vật nuôi của cô ấy cũng phải mỹ miều như vậy. Pháp vốn nổi tiếng về những phụ nữ đẹp, tôi hiển nhiên là đã từng “chơi qua” rất nhiều. Nhưng đây là lần đầu tiên, tôi được gặp một nàng mèo mỹ miều đến thế. Tôi cảm thấy may mắn hơn bao giờ hết khi đã cùng cô chủ và cậu chủ đến đây. Được gặp nàng.

Cái khoảnh khắc nàng mở mắt, tôi đã nghĩ rằng công thiên đường đang mở ngay trước mặt. Người thợ chế tác giỏi nhất hẳn đã đeo gọt hai viên ngọc lục bảo vô cùng tỉ mỉ để có thể cho nó vào mắt nàng. Đôi mắt ấy, như hút tôi vào một mê cung vô tận không hề có lối thoát, đẹp mê hồn. Đôi mắt ấy khiến tôi ngẩn ngơ, khiến tôi không thể rời đi. Những tưởng rằng, nàng cũng sẽ si mê vẻ điển trai của mình. Thế nhưng, ánh mắt nàng hầu như chẳng thể hiện một xui xẻo động nào khi nhìn thấy tôi. Tôi thất vọng cùng với hụt hẫng. Đó là lần đầu tiên, tôi biết thế nào là yêu và thế nào là thất tình, trong cùng một lúc.

Tự tôn của một playcat không cho tôi từ bỏ nàng. Nghe ngóng ra thì tôi được biết tên của cô mèo kiều diễm ấy. Mun – ngay cả cái tên cũng toát lên vẻ gì đó sang trọng và tao nhã. Tôi đột nhiên thấy biết ơn cái tên mà Ngọc đã đặt cho tôi lúc đó: nàng là Mun – mặt trăng, còn tôi là Sun – mặt trời.

Nàng là một cô mèo kiều kỳ đến từ nước Ý, một đất nước cổ kính nhưng không kém phần đẹp đẽ và hoa lệ. Nét đẹp của đất nước ấy được đặt lên từng nét trên cơ thể nàng. Mun kiều kỳ, nhưng cũng không kém phần quyến rũ. Từng bước đi của nàng đều toát lên vẻ tao nhã và quý phái đến khó tả, đôi mắt lục bảo sáng ngời thách thức. Từng cử động đều sang trọng đến hút hồn. Cái cách mũi nàng hơi hếch lên tự tin, cái đuôi thon dài khẽ ve vẩy theo từng bước chân nhẹ nhàng. Chúa ơi, nàng thật khiến tôi say đắm!

Lần đầu tiên, có một cô mèo phớt lờ vẻ ngoài nổi bật đầy lãng tử của tôi. Cũng là lần đầu tiên, tôi hạ mình để đi tán tỉnh một cô gái. Paris là thành phố của tình yêu, nên hẳn nhiên, về những cách tán tỉnh để có thể xiêu lòng phụ nữ, tôi không hề thiếu. Chỉ là tôi rất ít khi phải dùng đến mấy cái đó. Một chàng

mèo điển trai và hào hoa, hơn nữa lại còn lãng mạn và lịch thiệp, thử hỏi cô mèo nào có thể ko đổ?! Tôi thích thú với cái ý nghĩ mình sẽ thay đổi chỉ vì một cô mèo xinh đẹp. Mun yêu dấu – liệu em có thể khước từ tôi?

Khi cậu chủ của tôi bế Thiên Thần vào trong nhà, vườn chỉ còn lại nàng và tôi, cùng với hai cô gái khác. Em và chị gái của Thiên Thần, gần như vậy. Họ cũng trở vào nhà ngay sau đó, sau khi bàn bạc một số chuyện mà tôi ko thể tâm đắc, để lại cho Mun và tôi một ko gian riêng.

Nàng coi tôi như ko khí, thản nhiên dạo một vòng quanh vườn, vòn móng vuốt quanh mấy đoá hồng rực rỡ. Mãi ngắm nàng, tôi hầu như quên mất mục đích của mình. Đôi mắt nàng như trong suốt dưới nắng, bộ lông vàng rực lộng lẫy. Mũi nàng hồng phớt, phập phồng, hít căng hương thơm của hoa cỏ dịu lành. Đôi môi của nàng khẽ nhếch lên thách thức, và tôi thề, nếu ko phải vì tôi muốn Mun phải toàn tâm toàn ý say đắm mình, tôi đã có thể để nàng ra mà ngấu ngiến đôi môi vô cùng gợi tình ấy.

Có lẽ tôi chỉ việc ngồi ngắm nàng cũng đã mãn nhãn, nhưng mục đích thì ko thể bỏ qua. Tôi chọn một chiếc lá bàng to, vàng óng rực trên nền cỏ, giờ móng hi hoáy vài dòng vào đó, nắn nót từng nét một. Thư tình, bắt đầu bằng thứ này trước đã.

Xong xuôi, tôi còn kiếm thêm một bông hồng nho nhỏ, đỏ rực, đặt lên chiếc lá ấy rồi đẩy nó tới trước mặt Mun. Nàng mở to mắt nhìn chiếc lá đầy ngạc nhiên, rồi khẽ nghiêng đầu đọc dòng chữ viết bên trong.

” Gió mưa là bệnh của trời,

Tương tư là bệnh của tôi yêu nàng. ”

(thơ Nguyễn Bính)

Tôi nín thở dõi theo từng hành động của Mun. Đây là hai câu thơ Việt Nam mà tôi rất tâm đắc. Nó vô cùng lãng mạn và đáng yêu, phải ko? Những nàng mèo kiêu kỳ bên Pháp chỉ cần nhận được mấy câu tỏ tình như thế này là y như rằng sẽ tự động ngã vào vòng tay tôi, hoàn toàn tự nguyện. Tôi tin rằng Mun cũng sẽ như thế. Xét cho cùng, mèo Ý và mèo Pháp, khác nhau chỗ quái nào cơ chứ?!

Mun nhìn chiếc lá khá lâu. Đôi mắt màu lục bảo chăm chú hai dòng thơ đầy lãng mạn của tôi. Khuôn mặt nàng chẳng để lộ một chút cảm xúc nào khiến tôi như muốn nhào khỏi lồng ngực vì hồi hộp. Nàng là ko quan tâm? Hay là quá xúc động trước lời tỏ tình lãng mạn của tôi?! Ko biết nữa. Tôi sẽ chọn phương án 2, nhưng Mun... nàng lại đi chọn phương án 1.

Đôi mắt màu lục bảo loé lên một tia sáng kỳ lạ rồi tắt phụt ngay trước lúc tôi có thể đoán ra cảm xúc trong mắt nàng. Trong tích tắc, Mun giờ vuốt, rạch tan tành bức thư tình lãng mạn của tôi. Hàng trăm mảnh lá vàng óng bay là tả, giống hệt như trái tim tôi lúc ấy. Vỡ vụn.

Sốc. Phải, đó chính xác là cảm giác của tôi lúc ấy. Ko thể tin được, nàng vừa mới... xé thư của tôi?! Chúa chứng giám, Mun khước từ tôi?! Tôi trần trối nhìn nàng, vẻ bàng hoàng ko giấu giếm trên mặt, hẳn lúc đó mình trông tức cười lắm. Mun chẳng có vẻ gì là bận tâm đến hành động tàn nhẫn của mình, đôi mắt nàng sáng ngời băng lãnh, xoáy thẳng vào tôi một ánh nhìn hoàn toàn vô cảm. Chiếc lá tan tành, nàng quay gót bước đi, bỏ lại tôi ở trong vườn với trái tim bị xé toạc. Đau đớn.

Cả buổi hôm ấy, thần trí tôi cứ bay đi đâu đâu. Từ cái khoảnh khắc đất trời tưởng như sụp đổ đó, tôi cũng ko một lần gặp lại nàng. Từng giây phút trong căn biệt thự ấy tôi dành để đi tìm nàng. Nhưng Mun chẳng hề xuất hiện. Dẫu cho nàng có làm tôi tan nát, thì việc được nhìn thấy bóng hình kiều diễm ấy mới là quan trọng. Người ta gọi tên thứ cảm xúc này là gì? À phải, yêu. Đúng thế, tôi đã phải lòng một người đáng nhẽ ko nên phải lòng. Thật trớ trêu, đây là quả báo khi tôi chơi bời với quá nhiều cô gái hay sao?!

Màn hoà tấu violin của Thiên Thần bắt đầu. Tiếng đàn của cô mang tâm tư tôi đi xa mãi. Nó làm tâm trạng tôi dịu đi một chút. Chỉ ít thì nếu thân được với cô gái này, tôi hoàn toàn có thể gặp lại nàng. Xét cho cùng, Mun là vật nuôi của Thiên Thần. Tôi sẽ ko từ bỏ, chắc chắn thế. Mun kiêu kỳ và lạnh lùng, nhưng nàng cũng sẽ có một trái tim trong lồng ngực đẹp đẽ ấy. Nếu trái tim nàng làm từ băng, tôi sẽ cam tâm tình nguyện làm tan chảy nó. Kể cũng hay ho thật, trái tim tôi lại đi lạc nhịp vì một nàng mèo mới có một lần gặp mặt. Nàng ấy lại còn ko chút hối tiếc khi rạch tan tành bức thư tình của tôi.

Vậy ra đây là cái thứ người ta gọi là “tình yêu sét đánh” sao? Ha ha. Tôi cười cay đắng trong lòng. Ko được. Tôi sẽ ko để tình yêu này lại tàn một cách nhanh chóng như thế. Tôi sẽ làm Mun phải yêu tôi. Với ngoại hình này, tâm hồn lãng mạn này, vẻ hào hoa này, tôi ko tin mình lại chẳng thể lấy cắp trái tim Mun. CHÍNH THỂ!

Tôi cười toe toét trong lòng, chuyên tâm thưởng thức tiếng violin. Tiếng đàn của Thiên Thần dường như đã làm đầu óc tôi thông suốt hơn một chút. Một màn trình diễn tuyệt vời ko thể phủ nhận, bữa tiệc cũng vô cùng tung bừng và náo nhiệt, nhưng tôi ko thể tâm. Làm thế nào để nàng yêu tôi?

Cho dù đã lên dây cót tinh thần một cách triệt để, tôi vẫn ko khỏi hụt hẫng khi ko được thấy nàng. Lòng tôi dậy nên một nỗi lo sợ mơ hồ. Cả buổi sinh nhật Mun ko hề xuất hiện lấy một lần, có phải là vì ko muốn thấy mặt tôi?! Tim tôi thêm một lần tan nát với ý nghĩ ấy. Mun, chẳng lẽ em lại ghét tôi đến thế?

Về đến nhà, tôi vẫn ko thoát khỏi tình trạng耿耿 ngơ ngơ. Ngọc dường như rất lo lắng vì tôi tự dưng lại trở nên trầm lặng như thế. Cậu chủ thì ném cho tôi cái nhìn thờ ơ, rồi quay đi ngay lập tức:

– Tương tư đấy!

Ngọc ngạc nhiên ko kém gì lúc tôi nhìn thấy Mun. Phải rồi, lại là những ý nghĩ về nàng. Nó quá ám ảnh. Tôi nửa muốn đẩy Mun ra khỏi đầu, nửa lại ko. Đột nhiên, tôi nhớ lại tên của nàng và tôi. Mặt Trời và Mặt Trăng, nghe qua thì tưởng chừng như vô cùng liên kết, nhưng thật ra, hai vật thể ấy chẳng bao h gặp được nhau. Bởi lẽ, Mặt Trăng thống trị màn đêm, còn Mặt Trời thì lại làm vua ban ngày.

Ngoài cửa sổ, trời đổ mưa rào. Một cơn mưa vô cùng hiếm hoi trong cái tiết trời thu này. Mây cũng đang thông cảm cho tao, phải ko mưa? Tôi ngồi ngắm mưa lần đầu tiên trong đời. Từng giọt âm thầm, đập bồm bộp vào ô cửa kính. Cây cũng bớt xanh, gió cũng bớt nô đùa, nắng cũng thôi trải dài. Khung cảnh ngoài kia nhuốm một màu xám u ám. U ám như chính tâm trạng của tôi lúc ấy. Tôi thở dài sườn sượt, đầu óc lơ đãng.

” Bàn tay em vậy ngoài xa vắng

Có phải lòng anh đang có mưa? ”

CHAP 13: CẢNH ĐỒNG HOA

Ngày mới. Trường Dương Ngọc.

Băng đến lớp trong tình trạng vật vờ. Chân tay rũ rượi, đôi mắt thâm quầng giấu dưới vành mũ lưỡi trai, cả người uể oải ko chút sức sống.

Sau bữa tiệc sinh nhật, cô đã nghĩ, nghĩ và nghĩ. Về chuyện gì thì cuối cùng vẫn là những ký ức về buổi tối cùng với gương mặt của người đó hiện lên, với một tần số lớn đến mức cô ko muốn đếm. Băng cố quên nó bằng cách vùi đầu vào làm việc, khiến cho não hoạt động ko ngừng. Tiếng “lạch cạch” của bàn phím laptop vang lên điên cuồng, đan vào màn đêm đen đặc thứ cảm giác rừng rợn, lạnh người.

Lúc Băng tạm thời nguôi ngoai thì cũng đã 4h30 sáng, cô tranh thủ chợp mắt một chút. Nhưng ngay cả trong giấc mơ, hình ảnh người con trai đó cũng xuất hiện làm Băng bừng tỉnh mấy lần. Tỉnh ra thì có khi cô còn chưa ngủ đủ 2 tiếng. Hoàn toàn kiệt sức.

Băng đã cố ăn thật nhiều vào bữa sáng, đến nỗi Zoe còn thấy ngạc nhiên. Uống cả cà phê, chỉ vì muốn đỡ mệt hơn một chút. Cô ko muốn nghỉ học, ở nhà sẽ làm Băng có quá nhiều thời gian để suy nghĩ, mà cô thì sẽ ko thể chịu đựng thêm bất cứ giây phút nào mà mình có thể sẽ lại nhớ tới chàng trai kia. Thứ mùi ròn rợn toả ra lúc người ấy ôm lấy cô, thật ấm áp và dễ chịu. Nó thật ám ảnh.

Băng ngồi cạnh cửa sổ, một tay chống cằm, mắt hướng ra ngoài. Từng cơn gió buốt lạnh thốc thẳng vào mặt, nhưng chẳng thể làm cô tỉnh táo hơn. Thỉnh thoảng, đầu Băng lại gục xuống, mắt díp lại. Ko được, cô ko thể ngủ! Ai biết trong giấc mơ cái gì sẽ chờ đợi cô, mà Băng thì ko muốn mạo hiểm muốn tìm hiểu điều đó. Thành ra suốt mấy tiết liên tiếp, cô luôn trong tình trạng sẵn sàng ngắt đi bất cứ lúc nào.

Thông thường, phía cuối lớp bao giờ cũng là nơi ồn ào nhất, là nơi tụ tập của những phần tử cá biệt dùng tiền để vào trường, cốt lấy danh tiếng, chẳng quan tâm học là gì. Giáo viên chủ yếu là ko quan tâm, ai thực sự muốn học thì hãy nghe giảng, những cậu ấm cô chiêu cậy tiền như thế, đến tai chủ tịch thì sớm muộn gì cũng sẽ bị đuổi học, chẳng cần đề ý cho một đầu. Nữ chiếm phần lớn cái chỗ ấy, một phần cũng là vì chàng hoàng tử của họ, Hoàng Lâm Duy Phong, luôn ngồi ở dưới. Cuối lớp, gần hoàng tử, giáo viên lại thờ ơ, họ tha hồ mà tán chuyện.

Ấy thế mà hôm nay, cái vùng đó lại im lặng lạ kỳ. Mấy đứa con gái mặt mũi đứa nào đứa nấy tái xanh, mồ hôi đầm đìa, mắt lăm lét liếc xuống chỗ ngồi góc lớp. Duy Phong hôm nay dường như có chuyện gì ko vui, gương mặt đẹp như tạc vẫn tỏ vẻ bất cần, nhưng đôi mày lại nhíu chặt lại, cả người cậu toả ra hàn khí dày đặc. Từ đầu h đã vậy rồi, làm học sinh ngồi gần đó toàn bộ đều thấy lạnh toát sống lưng, ko rét mà run.

Phong ko thèm để ý đến những ánh mắt sợ hãi ném về phía mình. Đôi mắt màu cà phê tối sẫm lại đáng sợ, liên tục mấy tiết liền chỉ dán chặt vào cái chỗ ngồi cạnh cửa sổ kia. Về mặt mũi của Băng, cậu là người thấy rõ nhất. Chẳng hiểu sao Phong lại thấy giận dữ khi thấy cô như thế. Cứ mỗi lần Băng gục xuống bàn là đôi mắt màu cà phê càng thêm đen thẫm, hàng mày nhíu chặt.

Cho đến khi Băng mệt mỏi nằm dài trên bàn đến lần thứ 10 trong tiết 4 thì Phong thật sự bùng nổ. Cậu đứng bật dậy, hai tay đập cái “rầm!” xuống bàn làm cả lớp hết hồn, chân bước phăm phăm đến chỗ Băng. Chốc lát, cậu bế bổng cô lên, nhìn lên phía giáo viên đang tròn mắt nhìn mình.

– Tôi nghỉ đến hết buổi học này. Với cô ấy!

Giáo viên bất gặp ánh mắt đờ đờ sát khí của Phong thì xanh mặt, vội vã gạt lấy gạt để. Chỉ chờ có thế, cậu lập tức bước ra ngoài, với Băng trên tay. Bỏ lại cả lớp còn đang sửng sốt, trân trối nhìn theo hai người nam nữ kia. Thiếu gia của dòng họ Hoàng và tiểu thư của chủ tịch Dương Ngọc, họ quả thật gây ra quá nhiều chú ý.

Băng quá mệt để có thể tức giận với Phong, nhưng thần trí cô vẫn đủ tỉnh táo để nhận thức được anh đang làm gì. Đầu óc cô rối loạn. Có chuyện gì với con người độc đoán này vậy? Không phải cô đang cần xoá sạch những ý nghĩ về anh sao? H thì tuyệt rồi, lại thêm một kỷ niệm nữa Băng cần quên. Tự nhiên bé bỏng cô mang ra ngoài trong bao ánh mắt của nữ sinh suốt dọc hành lang, điều này sẽ làm cô nhớ mãi đây. Vòng tay này, nó vẫn thoải mái như lần cuối Băng nằm gọn trong lòng anh. Mùi cơ thể, ừm, vẫn thật dễ chịu. Thán thở, cô thấy mệt quá. Thôi thì mặc kệ vậy, đến đâu thì đến, Băng cần nghỉ ngơi. Cô hơi cựa mình, dựa đầu vào ngực Phong.

Phong đưa Băng ra thẳng vườn hoa sau trường. Máu nóng trong người cũng đã nguội đi một nửa khi cô rúc vào ngực cậu. Phong đặt Băng xuống gốc bàng lặng, nhẹ nhàng hết mức có thể. Cậu bỏ chiếc mũ lưỡi trai xuống, đặt nó trên nền cỏ. Băng ngược lên, bắt gặp đôi mắt cà phê đang chăm chú nhìn mình.

– Hôm qua em ko ngủ?

Băng gật mình. Cô quay đi, phớt lờ câu hỏi của Phong. Cậu nắm lấy cằm Băng, xoay mặt cô đối diện với mình. Phong nhíu mày, sẫm soi hai vết thâm quầng dưới đôi mắt màu khói xinh đẹp của cô. Tự nhiên lòng cậu dậy lên niềm thương xót vô cớ. Lừa giận lại thêm một lần nữa âm ỉ, thậm chí còn mãnh liệt hơn vừa nãy. Phong cất tiếng, giọng nói có phần gay gắt:

– Nhìn xem, em đang tự tra tấn bản thân đấy à?! Vì sao ko ngủ?!

Băng khẽ chớp mắt, cô có thể thấy Phong đang nổi giận. Cái gì chứ, cô mới là người nên giận anh lúc này. Cô mất ngủ, kiệt sức, rã rời, tất cả ko phải chính là vì anh đó sao?! Nỗi uất ức dồn nén từ tối qua bùng nổ trong lòng Băng, lan nhanh khắp góc ngách cơ thể. Đôi mày lá liễu cau lại duyên dáng, cô quay ngoắt đi, để bàn tay Phong hệt hẫng trong ko khí.

– Ko phải việc của anh!

Phong trừng mắt nhìn Băng. Máu nâu cả phê biến thành màu đen đặc đáng sợ, cuộn tròn trong sự phẫn nộ nơi đáy mắt. Cậu gằn từng tiếng:

– Ko-phải-việc-của-tôi?! Mọi thứ liên quan đến em đều là việc của tôi. Em mệt mỏi như vậy suốt mấy tiết, đừng tưởng tôi ko để ý! Nói! Vì sao?

Băng ko để tâm đến giọng điệu tức giận của Phong. Cô chợt mơ màng. “Đừng tưởng tôi ko để ý...” Anh ta... lo cho cô?! Suốt mấy tiết liên sao?! Con giận trong lòng Băng trong chốc lát tắt phụt, biến thành dòng suối êm ả của niềm hạnh phúc, len lỏi đến tận tim. Cô quay đi, giọng nói lí nhí vang lên, dịu dàng như tiếng thì thầm của nắng.

– Ko phải... vì anh đó sao? Hôm sinh nhật...

Má Băng hơi hồng lên, đôi mắt màu khói chớp chớp đầy bối rối. Phong khẽ nhủ mảy, mặt hơi ngệt ra rồi ngay lập tức trở lại bình thường. Mũi cậu khẽ nhếch lên, đôi mắt màu cả phê mới phút trước còn sôi sục sục thoát trở nên ảm áp, ánh lên nét tình quái khó nhận ra. Hàng lông mày dần rộng, dịu đi thấy rõ. Con giận biến mất ko chút vết tích. Phong chăm chú nhìn gương mặt ngượng ngùng hiếm thấy của Băng, giọng nói thoát trở nên trầm ấm yêu thương, dịu dàng đến kinh ngạc:

– Em cần ngủ.

Băng khẽ quay lại, nghiêng đầu nhìn Phong đầy khó hiểu. Cậu phớt lờ ánh nhìn ấy, thản nhiên ngồi xuống cạnh Băng, đưa tay kéo đầu cô dựa vào vai mình. Băng nghe thấy tiếng Phong văng vẳng bên tai, rất gần.

– Ngủ đi. Tôi ở lại cùng em

Tim Băng đập những nhịp kì lạ. Cô thấy con mệt mỏi quay trở lại với mình. Đầu dựa vào vai Phong, Băng có thể ngửi rõ hương thơm thoang thoang từ người anh, dễ chịu. Đôi mắt màu khói từ từ khép lại, cô rơi vào rừng mộng an lành.

Sau một gốc cây khuất nào đó mà hai nhân vật của chúng ta ko thể thấy rõ, Zoe mắt chữ O mồm chữ A. Cô đi tìm Băng suốt từ lúc này, chỉ vì cô chủ ko có trong lớp. Và Chúa chứng giám, cô đang nhìn thấy cảnh tượng gì thế này? Zoe đã dụi mắt mấy lần, thậm chí tự nhéo má cầu tay mình, cô ko nhìn nhầm! Là cô chủ, đang ngủ dựa đầu vào vai Phong!

Lạy Chúa, họ đã tiến triển đến đâu rồi vậy? Hôm qua cô đã năn nỉ gây lười mà cũng chẳng thể thuyết phục Băng đi ngủ, kết cục là bị đuổi về phòng. Thế mà h đây, bên cạnh một chàng trai cô chủ mới quen được khoảng... một tháng chẳng?, lại có thể ngủ ngon lành như thế. Đừng đùa chứ, anh chàng đó có bí quyết gì vậy? Hết lần này đến lần khác cô phải ngạc nhiên với tác động của Phong lên Băng rồi. Tình yêu...

Zoe chợt hoang mang. Giả dụ hai người đó yêu nhau thì cô biết ăn nói thế nào với ông chủ bây h? Nhất định sẽ chết chắc rồi. Zoe hiển nhiên là biết cô chủ Nguyệt và Mỹ cũng mong muốn hai người này đến với nhau, nhưng ai ngờ mọi việc lại đi xa đến mức này. Đây cũng mới chỉ là kế hoạch mà thôi, thành sự thật thì sao đây?! Phong là phần tử xã hội đen, Zoe thật ko dám tưởng tượng Mạnh Vũ sẽ phản ứng như thế nào. Cô rùng mình khi nghĩ đến hình phạt mà ông chủ có thể dành cho mình. Chưa biết chừng, ông ấy có thể nhúng vào vạc dầu sôi mất. Mồ hôi trong chốc lát đầm đìa trên khuôn mặt.

Điện thoại rung, cắt đứt dòng suy nghĩ rối loạn trong đầu Zoe. Cô giật bản mình, háp tấp lôi chiếc điện thoại trong túi ra. Màn hình nhấp nháy một cuộc gọi từ “Ông chủ”. Bỗng nhiên Zoe thấy sống lưng lạnh toát. Khốn! Ông ấy đúng là thiêng thật đấy, vừa mới nghĩ đến đã xuất hiện ngay được. Cô nhẹ nhàng ra khỏi vườn hoa, áp điện thoại lên tai:

– Tôi nghe, thưa ông chủ.

Phong chăm chú nhìn người con gái đang ngủ ngon lành trên vai mình. Đôi mắt cả phê ảm áp ngập tràn yêu thương. Khuôn mặt đẹp như tạc hiện lên thứ cảm xúc khó nhận dạng, đầy khó hiểu.

Mái tóc nâu sẫm của Băng chảy tràn trên vai Phong, toả ra hương hoa sữa thơm ngát. Đuôi mắt dài kiều diễm, hàng mi dày, đen thẫm, cong vút mỹ miều. Đôi môi đỏ mọng hơi hé mở, thở ra hít vào đều đặn. Xương quai xanh lấp ló qua cổ chiếc váy trắng muốt, lồng ngực phập phồng theo từng nhịp hô hấp. Phong vội quay đi, thấy đầu nóng bừng. Cơ thể cậu làm sao thế này?

Điện thoại rung trong túi váy khiến Băng tỉnh giấc. Đôi mắt khói hấp háy, chớp chớp để quen với ánh sáng ngoài trời. Cô ngửi thấy thứ mùi quen thuộc, đầy nam tính. Băng ngồi thẳng dậy, dựa người vào gốc bàng lưng phía sau. Phải rồi, cô vừa mới ngủ trên vai người ấy. Ừm, quả thật là khoẻ hơn hẳn.

Phong chăm chú nhìn Băng. Cậu khẽ cất tiếng hỏi:

– Em đỡ rồi chứ?

Băng gật, cô đưa tay dụi nhẹ mắt. Tay còn lại luồn vào trong túi váy, móc ra chiếc Blackberry. Màn hình đang sáng. Một tin nhắn từ Zoe.

” Cô chủ, tôi có việc bận cần giải quyết. Ông chủ cho gọi. Cô có thể về với cô Nguyệt hoặc Huyền Mỹ được ko? ”

Băng ko suy nghĩ nhiều, lập tức nhấn “tra lời”.

” Được “.

Cô bỗng giật mình khi nghe giọng nói trầm ấm vang lên bên tai:

– Chuyện gì thế?

Băng giờ điện thoại cho Phong xem. Cậu liếc qua nội dung hai tin nhắn, rồi nhìn thẳng vào Băng.

– Ko cần phiền đến họ. Tôi sẽ đưa em về.

Băng khẽ nhún mày, ngạc nhiên nhìn Phong. Cô nghiêng đầu sang một bên, suy nghĩ kĩ lại. Băng muốn về nhà ngay lúc này, nhưng Mỹ vẫn còn cấp 3, ko thể bộp một phát là về được. Con bé đã trốn học nhiều lần, ba cô thậm chí đã cảnh cáo, Băng càng ko thể làm liên lụy nó. Hơn nữa Mỹ cũng ko thể tự đi, Kyra sẽ đón lúc cuối h. Nguyệt thì lái riêng chiếc Audi R8, nhưng cô chị này thì ko bao h về ngay, toàn lĩnh đi chơi với bạn bè, tối mới về nhà. Mạnh Vũ chẳng cấm được, Nguyệt đã qua 18 rồi, có tự do riêng.

Có vẻ như chẳng còn cách nào khác. Băng nhìn Phong, khẽ gật đầu. Cậu chỉ chờ có thế, lập tức bế bổng cô lên, đi phăm phăm ra bãi đỗ xe. Băng khẽ nhăn mặt. Lần thứ 4 trong 2 ngày rồi đấy. Cô có chán mà.

– Thả xuống đi.

Phong chẳng có chút gì suy suyển khi nghe Băng nói, cậu thản nhiên đáp lại.

– Ko. Thế này sẽ nhanh hơn.

Băng khẽ thở hắt ra, bất lực. Thôi kệ, dù gì thì cô cũng ko hẳn là ghét việc này. Từng bước chân anh thật vững chãi, cho cô cảm giác được bảo vệ. Nằm gọn trong lòng anh, cô thấy thật an toàn.

Băng khẽ đặt tay lên ngực Phong, cảm nhận nhịp tim của anh. Cậu khẽ cứng người, nhưng nhanh chóng thả lỏng, mặc kệ cô muốn làm gì thì làm. Thấy Phong ko có phản ứng, Băng áp cả tai cô vào ngực trái Phong.

“Thình thịch, thình thịch”

Nhịp tim của Phong có một chút nhanh hơn người thường. Băng thích thú lắng nghe nó, cảm nhận cơ ngực rắn chắc qua lớp sơ mi đen tuyền. Giọng nói trong veo khẽ vang lên:

– Trái tim anh... ấm quá!

Tim Phong đập nhanh hơn. Cậu có chút giật mình với câu nói ngây thơ của Băng. Những người biết đến thiếu gia dòng họ Hoàng thì đều nói cậu là kẻ ko có trái tim, kẻ máu lạnh, tìm làm từ băng tuyết gì gì đó. Vậy mà cô gái này... nói rằng trái tim cậu ấm. Phong khẽ nhếch môi. Người con gái này, chưa bao h hết làm cậu ngạc nhiên.

Phong dừng chân cạnh chiếc Bugatti Veyron, đặt Băng xuống. Cô liếc chiếc xe với vẻ thờ ơ, chẳng có chút cảm xúc ngưỡng mộ nào trong mắt. Trong khi những đứa con gái khác nhìn thấy chiếc xe này là lập tức sẽ rú rít lên, thật làm Phong khó chịu. Cậu lịch sự mở cửa xe cho Băng, chờ cô lên rồi vòng sang bên kia, ngồi vào ghế lái. Bác bảo vệ nhìn thấy chiếc xe thì lập tức mở cổng, thậm chí là vội vã. Đáng nhẽ đang là trong h học, ko ai được phép ra ngoài, nhưng bác biết rõ, hai con người đang ngồi trong chiếc xe kia, quyền lực thế nào.

Chiếc Bugatti phóng vun vút trên phố. Xe cô tự nguyện nhường đường cho nó, mắt ánh lên vẻ hâm mộ khi được tận mắt nhìn chiếc ô tô được mệnh danh là nhanh nhất thế giới, đồng thời còn đáng giá cả một gia tài. Phong và Băng ko mấy để tâm đến ánh mắt người đi đường, chỉ im lặng.

Phong nhìn đồng hồ, cậu bỗng quay sang người bên cạnh.

– Vẫn còn sớm. Em có muốn đi đâu ko?

Băng mãi mê ngắm dòng người tấp nập qua cửa sổ, thờ ơ trả lời:

– Tùy.

Phong quay lại với cái vô lăng. Cậu khẽ cất tiếng:

– Vậy chúng ta sẽ đến một nơi mà tôi muốn. Em nghỉ đi, sẽ khá xa đấy.

Băng khẽ nhướn mày, lơ đãng nhìn ra ngoài. Cô ko trả lời Phong, chỉ có đôi mắt màu khói vẫn mờ thao láo, nhìn cảnh vật trôi đi vun vút ngoài tầm kính sẫm màu. Anh càng ngày càng đi xa khỏi thành phố, những con đường ngập lá vàng hiện ra, trải dài tít tắp, đẹp đến nao lòng. Cô khẽ nhấn nút mở cửa sổ, hít căng ko khí trong lành tràn vào xe.

Sau tổng cộng là 1h20 phút phóng xe với vận tốc hơn 100km/h, Phong dừng lại, quay sang người con gái ở ghế lái phụ. Liếc qua quang cảnh phía ngoài, mắt Băng mở to, thẳng thốt. Phong khẽ cười, cậu ra khỏi xe rồi vòng sang bên kia, mở cửa cho cô. Băng bước ra, đôi mắt khói vẫn còn chom chớp đầy ngạc nhiên. Miệng cô lắp bắp:

– Đ... đẹp quá!

Trước mắt Băng, là cả một cánh đồng hoa cúc trắng nở rộ, mênh mông bát ngát. Bầu trời xanh ngắt ko chút tí vết, mây lững lờ vắt ngang như những dải lụa mềm mại. Ánh nắng dịu dàng, trượt dài trên từng cánh hoa màu trắng tinh khôi. Gió lang thang khắp cánh đồng, cuốn theo hương hoa thơm ngát, thứ hương thơm đặc trưng của mùa thu. Màu trắng hoa cúc hoà quyện với sắc vàng dịu dàng của nắng thu, biến nơi này như một bức tranh phong cảnh chốn thiên đường. Đẹp đến ngỡ ngàng.

Phong nhìn sang Băng, mỉm cười ấm áp khi nhìn thấy cô bị hút vào phong cảnh diệu kỳ trước mắt. Cậu lên tiếng:

– Tôi mừng là em thích nó.

Đôi mắt màu khói thu lấy từng chi tiết, từ dải mây, cho đến bầu trời cao màu xanh ngọc bích. Băng hít một hơi dài, thật sâu khoái. Cô quay sang Phong, nghiêng đầu.

– Nơi này... của anh sao?

Phong cố nén một nụ cười. Mối cậu mỉm lại, ánh mắt tinh quái ném sang Băng.

– Ko, dù tôi cũng rất muốn mua lại. Chỉ là tôi muốn đưa em đến đây thôi.

Phong quay mặt đi, khuôn mặt đẹp như tạc thoảng qua về gì đó... xót xa?! Ánh mắt cậu bỗng trở nên xa xăm, trượt dài đến tận đường chân trời.

– Hồi nhỏ, gia đình tôi thường đến đây. Tôi đã cùng bố mẹ ăn picnic, chơi trò chơi, thậm chí là nằm dài ở đây đếm sao đêm. Chúng tôi ngắm đất trời chuyển thu, sang đông, vào xuân, rồi đến hạ. Hoa cúc chỉ nở vào thu, nhưng những mùa khác, cánh đồng này vẫn có những vẻ đẹp riêng của nó.

Băng gật gù, lòng cô trong chốc lát chùng xuống. Giọng nói của Phong vẫn đều đều, nhưng cô cảm nhận được cảm xúc của anh dồn nén trong ấy. Quá khứ của Phong, phải chăng cũng đã u ám như của cô? Một chàng trai có vẻ ngoài điềm tĩnh và lạnh nhạt, nhưng có gì trong những suy nghĩ của bản thân? Băng chợt nhận ra rằng: cô chẳng biết gì về anh cả. Băng nhìn xa xăm, dường như nơi này ko còn đẹp như lúc này nữa. Cánh đồng này, ẩn chứa những kỷ niệm của Phong mà cô ko biết, những kỷ niệm buồn, cô đoán thế.

Băng quay sang Phong, chăm chú ngắm nhìn chàng trai trước mặt. Bóng hình anh cao lớn và hiên ngang giữa cánh đồng hoa mênh mông, nhưng ánh mắt màu cà phê lại phủ lên nét buồn man mác. Anh nhìn thật... cô độc. Băng bỗng dưng muốn được ôm chầm lấy chàng trai này, an ủi anh, ko để anh phải một mình. Với sự can đảm đột nhiên bùng phát, cô chủ động nắm lấy tay Phong, kéo anh vào trong cánh đồng hoa.

– Vào thôi.

Phong có chút giật mình khi cảm nhận được làn da mịn màng và mát lạnh của Băng chạm vào mình, nhưng cậu cũng ko rút tay ra. Dòng ký ức về quá khứ đau thương dừng lại đột ngột trong tâm trí Phong. Cậu để yên cho Băng nắm tay mình, ngắm nhìn cô lao vào giữa những bông hoa cúc trắng tinh khôi, mái tóc tung bay, lay động những chú bướm xinh đẹp. Lòng cậu nhũ lên một thứ xúc cảm nào đó khó gọi thành tên, nhưng nó thật dễ chịu, và bình yên.

Băng phát hiện một khoảng đất cỏ non mọc xanh rì, cao đến tầm mắt cá chân nằm giữa cánh đồng. Cô dừng lại, kéo Phong ngồi xuống. Đến lúc này Băng mới để ý đến hành động bộc phát lúc này của mình, tim đập loạn, hoang mang. Phong khẽ liếc sang, để ý thấy nét bối rối trong đôi mắt màu khói kiều diễm. Cậu mỉm cười, siết nhẹ tay Băng rồi giả vờ quay đi, hưởng thụ cảnh đẹp trước mắt. Cô giật mình, nhìn sang Phong. Thấy anh chẳng có vẻ gì là để tâm, lòng Băng cũng dịu đi phần nào, cô cũng chăm chú thưởng thức hương hoa thơm ngát. Hai người ngồi cạnh nhau, im lặng ngắm từng dải mây lững lờ trôi trên nền trời xanh ngắt. Tay trong tay.

Băng nhắm mắt lại, tận hưởng làn gió thơm ngát mơn man da mặt, nghe tiếng nắng thì thầm bên tai. Phong khẽ khàng quay sang cô, ghi vào tâm trí hình ảnh một thiên sứ váy trắng tinh giữa một cánh đồng hoa cúc cũng một màu thanh khiết. Đẹp diệu kỳ. Đột nhiên, có một chú bướm màu vàng nắng đậu lên tóc Băng. Làn tóc dày và dài, toả ra hương hoa sữa nồng nàn làm chú bướm lầm tưởng, lưu luyến ko rời. Phong chợt ngẩn ngơ, đôi mắt cà phê nhìn Băng say đắm.

Hai người cứ ngồi mãi, chẳng ai nói với ai câu nào. Ko khí trong lành, hương thơm dễ chịu hoà quyện giữa hoa cúc và mùi của người con trai bên cạnh làm Băng thấy mơ màng. Đầu cô nghiêng sang, dừng lại trên vai Phong. Mắt khép lại, Băng chìm vào giấc ngủ một lần nữa.

Phong hơi nhướn mày, nhưng cậu để yên. Nắng vuốt ve những cánh hoa mong manh, nhẹ nhàng chải vào làn tóc nâu mượt mà, cố gắng ko để người con gái kia thức giấc. Phong siết nhẹ bàn tay Băng, miệng hơi mỉm cười.

Trên cánh đồng hoa cúc nở rộ, có hai con người tựa vào nhau. Gió lưu giữ đâu đây những tiếng thì thầm đọng lại trong miền ký ức, vắng vắng từ nơi nào

đó xa lắm:

”Ngủ ngon, Thiên Thần.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Nguy Hiểm

Làn gió rét buốt làm Băng tỉnh giấc. Cô tựa mình, ngay lập tức cái lạnh lẽo của tiết trời cuối thu làm Băng hơi run rẩy. Tuy nhiên, bàn tay cô thì ngược lại. Băng liếc xuống, thấy Phong đang nắm tay cô, rất chặt. Ấm áp lạ kỳ.

Cô đã ngủ trên vai anh – một lần nữa. Tay trong tay. Cảm xúc cuộn trào trong lòng Băng, cô không thể xác định rõ nó là gì, bối rối... hạnh phúc?! Băng khẽ lắc đầu, cô chẳng thể hiểu nổi chính bản thân mình từ ngày có anh ở bên. Đây là ảnh hưởng xấu... hay tốt?!

Thấy Băng đã dậy, Phong liếc sang cô, cất tiếng hỏi:

– Cũng đã chiều muộn rồi đấy, em muốn về chưa?

Băng ngược nhìn trời, ngay lập tức gạt phắt những xung đột trong tâm trí. Màu xanh ngắt biến mất, cánh đồng hoa chìm trong nền hoàng hôn nhập nhoạng, đẹp hùng vĩ. Mây nhuộm màu vàng cam, gợn thành từng làn sóng bao quanh mặt trời, lặn dần như dải lụa mềm mại. Những bông cúc trắng đằm mình trong sắc âm đậm của thời điểm chuyển tiếp giữa ngày và đêm, nằm im lặng giữa mênh mông. Băng mê mải ngắm nhìn cảnh đẹp trước mắt, đôi mắt màu khói thu vào những giọt sương li ti mới cô đọng trên cánh hoa, long lanh.

Tâm hồn Băng lang thang lên tận chín tầng trời, thu nhận những ánh nắng màu hồ phách ngủ vùi trong mây, loki chúng ra rồi nhét vào túi. Thậm chí nơi này còn đẹp hơn vào cuối chiều. Cô lắc đầu trả lời Phong. Băng muốn ngắm khung cảnh này thêm chút nữa.

Phong cũng ko phản đối. Cậu vẫn nắm chặt lấy tay Băng, tận hưởng khoảnh khắc êm đềm bên cạnh cô.

Một lúc sau...

– 6h30 rồi đấy, em cần phải về nhà.

Phong cất tiếng. Cậu đứng dậy, chìa một bàn tay trước mặt Băng. Cô đặt tay mình vào ấy, để anh kéo mình đứng lên. Quay lại nhìn cánh đồng hoa lần cuối về buổi tối, cô theo Phong ra xe. Bất giác, Băng sờ lên đầu, mắt cô mở to thẳng thốt, người sững lại.

Phong dừng lại bên chiếc Bugatti, quay lại nhìn Băng. Thấy cô có vẻ kì lạ, lại ko thèm đi tiếp, cậu bước lại gần, dịu dàng hỏi:

– Em sao thế?

Băng trân trối nhìn Phong, bàng hoàng. Đôi môi đỏ mọng hơi hé mở, nhưng tuyệt nhiên không một tiếng nói nào phát ra. Giọng Băng như tắc nghẽn ở cổ, đầu óc và tâm trí cô rối bời. Một lúc lâu cô mới có thể mở miệng, chỉ lên đầu mình:

– M... mũ.

Phong khẽ nhủ mày. Cậu nhớ ra chiếc mũ lưỡi trai đen của Băng, thứ mà hai người đã để quên ở vườn hoa. Nhìn qua phản ứng của Băng thì đó có vẻ là một vật quan trọng đối với cô.

Giờ này thì có lẽ trường đã đóng cửa, nhưng muốn vào thì không phải là không được. Cậu mở cửa xe, từ tốn nói:

– Tôi sẽ đưa em đến trường lấy đồ rồi về nhà. Nhưng trước hết em cần lên xe cái đã, được chứ?

Băng máy móc leo lên xe, lòng cô như lửa đốt. Chiếc mũ đó là quà của mẹ cô khi hai mẹ con còn đang ở Pháp. Lũ giết thuê sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì cũng châm lửa phóng hỏa ngôi nhà, bao tài sản đều bị chúng mang đi hết. Băng chẳng có một bức ảnh nào của mẹ ngoại trừ cái khung hình gỗ trắng được đặt trên bàn làm việc của Mạnh Vũ. Mọi ước niệm, mọi đồ vật liên kết giữa hai mẹ con đều tàn rụi trong ngọn lửa vô tình. Cô lại rất ít khi vào phòng làm việc của ba, nên chỉ có chiếc mũ ấy là kỉ vật duy nhất của người mẹ quá cố.

Cái mũ lưỡi trai màu đen hồi đó vô cùng rộng với cô bé Băng, Thanh Cẩm đã cố tình mua vậy để bảo vệ con gái mình. Ngay từ nhỏ, mỗi lần ra phố là y như rằng ánh mắt của những người đi đường sẽ dán chặt vào con gái bà. Cô bé con hồi ấy còn rất dỗi hờn, chưa trải sự đời, nụ cười tươi rói làm bất cứ tim ai cũng phải tan chảy. Băng lại không thích là trung tâm của sự chú ý, Thanh Cẩm biết rõ như thế. Vậy nên bà đặt thiết kế riêng một chiếc mũ có thể co giãn vượt trội, để con gái có thể đội ngay cả khi nó đã lớn.

Băng hai tay nắm chặt lại, vẫn về gấu váy một cách lo lắng. Môi cô cắn chặt, đôi mắt màu khói mờ to, nhìn chăm chăm xuống sàn xe như vô hồn. Chiếc mũ đó, cô không thể đánh mất!

Phong để ý thấy vẻ lo lắng của Băng. Đây là lần đầu tiên cậu thấy cảm xúc của Băng thể hiện rõ như thế, quả là có chút ngạc nhiên. Một tay để trên vô lăng xe, tay còn lại Phong với sang chỗ Băng, khẽ nắm lấy tay cô. Nó thả lỏng ngay lập tức. Băng quay sang Phong, mặt cô cũng dịu đi nhiều.

– Đừng lo lắng quá như vậy. Chỗ vườn hoa đó ít người biết, sẽ khó mà mất được.

Giọng nói trầm ấm của Phong làm lòng Băng cũng nhẹ đi phần nào. Cô nhìn chăm chăm vào bàn tay anh đang nắm lấy tay mình, tìm lại nẩy lên những nhịp kì lạ.

Chiếc Bugatti dừng lại trước cổng trường. Trường Dương Ngọc luôn có bảo vệ trực ca đêm nên cậu và Băng ngay lập tức được cho vào. Cô bước nhanh qua dãy nhà D, luồn qua khe tường vào vườn hoa.

May quá! Chiếc mũ vẫn còn kia, nằm im lìm trên nền cỏ màu xanh thẫm. Thứ ánh sáng mập mờ của buổi tối phủ lên nó về hui quạnh.

Băng lập tức nhấc chiếc mũ lên, phúi qua rồi đội lên đầu. Đôi mắt màu khói trở về với vẻ vô cảm và lạnh băng thường trực. Băng cảm thấy như từ địa ngục trở về, tìm cô thờ sâu đầy nhẹ nhõm. Phong nhìn cô, cất tiếng hỏi:

– Em về nhà được chưa?

Băng khẽ gật, đi theo Phong ra xe. Giờ này cũng đã muộn rồi, không biết Zoe và Mạnh Vũ sẽ làm loạn lên như thế nào nếu biết cô vẫn chưa về nhà. Lớn chuyện rồi đây, giờ đã là gần 7h tối rồi. Băng tạm thời gạt chuyện đó sang một bên, cô không muốn suy nghĩ gì thêm. Một ngày dài đối với cô rồi.

Chiếc Bugatti rời trường được khoảng 20 phút thì Phong chợt thấy không ổn. Cách xe khoảng 7m về phía trước là khoảng 30 tên côn đồ độ con lực lưỡng, mặt mũi bặm trợn. Nếu chỉ là bọn chơi chơi đường phố thì còn lâu mới có thể làm Phong bận tâm, nhưng lũ này có cả vũ khí. Cặp mắt tinh tường của cậu để ý thấy tên đi giữa chúng có cầm một thứ gì đó, hình như là súng. Bọn còn lại thì đưa tay lăm lăm ngọn dao, đứa thì chày, gậy sắt. Chắc chắn không phải chỉ là lưu manh bình thường.

Cái vấn đề là bây giờ mới là gần 7h, bọn này nếu đi thanh toán ai đó thì cũng nên tránh cái tầm cao điểm buổi tối này ra, đêm mới là lúc thích hợp để hành động. Khả năng cao nhất là... chúng đang phục kích ai đó! Phong dù có đi đâu thì khi rời trường nhất định cũng phải đi qua chỗ này, phải chăng...

Duy Phong là thiếu gia của dòng họ Hoàng Lâm khét tiếng, cậu hoàn toàn có khả năng xử lí tất cả bọn chúng chỉ bằng tay không. Nhưng cái cậu lo lắng nhất, lại là cô gái đang ngồi ở ghế lái phụ kế bên mình. Nếu cô gặp nguy hiểm... Phong thật sự không dám nghĩ tiếp.

Băng thấy Phong dừng xe lại thì hơi nheo mắt. Còn lâu mới đến nhà cô, sao anh lại dừng?! Liếc qua tấm kính đằng trước, cô vỡ lẽ. Trí óc của một thiên tài bẩm sinh cho cô nhận thức chính xác về hoàn cảnh của mình ở thời điểm hiện tại. Mạnh Vũ vô cùng độc đoán và hiếu thắng trong chuyện làm ăn, gây hận thù cho khá nhiều công ty đối thủ, nhưng bọn này chắc chắn không phải là để tìm cô tính sổ. Thân thế và tên họ của tiểu thư thứ tập đoàn Dương Ngọc là một bí mật đối với người ngoài, đặc biệt là những người có thể gây nguy hiểm cho Băng. Nếu vậy... bọn chúng là tìm Duy Phong?!

Băng quay sang nhìn anh. Phong cũng đang nhìn cô, ánh mắt hai người chạm nhau. Chẳng ai nói một lời, nhưng người này hầu như có thể hiểu người kia muốn nói gì. Như thể có một sợi dây vô hình nào đó nối giữa tâm trí họ.

Phong nhào người sang phía Băng, mở ngăn đựng đồ trước mặt cô. Cậu lấy từ đó ra một khẩu súng lục, giắt vào túi quần. Trước khi ra khỏi xe, cậu quay sang Băng:

– Ở yên trong xe. Chúng mà đến gần thì chạy. Tôi sẽ giải quyết nhanh rồi đưa em về nhà.

Băng khẽ nghiêng đầu thay cho sự đồng ý. Phong nhìn cô một lúc, không rõ để làm gì, rồi cậu gật nhẹ, bước ra ngoài.

Đến gần bọn lưu manh, Phong càng thấy tin vào suy đoán của mình. 30 tên to con trong chốc lát đã bao vây cậu tứ phía. Chúng nhìn Duy Phong với ánh mắt khinh bỉ, vài đứa nhíp nhíp cây chày trên vai, nhổ toẹt bãi nước miếng xuống đất. Thô bỉ. Phong cau mày, cậu thật sự muốn treo gã đó lên rồi dùng dao rạch cái mồm bần thiêu của gã ra tạt mang tai.

Tên cầm súng là tên có vẻ chuyên nghiệp nhất trong cả hội. Hắn có mái tóc đỏ chót, ánh mắt tràn đầy hận thù dính chặt vào Phong. Hắn không có động tĩnh gì khi cậu đi tới, chỉ có cái nghiêng răng ken két là thể hiện đầy đủ cảm xúc của hắn dành cho Duy Phong. Cậu ngơ ngơ, thấy mái tóc này quen quen, nhưng chẳng thể nào nhớ nổi đã gặp tên này ở đâu. Nhưng dù có quan hệ như thế nào thì chắc chắn nó cũng chẳng tốt đẹp gì, Phong không mấy quan tâm.

Tên tóc đỏ nhìn Phong với ánh mắt theo đúng kiểu tao-muốn-giết-chết-mày, còn cậu thì cũng nhìn lại, nhưng đôi mắt lạnh lùng, sắt đá, không ai rõ cảm xúc trong đôi mắt ấy. Tên tóc đỏ gườm gườm nhìn cậu, dường như không thể chịu nổi thêm cái không khí im lặng giữa hai bên, hắn rít lên với Phong:

– Mày có biết bọn tao đã chờ mày lâu lắm rồi không? Thăng chó!!

Phong nhú chặt đôi mày đẹp đẽ. Từ người cậu bắt đầu toả ra ám khí dày đặc làm một vài tên từ phía bên kia hoảng sợ. Chúng vẫn cố đứng vững vì tên

tóc đỏ kia, người mà rõ ràng là thủ lĩnh của bọn chúng. Hắn hơi lạnh người bởi ánh mắt đặng đặng sát khí của Phong, nhưng sự tức giận trong lòng khiến hắn quên đi điều ấy. Cố làm cho giọng nói của mình trở nên đe dọa hết mức có thể, hắn gầm từng tiếng:

– Mày hẳn phải nhớ tao đây nhĩ?! Thăng khôn nạn!

Mặt Phong vẫn chẳng thể hiện chút cảm xúc nào kể cả khi bản thân đang bị bao vây bởi 30 tên đồ con cầm vũ khí. Cậu lạnh lùng đáp lại:

– Không nhớ.

Tên kia tròn trĩnh mắt nhìn Phong. Hắn nghiêng răng ken két, môi mím chặt lại, mặt tím tái vì tức giận. Hắn gầm lên:

– Mày còn dám nói không nhớ tao?! Nếu không phải vì mày, lô hàng đó đáng nhẽ đã phải thuộc về tao!! Tất cả là tại mày nên ông chủ mới sa thải tao! Tại mày nên tao mới tàn tạ thế này!!! Là tại mày, thăng chó khôn nạn!!

Phong nhếch mép, ra là cay cú vì chuyện làm ăn à. Đứng là gần đây, cậu có giành được một lô vũ khí rất lớn từ nước ngoài, đáng giá có khi hơn chục triệu USD. Để có được lô hàng này, Tuấn Nguyên cũng đã chi không ít để qua mặt được hải quan và cảnh sát, tạo uy tín và sự tin tưởng giữa hai bên đối tác. Có lượng vũ khí này, quyền lực của BLACK còn bùng nổ hơn gấp bội trong thế giới ngầm, cho nên những kẻ nhòm ngó đến nó không phải là ít.

Phong cười khẩy đầy khinh bỉ làm tên tóc đỏ càng bốc hỏa. Cậu khề héch mặt nhìn hắn:

– Là do mày không có năng lực. Giờ lại trách tao?

Tên tóc đỏ hét lên:

– Mày im miệng!! Tất cả đều là tại mày cả. Bọn bay, xông vào cả đi! Đập cho nó chết đi sống lại cho tao!!

Nghe lệnh từ thủ lĩnh, lũ đồ con lập tức xông vào Phong. Cậu là người được mệnh danh là “Thần Chết” trong thế giới ngầm, hoàn toàn đủ khả năng để đầu tay đối với sát thủ chuyên nghiệp mà không tốn sức. Huống hồ lũ này chỉ được cái lớn xác, võ thuật không có lấy một chút. Tuy nhiên, bọn chúng lại có vũ khí. Tên thì cầm chày đập, tên thì vung dao loạn xạ, tên thì cầm gậy sắt xông tới. 1 chọi 30, không phải là điều dễ dàng.

Ấy vậy mà, Phong chẳng có vẻ gì là sợ hãi. Chiếc áo khoác làm từ da đen bóng bị ném xuống đất, tay áo sơ mi đen tuyền được xắn đến khuỷu, cậu tả xung hữu đột giữa đám người đang bao vây mình. Từng cú đấm, cú đá được tung ra cực kỳ chuẩn xác, lần lượt hạ từng tên một.

Một thằng xông đến, Phong nhẹ nhàng tránh cây chày nện thẳng xuống đầu mình bằng một cú nghiêng người tuyệt đẹp. Tay cậu lập tức chop lấy tay tên kia, bẻ ngoặt ra đằng sau làm tên này kêu oai oái, giãy giụa. Phong xoắn mạnh tay hắn, cướp lấy cây chày, đánh “bốp” vào đầu hắn một cú nhanh gọn, bất tỉnh.

Một gã có dao thấy thế bèn sấn tới, lập tức bị Phong đập cho một phát vào bụng, mạnh đến nỗi phụt máu ra từ miệng. Phong tranh thủ cơ hội dùng một cú đá vòng đập “bốp” vào tay gã, cướp lấy con dao, rạch một đường chéo từ vai trái đến phần hông bên phải trên người gã. Gã hét lên đau đớn rồi ngã vật xuống đất.

Phong đánh nhau mặt hoàn toàn không có chút cảm xúc, như thể cậu đang ở trong một trò chơi thú vị không hơn không kém. Khuôn mặt lạnh lùng đáng sợ cùng sát khí dày đặc toả ra từ cậu khiến lũ to con run đến mức không dám tiến lên phía trước. Đôi mắt màu cà phê đen thẫm lại đáng sợ, truyền đi một thông điệp duy nhất: “Chết!”

Tên tóc đỏ nhận thấy tình hình có vẻ xấu đi thì sợ xanh mặt, tay chân luống cuống không biết làm gì. Giờ thì hắn đã hiểu vì sao người con trai này lại được mệnh danh là “Thần Chết”. Ngoại hình đó khiến phụ nữ quý rap, phong thái đó khiến người ta muốn cúi đầu mà phục tùng vô điều kiện. Tuyệt đối không phải người nên động vào!! Hắn nghĩ thầm, mồ hôi đầm đìa trên mặt, tâm trí suy nghĩ cách trốn thoát. Hắn phải làm sao?! Tên đó giải quyết xong bọn kia nhất định sẽ quay sang xử lí hắn. Hắn phải làm gì?! Trốn đi đâu bây giờ?! Hắn còn chưa thành đạt, chưa có vợ con, không thể chết được!!

Mắt hắn bỗng sáng lên khi nhìn thấy chiếc Bugatti Veyron ở phía xa. Chỉ có một người có đủ khả năng đi chiếc xe đó, không ai khác ngoài Duy Phong! Chiếc xe thuộc vào diện nhanh nhất thế giới, thật hoàn hảo cho việc tẩu thoát. Hắn liếc sang phía Phong, thấy cậu vẫn còn đang bận rộn với đám kia, dù cho không tốn nhiều sức là mấy. Vậy là tốt rồi, hắn mặc kệ lũ kia có bị giết hết hay không. Mạng hắn, hắn phải giữ cho mình cái đã.

Tên tóc đỏ lăm lăm khẩu súng trong tay đề phòng bất trắc, thận trọng lùi ra xa khỏi vùng chiến sự, cố để mình không lọt vào tầm mắt của Duy Phong. Khi đã lùi được một khoảng cách khá an toàn, hắn ba chân bốn cẳng chạy đến bên chiếc xe, đặt tay lên nắm cửa.

Khoé mắt Phong trong tích tắc thu được hình ảnh một bóng người lùi ra sau. Tên cầm đầu là đang muốn chạy trốn sao?! Cậu cười khẩy. Thật là một kẻ hèn nhát, vậy mà đòi trả thù cậu?! Ngần lần không xứng. Phong mặc kệ hắn chạy trốn hay không, đòi hắn sẽ không kéo dài được lâu đâu. Xe thì mất cái này có thể mua cái khác, thử xem hắn sẽ chạy được bao xa.

Xe... Đường như nhớ ra được điều đó quan trọng, Phong bỗng mở to mắt thất thần, người cậu lạnh ngắt. Sao cậu lại có thể đăng trí đến vậy?! Quay ngoắt lại chỗ chiếc xe, Phong dùng hết sức bình sinh hét lên:

– BĂNG!!!!

Tên tóc đỏ nghe thấy tiếng Phong thì không hiểu, bèn vội vàng kiểm tra cửa xe. Nó không khoá. Hắn khề nhếch mép, cười khẩy. ”Cạch! ”

Cửa xe mở. Tên tóc đỏ mò vào ghế lái, mỉm cười hài lòng khi nhìn thấy chìa khoá vẫn cắm ở ổ. Bất giác ngược lên, hần chết sững, tay vẫn nắm chặt khẩu súng.

Một phần tử giây sau, từ phía chiếc xe vang lên một tiếng nổ vang trời:

– ĐOÀNG!

—— P/s ——

Các bạn hãy vote và comment để t/g có động lực viết tiếp nha ~~~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tức Giận

Nghe thấy tiếng súng, Phong thấy tim mình trong chốc lát ngừng đập. Người cậu lạnh ngắt, não tê liệt, chẳng thể suy nghĩ thứ gì. Tâm trí Phong thoáng qua suy đoán xấu nhất về tiếng súng vừa rồi. Tim cậu như rút xuống tận dạ dày.

Lũ kia nghe thấy tiếng súng thì cũng đồng loạt dừng hành động lại, nhìn về phía chiếc xe một lúc. Nhớ đến nhiệm vụ của mình và khoản tiền thưởng béo bở, chúng ngay lập tức lao vào Duy Phong, tiếp tục màn “đập cho nó chết đi sống lại”.

Phong rất rất muốn chạy lại chỗ chiếc xe để kiểm tra thì lại bị lũ khốn kia chặn lại đánh. Máu nóng trong phút chốc ngùn ngụt trong người cậu. Có thể thấy rõ đôi mắt cả phê hần lên những tia đỏ ngầu, phát ra những ánh nhìn ngập tràn thù hận làm người khác không rét mà run, báo hiệu rằng cơn giận của Duy Phong đã lên đến đỉnh điểm. Cậu gầm lên:

– KHÔN KIẾP!!

Bằng một động tác thuần thục và tốn chưa đến 1 giây, Phong đã rút súng từ túi quần ra. Nguyên tắc của cậu là không bao giờ dùng súng trừ những trường hợp xấu, đặc biệt là đối với bọn tép riu thì càng không đáng để tốn đạn. Nhưng chỉ cần Phong nghĩ đến hình ảnh Băng đang ngồi trong chiếc xe kia, thoi thóp thờ chờ người khác cứu thì Phong lại chẳng thể kìm nổi sự phẫn nộ trong lòng, thật chỉ muốn rạch nát mặt chúng ra.

Súng lục. Sáu viên đạn. Sáu tên còn lại. Không phát nào được phép trượt. Từng tiếng nổ vang liên tiếp, cách nhau chưa đến 1 tích tắc:

Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Cả sáu tên còn lại đều gục xuống đất, chết ngay lập tức. Trên đầu mỗi tên là một cái lỗ nhỏ ngay giữa trán, máu tuôn rùng rùng từ đó, lênh láng ra mặt đường. Cả 6 phát súng đều là headshot, nhưng tạm thời Phong không để tâm đến thành tích của mình lúc bấy giờ, tâm trí cậu chỉ vọng đi vọng lại một cái tên duy nhất: Hải Băng!

Phong vội vã chạy lại gần chiếc Bugatti, lòng như có lửa. 7m như kéo dài ra mãi, kéo theo những suy nghĩ rối bời trong lòng Phong. Sao cậu lại có thể bất cân đến thế?! Để cô ấy lại một mình trong xe, cửa xe lại không khoá, cậu có bị đàn độn không vậy?! Nếu có chuyện gì xảy ra với người con gái ấy, cậu biết phải làm sao?!

Đến gần chiếc Bugatti, Phong thấy kính cửa sổ bên ghế lái đã vỡ vụn, những mảnh thủy tinh nhọn hoắt vương vãi ra mặt đường. Và trên sàn xe là... một xác người!! Phong tròn mắt nhận ra rằng đó là tên cầm đầu, thằng khốn với mái tóc đỏ choét. Một bên mắt hần trợn trừng, bên còn lại... máu chảy ròng ròng! Một viên đạn đã xuyên qua đôi đồng tử và xuyên thẳng qua đầu hần làm vỡ kính xe, không sai một ly, làm hần chết ngay lập tức.

Còn Băng?! Phong vội vã đẩy cái xác kia ra đường, nhào người vào xe, tìm kiếm bóng hình quen thuộc. Và cậu chết sững.

Băng ngồi đó, còn sống, và hoàn toàn bình thân. Tay cô nắm chặt khẩu súng lục, tà váy trắng nhuộm máu đỏ tươi, khuôn mặt xinh đẹp dính vài vết máu bắn lên. Phong vội áp cả hai tay lên má cô, giữ cho mắt cô nhìn thẳng vào mình. Cậu nghe giọng mình rít lên:

– Không sao chứ? Thằng khốn đó đã làm gì em?!

Đôi mắt màu khói lúc này hoàn toàn lạnh băng, vô cảm đến đáng sợ. Nhưng giờ, nhìn thấy Phong, nhìn thấy anh vẫn an toàn, chúng lập tức trở nên nhẹ nhõm, thậm chí là có phần... xúc động?! Băng lập tức vươn tay, ôm chầm lấy Phong, siết chặt.

Phong sững người, cảm nhận khuôn mặt cô vùi sâu vào ngực mình, cả người cô run lên từng chập, thồn thức trong lòng cậu. Sự lo lắng cùng phẫn nộ

trong người cậu chốc lát biến mất, nhường chỗ cho sự nhẹ nhõm đến tận thâm tâm. Phong đưa tay ôm lấy Băng, khẽ hít hà hương thơm từ tóc cô, dịu dàng trấn an:

– An toàn rồi. Tôi sẽ đưa em về nhà, được chứ?

Băng khẽ gật đầu, tay vẫn ôm cứng lấy Phong. Mất một lúc, cô mới thả anh ra, ngồi ngay ngắn lại trên ghế lái phụ. Phong cũng vào xe, thắt dây an toàn cho cả mình và cô gái bên cạnh.

Không khí im lặng chiếm hữu trong xe. Hai con người đều theo đuổi những suy nghĩ riêng. Băng nhìn ra cửa sổ, đôi mắt khóe nếu tinh ý sẽ thấy sự bối rối chảy tràn trong ấy. Dòng ký ức kinh hoàng vừa nảy phát đi phát lại trong đầu Băng.

Có Chúa mới biết trong lúc ngồi trong xe chờ Phong quay lại, cô đã lo lắng như thế nào. Thật kỳ lạ, thậm chí còn lo lắng hơn lúc chiếc mũ lưỡi trai thất lạc. Nhìn thấy anh một mình đối chọi với 30 gã to con với vũ khí trong tay, Băng đã thật sự cảm thấy bất an. Phong lại không thèm dùng đến khẩu súng dắt ở quần làm cô càng lo tợn. Nhờ anh có chuyện gì... ý nghĩ ấy làm sống lưng Băng lạnh toát.

Sự lo âu làm cô không để ý rằng, đây là lần đầu tiên cô thấy quan tâm đến sự an nguy của một chàng trai đến như vậy.

Băng ngồi trong xe, nhấp nhòm không yên. Đôi mắt khóe khẽ nheo lại nghi hoặc khi nhìn thấy một bóng người từ từ lùi khỏi chiến trường. Nhìn thấy ánh mắt tên đó lăm lét liếc về phía chiếc Bugatti, cô lập tức đoán ra ý định của hắn. Khoang chứa đồ trước mặt cô không khoá. Băng lập tức mở nó ra.

Lúc này, Phong mở ngăn đựng rồi đóng lại trong chưa đầy 3 giây, nhưng Băng đã kịp thấy trong này có đến 2 khẩu súng lục, chứ không phải 1. Băng lấy khẩu còn lại ra, nắm chặt trong tay. Cô khẽ cúi thấp người xuống, đôi mắt màu khói biến mất hoàn toàn về lo âu, nuốt lấy từng cử động nhỏ nhất của mái tóc đỏ chót kia.

Trừ những người trong gia đình, ai nhìn Băng cũng sẽ một ấn tượng về một cô gái mong manh, cần được che chở. Nhưng thật ra, cô mạnh mẽ hơn vẻ ngoài rất nhiều. Từ khi biết rằng mẹ mình bị ám sát, lên 6 tuổi Băng đã xin cha đi học bắn súng. Mạnh Vũ tán thành, ông muốn con gái mình có thể tự vệ trong mọi hoàn cảnh. Dương Ngọc đã mở riêng một nơi đào tạo chuyên nghiệp dành riêng cho Hải Băng, từng chút một luyện tập cho cô. Sở hữu đầu óc thiên tài, khả năng quan sát và phân tích tuyệt đỉnh, Băng chỉ tốn khoảng 10 ngày đã có thể bắn headshot và heartshot đối với súng lục. Tới bây giờ thì Băng đã có thể coi là một thiện xạ, cô có thể sử dụng mọi loại súng, dù chúng có cấu tạo phức tạp đến đâu.

Tên tóc đỏ càng ngày càng tiến đến gần. Hắn đặt tay lên cửa xe, mỉm cười miễn cưỡng khi thấy nó không khoá. Trèo vào, chìa khoá vẫn cắm nguyên ở ổ càng làm hắn tin rằng kế hoạch tẩu thoát sẽ thành công. Điều hắn không ngờ nhất, chính là ở trong xe đã có người đợi mình từ trước. Đó là một cô gái tuyệt đẹp với mái tóc nâu sẫm sóng sánh, đôi mắt màu khói đầy ma lực tà mị. Cô gái ấy nhìn thẳng vào hắn, ánh nhìn hoàn toàn vô cảm, khí chất lạnh lùng toả ra dày đặc.

Hắn đã đứng hình trong rất lâu, nhìn như nghiền cái bóng hình tiên nữ ấy. Trước lúc có thể nhận thức được, thì họng súng của người bên cạnh đã nhắm thẳng vào mình. Băng bóp cò.

– ĐOÀNG!

Viên đạn xuyên qua đồng tử tên tóc đỏ, kính vỡ tan sau lưng. Hắn lập tức đổ ầm xuống sàn xe, máu từ mắt tuôn ra không ngớt, dính cả vào Băng. Trước lúc chết, hình ảnh cuối cùng hiện lên trong mắt hắn là một cô gái đẹp đến đáng sợ, với tà váy nhuộm màu máu, khuôn mặt kiêu diễm dính vài vết đỏ tươi bắn lên. Hơn cả là một đôi mắt xám trong veo, chẳng hề hiện lên dù chỉ một chút cảm xúc khi kết liễu cuộc đời hắn. Một thiên thần đến từ địa ngục, đẹp tuyệt trần.

Băng nhắm mắt lại, xua đi những hình ảnh trong đầu. Cô nhìn xuống váy mình. Nó đã nhuộm đỏ được một nửa, máu loang lổ thành từng mảnh màu kì dị trên những chỗ viền ren. Băng với tay, mở chiếc gương nhỏ trên tấm chắn nắng gắn trên trần xe. Mặt cô cũng đã dính máu rồi. Băng không biết máu lại bắn ra nhiều đến thế. Cô khẽ cau mày, bộ dạng mình lúc này thật thảm hại.

Băng đột ngột quay sang Phong, tay khẽ chạm vào vai anh. Cậu quay sang, cúi đầu nhìn Băng chăm chú. Giọng nói trong veo khẽ vang lên:

– Tôi... không thể về nhà.

Phong nhún mày ngạc nhiên. Cậu từ tốn hỏi:

– Không thể? Vì sao?!

Băng liếc xuống gấu váy, bất thần ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt Phong:

– Tôi như thế này, Mạnh Vũ nhất định sẽ giết anh!

Phong tấp vào lề đường, liếc chiếc đồng hồ trên xe. 7h20. Cậu quay sang Băng, nhìn cô một lượt từ đầu đến chân. Váy nhuộm máu, mặt dính bẩn, mùi thuốc súng ám vào tóc cô. Với những gì mà Ngọc đã nói về Mạnh Vũ, điều duy nhất mà cậu nhớ là ông ta coi 3 cô con gái như báu vật, vô cùng bảo vệ và nâng niu. Đặc biệt là Hải Băng – cô con gái với quá khứ bất hạnh của ông. Cô như thế này, quả thật không biết Mạnh Vũ sẽ làm gì với người gây ra hậu quả. Phong không thể nói là sợ Dương Ngọc Mạnh Vũ, nhưng cậu cũng có phần kính nể ông. Nếu Băng đã muốn vậy, thì cậu cũng không phản đối.

– Vậy chúng ta sẽ qua nhà tôi, tắm rửa và thay đồ cho em, rồi về nhà, được chứ?

Băng khẽ gật đầu. Phong lập tức quay xe theo chiều ngược lại, phóng vun vút trên đường.

Chiếc Bugatti đỗ lại trước một căn biệt thự nguy nga, được sơn hoàn toàn bằng màu đen, tạo một ấn tượng về vẻ tăm tối và âm đạm. Sân trước rộng rãi nhưng trồng khá ít cây, chỉ có duy nhất một cây hoa sữa nở rộ và một cây bàng đã rụng hết lá, cảnh khảnh khiu tro trụi góp phần làm tăng thêm sự lạnh lẽo cho căn nhà.

Phong nhanh chóng bế bổng Băng mang vào biệt thự. Giúp việc và quản gia lập tức ra đón cậu chủ, nhất loạt tròn mắt khi nhìn thấy cô gái trên tay Phong. Biệt thự nhà họ Hoàng toàn bộ người làm, từ đầu bếp, giúp việc cho đến quản gia, toàn bộ đều là đàn ông. Phong chán ghét phụ nữ, một phần vì quá khứ không mấy tốt đẹp, phần còn lại là vì mấy cô hầu gái không bao giờ biết yên phận, liên tục làm đủ mọi trò để gây được sự chú ý từ cậu chủ.

Tuy nhiên, ngay lúc này, Phong lại thấy có chút bức mình đám gia nhân. Mấy tên hầu nam trẻ tuổi mắt mờ màng, nhìn Băng đăm đăm. Sắc đẹp của cô đã bị chiếc mũ che đi một nửa, nhưng vẫn lộ ra đôi môi đỏ mọng quyến rũ và một làn da trắng mịn đến siêu mẫu cũng phải ghen tị. Thêm nữa là thân hình hoàn hảo ẩn dưới tà váy nhuộm màu đỏ tươi càng trở nên nổi bật và ấn tượng, làm chúng không thể rời mắt. Phong nhìn mấy tên hầu nam, đôi mắt màu cà phê tối sầm xuống, bắn ra ánh nhìn cảnh cáo. Chúng lập tức cúi đầu, không dám ngẩng lên nhìn Băng thêm lần nữa, người run cầm cập. Phong quay ra nói với quản gia:

– Chuẩn bị quần áo sạch cho cô gái này. Mang lên phòng ta.

John – quản gia của căn biệt thự cúi đầu kính cẩn:

– Vâng, thưa cậu chủ.

Phong lập tức bế Băng lên gác 2 – phòng của cậu. Cho đến khi cánh cửa gỗ hoàn toàn đóng lại, lũ người hầu mới hoàn hồn, tiếp tục công việc thường trực. John lập tức sai người đi mua quần áo sạch dành cho nữ, ông đã quá quen với tính cách thất thường của cậu chủ nên không mấy sốc. Nhưng đây là lần đầu tiên ông thấy Phong gần gũi đến vậy với một cô gái, không tránh khỏi ngạc nhiên.

.....

Phong đặt Băng ngồi lên giường. Cậu lùi lại một bước, ánh mắt trượt dài trên cơ thể cô:

– Em có bị thương chỗ nào không?

Băng lắc đầu, cô liếc quanh. Phòng của anh được sơn màu tro xám, đồ đạc nội thất đều là một màu đen tuyền, trái ngược với Băng – phòng cô từ đồng hồ đến rèm cửa, cái gì cũng trắng tinh.

Băng ngồi im trên giường, chân khẽ vung vẩy, mắt đảo quanh căn phòng đầy thích thú. Đây là lần đầu tiên Băng vào phòng riêng của một chàng trai. Cô đã có kha khá cái ” lần đầu tiên ” kể từ khi Phong xuất hiện trong cuộc đời mình. Cuộc sống của cô đảo lộn từ cái khoảnh khắc gặp được anh. Cái ” sự đảo lộn ” đó, Băng chẳng thể xác định nó là xấu hay tốt, cô chỉ biết rằng, mình thích được ở bên chàng trai này.

Phong ngồi trên chiếc sofa ở gần giường, lặng lẽ ngắm nhìn Băng. Được một lúc, cậu đứng dậy, vào nhà tắm kiểm tra.

Lát sau, Phong bước ra, trên tay cầm một cái khăn tắm lớn. Cậu nhìn Băng rồi lên tiếng:

– Nước được rồi. Em vào đi.

Băng đứng dậy, cô lấy cái khăn trên tay Phong rồi quay vào nhà tắm. Đóng cửa, cô đứng dựa vào tường, nhắm mắt lại suy tư.

.....

Băng đã tắm xong, nhưng cô ngồi im trong bồn, không chịu ra ngoài.

Chiếc váy nhuộm màu đỏ nâu của máu khô đã được thay ra, nằm chỏng chơ ở một góc nhà tắm. Băng giờ mới nhớ ra, cô không mang theo quần áo để thay. Cô suy nghĩ, không thể ra ngoài với cái tình trạng như thế này. Cô lại quá lười để gọi Phong mang quần áo vào. Làm gì đây?

Đúng lúc Băng đang tính cách thì cánh cửa phòng tắm kéo kẹt mở. Băng nhú mày, vội lún sâu hơn vào làn nước nóng trong bồn. Chuyện gì đang xảy ra vậy?!

Băng bỗng nghe thấy giọng nói trầm ấm của Phong vọng vào từ phía ngoài:

– Quần áo đây. Không nên ngâm nước lâu quá, nó không tốt cho sức khỏe của em đâu.

Cánh cửa chỉ mở có một khe nhỏ. Phong thò một tay qua đó, đặt quần áo lên bệ rửa mặt, hoàn toàn không có ý định tiến vào sâu hơn. Mặt Băng dịu lại nhanh chóng, đợi cho anh đóng lại cánh cửa nhà tắm, cô lại gần bệ rửa mặt, sắp soi bộ quần áo trên tay.

Đó là một chiếc váy dài chấm gối, trắng muốt. Vậy là anh cũng đã phải dặn gia nhân mua cái gì, đúng là hăng cô thường mặc. Đi kèm là một chiếc áo khoác nhẹ làm hoàn toàn từ ren đen tuyền, ôm lấy nửa người. Ngoài ra còn có... áo lót, quần lót đầy đủ.

Băng cầm chiếc áo con trong tay, suy nghĩ rối bời. Gia nhân trong nhà toàn là nam, sao họ mua được thứ này?! Băng thử mặc vào, quần vừa, nhưng chiếc áo thì có vẻ chật chội. Đúng là họ chỉ mua theo tiêu chuẩn cơ thể phù hợp với tuổi, mà thân hình Băng thì sánh ngang với mấy thiếu nữ 18 phòng phao, thậm chí còn đẹp hơn. Băng lập tức cởi nó ra, đặt lại trên bệ rồi lấy cái áo cũ ra mặc. Thật may mắn là chỉ có váy mới bị bẩn, những thứ còn lại thì vẫn nguyên vẹn.

Băng bước ra khỏi phòng tắm, mái tóc dày mượt còn ướt nước, chảy tong tong xuống sàn gỗ nâu bóng. Phong thấy vậy thì cau mày, cậu kéo Băng ngồi xuống ghế cạnh chiếc bàn uống cà phê, với lấy cái khăn trên giường rồi dịu dàng lau tóc cho cô.

– Tóc ướt quá đấy. Em muốn mình bị cảm sao?

Băng không trả lời. Cô ngồi im, hưởng thụ cái cảm giác được chăm sóc. Mẹ cô và Zoe vẫn thường làm thế này, nhưng khi Phong làm điều đó, dường như lại có gì đó... khác. Là gì nhỉ? Băng không biết, cô gạt nó ra khỏi đầu, chuyển tâm cảm nhận bàn tay ấm áp của Phong qua tấm khăn bông mỏng.

Phong thấy tim mình đập lạ. Cậu hít căng hương bạc hà thơm mát toả ra từ mấy lọn tóc nâu yêu kiều, đầy dễ chịu. Cùng một thứ dầu gội đầu, sao tóc cô lại có thể thơm đến vậy?! Tâm trí Phong bay tạt đầu tạt đuôi, chỉ có tay là vẫn di chuyển chiếc khăn bông đều đều, nhẹ nhàng làm khô tóc Băng.

Sau khi đã chỉnh trang lại cho Băng, Phong đích thân chở cô về nhà. Chiếc Bugatti dừng lại bên căn biệt thự, lúc ấy đã hơn 8h tối. Băng liếc đồng hồ, cô sẽ phải chịu một trận tra hỏi từ Zoe đây.

Phong ra khỏi xe, mở cửa cho Băng. Cô bước ra, tần ngần chưa muốn vào nhà. Phong nhìn thấy cô như vậy thì nhưn một bên mày, từ tốn hỏi:

– Em không vào nhà sao?

Băng liếc Phong, đôi mắt màu khói lộ rõ vẻ bối rối. Thu hết lòng dũng cảm mình có, cô đưa tay lên, khẽ chạm vào mặt Phong làm cậu chết sững. Băng cảm nhận sự ấm áp của làn da anh trong tay mình, mặt cô khẽ hồng lên, lấm lét quay đi:

– Ca... cảm ơn.

Nói xong câu ấy, Băng bước nhanh vào nhà. Để lại Phong đứng đờ đẫn trước cổng, lòng rối bời. Đáng lẽ với bản tính không ưa phụ nữ của mình, cậu đã có thể gạt tay Băng ra, nhưng chẳng hiểu sao trái tim lại ngăn Phong làm thế. Thậm chí, nó còn nảy tung tung vui mừng khi làn da mát lạnh và mềm mại của cô chạm vào khuôn mặt cậu.

Cảm xúc này rốt cuộc là gì?! Và rốt cuộc là vì sao cậu lại quan tâm đến cô gái ấy nhiều đến thế?! Phong không hiểu nổi. Cậu nhìn theo Băng cho đến khi tà váy trắng tinh khuất hoàn toàn sau cánh cửa sắt. Phong lắc mạnh đầu, gạt hết tất cả những ý nghĩ về cô ra khỏi tâm trí, cố giữ cho đầu óc trống rỗng.

Suốt quãng đường về nhà, tâm hồn Phong lang thang lên tận mây, may mắn là không có tai nạn xe nào xảy ra.

.
. .
. .
. .

Biệt thự Dương Ngọc. Phòng 101.

– THĂNG ĐÓ LÀM CÁI GÌ CƠ?!

Zoe cùng tên thuộc hạ được phân nhiệm vụ theo dõi Băng đứng run lập cập ở góc phòng. Mồ hôi trên mặt hai người đầm đìa, dù cho cửa sổ mở toang, gió thu buốt giá tràn vào.

Không xong rồi. Ông chủ của họ, thật sự đã nổi điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Rời Xa

– CHOANG!!!

Chiếc gạt tàn trong suốt bị ném vào tường, vỡ tan. Thủy tinh văng tung toé, vài mảnh nhỏ bắn ra tận chỗ Zoe, cửa lên mặt cô những vết xước mảnh. Nhưng cô vẫn đứng yên, chịu trận.

Đứng chính giữa phòng là một người đàn ông, có thể thấy rất rõ người này đang lên cơn thịnh nộ. Mắt ông đỏ ngầu, trợn trừng nhìn hai tên thuộc hạ vô dụng trước mặt. Hàm răng nghiến ken két, thậm chí nghe rõ hơi thở nặng nề của ông trong không khí. Mạnh Vũ gườm gườm nhìn Zoe và tên kia, gầm lên:

– NÓI XEM, CÁC NGƯỜI BẢO VỆ CON GÁI TA KIỂU GÌ THẾ HẢ?!!!

Zoe lạnh người trước cơn giận dữ của ông chủ. Nhưng cô không nói gì, chỉ đứng im, đầu cúi xuống đất. Chuyện này, không thể phủ nhận là cô sai trước.

Mạnh Vũ thấy cả hai người đều lặng im thì càng sôi sục, ông gầm từng tiếng:

– Sao?! Không trả lời được à?! Giỏi lắm, ta thuê các người để bảo vệ Băng, và nhìn xem hôm nay con bé đã vướng vào chuyện gì, HẢ?!!

Tên thuộc hạ mặt xanh lét, lén lút nhìn lên, miệng ấp úng:

– Ông chủ... cô Hải Băng... không phải là vấn đề sao...

Mạnh Vũ trợn mắt, ông gầm lên:

– ỒN À?! Người ngu như vậy là ỒN sao?! Con bé đã có thể bị giết nếu như trong chiếc xe đó không có sẵn súng!!! Mẹ kiếp!

Mạnh Vũ đi đi lại lại trong phòng với vẻ giận dữ. Đầu ông như muốn xì khói. Con gái ông, hôm nay đã suýt nữa thì mất mạng. Hải Băng thoát được là do có súng trong xe, giả dụ nếu nó không có ở đó, có khi bây giờ con bé đã... Mạnh Vũ lắc mạnh đầu, sống lưng lạnh toát. Ông không dám tưởng tượng, cuộc sống của ông và tương lai của Dương Ngọc sẽ như thế nào nếu không có Băng.

Xem ra ông đã quá chủ quan rồi. Thăng bé đó – Duy Phong, đích thị là một mối nguy hiểm cần diệt trừ. Không thể giết được, đó là một nhân tài của đất nước, nhưng ông chắc chắn sẽ phải để ý hơn đến chàng trai này. Băng không làm gì sai, nó vướng vào cái mớ chết tiệt này chỉ vì cái thằng mafia kia. Như nhớ ra gì đó, Mạnh Vũ quay ngoắt sang Zoe, rít lên:

– Còn cô, Zoe?! Ta đã bảo rằng cô phải để ý đến Băng, và hãy xem hôm nay cô làm được gì?!

Zoe cúi đầu nhận tội. Cô cất giọng đều đều, không hề ngẩng lên tới 1 giây:

– Tôi có lỗi, thưa ông chủ.

Mạnh Vũ nhếch mép, cười khinh bỉ:

– Có lỗi à?! Có lỗi thì làm được gì? Ta thậm chí đã phải phái thêm người theo dõi Băng, vậy mà con bé vẫn lâm vào hoàn cảnh như hôm nay. Cô làm việc tốt quá nhỉ?!

Zoe cau mày, cô ngẩng lên.

– Ông chủ cho thêm người theo dõi cô chủ?! Hải Băng không thích thế, ông biết mà?!

Mạnh Vũ chăm chú nhìn Zoe, ánh mắt ông lạnh lùng đến đáng sợ, nụ cười tít hằn trên khuôn mặt, chứa đựng một sự tức giận bị kìm nén. Cảm xúc quay ngoắt 360 độ chỉ trong vài giây. Khả năng kiểm soát cảm xúc tuyệt vời, Băng được thừa hưởng từ chính người cha này.

– Sau vụ việc ngày hôm nay, cô có quyền lên tiếng sao, Zoe?

Zoe mím chặt môi, đôi mắt soi từng milimet của cái sàn nhà. Mạnh Vũ tiến lại gần, lấy tay nâng cằm cô lên, để Zoe nhìn thẳng vào mình. Ông gầm từng tiếng:

– Ta cũng chưa bao giờ thấy cô có ý kiến với những quyết định của ta đấy, Zoe. Cô hoàn toàn có thể gọi taxi hoặc người đến đón Băng, nhưng cuối cùng lại không làm thế. Vì sao?

Zoe cắn chặt môi dưới về bên chôn. Ánh mắt của người đàn ông trước mặt như thiêu đốt cô, lời tuốt những suy nghĩ sâu kín trong tâm trí. Zoe áp úng:

– Vì tôi nghĩ có thể cô Hải Băng sẽ không thích điều đó, thưa ông chủ.

Mạnh Vũ bỏ tay ra khỏi cằm Zoe, quay ngoắt đi. Ông ngồi xuống chiếc ghế bành rộng lớn, đôi mắt lạnh lùng theo dõi từng cử động của cô.

– Với lòng trung thành dành cho Băng, ta không tin cô dám phản bội ta. Nhưng sự việc hôm nay là một sơ suất lớn, không đáng có với một người chuyên nghiệp, cô hiểu chứ?!

Zoe mặt vẫn cúi, đôi mắt khẽ thoáng qua về xót xa. Phải, ngàn lần cô cũng chẳng thể nào làm hại đến đứa em gái bé nhỏ của mình. Khi biết Băng lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, cô đã lo lắng biết bao nhiêu, thậm chí còn định lái xe thẳng đến đó để giúp, nhưng đó là điều không thể.

– Việc này chắc chắn sẽ không xảy ra thêm lần nữa, thưa ông chủ.

Mạnh Vũ gật nhẹ đầu, ông quay lưng lại với Zoe, tỏ ý rằng cuộc nói chuyện đã kết thúc.

– Tốt hơn là nên như thế. Lui đi, ta mệt rồi.

Zoe lập tức rút ra khỏi phòng. Cho đến khi cánh cửa gỗ hoàn toàn đóng lại, Mạnh Vũ nhìn tên thuộc hạ kia, lửa phẫn nộ lại một lần nữa bùng cháy trong mắt ông:

– Còn người, hẹn gặp người đó cho ta. Ngay tối nay, bên ngoài.

Hắn cúi đầu vâng lệnh, không dám ho he gì thêm. Mồ hôi đã nhanh chóng thấm đẫm lưng áo hắn kể từ lúc này, quả thật, như thế cũng là ông chủ đã phải rất rất kìm chế rồi. Thử có một vết thương nhỏ nào trên người cô chủ xem, dám thề Mạnh Vũ sẽ lôi cả xác tên tóc đỏ kia về để mà băm vằm rồi vứt cho cá ăn. Thậm chí còn có thể tệ hơn, chặt đứt từng bộ phận cơ thể rồi nhúng trong axit sôi sùng sục chẳng hạn. Chết cũng là may mắn lắm.

.

.

.

.

Biệt thự họ Hoàng. Phòng 00.

Phong nằm trên giường, mắt nhắm lại trong im lặng, nhưng không hề ngủ. Đèn trong phòng được tắt hết, không gian chìm hoàn toàn vào cái ảo mị của bóng đêm – nơi ưa thích của Phong.

Tâm trí không để cho cậu được yên. Hương thơm của Băng vương trong căn phòng này liên tục nhắc nhở nó về hình ảnh cô gái ấy. Đôi mắt đẹp lúng liếng đảo quanh từng bức tường, đôi chân dài trắng mịn khẽ vung vẩy đầy thích thú, từng lọn tóc nâu ướt nước, mềm mại đáng kinh ngạc sóng sánh trong lòng bàn tay cậu... tất cả, đều để lại trong Phong một ấn tượng không dễ gì xoá mờ.

Băng biết bản sủng, điều này đã làm Phong có chút ngạc nhiên. Nhưng quả thật, khi nhìn thấy xác tên tóc đỏ trên sàn xe, cậu đã rất biết ơn người đã dạy cô cái kỹ năng ấy. Một cô gái với vẻ đẹp tựa sương khói, giống một đoá hoa cúc trắng thuần khiết giữa một rừng những sắc màu rực rỡ của phong lan, của lưu ly. Mong manh là thế, nhưng đoá cúc này, lại có những cái gai của hoa hồng.

Cậu cũng chưa bao giờ thấy cô gái ấy cười. Một nét thoáng qua, hay một cái nhếch môi thôi, khinh bỉ hay cái gì cũng được, cũng chưa bao giờ Phong được chiêm ngưỡng. Một khuôn mặt ngay cả khi lạnh lùng vô cảm cũng đã đủ để khiến người ta phát điên, thì nụ cười hẳn sẽ là một quả bom hạt nhân đối với đàn ông. Phong có chút khó chịu khi nghĩ đến những thằng đã được chiêm ngưỡng nụ cười của Băng, dù chẳng hiểu tại sao.

Điện thoại rung bần bật trên giường làm Phong giật mình. Cậu bật dậy, với lấy cái Iphone ở bên cạnh. Ánh sáng màn hình hắt lên bức tường màu tro xám sau lưng cậu, mờ ảo như vô thực. Một tin nhắn.

888 phố G. Đến một mình. Ta muốn nói chuyện.

Tin nhắn đến từ một số lạ. Phong nhủ mảy. Đây không giống một tin nhắn đe dọa hay dụ dỗ, nhưng cậu vẫn thấy kỳ quặc. Phong rất ít khi nhận được những cuộc gọi hay tin nhắn nặc danh như thế này, số điện thoại của cậu có thể nói là rất ít người ngoài biết. Đa phần họ muốn tránh không dây dưa với mafia, còn lại thì là có mục đích gì đó. Thương lượng, hoặc thủ tiêu cậu chẳng hạn?! Người gửi xưng là “ta”, là muốn nói rằng cấp bậc của Phong kém hơn?!

Phong cười khẩy. Ông ta muốn cậu đến một mình, tự đâm đầu vào bẫy sao?! Được lắm, thử xem bản lĩnh người này đến đâu. Phong khoác vào một cái áo đen tuyền, lập tức rời khỏi biệt thự rồi phóng xe đến địa chỉ đã nhắn trong tin.

.

.

.

.

Chiếc R8 của Phong dừng lại trong một ngõ phố, sự hiện đại của chiếc xe cực kỳ không tương xứng với sự hoang tàn nơi đây.

Ngôi nhà gỗ nhỏ có ghi số 888 hoàn toàn bị bỏ hoang, không có ai ở. Không chỉ vậy, con phố này vô cùng tối tăm và vắng lặng, dường như chẳng có một dấu hiệu nào của sự sống xung quanh. Một nơi trú ẩn cực kỳ lý tưởng cho côn đồ hay gangster, nhưng Phong lại chẳng thấy tên nào. Cánh cửa của

nhà gỗ gần như đã bị mục nát hoàn toàn, khi đẩy còn phát ra tiếng kêu kẹt rợn người. Cậu suy nghĩ một lúc, rồi quyết định đi thẳng vào trong.

Ấn tượng đầu tiên của Phong khi bước vào là bốn tên mặc complet đen đứng sừng sững ở bốn góc phòng. Đồ đạc khá sạch sẽ, sàn nhà không một vết bụi, và đặc biệt là, ngay chính giữa căn phòng là một cái trường kỉ bọc nhung đỏ sang trọng. Ngồi chiếm chỗ trên ấy, là một người đàn ông.

Người này có vẻ ngoài vô cùng ấn tượng. Đẹp trai và phong độ, theo kiểu chừng chạc và sành đời. Ở ông ta toát lên cái khí chất sắc lạnh xuyên thẳng trong không gian, ánh mắt lạnh lùng như một con sói đã nhiều năm đi săn mồi, chưa bao giờ thất bại. Và bây giờ, có vẻ Phong chính là con mồi tiếp theo. Ông ta chỉ im lặng nhìn cậu, một tay đỡ lấy cằm, tay còn lại nhịp nhịp đều đặn trên đùi. Ngay cả tư thế ngồi ấy cũng làm ông ta trở nên quyền lực.

Cái làm Phong băn khoăn là cậu thấy người đàn ông này rất quen. Đã từng thấy ở đâu đó, và rất giống với một người mà cậu biết. Phong đứng im, sẫm soi con sói trước mặt trong lặng câm, đôi mắt màu cà phê vô cảm, giữ lại sự hoài nghi trong tâm trí.

Phong và người đàn ông kia chìm trong im lặng rất lâu, bầu không khí trở nên ngột ngạt và căng thẳng đến tột bậc bởi cuộc độ mắt giữa hai người họ. Cả hai ai cũng khoá chặt cảm xúc trong lòng, chỉ mang sự lạnh lùng đến toát mồ hôi trong ánh mắt. Bốn tên vệ sĩ ở góc phòng theo dõi Phong và người kia với vẻ sùng bái xen lẫn sự thích thú, giống như theo dõi hai con thú săn mồi thăm dò nhau trên sàn đấu. Cuối cùng, người đàn ông ngồi trên tràng kỉ cũng lên tiếng trước:

– Xin tự giới thiệu, ta là Dương Ngọc Mạnh Vũ.

Phong nheo mắt. Dương Ngọc... là cha của Băng?! Cậu chớp chớp mắt đầy ngạc nhiên, nhìn kĩ lại người đàn ông trước mặt mình. Ông ta có cái mũi cao thẳng của Băng, có đôi mắt đẹp kiểu vô cảm giống cô, thì ra, cậu thấy ngờ ngợ là vì thế.

– Xin hỏi ngài gọi tôi đến đây làm gì?

Mạnh Vũ cười nhếch mép. Phong gần như có thể thấy được thứ cảm xúc ẩn giấu sau nụ cười ấy. Sự... kiềm chế? Tức giận?!

– Ta tưởng cậu phải là biết rõ nhất chứ? Sau những gì cậu gây ra cho con gái ta ngày hôm nay?!

Phong nhú mày về nghi hoặc rồi ngay lập tức trở lại bình thường. Cậu hiểu ngay lập tức, người đàn ông này đang muốn nói đến điều gì. Phong nhìn thẳng vào Mạnh Vũ, lạnh lùng đáp lại:

– Việc đó, tôi xin lỗi vì đã để Hải Băng gặp nguy hiểm.

Mạnh Vũ hít một hơi sâu, để xuống ngọn lửa thịnh nộ trong lòng. Ông nhắm mắt lại trong 5 giây về như suy nghĩ, rồi mở bừng nhìn Duy Phong:

– Xin lỗi thôi sao?! Con bé đã có thể bị giết, cậu biết chứ?!

Tìm Phong “thích” một cái. Cổ họng cậu nghẹn ứ, không nói nên lời. Không phải vì sợ hãi người đàn ông quyền lực này, mà là đau đớn khi nhớ về cái giây phút kinh hoàng ấy. Giây phút mà Phong tưởng, mình đã mất cô mãi mãi. Cậu cực kỳ không muốn ném trái nỏ thêm lần nữa. Cái khoảnh khắc nghe thấy tiếng súng, Phong có cảm tưởng như tìm mình như đã chết đi.

Mạnh Vũ quan sát nét mặt của Phong, cảm xúc của cậu rất ít người có thể nhận ra, nhưng người đàn ông này lại là bậc thầy trong việc che giấu tâm tư, lại còn là người đã trải đời, vô cùng nhiều kinh nghiệm. Ông không chắc chắn thì cũng có thể đoán được Phong đang nghĩ gì lúc này.

– Nếu cậu thực sự quan tâm đến con gái ta, thì hãy buông tha cho nó đi. Rời xa nó là cách tốt nhất.

Phong nhú mày nhìn Mạnh Vũ. Rời xa cô ấy?! Cậu ngần lẩn cũng không muốn. Phong cũng chẳng thể rõ được vì sao mình lại không muốn, chỉ là việc rời xa Hải Băng là điều mà cậu chưa bao giờ nghĩ đến, hoặc không muốn nghĩ đến. Phong nhìn thẳng vào chủ tịch tập đoàn Dương Ngọc, nói rành rọt từng chữ:

– Tôi không thể.

Mạnh Vũ nhú mày giận dữ. Ông nhìn chàng trai trước mặt, cổ không để ngọn lửa âm ỉ trong lòng bùng phát ra ngoài. Giọng nói ông trở nên sắc lạnh, gần xuống từng chữ một:

– Không thể?! Cậu chống đối ta?!

Cho dù đang phải đối mặt với một người đáng sợ như Mạnh Vũ, Phong chẳng có biểu hiện gì nao núng, trái lại càng thêm phần kiên cường trong ánh mắt. Cậu chậm rãi nhắc lại:

– Tôi chỉ là không thể.

Mạnh Vũ khẽ nhắm mắt, dựa người tựa vào chiếc trường kỉ phía sau. Hơi thở ông nặng nề, vừa mang sắc giận dữ lại có chút gì đó... bất lực. Chỉ ít thì con gái ông cũng đã không nhìn nhầm người. Chàng trai này thật sự là một người có bản lĩnh, dám đứng ngay trước mắt ông mà thản nhiên từ chối yêu cầu như vậy. Xem ra dùng quyền lực và hăm dọa thì ông sẽ chẳng thể nào đạt được mục đích. Mạnh Vũ mở mắt, nhìn thẳng đến Duy Phong:

– Phong, có lẽ cậu nên nhớ rằng, mình xuất thân từ đâu. Xã hội đen, ta không muốn Hải Băng phải dính dáng đến mấy thứ ấy. Nó còn trẻ, lại tài năng đây mình, không thể vì trong quá khứ có chút sai sót xảy ra mà để ảnh hưởng đến tương lai phía trước. Cậu là người thuộc về thế giới bóng đêm, sẽ chỉ

mang đến nguy hiểm cho nó mà thôi. Phong, cậu thật sự không hiểu sao?!

Phong bắt đầu lung lay, ánh mắt màu cà phê hơi tối xuống, đầu óc suy nghĩ mông lung. Phải rồi, cậu có tư cách gì mà ở gần cô ấy?! Đó là một thiên sứ thuần khiết, ở thế giới của cậu thì không sớm thì muộn cũng sẽ bị vấy bẩn. Phong không muốn thế. Cậu đã lớn lên trong máu đỏ, trong tiền đen, cậu không hề muốn Hải Băng phải như vậy.

Mạnh Vũ nhướn mày nhìn chàng trai trước mặt. Khoé môi ông khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười vừa đắc ý, lại có chút thích thú. Giọng nói ông vẫn tiếp tục vang lên đều đều, điềm tĩnh và lãnh đạm, như thể có ma lực rót vào tai của người nghe vậy:

– Phong, ta chỉ là lo cho Hải Băng. Cậu là một chàng trai tốt, ta có thể thấy điều đó. Tuy nhiên, thân phận của cậu thì ta không thể chấp nhận. Ở cạnh cậu, Băng sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm không thể lường trước. Sự việc hôm nay là một ví dụ điển hình, nó đã suýt bị giết, cậu biết chứ?! Con bé là tương lai của ta, của Dương Ngọc, nó nhất định không được gặp chút nguy hiểm nào. Phong, ta mong cậu hiểu, cậu với nó, là hai thế giới khác nhau.

Đến câu cuối thì Phong sụp đổ hoàn toàn. Đôi môi mỏng gọi cảm mím chặt lại thành một đường thẳng, mồ hôi đã vài giọt chảy dài trên sống mũi. Phong chìm chìm trong những suy nghĩ cuộn tròn, quánh đặc của bản thân.

Phải, đúng thế, cậu và cô ấy, là thuộc hai thế giới khác nhau. Thế giới của Băng đâu có bao gồm đầu rơi máu chảy, đâu có bao gồm thù hận oán kiếp?! Băng mãi mãi không bao giờ có thể bước chân vào thế giới của Phong, cậu sẽ không cho phép một ai làm vấy bẩn một cô gái thanh khiết nhường ấy. Nhưng hình như cậu cũng đã quên rằng, bản thân mình cũng chỉ là một cái xác với một tâm hồn đã bị vẩn đục mà thôi. Sự việc ngày hôm mai còn chưa đủ làm cậu tỉnh ngộ hay sao?! Phong chính là đã tận tay đem cô đặt vào nguy hiểm, nếu không phải Băng cũng đã từng được huấn luyện qua, thì cô có thể đã...

Phong cười khẩy đầy chua xót. Xét cho cùng, ngoài những nguy hiểm và rắc rối, cậu có thể mang cho cô gái ấy những gì?! Chẳng có gì hết, chính là thế. Xem ra rút khỏi cuộc sống của Băng cũng không phải là một ý tưởng quá tệ. Cậu nhìn Mạnh Vũ, giọng nói chứa đầy sự quyết tâm đan lẫn cùng với chút xót xa khó nhận thấy:

– Tôi đồng ý.

Mạnh Vũ mỉm cười hài lòng. Ông phẩy nhẹ tay, lập tức một tên thuộc hạ ở góc phòng đi tới, cầm theo một tờ giấy và cây bút, nhẹ nhàng đặt lên chiếc bàn kính nhỏ trước trường kỉ. Phong liếc qua, ngay lập tức hiểu người đàn ông này muốn gì. Cậu khẽ nhếch môi, cười khinh bỉ.

Mạnh Vũ không để tâm đến vẻ chán ghét của Phong, ông đẩy tờ giấy và cây bút tới trước mặt cậu, ôn tồn nói:

– Cậu cũng đã biết cái này là gì rồi. Ký vào đây, và lập tức rời xa con gái ta. Ta tuyệt đối sẽ không gây khó dễ cho cậu.

Phong không suy nghĩ liền đặt bút kí cái roẹt. Mạnh Vũ mỉm cười, vươn tay thu hồi lại tờ giấy, sẫm soi một lúc chữ ký của cậu rồi đưa cho tên thuộc hạ bên cạnh. Ông đứng dậy, ngay lập tức có người mang đến chiếc áo khoác để ông chủ mặc vào.

– Ta sẽ cho cậu ngày cuối bên con bé. Tự nhiên rời xa thì có chút mất tự nhiên. Nốt ngày mai, và nhớ rằng, cậu và Hải Băng sẽ trở thành hai người xa lạ.

Nói xong, ông sai bước đi ngang qua Phong, rời khỏi căn nhà gỗ. Máy tên thuộc hạ theo sau, thấp tùng ông chủ lên chiếc Limousine đen tuyền không biết từ lúc nào đã đỗ trước cửa.

Vài giây sau, ánh đèn đỏ chói gắn sau xe đã trở thành hai đốm sáng lập loè, mất hút vào màn đêm tĩnh mịch, không một dấu vết để lại.

Vote ủng hộ mình nếu mọi người thấy hay nha! Động lực rất lớn để mình tiếp tục viết đó!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Rắc Rối

Phong trở về nhà. Cậu lập tức đổ rằm xuống giường, lấy tay che cả hai mắt lại, đèn phòng cũng không thềm bật. Suy nghĩ trong cậu rối bời.

Một ngày nữa thôi, Phong sẽ phải rời xa Băng. Cô sẽ không được biết bất cứ thứ gì về bản hợp đồng giữa cậu và Mạnh Vũ, đó là thỏa thuận. Phong vẫn sẽ là học sinh trường Dương Ngọc, nhưng sẽ bị chuyển sang lớp khác, trình độ cũng không thua kém A1 là bao. Dù gì thì Phong cũng không quan tâm đến mấy thứ thành tích. Cái chính là, vườn hoa cậu cũng sẽ không được vào. Vậy là ngay cả là ngấm nhìn bóng hình ấy thôi, Phong cũng chẳng có thể nào làm được.

Phong, mày thật hèn hạ, chính quyết định của mày, giờ đây còn ngồi hỏi hận?! Phong nở một nụ cười tự giễu. Đúng thế, không phải chính cậu là người đã nghĩ thông sao, còn dám tơ tưởng đến cô ấy, lại muốn mang cho cô ấy nguy hiểm à?! Không thể được, cậu sẽ không tha cho bản thân nếu lại phải để Băng lâm vào cái hoàn cảnh khốn nạn đó thêm bất cứ lần nào nữa. Cô ấy sẽ có một cuộc sống hạnh phúc hơn nhiều nếu cậu không có ở bên. Vậy là tốt nhất.

Ký ức cứ thế chảy tràn trong tâm trí Phong, như thể quả bóng bay đã quá căng mà vỡ tung, vương vãi từng mảnh trong đầu cậu. Lúc Băng đàn, lúc Băng ngủ... Đôi mắt màu khói với ánh nhìn vô cảm mà hút hồn, và cả làn môi mềm mọng nước... Cái khoảnh khắc lúc cô âu yếm dựa đầu vào vai cậu, ngủ ngon lành trong ánh hoàng hôn đẹp đẽ và bình yên...

Hơi thở của Phong trở nên nặng nề, răng cậu nghiến lại, một tay nắm thành quyền, đâm mạnh vào bức tường bên cạnh. Nó nứt tan theo hình vòng tròn. Phong chẳng cảm thấy khá hơn một chút nào. Cậu cũng sẽ phải chấp nhận mà thôi. Nốt ngày mai, Phong sẽ không còn được ở bên người con gái ấy nữa.

.

.

.

.

Sáng. Trường Dương Ngọc.

Phong đến lớp sớm hơn thường lệ khiến bọn con gái trong lớp hoan hỉ. Chúng ngồi cuối lớp, vô tư bàn tán xôn xao, tay chỉ chỉ trỏ trỏ về phía Hoàng tử. Phong có chút khó chịu khi nghe mấy lời tán dương sáo rỗng của lũ con gái, nhưng cậu mặc kệ. Phong đến đây sớm cũng chỉ là vì chờ một người. Cậu muốn tận dụng mọi khoảnh khắc còn lại để ở bên Băng, đếm từng giờ từng phút mong cho cô xuất hiện.

Chuông vào giờ học reo cũng là lúc người Phong mong chờ bước vào. Vải trắng tinh tung bay trong gió, đầu đội mũ lưỡi trai đen, mái tóc nâu buông dài theo nắng quán quít. Phong nghe tim mình đánh “thịch” một cái. Cậu khẽ nhủ mày, không nổi phản ứng của chính bản thân mình.

Thường ngày, Băng luôn túm tóc gọn lên rồi nhét tất cả vào trong mũ, nhưng hôm nay mái tóc ấy lại chảy dài trên tấm lưng mảnh mai, làm xao xuyến biết bao con mắt. Làn tóc đẹp đến nỗi những đứa con trai thường ngày không để ý đến cô cũng phải ngoái lại nhìn, trầm trồ, càng thêm phần tò mò về dung nhan của cô tiểu thư của Dương Ngọc.

Suốt cả buổi học Phong chỉ lo ngắm làn tóc sóng sánh kia, quên hết đi những thứ gọi là thời gian và không gian. Cậu ngồi mơ màng, ánh mắt màu cà phê chứa sự nồng nàn đến kinh ngạc, khiến cho mấy đứa con gái liếc nhìn Hoàng tử đều không khỏi ngẩn ngơ khi chạm phải ánh mắt ấy.

Ở một nơi khác trong trường...

– Bà nghe gì chưa?!

Có ba nữ sinh viên trốn học, chui vào một căn phòng bỏ trống nào đó trò chuyện. Đây chắc chắn là phần tử cá biệt nhờ một núi tiền mà vào trường, chứ Dương Ngọc có rất ít những người dám bỏ tiết như thế, trừ khi là đã quá thông minh xuất chúng, ví dụ như Phong và Băng. Họ tám vô cùng rôm rả, đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, và hiển nhiên là không thể thiếu đi chàng hoàng tử họ Hoàng – Duy Phong.

– Nghe gì là nghe gì? Bộ trường mình có gì hot hả?!

Cô gái tên Lily chep chep miệng, nhủu mày thì thầm với hai người còn lại:

– Hôm qua ấy, bao nhiêu người đã tận mắt thấy Duy Phong bế một cô gái đi trên hành lang, mấy bà không biết à?

Hai người kia mắt tròn, vội vã túm lấy Lily, hỏi dồn hỏi dập:

– Cái gì, có thật không? Duy Phong – hoàng tử trong mộng của hàng vạn hàng tỷ phụ nữ đó á?!

Lily nheo mắt, nguýt hai bà bạn:

– Không anh ấy thì ai vào đây. Hôm qua ý, bao người thấy Duy Phong bế một cô gái theo kiểu công chúa đi dọc hành lang, có mấy đứa còn post hình lên web fanclub của anh ý cơ mà. Không thể nào sai được đâu!

2 người còn lại đồng loạt nhăn mặt, đồng loạt than vãn:

– Trời đất ơi, chàng hoàng tử lạnh lùng của chúng ta lại đi bế một cô gái theo kiểu công chúa sao... Cái chuyện quái gì vậy chứ... Không phải anh ý nổi tiếng là không bao giờ đến gần phụ nữ à?

Lily tặc lưỡi, nhìn hai bà bạn vẻ nuôi tiếc:

– Thì thế, nhưng người ta là trai mới lớn mà, cũng có những nhu cầu chứ... Huống hồ lại bánh bao ngời ngời thể, testosterone (kích thích tổ sinh dục nam)

cao đến mức nào, ai mà biết được chứ...

Nana và Coco chẹp miệng, dường như nhớ ra gì đó, lại túm lấy Lily mà thăm vắn, mắt họ trong chốc lát đã bốc hỏa:

– Còn cô gái đó thì sao? Điều tra được chưa?!

Mắt Lily bất thần loé sáng, ngọn lửa ghen tức và giận dữ bùng lên mạnh mẽ, giọng nói cô ta gần xuống, chẳng hề che giấu đi sự ghen tị luôn lách trong lòng:

– Mày nói đến việc này là tao lại tức. Nó là một đứa học A1 cùng với Phong, nếu xinh đẹp thì tao còn có thể chấp nhận, đằng này con khốn đó lại luôn luôn chụp cái mũ lười trai đen sì trên đầu, nhìn u ám muốn chết. Nhất định là do xấu quá nên không muốn người ta dị nghị, thế quái nào mà lại có thể làm anh Phong chú ý được?!

Nana và Coco nhìn nhau, quay ra đồng cảm với bạn, hàm răng cũng nghiến lại ken két:

– Tên thì sao? Có biết được không?

Lily đang cúi đầu bỗng ngẩng lên, nhú mồm về khó hiểu. Sự giận dữ tạm thời dịu đi trong mắt cô ta:

– Mày nói tao mới thấy kì lạ. Tao có bạn bên A1, khi tao hỏi đến danh tính con bé đó, đứa nào mặt mũi cũng xanh lét, toát mồ hôi đầm đìa, lập bập bảo đó là người không nên đụng vào. Bọn nó chỉ nói con khốn đó tên Hải Băng, nhất định không nói cho tao họ của nó. Tao cũng đã thử dùng thế lực gia đình điều tra rồi mà không được xỏ mũi gì cả, hồ sơ của nó trống không luôn ấy, chẳng có thông tin nào hữu ích hết. Có khi nào là nhà có thanh thế không?!

Hai nữ sinh còn lại cau mày về nghĩ ngợi. lát sau, Coco lên tiếng, phá vỡ không khí im lặng trầm mặc giữa 3 người:

– Chắc không phải đâu. Tiểu thư cậu ấm trường này, chúng ta đều biết cả mà. Đứa nào lại không thích khoe khoang xuất thân giàu có cơ chứ, chắc chắn là do quá tầm thường nên mới không ghi vào hồ sơ thôi. Giấu làm cái quái gì? Tránh gây chú ý chắc?!

Nana gật gù, lửa lại bùng lên trong mắt, giọng cô ta trầm thấp quỷ quyệt:

– Thế giờ phải làm sao đây?!

Lily cười khẩy đầy khinh bỉ, đôi mắt loé lên đầy toan tính, lúc lắc chiếc điện thoại trong tay:

– Hiển nhiên là cho nó một bài học chứ. Tao còn đang sợ nó gia thế như thế nào chứ nếu tầm thường đến vậy thì còn lâu mới xứng đáng được Hoàng tử bé kiểu công chúa như vậy.

Nana và Coco trầm trồ, bắt đầu tra hỏi Lily:

– Bà lại có kế hoạch rồi à?!

Lily cười nham hiểm, ngay lập tức choàng tay lên vai hai người kia, kéo lại gần mình, tiếng nói vắn xuống nhỏ nhất có thể:

– Có gì khó đâu, chỉ là dẫn mặt nó một chút mà thôi...

.
.
.
.

Giờ nghỉ. Căng tin trường Dương Ngọc.

Băng chọn cho mình một cái bàn ở trong góc, ngồi im, đôi mắt khoáy vào một điểm vô định nào đó. Zoe chẳng hiểu sao hôm nay lại bị cấm đi theo cô, hình như là vướng vào một rắc rối nào đó với Mạnh Vũ. Băng cũng không quan tâm nhiều, cái chính là hôm nay cô chẳng có ai để đi mua đồ ăn hộ, mà cô thì ghét phải nói chuyện kinh khủng. Muốn Băng lên tiếng chỉ để có chút đồ ăn ý hả, cứ mơ đi. Cô thà chịu đói còn hơn là tốn lời vàng tiếng ngọc cho mấy thứ vớ vẩn ấy.

Đúng lúc Băng đang phải cật lực chịu đựng cái bụng lép kẹp đang sôi sùng sục thì bỗng có người đặt trước mặt cô một cái sandwich và hộp sữa tươi còn mới cứng. Băng ngạc nhiên ngước lên, chạm ngay phải đôi mắt màu cà phê đang chiếu vào mình, ánh nhìn chứa đựng chút khó chịu. Phong hơi cau mày, cậu lên tiếng:

– Em định không ăn sáng sao? Muốn để người là đi vì đói à?

Băng khẽ chớp mắt, có chút ngỡ ngàng. Anh biết là cô đang đói sao?!

đồ mọng mím lại. Phong kéo ghế, ngồi xuống đối diện Băng, tay cậu đẩy chiếc bánh với hộp sữa ra trước cô.

– Ăn đi, không em sẽ không có sức mà học đâu.

Băng ngẩng lên, nghiêng đầu nhìn hai thứ trên bàn. Cái này là vì anh lo lắng nên mới mua cho cô?! Băng khẽ với tay, cầm lấy chiếc sandwich ăn ngon lành. Đầu óc cô ngay lập tức trở nên khá hơn, không còn choáng váng như hồi nãy. Ngon thật. Sao cô lại có cảm giác rằng chiếc sandwich này ngon hơn mọi ngày nhỉ?!

Phong chăm chú nhìn Băng. Cô ăn từ tốn và chậm rãi, thời gian xung quanh cô như chậm đi. Cậu cảm thấy như mình có thể ngồi như thế này hàng giờ liền, 100 hay 1000 cái sandwich cậu cũng sẽ mua, chỉ cần được ngồi im lặng ngắm nhìn Băng mà thôi. Đừng quên, hôm nay là ngày cuối cùng. Tim Phong khẽ nhói lên trước lời nhắc nhở của tâm trí.

Do đói nên Băng ăn có chút vội vàng, dính lại một vệt sốt nhỏ trên khoé miệng. Cô không để ý đến, tiếp tục thưởng thức bữa sáng của mình. Phong phát hiện ra, hơi nhũn mảy. Cậu vươn người về phía cô, lấy ngón cái quệt đi chút sốt ấy rồi nhanh chóng thu tay lại, liếm đi. Băng lập tức dừng ăn, sững sờ nhìn Phong. Đôi mắt khối đặc quánh lại, người dờ ra.

– Em ăn xấu quá đấy.

Phong nhìn biểu hiện của Băng, nở một nụ cười kín đáo ở trong lòng, đầy ngạo mạn. Chẳng biết cậu lấy dũng khí đâu ra để làm cái điều vừa nãy, nhưng chút sốt đó, cậu thực sự thấy nó ngon. Ánh nhìn màu cà phê rơi lại trên khuôn mặt Băng. Mối cô... liệu là cũng có mùi vị đó không?! Tim Phong bất giác đập nhanh hơn vài nhịp, máu trong người cậu sôi lên. Phong khẽ lắc đầu, ép bản thân bình thường trở lại. Cậu thực sự nghĩ mình cần đi khám tim mạch.

Căng tin lúc trước còn ồn ào tiếng trò chuyện bàn tán, nay im bật. Chàng hoàng tử họ Hoàng mua đồ ăn cho một cô gái, riêng việc này cũng đã là một tin hot. Đàng này thậm chí là quệt nước sốt trên khoé môi cô ấy rồi ngang nhiên liếm đi một cách vô cùng tình tứ, quan hệ của hai người chắc chắn không bình thường. Duy Phong vốn không bao giờ lại gần phụ nữ, đây quả là một cú sốc lớn. Chỉ riêng có học sinh A1 là không mấy quan tâm, họ biết rõ, cô gái đáng kia thanh thế thực sự ra sao, tốt nhất là không nên dây vào mớ lộn xộn này. Về số đông còn lại, con trai thì ngạc nhiên, trầm trồ, con gái thì khỏi nói, họ không biết Băng là ai, nhưng vẫn rửa cô toi bởi tan nát trong lòng.

Trong mấy chục ánh mắt hình viên đạn dấn vào Băng, hiển nhiên là ba cô gái Lily, Nana và Coco cũng góp phần. Mãn lãng mạn giữa hai người càng làm lửa giận trong họ sục sôi, thêm động lực để thực hiện kế hoạch đang ấp ủ. Cả ba quay đi, nhìn nhau cười ẩn ý đầy nham hiểm, theo đúng kiểu, mày-chết-rồi-con-à!

.
. .
. .
. .

Băng nhanh chóng xoi gọt bữa sáng. Cô dựa người vào ghế, khẽ thở sâu đầy mãn nguyện. Phong nhìn về hải lòng trên mặt cô, miệng cậu hơi mỉm cười, như có như không, vô tình đồn tim không biết bao nhiêu cô gái. Họ giằng xé giữa niềm vui sướng và sự tức giận dành cho cô-gái-mũ-lưỡi-trai-đen kia, không biết nên cảm thấy như thế nào cho phải.

Điện thoại rung bần bật nơi túi quần làm Phong giật mình. Cậu rút trong người ra chiếc Iphone, liếc qua màn hình rồi đẩy ghế đứng dậy, nhìn qua Băng.

– Em ngồi nghỉ chút đi rồi hãy vào lớp. Tôi đi nghe điện thoại.

Băng khẽ gật. Phong nhìn cô một lúc rồi quay người đi ra chỗ khác. Quả thật cậu chẳng muốn rời xa Băng một phút nào trong ngày hôm nay, nhưng đây là công việc, Phong không thể bỏ bê được. Công ra công, tư ra tư, đó là nguyên tắc của cậu.

Còn lại một mình trong căng tin, hàng loạt những ánh nhìn soi mói đổ về phía Băng làm cô hơi khó chịu. Tức giận thì hiển nhiên có, tò mò cũng không thiếu, chung quy lại là hoàn toàn đặt Băng làm tâm điểm chú ý, điều mà cô cực kỳ không thích. Băng ngồi một lúc rồi đứng dậy, sải bước định quay trở về lớp.

Bỗng nhiên, có một nữ sinh chặn đường Băng, không để cho cô đi tiếp. Cô hơi cau mày rồi khẽ ngước lên, ngay lập tức nữ sinh kia giờ giọng ngọt ngào:

– Bạn là Hải Băng phải không? Anh Phong đang tìm bạn đấy, bạn không biết sao?!

Băng nhũn mảy. Tim cô?! Không phải chính anh đã dặn rằng ăn xong rồi vào lớp sao?! Băng cảm thấy kì lạ, ngay lập tức trực giác mách bảo cô rằng có điều gì đó không ổn với cô gái trước mặt. Băng lùi một bước, đôi mắt màu khối nhìn nữ sinh kia đầy cảnh giác.

Lily thấy Băng có vẻ không tin mình, ngay lập tức cười hiền, ra vẻ thân thiện hết mức có thể:

– Anh ấy nói là có chuyện gì gấp lắm đó, và muốn bạn đến chỗ hai người thường gặp. Băng, bạn thật sự không đi sao?!

Bánh khê nhủi mây nghĩ ngợi. Chỗ hai người thường gặp... là vườn hoa?! Phong muốn gặp cô ở đó để làm gì chứ?! Không lẽ... cú điện thoại đó có gì quan trọng sao?! Băng vẫn mang về để phòng, nhưng cô gạt nhẹ đầu với nữ sinh kia. Mắt Lily loé sáng đầy xảo quyệt, cô ta cố đè xuống con ghen tị đang âm ỉ trong lòng, cười tươi rồi với Băng:

– Vậy thì bạn nhanh lên đi, có thể anh Phong đang chờ đấy.

Băng xoay người, cất bước hướng đến khu nhà D. Cô cứ thế đi mà không một lần ngoảnh lại, không hay biết rằng có người đang đi theo mình.

Càng đi, khung cảnh càng trở nên thưa thớt, không một bóng người. Khu D vốn đã luôn vắng lặng, chỉ nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng của Băng dọc hành lang. Cô liếc nhìn khung cảnh xung quanh, hít một hơi sâu đầy sáng khoái. Không khí ở đây, so với căng tin đông đúc thì đúng là một trời một vực.

Đột nhiên, có người từ đằng sau xông ra, giữ chặt lấy Băng. Mắt cô mở to, gầy gù. Chuyện quái gì đang diễn ra thế này?! Người lạ kia nhanh chóng chụp một chiếc khăn tay lên miệng Băng. Cô cảm thấy ý thức đang mất dần, đầu óc choáng váng. Là khăn tẩm thuốc mê! Băng ngay lập tức hiểu ra, chính là cô gái đó đã đặt bẫy cô. Đôi mắt khóe từ từ nhắm lại, lơ mơ nhận thức được nụ cười nham hiểm của người kia hướng vào mình. Tâm trí cô mù mịt đi, trong chốc lát hiện lên hình ảnh của một chàng trai cùng với cái tên rõ nét: Duy Phong!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ác Quỷ Cứu Thiên Thần

Phong ngồi trong lớp với vẻ bồn chồn.

Tiết học đã bắt đầu được một lúc, nhưng cậu chẳng thấy Băng đâu. Nếu là đi WC thì chẳng có gì đặc biệt, nhưng đằng này thì cô biến mất hẳn nửa tiết. Đầu Phong xẹt qua hàng vạn hàng tỷ suy đoán về sự biến mất của Băng, bao lời giảng vàng ngọc của cô giáo cậu đều vụt lại trong ko khí, dù gì thì mơ kiến thức này cậu cũng đã nằm lòng từ lâu.

Phong chẳng biết lúc này mình nên lo hay nên giận. Lúc ở trong căng tin, cậu đã dặn rất rõ ràng, cô lại không nghe theo!! Hôm nay người vệ sĩ kia không đi theo Băng, điều này Phong có thể hiểu được lý do. Chắc chắn là Mạnh Vũ sẽ điên lên với cô ta sau sự việc tối qua, hoặc là vì muốn Phong với Băng có một ngày cuối cùng đáng nhớ một chút. Cậu tạm thời không quan tâm tới việc Zoe sẽ bị trừng phạt như thế nào, cái chính là Băng sẽ không có ai đi theo bảo vệ trong ngày hôm nay. Với bản tính của mình thì chắc chắn Băng sẽ không đi đâu mà không có lý do cụ thể, nhất là khi lại đi lâu như thế.

Phong càng nghĩ càng thấy kỳ lạ. Cô gái đó, rốt cuộc là đi đâu được cơ chứ?! Cậu lo lắng cắn môi, tay vò đầu cho đến khi nó rối tung lên. Trời thu se lạnh nhưng mồ hôi đã nhuộm ướt một phần mái tóc đen tuyền của Phong. Từng giây từng phút trôi qua, cậu càng cảm thấy nặng nề. Âm khí từ người Phong toả ra dày đặc, bao trùm cả một góc giảng đường rộng lớn.

Cho đến khi tóc đã thành một cái tổ quạ và môi đã cắn đến bật máu thì Phong quả thật đã đến ngưỡng cuối cùng của sự chịu đựng. Cậu đập bàn đánh “rầm!” một cái rồi đứng bật dậy, hăm hăm bỏ ra ngoài khiến cho học sinh A1 trần trối nhìn theo. Lại có chuyện gì nữa đây?!

Trương Dương Ngọc được một dịp xôn xao khi chàng hoàng tử họ Hoàng đi khắp những dọc hành lang. Lũ con gái thì khỏi nói, rú rít lên dù cho không hề biết Phong lúc tung trường, từ dãy A cho đến dãy B dãy C là để làm gì. Đặc biệt là với luồng tử khí chết chóc như thế kia. Phong đi đến đâu là có ánh mắt nhìn theo đến đó, khó hiểu có, ngưỡng mộ có, nể sợ cũng có, tóm lại là tất tẩn tẩn. Nhưng cái chính là Phong không thèm để tâm đến những thứ vớ vẩn ấy. Một câu thôi: Cô gái đó, rốt cuộc là đang ở nơi chết tiệt nào?!

Tâm trạng Phong ngày càng xấu đi khi không thấy Băng. Đôi mắt cà phê tối sầm xuống, sự tức giận và lo lắng cuộn tròn, quánh đặc lại trong đôi đồng tử. Từng bước chân cậu như đeo thêm tảng đá nghìn cân, trĩu nặng nỗi lo âu thấp thòm. Băng, em mà xảy ra chuyện gì là chết chắc với tôi! Tâm trí Phong rối bời, lần đầu tiên nó trở nên cực-kỳ-không-thông-suốt như thế.

Hết A,B,C, Phong chuyển hướng đi đến dãy D. Cậu bỗng nhớ đến vườn hoa, nơi mà Phong vẫn thường gặp Băng ngủ hoặc làm việc. Cậu rửa bản thân tội bởi trong lòng, rằng vì sao không nghĩ đến nơi đó sớm hơn. Phong guồng chân chạy, từng bước dài vội vã hướng đến dãy nhà D. Băng, hy vọng em vẫn an toàn!

.

.

Cùng lúc đó...

– Con kia, mày có định tỉnh lại không hả?!

Băng nghe thấy giọng nói chua ngoa của ai đó vang lên bên tai, ý thức của cô vẫn còn mơ hồ do tác dụng của thuốc mê. Cô cảm thấy có xô nước bị hắt vào người mình, lạnh toát. Đôi mắt khỏi từ từ mở ra, điều đầu tiên Băng nhận thức được là mình đang ở một nơi xa lạ. Nơi đây giống một căn nhà kho, chẳng hề có đèn đóm gì, chỉ có chút ánh sáng ít ỏi chui qua từng thớ gỗ để vào phòng.

Chỉ ít thì cô vẫn đang đội mũ. Băng hơi ngước lên, neho mắt để nhìn cho rõ bóng người trước mặt. 3 cô gái, đeo huy hiệu sinh viên của Dương Ngọc. Minh vẫn còn ở trong trường?! Băng thử cử động tay, chân, chúng đều đã bị trói chặt. Bất ngờ thật, cô đang bị bắt cóc sao?! Trong chính ngôi trường mà cha cô làm chủ?!

Sau khi kiểm tra lại bản thân và xác định được là mình hoàn toàn không thể di chuyển, Băng khẽ dựa vào bức tường gỗ đằng sau, mắt nhắm lại. Bộ váy trắng ướt sũng trong cái lạnh của mùa thu, tay chân đều bị trói nhưng cô chẳng biểu lộ một chút nào sợ hãi, hoàn toàn bình thản, thậm chí có phản ứng dung.

Lily thấy Băng đã tỉnh thì trừng mắt,

bắt đầu lớn tiếng:

– Tỉnh rồi đó hả?! Con khôn, mày rớt cuộc đã làm gì để quyến rũ anh Phong?!

Băng nhú mày. Anh Phong?! Trí óc cô nhanh chóng phân tích thông tin, ngay lập tức nhận thức vấn đề. Đừng đùa chứ, cô đang bị... dần mặt sao?! Nhảm nhí hết sức. Băng cúi đầu, cô không thèm trả lời lấy một tiếng. Đình cao của sự khinh bỉ, đó chính là im lặng.

Lily cảm thấy như bị xúc phạm. Cái quái gì đây, coi cô ta như không khí chắc?! Một con nhóc lai lịch bắt mình mới vào trường, lại dám phớt lờ một tiểu thư danh giá như cô ta?! Thật không thể chấp nhận được. Lily lên con thịnh nộ, hằm hằm tiến lại gần Băng rồi vươn tay giật lấy cái mũ lưỡi trai đen. Băng hoảng hốt, cô định lùi về sau nhưng không thể. Lily nở nụ cười nham hiểm trên môi:

– Để xem nhan sắc con đi điểm này nào!

Chiếc mũ bị lấy xuống, khuôn mặt mộc tự nhiên của Băng hoàn toàn được phơi bày. Cô bắt lưc, khẽ ngước lên nhìn thủ phạm bắt cóc mình, ánh nhìn thản nhiên và kiên cường. Cả 3 nữ sinh kia ngay lập tức chết đứng, sững sờ. Quá đẹp! Đó là suy nghĩ đầu tiên bật ra khỏi suy nghĩ của chúng. Đôi mắt khỏi trong veo, làn da trắng sứ không tì vết, làn môi đỏ mọng, gợi cảm kinh khủng. Người Băng ướt sũng, khuôn mặt đẹp tựa tiên nữ đã bị nước làm nhoè mờ, nhưng điều đó chỉ làm cô thêm muôn phần quyến rũ. Một thiên thần theo đúng nghĩa! Mắt Lily, Nana và Coco đồng loạt mở to hết cỡ, trân trối nhìn vẻ đẹp hoàn mỹ kia. Băng nhìn phản ứng của chúng, không thèm quan tâm, đôi mắt khỏi nhìn chăm chú chiếc mũ lưỡi trai trên tay Lily. Cô khẽ nghiêng đầu, môi hơi mím lại giận dữ. Suối tóc nâu ướt át được dịp chảy tràn trên bờ vai thon thả của Băng, vài lọn rơi xuống sàn nhà, nhỏ nước tong tong.

Lily cùng 2 cô gái kia chìm trong lặng câm. Phải mất một lúc lâu chúng thực sự hoàn hồn lại, neho mắt nhìn Băng khó chịu. Trong lòng cả 3 bỗng bùng lên ngọn lửa của sự ghen tị, thiêu đốt lòng ngưỡng mộ vừa mới nảy sinh. Lily là người đầu tiên lên tiếng, rằng cô ta nghiêng ken kết đầy giận dữ:

– Thì ra mày dùng chút nhan sắc đó để quyến rũ anh Phong?! Đồ qui cái!!

Hai người còn lại nghe vậy cũng đồng loạt hưởng ứng theo. Băng hơi cau mày. Con đi điểm đã là một sự xúc phạm ghê gớm. Đằng này, cô ta dám gọi cô là con qui cái?! Băng quay đi, đôi mắt liếc nhìn Lily chán ghét, không một chút bận tâm. Cô ta đã đi quá xa rồi.

Lily nhìn Băng, từng chút một sẫm soi gương mặt thuần khiết ấy, cố gắng tìm ra một khuyết điểm. Nhưng càng tìm thì chỉ càng thấy cô đẹp hơn. Làn tóc nâu của Băng, Lily ước gì mình có được một mái tóc như thế. Đôi mắt màu khỏi trong veo kia, và cả đôi môi mọng đỏ ướt át đó nữa. Bộ váy trắng nhóp nhép do nước, bó chặt vào người Băng làm thân hình hoàn hảo của cô như ẩn như hiện, vô cùng gợi tình. Từng đường nét, từ khuôn mặt cho đến cơ thể Băng, đều tuyệt mỹ đến mức khó tin. Lily thấy máu mình sôi lên, cô ta vĩnh viễn không thể có được một sắc đẹp hoàn hảo đến vậy. Con rắn mang tên ghen tị luôn lách mọi góc ngách trong lòng cô ta, ăn mòn đi lý trí. Lily rít lên giận dữ:

– Nana, kiểm cho tao cái dao rọc giấy. Tao nhất định phải rạch mặt con khôn này ra!

Băng mở to mắt. Rạch mặt?!

Nana từ nãy tới giờ cũng có chung xúc cảm với Lily, cô ta lập tức chạy ra ngoài, đến văn phòng phẩm trong trường. Vì vẫn đang là giờ học nên Nana chỉ dám đi rón rén, tránh toàn bộ những nơi mà mình có thể bị bắt gặp. Nếu gia đình biết cô ta dám trốn học, chắc chắn tiền mua sắm tháng này sẽ bị cắt không thương tiếc. Chỉ là Nana không ngờ được, hành động của cô ta đã bị một người theo dõi từ đầu đến cuối.

Phong đang đi đến dãy nhà D thì thấy một cô gái lạ chạy ra làm cậu khá ngạc nhiên. Vẫn là giờ học, đây lại là dãy vắng người, sao lại có một sinh viên ở đây?! Cậu nhớ đến Băng, lòng dậy lên chút hồ nghi. Vì không thể phán đoán được cô ta chạy ra từ đâu nên Phong theo dõi Nana, thu toàn bộ hành tung của cô gái lạ vào mắt. Cậu thấy kỳ quặc khi Nana lại đi mua một cái dao rọc giấy, linh tính thấy điều xấu, Phong liền theo sát cô ta từng bước một.

Nana sau khi đã mua được dao thì mỉm cười nham hiểm, nhanh chóng trở lại căn nhà kho ở dãy nhà D. Mở cửa, cô ta bước vào, nói to:

– Tao về rồi đây!!

Lily quay ra phía tiếng nói. Cô ta nhếch mép đều cẳng, tiến lại gần Nana định lấy con dao thì bỗng một bóng người đập cửa đánh “rầm” một cái làm cả ba nữ sinh kia giật mình. Căn nhà kho đã cũ nát nên không chịu nổi một lực mạnh như thế, khẽ rung bần bật. Cảm thấy bức tường phía sau mình bỗng chuyển động, Băng ngồi thẳng dậy, ngước lên nhìn. Đôi mắt khỏi đột nhiên mở to, thất thần.

Phong đứng sừng sững ở cửa, tay chống lên một bên tường. Cậu đảo mắt một vòng quanh căn nhà kho cũ kĩ rồi dừng lại trên người Băng. Phong hơi nhướn mày, rồi ngay lập tức thở hắt ra, đẩy nhẹ nhõm.

Nhìn thấy Băng, nỗi lo lắng trong Phong ngay lập tức dịu đi, như vừa bỏ được tảng đá trong lòng. Nhưng chỉ được một lát, đôi mắt màu cà phê tối đi, hằn lên những tia máu đỏ ngầu. Hơi thở Phong nặng nề, thể hiện sự tức giận bị kìm nén. Từ khi lại bao phủ dáng người cao lớn của cậu, thậm chí còn dày đặc hơn lúc nãy. Điều bộ trông như thể sắp giết người đến nơi. Đây là lần đầu tiên Băng thấy Phong tức giận đến thế. Vì cô sao?!

Ba cô gái kia nhìn vào ánh mắt đáng sợ của Phong thì lạnh sống lưng, mồ hôi đầm đìa. Lily sau một thoáng ngỡ ngàng cùng với hoảng sợ thì lập tức tiến lại gần Hoàng tử, cố tình ôm lấy cánh tay rắn chắc của cậu, gắng gượng nở nụ cười ngọt ngào nhất có thể:

– Anh Phong, anh đến đây làm gì vậy?

Phong trừng mắt nhìn Lily làm cô ta hơi run rẩy. Cậu liếc Băng, nghiêng răng đẩy Lily vào tường, hai tay chống lên cạnh khuôn mặt cô ta, khoá chặt Lily giữa vòng tay rắn chắc của mình. Nhìn thẳng vào mắt cô gái trước mặt, Phong gần như hét:

– Đã-làm-gì-cô-ây?!!

Lily nuốt nước bọt cái ực. Người cô ta run như cây sậy, trốn tránh ánh nhìn dữ dội của Phong. Nghe đến Băng, lòng Lily lại bùng lên giận dữ. Hoàng tử... anh ấy lo cho con bé đó?!! Lily thu hết can đảm, ngược lên nhìn thẳng vào Phong, hét vào mặt cậu:

– Con bé đó chỉ là một đứa đi điểm dùng nhan sắc quyến rũ đàn ông mà thôi!! Con khốn đó, anh không cần quan tâm!!

Mắt Phong bao phủ hoàn toàn một màu đen đặc. Tay cậu siết chặt lại, đâm thật mạnh vào bức tường sau Lily. Cả ngôi nhà rung chuyển. Lily khiếp đảm, bao dũng khí lúc nãy bay mất hết, cô ta lảo nhảo ngược lên, giật nảy mình khi chạm phải ánh mắt đáng sợ của Phong.

– Cô ấy là-tất-cả-những-gì-tôi-quan-tâm Nói! Cô đã làm gì?!

Do đã bị ngấm nước từ lúc nãy, Băng khẽ ho khò khè. Nghe thấy tiếng cô, Phong lập tức quay ngoắt lại rồi gấp gáp đi về phía Băng, bỏ lại Lily ở sau lưng, vẫn chưa hoàn hồn khi vừa mới dứt ra khỏi ánh nhìn màu cà phê đáng sợ mà mê hoặc của Hoàng tử.

– Không sao chứ?!

Băng nhìn Phong chăm chú. Cậu cúi xuống, mở từng nút trói cho cô. Từng sợi thừng làm hằn lên vết đỏ nhạt trên làn da trắng ngần, khá nổi bật. Phong thấy xót xa khi từng vết bầm lộ ra, tay vẫn thoăn thoắt từng bước một. Chỉ lát sau, một mớ dây đã vương vãi trên sàn. Cậu lập tức ôm chặt lấy Băng, siết chặt như thể cô sẽ xa rời vòng tay mình. Áo Phong trở nên ẩm ướt, nhưng cậu mặc kệ, vẫn siết chặt lấy cô, không hề thả lỏng cho dù chỉ một chút. Băng hơi ngỡ ngàng, tay chân mỏi nhừ khiến cô không thể ôm lại anh. Băng khẽ nhắm mắt lại, cảm nhận sự ấm áp trong lòng Phong, hít hà hương bạc hà thơm ngát toả ra từ mái tóc đen tuyền.

– Em muốn tôi lo lắng đến chết sao?!

Phong thì thầm bên tai Băng. Cậu khẽ đẩy cô ra, nhìn cô một lượt từ đầu đến chân, hơi cau mày:

– Em cần thay đồ.

Băng khẽ gật. Người cô lạnh cóng cả rồi. Kiểu này, chắc chắn ngày mai cô sẽ lăn đùng ra ốm cho mà xem. Tuyệt thật, Mạnh Vũ mà biết thì chuyện này sẽ còn tuyệt hơn.

Hai người như ở trong một không gian riêng, không thêm đoái hoài đến 3 nữ sinh đang bị lãng quên ở góc phòng. Đặc biệt là Lily, cô ta thấy bầu không khí lạnh mạn giữa Phong với Băng thì con thịnh nộ đã lên đến đỉnh điểm. Sự giận dữ nhanh chóng biến thành lòng hận thù sâu sắc dành cho Hải Băng. Duy Phong – Lily đã luôn coi anh là một người hoàn mỹ, và cô ta cũng đã luôn cho rằng, chỉ cô ta, một mình cô ta mới xứng đáng được ở bên cạnh anh.

Lily đã biết đến chàng Hoàng tử họ Hoàng từ hồi cấp 3, cô ta đã thầm hâm mộ anh không biết bao năm, thậm chí là khi nghe Duy Phong sẽ vào trường Dương Ngọc, cô ta đã không tiếc một đồng tiền để được học tại cái ngôi trường chết tiệt này. Một tiểu thư giàu có, xinh xắn như Lily nhận được không ít sự quan tâm của nam giới trong trường, nhưng riêng Duy Phong thì không thèm ngó ngang đến cô ta dù chỉ một chút. Và rồi thì... thế quái nào mà một con bé chỉ mới vào trường, có tạo nhan sắc đã có thể làm anh trở nên ân cần như thế?!! Lily không hiểu nổi, và có lẽ cũng chẳng cần hiểu. Chỉ cần con khốn Hải Băng đó biến mất, Duy Phong sẽ là của cô ta!!

Lily giận dữ trừng mắt, răng nghiến lại. Sự ghen tị đã biến thành một màn sương đen đặc, che mờ cả lý trí, nổi bật hơn tất cả chỉ còn có sự căm hận đến tột cùng. Màn sương lan rộng trong lòng cô ta, từng chút một bỏ thuốc độc vào trong từng bộ phận cơ thể, ăn mòn đi những thứ gọi là nhân tâm, gọi là đạo lý. Lily ngó quanh, mắt sáng rực khi nhìn thấy cái dao rọc giấy trên tay Nana. Cô ta giật lấy nó, trượt lưỡi dao lên, mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Hải Băng. Lily cầm dao lao tới chỗ cô, miệng hét lớn:

– Chỉ cần mày chết, anh ấy sẽ thuộc về tao!!!

Không khí nóng lên trong căn nhà kho. Phong cảm thấy có sát khí, cậu lập tức quay đầu lại thì thấy Lily đang cầm dao lao tới, nhắm thẳng vào cô gái đang ở trong vòng tay cậu.

Phong mờ to mắt, trong tích tắc đã không suy nghĩ mà lao ra, dùng lưng mình che chắn cho Băng.

“Phập!”

Tiếng dao đâm vang lên trong không gian, lạnh lẽo đến rợn người. Băng ở trong lòng Phong, khuôn mặt tái mét khi thấy máu chảy rò rỉ trên một bên vai của cậu. Phong nghiêng rặng, đưa một tay lên chỗ vết thương để cảm máu. Dao rọc giấy tuy không thể gây thương tích nặng nhưng Lily đã dùng một lực đâm khá lớn, làm lưỡi dao cắm sâu vào vai cậu.

Lily thấy dòng máu đỏ tươi ấm nóng chảy ra từ vai Phong, thất sắc. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, cô ta không kịp phản ứng. Lily nhìn chăm chăm vào con dao nhuộm đỏ tươi trong tay mình, người run rẩy rồi đổ ụp xuống sàn. Mắt cô ta hoảng loạn, trần trối nhìn Phong, miệng liên tục lắp bắp:

– Anh... Anh Phong...

Phong quay sang nhìn Lily, đôi mắt cả phê lạnh lùng đến vô tình. Một tay cậu vẫn đặt trên vai Băng, chùng như muốn bảo vệ cô. Khuôn mặt Băng tái nhợt, đôi mắt khó khăn nhìn chăm chăm vào vết thương kia, cổ họng nghẹn ứ không nói lên lời. Anh... anh đã hứng con dao đó cho cô!! Vì sao?!

Phong dường như không quan tâm đến thương tích của mình, cậu quay sang Băng, ân cần hỏi:

– Em không sao chứ?!

Băng như bừng tỉnh khỏi cơn mê. Trí óc cô hoạt động trở lại, tác dụng của thuốc hoàn toàn biến mất không một dấu vết. Băng lập tức rút trong túi ra chiếc BlackBerry, nhấn nhanh nháy một số điện thoại.

– Zoe, đến trường! Ngay bây giờ!!

Băng lập tức cụp máy làm Zoe ở đầu dây bên kia ngỡ ngàng. Cô tuy không hiểu gì nhưng nếu mà cô chủ đã đích thân gọi thì chắc chắn là chuyện quan trọng. Zoe lập tức leo lên chiếc Jaguar E, phóng đến trường Dương Ngọc.

Vote và comment để mình có động lực viết tiếp nha!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Vết Thương

Nana và Coco vẫn co ro ở góc phòng, nhìn chăm chăm vào Lily. Cô ta ngồi trên sàn nhà, hai tay ôm lấy đầu, miệng liên tục lắp bắp trong hoảng loạn:

– Không... không!! Đó không phải em... không phải...

Lily ngược nhìn Duy Phong, hoàn toàn sợ hãi và mất phương hướng. Ánh mắt cô ta có chút khản nài và van lơn. Phong phớt lờ, không quan tâm đến từng từ Lily thốt ra, trong mắt cậu lúc này chỉ có người con gái bên cạnh. Vết thương trên vai, hầu như chả có ý nghĩa gì khi so với những chỗ bầm trên cơ thể Băng. Phong vươn tay, chạm nhẹ vào từng vết bầm một, tim khẽ nhói lên từng đợt. Cô bị như thế này, là do cậu.

Từng ngón tay thon dài của Phong nhẹ nhàng mân mân làn da mượt như lụa của Băng làm cô khẽ run rẩy. Băng thấy từng vết bầm hơi nhói lên mỗi khi anh chạm vào, nhưng trái tim cô lại chẳng hề muốn anh dừng lại. Cái cảm giác được anh nâng niu, coi trọng như báu vật, sâu thẳm trong lòng cô muốn nó không bao giờ kết thúc. Đôi mắt khó khăn nhìn gương mặt tuấn tú của Phong, bối rối ngập tràn. Tim cô đập nhanh hơn một chút. Băng không hiểu, cảm xúc cô dành cho chàng trai này, rốt cuộc là gì?!

Lily đắm đuối nhìn từng biểu hiện của Phong, không để sót bất cứ một cử chỉ ân cần nào của anh. Cô ta quay sang Băng, ngọn lửa trong lòng lại một lần nữa bùng lên dữ dội. Mắt Lily rực sáng, tay siết chặt con dao rọc giấy, ánh nhìn đầy hận thù và căm ghét chiếu thẳng vào Băng. Rốt cuộc là vì sao?! Cô ta có gì không bằng con khốn Hải Băng đó?! Một con bé nghèo hèn thấp kém, thế nào lại làm Hoàng tử si mê nó đến thế kia?! Lily đến chết cũng không muốn tin mình lại đi thua một đứa con gái như thế. Cô ta không, và sẽ không bao giờ cam tâm!!! Từ từ đứng dậy, Lily một lần nữa cầm dao lao tới phía Băng, hét lên:

– Tất cả là tại mày, TẠI MÀY!!!!

Nghe thấy tiếng Lily, Băng giật mình quay đầu lại, liền thấy lưỡi dao sáng loáng đang nhắm mình mà phóng thẳng về phía bước. Đôi mắt khó mở to, thất sắc. Đầu óc cô tê liệt trong chốc lát, người cứng đờ lại, nhìn lưỡi dao trần trụi như bị thôi miên.

Phong trừng mắt nhìn Lily, cậu nhanh chóng đứng dậy, đối mặt với cô ta, che chắn cho người con gái ở sau lưng mình. Lily nước mắt giàn giụa vì thất vọng và giận dữ, cô ta nghiêng chặt răng, lấy hết sức bình sinh đâm lưỡi dao về phía trước. Phong nhanh như cắt tránh nó, ngay lập tức chộp lấy cổ tay Lily, bẻ ngoặt ra đằng sau. Cô ta hét lên oai oái, sự ghen tị trong lòng tạm thời lắng xuống. Từ khí toả ra từ người cậu trong chốc lát đã làm cô ta trở nên sợ hãi, người run rẩy. Phong rũ mạnh tay, Lily theo quán tính ngã sõng soài trên sàn gỗ, tóc tán loạn, che phủ cả khuôn mặt xinh xắn giờ đây đã nhoè nhoẹt nước mắt. Cô ta thất thần nhìn Hoàng tử, gương mặt trắng bệch như tờ giấy.

Phong nhìn Lily, đôi mắt màu cà phê như đốt lửa, phừng phừng phần nộ. Lily run rẩy, không dám ngước lên. Băng không để tâm đến cô ta, thoát khỏi nguy hiểm trong gang tấc, đôi mắt khó lại dán vào vết thương trên vai Phong, không một giây rời đi. Nó càng ngày càng chảy nhiều máu, từ từ lan ra trên chiếc sơ mi đen tuyền. Cho dù người cô đang lạnh cóng, nhưng Băng vẫn mặc kệ, mặt cô tái nhợt, miệng vô thức gọi tên Phong trong lo lắng:

– Phong...

Duy Phong lập tức quay sang Băng, ngọn lửa trong mắt lập tức tắt phụt, biến mất không một dấu vết. Ánh mắt cậu nhìn cô ngập tràn thương yêu, cùng với nỗi xót xa hiếm thấy. Phong khẽ nheo mắt khi nhìn thấy chiếc váy ướt sũng, hoàn toàn quên khuấy mất việc cô đã bị Lily hất cả xô nước vào người. Chết tiệt. Cậu cần phải đưa Băng ra khỏi chỗ này cái đã.

Bất chấp vết thương trên vai, Phong đưa tay, bế bổng Băng lên. Cô ngỡ ngàng, ôm chặt lấy cổ anh, đôi mắt khó lo lắng nhìn khuôn mặt xanh xao của Phong. Anh bước về phía cửa, dừng lại bên Lily một chút, cúi xuống nhìn thẳng vào cô ta, đôi mắt như toé lửa:

– Một-lần-nữa, đừng-hòng-sống-sót!

Lily trân trối nhìn Phong, sững sờ. Cô ta vẫn còn chưa hoàn hồn trước hành động của chính bản thân mình. Đám Duy Phong... cả đời cô ta cũng sẽ không tin mình có thể làm như thế. Lily chăm chú nhìn theo bóng lưng to rộng của anh, nhìn theo phần vai phải đang ướt máu, chẳng thể thốt lên được một tiếng.

Phong đi qua Nana và Coco đang co rúm lại ở góc phòng, đôi mắt màu cà phê chiếu thẳng về phía họ, ánh nhìn hằn lên những tia máu đỏ ngầu, đầy cảnh cáo. Dòng máu đỏ tươi trên tay càng làm Phong thêm đáng sợ và quyền lực. Hai cô gái kia lập tức tun như cầu sậy, cúi gằm đầu xuống nhận tội. Chân tay Nana xoắn xuýt với nhau, chính cô ta là người đã mua con dao đó, là người đã gần như gián tiếp làm Hoàng tử bị thương. Hối hận ngập tràn, nhưng Nana chẳng thể nói lên lời nào cho ra hồn trước ánh mắt kia. Im lặng là vàng.

Phong bế Băng ra ngoài, ngay lập tức đi vào vườn hoa – nơi mà ngoài hai người ra thì chẳng còn học dinh nào biết tới. Chí ít thì ở đây, Băng sẽ được an toàn. Phong nghĩ thầm. Cậu nén đau, đặt Băng xuống gốc bằng lăng theo cách nhẹ nhàng nhất có thể, không làm cô bị tổn hại. Phong ngồi xuống cạnh cô, đầu dựa vào gốc cây, mắt nhắm lại một hồi.

Băng quay sang Phong, nhìn chằm chằm vào vết thương vẫn đang tiếp tục rỉ máu trên vai anh. Đáng nhẽ máu đã khô từ lúc trước, nhưng việc đối phó với Lily và bé cô ra đây đã làm nó rách ra thêm. Đôi mắt khó hơi sầm lại, cụp xuống thất vọng. Đây là lần đầu tiên Băng cảm thấy mình thật vô dụng. Cô chẳng biết phải làm gì ngoại trừ việc chờ Zoe. Đôi môi đỏ mọng mím chặt thành một đường thẳng, tâm trí Băng cuộn tròn những cảm xúc, xung đột với chính bản thân nó.

Bỗng nhiên, Phong nghiêng sang, dựa đầu vào vai Băng, một tay vẫn nắm chặt lấy vai. Cô hơi giật mình khi cảm nhận được sức nặng trên vai nhưng vẫn để nguyên, khe khẽ ngửi mùi bạc hà nhẹ nhàng từ tóc Phong. Lòng cô trong chốc lát dịu đi, mọi lo lắng biến mất hết.

Phong thấy Băng không phản đối thì vươn tay ra, nắm chặt lấy tay cô. Cô cũng không phản ứng gì, để mặc anh muốn làm gì thì làm. Người Băng mềm nhũn trước hơi ấm phả ra từ tay anh, đầy dễ chịu. Phong khẽ nhắm mắt lại, miệng hơi mỉm cười. Cậu hít căng hương hoa sữa nồng nàn trên chiếc váy trắng tinh của Băng. Hương thơm ấy như một dòng sông dịu mát, chảy tràn trong lòng Phong, cuốn đi mọi nỗi đau thể xác. Khoảnh khắc này, bình yên.

Một lúc sau...

– Cô chủ!!!

Băng giật nảy mình, quay về phía tiếng gọi. Zoe chạy đến, gấp gáp và có phần ngạc nhiên khi nhìn thấy Phong đang dựa đầu vào vai Băng. Lòng Băng reo lên một nhịp khi thấy Zoe, không quan tâm đến sự bối rối của vệ sĩ, lập tức đỡ Phong dậy. Zoe nhìn vết thương trên người Phong, tá hỏa. Cô vội giúp Băng diu cậu ra xe, ngạc nhiên nhìn dòng máu đã khô màu đỏ sẫm trên tay Phong.

Zoe chăm chú nhìn vết dao đâm trên vai Phong, xét đoán tình trạng của nó. Xem ra vết thương cũng đã được một lúc rồi. Dựa vào lượng máu như thế kia, cú đâm chắc chắn phải khá sâu. Vấn đề là tại sao Phong lại có vết thương này, và ở đâu?! Zoe quay sang Băng, bối rối. Nhưng cô không hỏi, cô chủ sẽ nói một khi cô ấy muốn. Nhưng mà cô ấy có bao giờ muốn đâu. Zoe tự nhủ trong lòng, miệng hơi mỉm cười.

.
.
.
.

Chiếc Jaguar E phóng như điên trên đường, xẹt qua mọi phương tiện khác với tốc độ kinh hồn. Cảnh vật bên ngoài khung cửa sổ vun vút chạy qua, in dấu những khuôn mặt sợ hãi của dòng người tham gia giao thông.

Zoe dù cho vẫn vô cùng tập trung vào vô lăng để điều khiển tốc độ của “bé cưng” này nhưng mắt thì thỉnh thoảng lại ngước lên nhìn gương chiếu hậu, thích thú quan sát cặp đôi trẻ tuổi kia. Dù cho người con trai đang rùng rùng máu, còn cô gái thì... ờ, chẳng có lấy một lời hỏi thăm từ nãy đến giờ. Chẳng biết có thể gọi là một cặp đôi không.

Băng lăm lét nhìn Phong, đôi mắt khó lẹ về lo lắng. Tay cô khẽ vươn ra, động nhẹ vào vết thương trên vai anh, ngay lập tức nhuộm một giọt máu đỏ tươi. Phong quay sang cô, đôi mắt màu cà phê nồng nàn, như thể Băng là thứ duy nhất cậu có thể nhìn thấy trên thế giới này. Một tay ôm lấy vai, tay còn lại Phong khẽ vươn tới, vuốt nhẹ một lọn tóc nâu mượt mà của cô, miệng thì thầm:

– Tôi không sao.

Băng ngước lên, nhìn thẳng vào mắt Phong. Môi cô hơi mím lại, không hiểu do tức giận hay lo lắng. Máu từ vai anh chảy ra ngày càng nhiều, giờ đây đã nhuộm sẫm toàn bộ vai áo sơ mi. Khuôn mặt Phong tái xanh đi vì thiếu máu, đôi mắt cà phê có dấu hiệu lơ đãng, chứng tỏ ý thức của anh cũng đã bị ảnh hưởng. Không-sao?! Từng vòng xoáy cảm xúc xoay tít mù trong đôi mắt màu khói của Băng. Cô nên lo lắng hay tức giận đây?!

Phong nhìn Băng, khuôn mặt cô vẫn lạnh băng như thường, nhưng đôi mắt thì nửa muốn phản đối, nửa lại không. Tâm trí cậu mụ mị đi vì vết thương, nhưng Phong mặc kệ. Cậu khẽ mỉm cười. Cô gái ấy, đang lo lắng cho cậu.

.
.
.
.

Chiếc Jaguar E nhanh chóng đỗ lại trước biệt thự Dương Ngọc.

Zoe lập tức mở cửa xe, đi xuống dưới giúp Băng dìu Phong ra. Chiếc sơ mi đen tuyền của cậu đã nhuộm máu khô cong một mảng, máu chảy dài xuống thành từng vết đỏ sẫm phủ hoàn toàn trên bắp tay săn chắc, kinh dị đến lạnh tóc gáy. Đầu Phong dựa vào vai Băng, mắt nhắm lại. Cậu để mặc mình yếu đuối trong vòng tay cô, tận hưởng cảm giác mềm mại khi vùi đầu vào làn tóc nâu bóng mượt. Thơm tho lạ.

Giúp việc nhà Dương Ngọc khá ngạc nhiên khi thấy chàng thiếu gia độc nhất của dòng họ Hoàng, đặc biệt là trong tình trạng của cậu bây giờ. Tuy vậy nhưng họ vẫn giúp Băng mang Phong lên tầng, vào phòng của cô chủ. Cậu lập tức đồ rầm xuống giường, một tay vát lên trán, hơi thở có chút khó khăn. Zoe vội chạy đi tìm đồ chữa thương, để lại hai con người trẻ tuổi ở trong phòng.

Băng run run tiến lại gần Phong, đôi mắt khó lăm lét nhìn gương mặt đã lấm tẩm mồ hôi của anh. Cô khẽ ngồi xuống giường, môi cắn chặt. Phong bỏ tay ra, ngay lập tức bắt gặp ánh nhìn hoang mang của Băng. Ánh nhìn ấy chứa đựng nỗi lo lắng chân thành, lo lắng cho Phong. Vết thương đã có dấu hiệu của nhiễm trùng, nhưng Phong không quan tâm, cậu thậm chí còn mỉm cười. Phong gượng dậy, ngồi đối diện với cô. Vết thương khẽ nhói lên khi chuyển động làm cậu hơi nhăn mặt, da hơi tái đi. Biểu hiện ấy không qua nổi mắt Băng. Cô càng thêm lo lắng, giọng nói trong veo sau một hồi biến mất bỗng vang lên, nhưng chỉ là tiếng thì thầm:

– Tại sao chứ...? Sao... lại đỡ con dao đó?!

Phong nhìn sâu vào mắt Băng hồi lâu, chẳng có cách nào để trả lời. Tại sao?! Điều này chính bản thân cậu cũng không hiểu được. Lúc ấy, trong đầu Phong chỉ có một suy nghĩ: “Phải bảo vệ cho cô gái ấy!” Có lẽ là do lần trước cô đã gặp nguy hiểm vì cậu nên cậu muốn chuộc tội chăng? Như một sự đền bù?! Phong không biết được.

Tim Phong hét lên: “Là vì mày không muốn sống thiếu cô ấy!” Cậu lắc đầu mạnh, thế quái nào mình lại có những suy nghĩ như thế được?! Chỉ là một sự bù đắp cho lỗi lầm của Phong mà thôi. Chắc chắn thế.

Băng vẫn ngồi im đợi chờ câu trả lời của Phong, nhưng anh chỉ nhìn cô. Tim Băng khẽ run lên trước ánh mắt sâu thẳm của anh, cô bối rối khi không thể đọc được những cảm xúc chất chứa đằng sau đôi mắt kia. Tâm trí cô hỗn loạn, nhưng ánh nhìn màu khói hút hồn vẫn dán chặt vào Phong, kiên cường.

Zoe mở cửa, bước vào phòng. Trên tay cô là hộp cứu thương đỏ chót cùng một số dụng cụ khác. Zoe hơi nhún mày nhìn Băng và Phong. Một trai một gái, ngồi đối diện nhau trên một chiếc giường rộng lớn, phòng lại đóng kín cửa. Ừm... Zoe xua đi suy nghĩ vừa mới nảy sinh, khẽ cười đầy ẩn ý với cô chủ. Băng phớt lờ nét cười khó hiểu ấy, hoàn toàn không bận tâm.

Zoe lấy dụng cụ, từ từ sơ cứu vết thương trên vai Phong. Chiếc sơ mi đen tuyền được cô cởi hộ, vứt sang một bên làm toàn bộ thân trên của cậu hiện ra, trần trụi. Tuy phần vai đã ướt máu nhưng vẫn có thể thấy được rõ ràng khuôn ngực rắn rỏi của Phong, và cả bắp tay săn chắc. Làn da cậu rám nắng kiểu nam tính, vài giọt mồ hôi đã chảy dài trên phần cơ bụng sáu múi hoàn hảo. Ái chà chà. Zoe khẽ nhún mày, cười mỉm, mắt liếc sang Băng.

Băng nhìn chăm chăm vào cơ thể Phong, dù đã bao lần tự nhận thức được rằng thể hình anh rất đẹp, nhưng nhìn tận mắt thì vẫn là... Má cô hơi hồng lên, vội quay ngoắt đi. Đầu óc Băng rối loạn. Tuy đàn ông vây quanh Băng quả thật không thiếu, tất nhiên là chỉ những người tình cò nhìn được khuôn mặt cô, nhưng đây là lần đầu tiên Băng nhìn tận mắt cơ thể của một chàng trai. Mạnh Vũ thì hiển nhiên sẽ không bao giờ có chuyện half-naked đi trong nhà như

thế. Cô bắt đầu hiểu tại sao đứa con gái trong nhà kho lúc ấy lại có thể gan tới mức cầm dao đi đâm người chỉ vì Duy Phong. Và anh đã đỡ con dao đó thay cô. Tim Băng khẽ nhói lên.

Zoe lấy cồn rửa qua vết thương của Phong để tránh nhiễm trùng. Nó vốn chỉ là một vết thương bình thường, không nguy hiểm đến tính mạng dù khá sâu, nhưng bây giờ thì đã loét rộng ra, tình trạng tệ hơn Zoe tưởng. Tay cô nhẹ nhàng rửa vết thương cho cậu. Phong khẽ nhủ mày vì xót, hơi thở có chút hỗn hển, mắt nhắm chặt lại. Băng nhìn anh, vô thức vươn tay ra nắm chặt lấy tay Phong.

Phong lập tức cảm thấy nỗi đau như biến mất, không còn một dấu vết. Cậu hơi mỉm cười, siết chặt tay lại, cảm nhận làn da mịn màng của Băng trong lòng bàn tay mình. Băng không rút tay ra, sẫm soi biểu hiện trên mặt anh, lòng dịu đi phần nào khi thấy Phong có vẻ thả lỏng. Người cô đã ảm áp hơn kể từ khi thay chiếc váy ướt sũng kia, nhưng khi tay cô nắm gọn trong tay Phong, Băng càng cảm thấy ấm hơn, như một ngọn lửa nhỏ, len lỏi cả vào tim cô.

Zoe tuy vẫn tập trung sơ cứu cho Phong nhưng vẫn để ý đến hành động của cặp đôi kia. Cô khá ngạc nhiên khi Băng chủ động nắm lấy tay Phong, nhưng cũng không nói gì. Xét cho cùng thì đó không phải điều tốt sao?, đứa em gái bé bỏng của cô cũng đã biết lo lắng quan tâm cho người khác. Thật bất ngờ, Duy Phong lại có thể thay đổi Băng thành một người như thế, không hổ danh là chàng trai đầu tiên có thể làm Mạnh Vũ để tâm đến. Đùng là không thể coi thường. Tâm trí Zoe bay tạt đâu đâu, nhưng đôi tay khéo léo thì vẫn chăm chú làm việc, nhanh thoăn thoắt.

Vết thương ở vai đã được sơ cứu và quấn băng đầy đủ. Phong thấy đỡ hơn hẳn, cậu ngả người xuống giường, mắt nhắm lại một hồi, vẫn nắm chặt lấy tay Băng. Cô ngồi im lặng, quan sát từng biểu hiện của Phong, trong lòng như trút được tảng đá khi thấy anh có vẻ đã ổn. Phong lập tức chìm vào giấc ngủ, hơi thở có vẻ đã thoải mái hơn. Lòng ngực anh phập phồng qua lớp sơ mi trắng mới được giúp việc mang lên. Zoe liếc cả hai người, cúi đầu chào Băng rồi lập tức ra ngoài, không quên đóng cửa.

– Chuyện gì thế, chuyện gì thế??

Zoe giật nảy mình. Huyền Mỹ cùng với Minh Nguyệt đã đứng ngoài cửa từ bao giờ, mắt sáng long lanh, hau háu như thể vừa phát hiện miếng mồi ngon nào đó. Mỹ vừa thấy Zoe đi ra thì lập tức sấn tới, hỏi han liên hồi. Hai người đã bỏ dở buổi học ở trường để phi về nhà, tất cả là vì nghe rằng Băng gặp nguy hiểm. Và rồi thì bất ngờ làm sao, Duy Phong lại ở đây, trong biệt thự Dương Ngọc, còn bị thương khá nặng. Máu tò mò trong hai người họ đã lên đến đỉnh điểm rồi.

Zoe chỉnh trang lại quần áo. Dù gì thì đây vẫn là đại tiểu thư và tam tiểu thư của Dương Ngọc, cô không thể quên đi những nghi lễ. Zoe kính cẩn cúi chào cả hai người rồi mới thấp giọng nói:

– Cô Mỹ, cô Nguyệt, Duy Phong vẫn đang nghỉ ngơi trong phòng. Hai cô có thể cùng tôi ra chỗ khác nói chuyện được không?

Mỹ bĩu môi, ngay lập tức túm lấy tay Zoe, lôi đi xềnh xệch. Nguyệt chạy theo, mở cửa cho cả ba vào phòng của cô. Cánh cửa gỗ vừa mới sập lại, Zoe đã phải hứng phải một cơn mưa những câu hỏi. Nguyệt với Mỹ nhao nhao, người một câu người hai câu:

– Rốt cuộc sáng nay đã có chuyện gì thế?!

– Sao Băng lại đưa chàng trai về nhà?! Không phải nó chưa bao giờ – và sẽ không bao giờ làm thế hay sao?!

– Sao Phong lại bị như vậy? Vì Băng à?!

Zoe thấy đầu đau như búa bổ. Dù biết mình không được quyền, cô hét lên:

– Dừng lại đi!!! Tôi sẽ kể mà!!

Tiếng nói lập tức im bật. Mỹ và Nguyệt chăm chú nhìn Zoe, chờ đợi với đôi mắt sáng ngời. Cô thở dài, bắt đầu câu chuyện.

– Hôm nay...

.....

– Eo oi, phải gọi là quá lãng mạn luôn ý!!!

Mỹ rú lên, tay ôm lấy mặt. Nguyệt cố nhịn cười trước biểu hiện của cô em gái trẻ con của mình, quay sang Zoe.

– Vậy là chính Băng đã bảo cô đưa chàng trai ấy về nhà?

Zoe gật, đôi mắt hiện lên vẻ không-thể-tin-nổi. Đợi Băng mở miệng kể chuyện đã xảy ra thì có khi phải đến Tết Công-gô, vậy nên cô đã phai người đi tuần tra lại dãy nhà D đó, tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra. May mắn là 3 cô gái kia vẫn còn ở trong căn nhà gỗ, chưa hoàn hồn trước một ngày điên rồ, ngay lập tức kể tuốt tuốt mọi chuyện. Dù quả thật nó rất khó tin với tính cách của cả Phong và Băng, nhưng xét đến cô gái cầm con dao đã nhuộm máu đỏ đang hoảng loạn ở trong đó thì có lẽ đây là sự thật.

Nguyệt cố nín một tiếng hét lên vui sướng, kế hoạch của cô, không có người nhúng tay vào vẫn suôn sẻ còn hơn cả mong đợi. Thế mới biết, em gái cô với Duy Phong, có duyên đến mức nào. Cái viễn cảnh cặp đôi đó nắm tay nhau đi về phía cuối hoàng hôn, có lẽ cũng chẳng còn bao xa. Nguyệt mơ màng nghĩ rồi quay sang Mỹ, mỉm cười mẫn nguyện.

Kéttttt!!!!!!

Tiếng phanh xe chói tai bất ngờ vang lên làm ba con người trong phòng đồng loạt giật nảy mình. Mỹ dùng phất lại màn vui sướng thái quá của nhỏ, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy. Đôi mắt to tròn mở to hết cỡ, thất thần nhìn chị gái. Minh Nguyệt cũng đang nhìn nhỏ đầy hoang mang, cổ họng nghẹn ứ lại. Họ quay sang Zoe, người mà bấy giờ đã cứng đờ như tượng. Mồ hôi ngay lập tức đầm đìa trên khuôn mặt hai người, bởi họ biết rất rõ, tiếng phanh xe kia thể hiện cho điều gì.

Chủ sở hữu căn biệt thự – người mà đồng thời cũng là người cha khát khe và đáng sợ của Nguyệt và Mỹ – Dương Ngọc Mạnh Vũ, đã về rồi.

Chap vừa rồi được nhiều vote ghê cơ, làm mình vui kinh khủng lên được. Cảm ơn các độc giả yêu quý rất nhiều!! \>~

Mong các bn vẫn ủng hộ truyện để au ra chap nhanh hơn nha!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ* (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Xé

Huyền Mỹ cùng với Nguyệt hấp tấp chạy sau Zoe, xuống dưới nhà. Ba người đứng trước cánh cửa rộng lớn được sơn vàng của căn biệt thự, mắt trông về phía cổng vào.

Căn biệt thự Dương Ngọc có diện tích tổng cộng lên tới hơn 1000m2, ngoài ngôi nhà đồ sộ cùng với vườn hoa rực rỡ ở phía sau thì sân trước cũng có độ rộng ấn tượng. Sân được lát hoàn toàn bằng gạch đen có độ ma sát, ngay chính giữa có đặt một đài phun nước đúc từ cẩm thạch cao cấp, nhìn qua cũng đủ biết giá trị xa xỉ của nó. Đài phun nước này nếu không tính đến vẻ sang trọng thì nhìn qua thật bình thường, nhưng thật ra lại ẩn giấu một loạt những camera mini nhỏ tí xiu, quan sát 360 độ bao quanh sân trước, không để sót một hành động nào dù chỉ là một con ruồi đập cánh bay.

Khách vào biệt thự đầu tiên phải vượt qua được cánh cổng sắt to lớn được chạm khắc tinh xảo, nơi mà có đặt một loạt camera và hệ thống bảo vệ tân tiến, toàn bộ do Băng điều khiển. Việc trèo cổng là điều không thể, vì nếu không có sự đồng ý từ máy tính của Băng thì hệ thống cảm ứng được lắp ngầm dưới phần gạch ở sau cổng sẽ lập tức phát tín hiệu đến laptop. Nếu tín hiệu không được trả lời, những tia laze vô hình sẽ chằng chịt như mạng nhện trong chớp mắt. Đừng nói là thịt người, ngay cả bê tông cốt thép cũng sẽ bị những tia laze mỏng manh này cắt dễ như đậu phụ. Đây mới chỉ là loại hệ thống dạng đơn giản nhất, áp dụng với những tên trộm vặt không đáng sống. Không ai là không biết đến tập đoàn Dương Ngọc nổi tiếng với an ninh vô cùng vững chắc, vậy nên những tên trộm như thế xuất hiện không nhiều. Còn đối với dạng chuyên nghiệp, được thuê đột nhập vào biệt thự để lấy cắp thông tin thì sẽ được đón tiếp càng “nóng nhiệt” hơn nữa. Nhưng chúng ta sẽ quay lại với sự việc chính trước.

Cánh cửa sắt to lớn được mở ra một cách nhẹ nhàng, không có lấy một tiếng động dù nhỏ nhất. Một đoàn xe màu đen u ám từ từ tiến vào khuôn viên biệt thự, dừng lại ở chỗ bậc thang bằng cẩm thạch. Chiếc Rolls-Royce Phantom đỗ lại cuối cùng, vẻ sang trọng và xa xỉ của nó lấn át hẳn những chiếc còn lại. Mạnh Vũ từ trong xe bước ra, mắt đeo kính râm, một tay dứt vào túi áo vest đen sọc xám. Nhìn Mạnh Vũ, không ai nghĩ ông đã 45 tuổi. Khuôn mặt đẹp trai, cơ thể săn chắc, khí chất át người và miệng lưỡi sắc bén, quả thật đã có không ít những cô gái mới ngoài đôi mươi tìm đến ông để làm quen, tất nhiên là không biết đến tuổi thật và thân phận của ông. Huyền Mỹ cùng với Nguyệt nhìn chăm chăm người cha của họ, có phần khép nép và nể sợ. Ông lúc nào cũng ngẫu và đầy quyền lực, như mọi khi.

Zoe cúi rạp người:

– Chào mừng trở về, thưa ông chủ.

Mạnh Vũ gật nhẹ đầu, một tay dứt vào túi quần, tay còn lại ông đẩy mắt kính râm xuống, lộ ra đôi đồng tử màu nâu sẫm. Sự lạnh lùng lúc này biến đâu mất, ông cười hiền từ, giọng nói trầm ấm yêu thương:

– Mỹ, Nguyệt, hai con ra đây đón ta sao?

Mỹ nhanh nhẩu:

– Tất nhiên rồi. Bọn con là yêu ba nhất mà.

Mạnh Vũ mỉm cười hài lòng. Ông bước vào nhà, người hầu và giúp việc đã xếp thành hai hàng thẳng tắp ở hai bên cửa, đứng nghiêm nghị. Họ đồng loạt cúi người:

– Chào mừng trở về, thưa ông chủ.

Mạnh Vũ phẩy nhẹ tay, hàng người hầu lập tức lui xuống, tiếp tục làm việc. Ông rút từ trong túi ra chiếc Iphone, áp lên tai, nghe ngóng thứ gì đó một lúc

lâu. Mặt ông thoát trắng bệch, rồi đỏ dừ, cuối cùng lại biến thành đen sì làm Nguyệt với Mỹ giật mình thon thót. Mạnh Vũ lập tức cúp máy, từ đầu đến cuối không thèm nói dù chỉ một câu. Ánh mắt ông mất đi hoàn toàn về ám áp ban nãy, xoáy thẳng vào Zoe đầy dò xét:

– Cô có gì để kể với ta hôm nay không? Zoe?

Nguyệt với Mỹ chột dạ. Mồ hôi bắt đầu chảy xuống, hai người kín đáo liếc Zoe, xem xét biểu hiện của cô. Không xong rồi, Mạnh Vũ chắc chắn đã biết chuyện, ông sẽ phản ứng thế nào đây?! Zoe cúi đầu kính cẩn, hai tay nắm chặt lấy vạt áo, giọng nói có phần nhỏ đi:

– Ông chủ, ông hẳn đã rõ hết tất cả.

Mạnh Vũ hơi nghiêng đầu nhìn hai cô con gái, ánh nhìn có vẻ bình thản và ung dung, nhưng có Chúa mới biết trong cái đầu mưu mô kia đang có những suy nghĩ gì. Nguyệt với Mỹ cúi gằm đầu, không dám ngẩng lên nhìn cha mình, hai tay xoắn xuýt với nhau đầy lo lắng.

– Zoe, cô theo ta vào phòng làm việc. Còn hai con, về phòng đi, ta sẽ xử lý sau.

Nguyệt bí mật liếc Zoe, miệng khẽ thì thầm không thành tiếng: “Chúc may mắn”. Zoe gật nhẹ đầu để cho cô chủ yên tâm, quay người đi về phía phòng làm việc của Mạnh Vũ. Nguyệt nhìn theo cho đến khi cô khuất hẳn rồi mới kéo Huyền Mỹ về phòng. Hai người lập tức đóng chặt cửa rồi ngã lưng xuống giường, ưu tư.

.
. .
. .
. .

Phòng 111.

Phong ngủ rất say. Cậu vẫn nắm chặt lấy tay Băng trong vô thức, làm

cô hoàn toàn không có khả năng di chuyển.

Băng để nguyên tay mình trong tay anh, chăm chú ngắm Phong say giấc nồng. Anh lúc ngủ nhìn thật... thanh thản. Bình yên. Hàng mi cong vút của Phong rợp bóng trên gương mặt tuấn tú xiêu lòng người, hơi thở đều đặn, chẳng có dấu hiệu nào cho thấy anh vừa bị thương. Băng cảm thấy mình có thể ngồi nhìn Phong như thế này lâu thật lâu, nhưng hình như cô đã nhầm. Tay chân cô mỏi nhừ vì chẳng thể cử động, người uể oải không có chỗ dựa. Tuy vậy, Băng vẫn không rút tay ra, để mặc nó nằm gọn trong lòng bàn tay ấm áp của Phong. Anh nắm chặt đến mức như thể không muốn cô rời đi, xa khỏi mình.

Băng nghe thấy tiếng ô tô ngoài cổng, camera trên máy tính cho thấy đó là một đoàn xe quen thuộc. Mạnh Vũ đã về. Cô không quan tâm, với lấy cái laptop ở chiếc bàn gỗ đặt đầu giường rồi nhấn nút mở cổng, ngồi chán nản bên cạnh Phong. Mắt Băng díp lại. Cô cảm thấy ý thức mình ngày càng mờ đi, đôi mắt khó từ từ khép lại. Băng ngã người xuống giường. Giấc ngủ đến với cô nhanh chóng.

Phòng 101...

Mạnh Vũ yên vị trên chiếc ghế banh bọc da đen bóng, một tay chống cằm. Hai tên thuộc hạ to cao lực lưỡng đứng hai bên, bảo vệ ông chủ. Đôi mắt màu nâu sẫm lạnh lùng của chủ tịch tập đoàn Dương Ngọc chiếu thẳng vào người con gái trước mặt.

– Cô có biết mình đã làm gì không? Zoe?

Zoe cúi đầu, không một lời biện minh. Không nghe thấy tiếng trả lời, Mạnh Vũ tiếp tục hỏi:

– Chàng trai trẻ tên Duy Phong đó, đã đỡ một dao cho con gái ta?

– Đúng thế, thưa ông chủ.

Mạnh Vũ khẽ thờ dài, đưa một tay ra không khí. Ngay lập tức tên thuộc hạ đặt vào tay ông một điều xi gà, châm lửa. Mạnh Vũ đưa điều xi gà lên miệng hít một hơi dài, nhìn Zoe:

– Con dao đó, xét cho cùng thì vẫn là cậu ta tự chuốc lấy. Con gái ta, lại là vì chàng trai đó mà gặp nguy hiểm.

Zoe ngước lên, nhẹ nhàng phản đối:

– Ông chủ, Duy Phong không hề muốn có bất cứ fan nữ nào. Là do họ tự hãm mộ rồi theo đuổi. Cậu ấy không hề có lỗi.

Mạnh Vũ nhướn mày:

– Cô đang bênh vực cậu ta?

Zoe cúi đầu kính cẩn:

– Thứ lỗi cho người vệ sĩ quèn này, thưa ông chủ. Nhưng quả thật đó là ý kiến từ đáy lòng của tôi.

Mạnh Vũ thờ hất ra, bất lực. Ông quay đi, ánh mắt xoáy vào xa xăm, giọng nói vẫn vang lên đều đều:

– Còn vết thương? Tình trạng của cậu thiếu gia đó như thế nào rồi?

Zoe khẽ mỉm cười, trả lời rành rọt.

– Tôi đã sơ cứu cho cậu ta đầy đủ, thưa ông chủ. Đó là một vết thương khá sâu, Duy Phong mất khá nhiều máu cho nên có chút vật vã, nhưng giờ thì có vẻ đã ổn.

– Thế cậu ta hiện giờ đang nghỉ ngơi ở đâu?

Zoe vui vẻ đáp lại, không để ý xem mình đang nói về vấn đề gì:

– Ở trong phòng cô Hải Băng, thưa ông chủ.

Mạnh Vũ quay phắt lại, trợn mắt nhìn Zoe, tử khí trong chốc lát phủ dày đặc bao quanh ông.

– CÁI GÌ CỜ?!

Zoe giật bản mình, vội lấy tay che miệng. Mồ hôi bắt đầu đầm đìa trên mặt cô. Chết thật rồi. Sao cô lại có thể ngu si đến vậy?! Phòng của Băng sao?! Zoe cúi gằm đầu, hai tay xoắn xuýt lại với nhau, môi cắn chặt.

– Tòì... tôi thề là không có gì có thể xảy ra giữa hai người bọn họ, thưa ông chủ.

– ĐỂ XEM!!

Mạnh Vũ tức tốc sang phòng Băng, từng bước chân dài vội vã, môi ông mím chặt lại thành một đường thẳng, mặt đỏ dừ. Chỉ tội nghiệp cho Zoe đi theo sau mồ hôi đầm đìa, muốn ngộp thở trong cái sát khí bao dày đặc xung quanh người đàn ông quyền lực trước mặt. Cô đi xiêu vẹo như thể sắp ngã đến nơi, miệng lẩm bầm một câu thần chú nào đó không rõ nghĩa: “Làm ơn, không có gì đi... làm ơn, không có gì đi...”

“RẦM!”

Cánh cửa phòng 111 được đập tung một cách không thương tiếc. Nhưng hình như nó chẳng làm kinh động gì mấy đến “cặp đôi” kia.

Khung cảnh vô cùng “mò ám” ngay lập tức đập vào mắt Zoe với Mạnh Vũ: hai người, một trai một gái nằm trên giường, quay mặt vào nhau, tay trong tay ngủ ngon lành. Cả hai người đều mặc váy mới, áo mới. Mạnh Vũ trợn mắt, quay sang Zoe đầy căm thù. Đôi mắt nâu sẫm cuộn cuộn lửa, đầu bốc khói nghi ngút. Ông gầm lên, đủ để Băng và Phong bình tĩnh:

– CÔ GỌI THỂ NÀY LÀ KHÔNG-CÓ-GÌ-XẢY-RA-À?!

Zoe tái mặt, nhìn chằm chằm vào đôi nam nữ trên giường. Băng ưỡn oải ngồi dậy, dụi nhẹ mắt. Cô nghiêng đầu nhìn ba, hoàn toàn bình tĩnh và ung dung trong khi tay vẫn bị Phong nắm chặt, càng làm cho Mạnh Vũ thêm điên. Ông nuốt hết cục tức xuống bụng, liên tục nhắc nhở bản thân phải kìm chế.

– Băng, con đang làm gì vậy?

Phong gượng ngồi dậy bên cạnh Băng, đầu óc có vẻ tỉnh táo hơn sau một giấc ngủ ngon. Cậu nheo mắt nhìn cho rõ hai bóng người trước mặt, hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Chủ tịch tập đoàn Dương Ngọc. Tâm trí cậu bỗng vang vọng: “Hôm nay là ngày cuối ở bên cô ấy đấy.” Tim Phong nhói lên. Cậu bắt giác siết chặt tay Băng.

Băng không hiểu Mạnh Vũ hỏi vậy là có ý gì. Cảm nhận được bàn tay Phong đang siết lại, cô nhìn xuống, vỡ lẽ. Giọng nói trong veo khẽ ngân lên:

– Không gì cả.

Mạnh Vũ kín đáo thờ phào nhẹ nhõm. Băng nói không có gì, nghĩa là không có gì. Có thể cô con gái này chưa bao giờ thể hiện là nó yêu ông, nhưng chí ít thì Mạnh Vũ có thể đảm bảo rằng nó sẽ không bao giờ nói dối ông. Mà quả thật, với tính cách bất cần của Băng, nói dối hay nói thật, đều giống nhau. Mạnh Vũ khẽ mỉm cười. Giọng nói trầm ấm một lần nữa cất lên, ai tình ý có thể nhận ra ngữ điệu có vẻ thoải mái hơn nhiều so với hồi này:

– Vậy sao. Phong, vết thương trên vai cậu thế nào rồi?

Cả Phong và Băng đều không ngạc nhiên mấy khi Mạnh Vũ đã biết tường tận mọi chuyện xảy ra ở trường ngày hôm nay. Cả hai cũng chẳng có ý định buông tay nhau ra, chỉ để yên như thế. Phong trả lời:

– Tòì ổn.

Mạnh Vũ không bận tâm đến thái độ có phần xa cách của Phong, khẽ gật gù. Ông nhìn chăm chăm vào vết thương trên vai cậu rồi chuyển hướng nhìn xuống hai bàn tay đang quần lấy nhau kia, khoe mắt hơi giật giật.

– Ta có chuyện muốn nói riêng với cậu. Để Băng nghỉ ngơi đi, nó đã có một ngày dài rồi.

Zoe từ nãy tới giờ không nói nổi lời nào, hấp tấp nổi gót ông chủ đi về phòng làm việc. Cô khẽ liếc Phong rồi hất đầu về phía Mạnh Vũ ra dấu bảo cậu đi theo. Phong có vẻ không cam lòng khi phải bỏ tay Băng ra, nhưng đúng là nhìn cô có vẻ lơ đãng. Cậu đỡ Băng nằm xuống giường, dịu dàng vuốt những sợi tóc loà xoà của cô ra sau tai. Đôi mắt màu cà phê nồng nàn nhìn cô một lúc lâu. Băng lim dim, đắm mình trong sự yêu thương của ánh nhìn ấy, ý thức cũng bắt đầu mờ đi.

Phong chờ cho đến khi Băng thật sự đã ngủ thì khẽ khàng cúi xuống, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng mà lưu luyến trên trán cô. Làn môi ấm áp vương vấn mùi hương thuộc về cô, mãi mãi không muốn dứt ra. Phong khẽ ngẩng lên, ngắm nhìn gương mặt thuần khiết của Băng, đưa tay vuốt nhẹ làn da trắng ngần mịn màng kia. Miệng Phong khẽ thì thầm không thành tiếng:

– Sau lần này, liệu còn có thể gặp lại em?!

Zoe đợi Phong đi cùng mình, nhìn không sót một hành động tình cảm nào của cậu dành cho Băng. Mặt cô hơi đỏ lên, khịt mũi đầy tế nhị nhắc nhở Phong. Dù không hẳn là không thích xem mấy cảnh lãng mạn thế này, nhưng Zoe tự nhắc chính mình rằng đang có người đang bốc khói ngòi trong phòng làm việc kia kia. Phong dường như không hề nghe thấy tiếng khịt mũi của Zoe, vẫn tiếp tục nhìn ngắm Băng như thể muốn ghi thật sâu, khắc thật rõ từng đường nét của người con gái ấy trong tâm trí. Cậu miễn cưỡng đứng dậy đi ra ngoài, quay lại nhìn Băng thêm lần nữa rồi mới tắt đèn, khép cửa phòng hộ cô.

.
.
.
.

Phòng 101.

Mạnh Vũ ngồi xuống chiếc ghế bành quen thuộc của mình, quay người đối diện Phong. Cậu liếc một vòng quanh căn phòng làm việc của Chủ tịch Dương Ngọc, chẳng khác gì mấy so với Tuấn Nguyên.

Mạnh Vũ im lặng quan sát từng biểu hiện trên khuôn mặt cậu thiếu gia họ Hoàng, khẽ cất tiếng hỏi:

– Cậu có phiền nếu kể lại tường tận câu chuyện ngày hôm nay cho ta nghe không, Phong?

Phong nhún một bên mày, không phải người đàn ông này đã biết hết rồi sao. Cậu có chút không thoải mái khi phải nói chuyện nhiều với một người không thể gọi là thân thiết như Mạnh Vũ, nhưng vẫn cố gắng kể chi tiết từ đầu đến cuối. Băng đã biến mất ra sao, 3 cô gái kia đã dám lên kế hoạch làm hại đến cô như thế nào, Lily đã cầm dao nhắm đến Băng ra làm sao...

Mạnh Vũ chăm chú ngồi nghe Phong kể lại, dù gì thì chuyện hôm nay ông mới nghe thuộc hạ báo lại, người trong cuộc chắc chắn sẽ có một cái nhìn kĩ lưỡng hơn. Càng nghe, Mạnh Vũ càng cảm thấy máu trong người sôi lên sùng sục. Không phải vì tức giận Duy Phong, mà là cô gái tên Lily kia. Cô ta, dám hất nước lạnh vào người con gái ông trong cái tiết trời lạnh như thế này!!

Phong kết thúc câu chuyện đầy kịch tính của mình, không hề thêm mắm dặm muối chỗ nào. Từ đầu đến cuối cậu chỉ kể bằng giọng đều đều, giống như là chuyện của người khác. Những việc như bản thân Phong đã lo lắng và đi tìm Băng suốt buổi ra làm sao, cậu tuyệt đối không nhắc đến.

Mạnh Vũ khẽ mỉm cười hài lòng với câu chuyện. Thông thường thì mỗi khi có dịp, những chàng trai theo đuổi 3 cô con gái xinh đẹp của ông đều tranh thủ cơ hội thể hiện công lao to lớn của mình. Giống như có công tử nọ, chỉ là đập một con ruồi bay gần Huyền Mỹ mà khi tường thuật lại, cậu ta làm như đã cứu mạng con bé không bằng. Thật may mắn vì Mỹ đã thẳng chân đá cậu chàng đó, Mạnh Vũ thật sự không thích kiểu người như vậy. Theo đuổi Hải Băng – cô con gái lạnh lùng và kiêu kỳ bậc nhất của ông, Duy Phong đã đỡ hộ con bé một dao nhưng lại không hề đánh giá cao bản thân trong việc đó. Thậm chí cậu coi rằng đó là việc tất nhiên phải làm. Mạnh Vũ nhip nhip tay trên thành ghế, kín đáo ngắm nhìn Phong. Thật là một chàng trai rất có bản lĩnh. Rất thú vị. Một ý nghĩ bỗng loé lên trong đầu ông.

– Ta rất cảm kích việc cậu đỡ hộ Băng con dao đó, nhưng suy cho cùng thì vẫn cậu là tự chuốc lấy, đúng không?

Zoe đứng trong góc phòng nghe vậy bỗng giật bắn mình như phải bóng, vội lên tiếng:

– Ông chủ...

Ngay lập tức ánh mắt sắc như dao phóng về phía cô, cắt phăng những thứ đang dự định được thốt ra. Zoe cúi gằm đầu như cũ, mồ hôi đầm đìa. Mạnh Vũ quay lại nhìn Phong, tiếp tục cuộc trò chuyện đang dở:

– Phong, cậu vẫn nhớ, hôm nay là ngày cuối chứ?!

Tim Phong đánh “thịch” một cái. Nó thất lại đầy đau đớn. Đầu Phong trong chốc lát hiện lên hình ảnh cô gái với vẻ đẹp thiên thần đang say giấc nồng. Các nét trên gương mặt tuần tú trong chốc lát căng lên, từng lớp từng tầng cảm xúc cuộn cuộn trong lòng cậu, dâng lên rồi lại hạ xuống mấy chục lần:

– Tôi có nhớ.

Mạnh Vũ nở một nụ cười kín đáo trong lòng. Ông khẽ búng tay, ngay lập tức bản hợp đồng được đặt trên chiếc bàn kính rộng lớn. Phong liếc qua, đó chính là sự đảm bảo của cậu về việc rời xa Băng. Cậu cười cay đắng. Đúng thế, dù muốn hay không thì cũng đã giấy trắng mực đen, chẳng thể thay đổi. Phong khẽ liếc chiếc đồng hồ mạ vàng trên bàn. Ngày hôm nay, chỉ còn lại gần một nửa. Thời gian cậu được ở bên cô ấy, cũng chỉ còn lại rất ít mà thôi.

– Có thể nói cho ta biết lí do cậu lại hứng con dao đó không, Phong?!

Phong ngược lên nhìn Mạnh Vũ vẻ khó hiểu. Ông chẳng có vẻ gì là đang đùa. Nhưng đây... không phải là một câu hỏi chẳng liên quan gì sao?! Mà ngay cả vậy, Phong cũng đâu thể chắc là mình biết câu trả lời?! Tim cậu đập nhanh hơn một chút, vì sao Phong lại đồ con dao ấy?!

– Tôi chỉ muốn bảo vệ cô ấy trong thời khắc đó.

Mạnh Vũ cười nhếch mép, hơi nhướn mày:

– Bảo vệ sao?! Nếu con dao đó không đâm vào vai mà vào tim, cậu tính thế nào? Hy sinh vì con gái ta?!

Phong hơi cau mày, ngay lập tức trả lời không chút do dự:

– Tôi sẽ dùng cả tính mạng để bảo vệ Băng. Không hối hận.

Đôi mắt nâu sẫm của Mạnh Vũ loé lên, rực sáng đầy thách thức. Ông bỗng phá lên cười sáng khoái làm Zoe giật bản mình:

– Được, được lắm!

Nói rồi ông cầm lấy tờ hợp đồng giữ ông và Phong trên bàn, để ngang nó ra. Nhếch mép nhìn chàng trai trẻ trước mặt, Mạnh Vũ xé tờ giấy mỏng manh ấy làm đôi:

“Xoạt!”

Phong ngỡ ngàng, trần trối nhìn hai nửa tờ giấy lá tả trước mặt. Nửa dưới vẫn còn nguyên vẹn chữ ký của chính bản thân cậu trên đó. Chữ ký thể hiện quyết tâm rời xa Băng của cậu, quyết tâm không để Băng gặp nguy hiểm. Không hiểu mô tê gì cả, Phong ngược lên, chạm ngay phải nụ cười ranh mãnh của Mạnh Vũ dành cho mình. Giọng nói trầm ấm mê hoặc cuối cùng cũng vang lên, có phần bối rối và khó tin:

– Thế... thế này là...

Có phải độc giả quên mình rồi không, sao chap vừa rồi hồng có đk nhieu vote bằng chap trc vậy... Luci buồn nha . Rất xin lỗi nếu chap này để các bn chờ lâu, tại mấy cái tề bào nhiễm bệnh trong cơ thể của Luci hết!!

Comment đừng quên vote cho mình nha!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Quay Lại Bên Em

– Thế... thế này là...

Mạnh Vũ cười nhếch mép, ngồi lại xuống chiếc ghế bành, một tay chống cằm, đôi mắt nâu sẫm ranh mãnh nhìn Phong.

– Bản hợp đồng bị xé, ta cho rằng cậu phải biết rõ ý nghĩa của việc này chứ?!

Phong nhúm mày:

– Nó... không còn hiệu lực?!

Mạnh Vũ gật đầu hài lòng, dựa hẳn người vào lưng ghế, chờ đợi Phong nói tiếp.

– Nhưng... vì sao?!

Mạnh Vũ cười lớn, chống cằm nhìn Phong chăm chú, sự tình quái vẫn hằn rõ trên đôi mắt, giống như cậu đang là món đồ chơi tiêu khiển đầy thú vị của ông trong thời điểm này.

– Vì sao à? Cậu nghĩ thử xem?!

Phong im lặng, nhìn Mạnh Vũ đầy nghi hoặc. Bản hợp đồng bị xé, chẳng hiểu sao lòng cậu lại nhẹ nhõm một cách khó hiểu. Sự ràng buộc giữa cậu và Băng đã được gia hạn trong bản hợp đồng đó, nhưng giờ thì nó đã mất đi, việc này... Mạnh Vũ chăm chú quan sát biểu hiện của Phong, nhẹ nhàng buông một câu:

– Ta cho phép cậu ở bên con gái ta, Phong.

Phong nhướn mày, nhìn Chủ tịch tập đoàn Dương Ngọc đầy ngạc nhiên và ngỡ ngàng. Zoe đứng ở góc phòng cũng sững sờ không kém, mắt chur O mòm chữ A. Hai người trên trời nhìn Mạnh Vũ chờ đợi một lời giải thích, một câu trả lời thoả đáng.

– Hãy bảo vệ Hải Băng hộ ta.

Phong nheo mắt, trả lời kiểu này thì bằng không. Bảo vệ Hải Băng?! Cậu từ tốn đáp lại:

– Đó là việc mà cả đời tôi nguyện làm, không cần ai yêu cầu.

Mạnh Vũ gật gù hài lòng, miệng nở một nụ cười nham hiểm với Phong. Ông nhướn mày:

– Chứng kiến hành động “anh hùng cứu mỹ nhân” của cậu ngày hôm nay, ta đúng là không có nghi ngờ gì về việc cậu sẵn sàng đem cả tính mạng ra để che chở cho nó. Rất tốt. Cậu sẽ ở bên con gái ta như cũ, Phong. Ta cũng sẽ không xen vào chuyện của hai đứa nữa.

Phong tròn mắt kinh ngạc. Đợi cho đến khi mới thông tin kia thấm hết vào não, tìm cậu bỗng thờ phào nhẹ nhõm, hoan hỉ như vừa trút được gánh nặng. Cậu, vẫn sẽ được ở cạnh người con gái ấy. Đôi mắt màu cà phê bỗng trở nên âm áp khi nhớ đến một thiên thần đang ngủ vùi ở nơi nào đó. Phong nở một nụ cười như có như không, niềm hạnh phúc không lí do chảy tràn trong cơ thể cậu, lấp đầy mọi góc ngách tăm tối.

Biểu hiện của Phong không qua nổi mắt Mạnh Vũ. Ông cười đầy toan tính một cách kín đáo, nhướn một bên mày nhìn Phong trêu chọc:

– Với lại, nếu Băng gặp nguy hiểm thì ta cũng có thể yên tâm rằng, người chết sẽ là cậu chứ không phải nó.

Zoe giật mình như phải bóng, nhìn nụ cười ranh mãnh của Mạnh Vũ mà ngẩn ngơ mất mấy giây. Cái gì thế này?! Phong thành ra lại hoá thành vật thể thân của Băng à?!

– Tôi sẵn sàng làm bia đỡ đạn cho cô ấy.

Mạnh Vũ cười lớn, nhịp nhịp tay trên thành ghế, gật gù nhìn Phong:

– Tốt, rất tốt. Rất có bản lĩnh. Con gái ta có dấu hiệu thay đổi tâm tính đi chút ít từ khi gặp được cậu. Zoe vẫn sẽ đi theo bảo vệ hai người, chàng trai trẻ, ta muốn xem cậu có thể làm cho con bé vui hơn không.

Zoe dờ khóc dờ cười nhìn chàng trai vừa mới phát ngôn câu nói kia, không biết là nên nói nó lãng mạn hay ngu ngốc nữa. Nghe tiếng Mạnh Vũ, cô bỗng nhớ đến cô em gái bé bỏng đang nằm ngủ trong phòng, thầm hỏi không biết nó dậy chưa, có chút mơ hồ nào về nụ hôn ở trán trước đó không?!

– Phong, 3 đứa con gái dám làm chuyện tày đình với Băng đó, ta giao cho cậu.

Phong cau mày nhìn Mạnh Vũ, máu trong người trong chốc lát sôi sục khi nhớ lại dáng người mảnh mai bé nhỏ đến tội nghiệp của Băng khi cô bị hắt nước vào người. Dường như cảm xúc của Mạnh Vũ cũng vừa thay đổi 360°, tà khí phủ dày đặc. Ông hơi cúi đầu xuống, gần từng tiếng một khi nhắc đến 3 cô gái đó:

– Chúng nó chắc chắn sẽ bị đuổi học và khuynh gia bại sản, đặc biệt là con bé mất dạy tên Lily đó. Nó dám hắt nước vào người con gái ta, không- thể- nào-tha-thứ-được! Từ giờ đến cuối đời, ta lấy danh dự ra đảm bảo, nó sẽ sống không bằng chết!!

Phong cười ranh mãnh. Mạnh Vũ quả thật đúng là vô cùng thương yêu con gái mình.

– Dù ta muốn giết quách chúng đi, nhưng thế thì dễ dàng quá. Cậu dù gì cũng là người sống trong thế giới ngầm từ lâu, ta tin rằng có nhiều chiêu trò hay hơn. Tra tấn hay khủng bố tinh thần sinh lý chẳng hạn. Vì con gái ta, hãy trừng trị thật mạnh tay vào.

Phong nhếch mép. Không nhắc thì cậu cũng đang định cho người đi bắt 3 con khốn đó về căn cứ rồi. Động đến Băng, lại còn dám cầm dao định giết cô, cô gái tên Lily đó, nhất định sẽ phải quỳ dưới chân Băng mà van xin nếu không muốn chết trong tay cậu!

– Tôi sẽ rất vinh dự được làm thế.

Mạnh Vũ mỉm cười hài lòng. Đôi mắt màu nâu sẫm toé lửa hận thù, sáng rực như một con thú hoang đã đã xác định được con mồi của mình.

.

.

.

.

Băng tỉnh giấc trong căn phòng màu trắng. Cô ngó quanh quất, kiếm tìm một bóng hình quen thuộc. Căn phòng rộng lớn chỉ có một mình cô. Người ấy đã đi mất. Băng đặt tay sang bên cạnh, hơi ấm cùng với mùi hương của Phong vẫn còn vương lại.

Băng bắt giấc sờ lên trán của mình. Cái lúc ý thức có chút mờ nhoà, cô đã cảm nhận được một làn môi rất ấm đặt lên trên ấy. Một nụ hôn dịu dàng vô cùng, như một lời chúc ngủ ngon. Là ai?! Bên cạnh cô lúc ấy chỉ có một người, chẳng lẽ...

Băng dựa người về phía sau, nhìn mấy đầu ngón tay như thôi miên. Từ từ nâng chúng lên, chạm nhẹ vào đôi môi đỏ mọng. Ngay lập tức những cơn sóng cảm xúc không tên bắt đầu cuộn trào trong lòng cô. Băng thất kinh, vội vàng đặt tay xuống rồi nhắm mắt lại, hoài nghi chính bản thân mình.

Ngồi thẳng dậy, Băng với lấy chiếc Ipod màu bạc đặt đầu giường, cắm earphone nghe nhạc. Bản “I know you” của Skylar Grey vang lên réo rắt, giai điệu ngọt lịm đầy quyến rũ, khơi dậy những xúc cảm sâu kín trong lòng Băng. Cô nhắm mắt lại, đắm mình trong điệu nhạc gợi cảm dễ gây nghiện này, mặc cho những suy nghĩ trong lòng bị từng ca từ dẫn dắt.

Trong đầu Băng hiện ra vô số hình ảnh, của cùng một người. Người ấy quan tâm chăm sóc cô, bảo vệ cô trong mọi trường hợp, sẵn sàng xông ra đỡ hộ cô một dao... Bàn tay ấm áp nắm lấy tay cô, dịu dàng vuốt ve từng lọn tóc...

Khẽ nhắm mắt, Băng bước xuống giường, lấy chiếc Blackberry trên bàn kiểm tra hòm mail. Cô mở laptop, làm việc. Không phải vốn dĩ cô vẫn luôn chỉ có một mình sao?! Thiếu đi chàng trai đó, có gì lại làm cô cảm thấy căn phòng trống trải như thế này?! Băng lắc đầu nhẹ, đứng thế, quên hết đi.

.....

Phong phóng xe về nhà, trong đầu hiện lên một loạt những toan tính.

Cậu vẫn sẽ được ở bên Băng. Không phải rời xa cô ấy nữa. Phong vẫn chưa thể làm quen được với ý nghĩ này. Mọi đau đớn nhức rát ở vai đều biến mất hết, Phong cười thầm với chính bản thân mình, vươn tay bật radio trên xe. Bản “Love me like you do” ngọt ngào của Ellie Goulding vang vọng khắp không gian chiếc Audi, chảy tràn trong lòng Phong thứ cảm xúc tươi mát dễ chịu.

Về đến nhà, Phong lập tức với lấy chiếc Iphone, bấm gọi một số máy nào đó.

– Topaz, đã đưa 3 cô gái đó đến chưa?

Một giọng nói ranh mãnh của lứa tuổi thiếu niên vọng đến từ đầu dây bên kia, chứa đầy sự kính nể dành cho Phong.

– Đã xong xuôi, Boss. Hai con tên Nana với Coco em đã cho vào một phòng, Lily một phòng. Chỉ chờ anh nữa thôi.

Phong gật gù, đôi mắt màu cà phê đảo một vòng quanh căn phòng rộng lớn, tối sầm xuống đáng sợ.

– Tốt. Giữ yên vậy, không ăn không uống gì cả. Tối ta đến xử lí.

– Rõ, Boss.

Nằm dài trên giường, Phong nhìn trần trần lên trần nhà đầy ưu tư. Mọi thứ trong lòng cậu đều rối bời như những sợi len, tưởng chừng mỏng manh và đơn giản nhưng khi kết lại, lại phức tạp và khó lường vô cùng. Phong đặt tay lên trán, nhắm mắt. Cậu không hiểu nổi chính bản thân mình. Luôn nghĩ về một người con gái, luôn muốn bảo vệ cô ấy, sẵn sàng liều mạng vì cô ấy, cảm xúc này, rốt cuộc là gì đây?!

Phong bắt lực, không tìm ra câu trả lời. Cậu với lấy cái remote nho nhỏ ở đầu giường, bật nhạc. Bản “Love me like you do” lại một lần nữa vang lên, giọng hát ngọt ngào của nữ ca sĩ tài năng ngay lập tức cuốn đi những suy nghĩ bẽ bộn trong Phong, dù chẳng thể xoá nhoà được hình ảnh của một cô gái nào đó. Cậu mặc kệ, không quên được, có thể vì chính bản thân Phong cũng không muốn quên.

– Heyyyyyy!!

Phong giật bản mình, nhìn lên đồng hồ. Gần trưa. Giọng nói đó... Đừng đùa, bà chị đó không định để cậu nghỉ ngơi một chút sao?!

Ngọc bước vào, mặt mày hớn hờ, tay cứng nựng chàng mèo Sun, quần quít nó không rời. Sun chẳng có vẻ gì là phiền, nó còn đang lắc lư theo điệu nhạc lãng mạn tràn ngập không gian trong phòng cậu chủ. Ngọc có chút ngạc nhiên, thằng em vô cảm của cô, lại đi nghe thể loại này?! Cô tạm thời không quan tâm, để chính bản thân phiêu theo giọng hát đầy quyến rũ kia, tiến lại gần chiếc giường đen tuyền.

Ánh nhìn ngời sáng của Ngọc bỗng tối đi khi nhìn thấy miếng băng trắng trên vai Phong. Lúc này cậu đang ở trần, chút máu đỏ tươi vẫn còn đọng lại trên miếng băng. Vì đã biết thằng em họ điển trai này từ nhỏ nên Ngọc chẳng có biểu hiện gì ngượng ngùng khi nhìn thấy thân trên của Phong, thứ duy nhất làm cô chú ý là vết thương kia.

Ngọc vội vã thả Sun xuống đất cho cậu chàng được chạy nhảy tự do, người nó mềm nhũn trên tấm thảm lông thú mềm mượt. Cậu chàng cuộn tròn lại, nằm ngù trong giọng hát ngọt ngào của Ellie, chìm trong bản nhạc. Cô tiến tới gần người em họ, cất tiếng hỏi đầy quan tâm:

– Sao lại bị như thế này? Lâu lắm rồi mới thấy em bị thương một lần đấy.

Phong cười nhếch mép, nhìn khuôn mặt lo lắng hiện rõ của Ngọc mà có chút xúc động. Lúc nào cũng thế, chỉ có bà chị này và gia đình của cô ấy mới lo lắng cho cậu thật lòng. Còn người ba kia, cậu đã chẳng hề có lấy một chút hy vọng nào vào tình thương của ông ta dành cho mình từ lâu. Con người đó, mãi mãi chỉ có thể làm một tên nô lệ dưới chân quyền lực và đồng tiền mà thôi.

Ngọc ngồi hẳn lên giường, chăm chú đánh giá vết thương trên vai Phong. Dù không phải là người học ngành y hay tiếp xúc nhiều với máu me, cô vẫn có thể đoán được khá chắc chắn về nguyên do của nó. Là... bị người khác đâm sao?! Thằng em luôn được mệnh danh là “bất bại” với lại “Thần chết” của cô lại có thể bất cẩn đến vậy?! Ngọc nhủ mày nghi hoặc. Cô không tin.

– Phong, vết thương này, là từ đâu mà có?!

Phong không trả lời, cậu quay đi, ánh mắt xoáy vào xa xăm, đượm một nỗi buồn man mác nào đó. Vai cậu hơi thông xuống đầy ưu phiền.

Ngọc thấy Phong không nói không rằng thì cũng không hỏi nhiều. Thằng em họ của cô, chắc chắn là có tâm tư gì đó sâu kín mới không thể tiết lộ cho bà chị này, Ngọc không trách được. Cô lại nhìn vết thương. Nó đã được quấn băng và sơ cứu đầy đủ, cũng không có dấu hiệu nhiễm trùng, vậy là tốt rồi.

Ngọc ngay lập tức vứt bộ mặt lo lắng buồn bã của mình sang một bên, nở nụ cười tươi rói nhìn Phong, tay lôi thứ gì đó ra từ túi áo rồi giơ nó trước mặt cậu. Giọng cô hoan hỉ:

– Tặng mày này!!

Phong nhủ mày nhìn hai tờ giấy mỏng manh trước mặt. Sao hôm nay mấy cái thứ làm từ bột gỗ này lại ám cậu khắp nơi thế?! Phong thờ dãi, cầm lấy vật trong tay bà chị, soi xét hai tờ giấy ấy từ đầu đến chân.

– Cái gì đây?!

Ngọc cười toe toét, chỉ chỉ vào hai tờ giấy trong tay Phong, chúng giống như hai tấm vé vậy.

– Là vé đi Lễ hội mùa thu đó! Không phải dễ kiếm đâu nha, mày nhất định phải nhận!

Phong nhướn mày, buồn cười nhìn khuôn mặt hớn hở của bà chị họ đang trong tình trạng “lên cơn”.

– Đã khó kiếm sao còn cho tôi?! Với lại, Lễ hội mùa thu là cái khi gì thế?

Ngọc tròn mắt nhìn Phong theo kiểu không-thể-tin-nổi. Cô hét toáng lên, lay mạnh người Phong:

– Lễ hội mùa thu mà mày không biết á?! Trời ơi, có phải người nước này không thế?!

Phong hơi khó chịu khi thấy trời đất quay cuồng dưới cái lay mạnh mẽ của Ngọc. Cậu hất tay cô ra, nhìn bà chị họ đầy chán nản và mệt mỏi.

– Tôi không cần biết mấy cái vở vớ vẩn đó.

Ngọc bĩu môi, nhìn Phong khinh thường. Cô chém một phát vào không khí, héch mặt lên nhìn thẳng em bắt cần đến đáng ghét của mình rồi lên giọng:

– Để chị đây khai sáng cho mày nhá. Lễ hội mùa thu bao đời nay là truyền thống của dân ta, mày sống ở cái thành phố này bao lâu, hơn hẳn tao toàn nằm bẹp bên Pháp mà không biết là thế quái nào?! Đó là nơi mà đa số những cặp tình nhân đều đến để hẹn hò hoặc hâm nóng tình cảm, nơi tập hợp những khung cảnh lãng mạn nhất của cái mùa lá vàng rơi này. Đây là vé VIP, miễn phí toàn bộ những trò chơi ở lễ hội cho hai người, ưu tiên không phải xếp hàng. Nếu chị mày không được mời vào ban tổ chức của Lễ hội thì mày cũng chả có vé mà đi đâu con ạ!!

Phong cười khẩy, làm như cậu thêm lăm ấy. Phong sẫm soi hai tấm vé nhỏ nhoi trước mặt, nó được tráng một lớp bọc bóng loáng, còn rắc kim tuyến lấp lánh, đúng là vé VIP. Nơi các đôi tình nhân thường lui tới... Phong bất giác nhớ đến Băng, vội lắc đầu thật mạnh. Thế quái nào mình lại nhớ tới cô ấy?! Minh và Băng, đâu phải là có quan hệ gì đặc biệt?! Phong ném hai chiếc vé lên chiếc tủ gỗ nhỏ đầu giường, lại nằm dài ra chán nản.

– Tôi không nhận. Chị đi đi.

Ngọc bĩu môi, phụng phịu nhìn Phong. Cô cất giọng, có phần trách móc vô cùng đáng yêu:

– Mày nói thì dễ lắm ấy. Chị là ban tổ chức, đến đó có việc chứ có phải đi chơi đâu. Với lại, hiện giờ thiết kế bận rộn quá khiến chị mày vẫn FA, đến đây một mình thì thành ra bị cười thối mũi à?!

Phong thờ dài, cậu vĩnh viễn chẳng thể nào đỡ nổi cái bàn tính trẻ con của bà chị này. Chị ta không thể đi... còn cậu thì rảnh lắm sao?!

– FA thì không phải cứ tìm đại một người là xong sao? Chị không phải từng khoe rằng mình khối zai theo à?!

Ngọc bĩu môi thêm lần nữa, mắt nheo lại nhìn Phong đầy căm thù. Không kìm chế được, cô lấy tay đấm bùm bụp vào bụng cậu, lớn giọng trách móc:

– Quá đáng!! Chị mày đâu phải cái loại thích đùa giỡn tình cảm người khác như thế!

Phong nhú mày nhìn Ngọc, mặc cho cô tiếp tục đấm mình. Cơ bụng cậu do tập luyện thường xuyên nên rắn như đá, so với mấy cú đấm của Ngọc thì chỉ như kiến bò trên da, thật sự là không thấm. Cậu nằm im, không trả lời thêm câu nào.

Ngọc thấy thằng em họ trời đánh chẳng có phản ứng gì trước lời mắng mỏ của mình thì càng thêm điên tiết. Cô đứng bật dậy, không thèm lấy lại hai tấm vé mà hăm hực ra khỏi phòng, trước khi sập cửa còn quay lại nói với thêm một câu:

– Mày chả biết trân trọng quà tặng gì cả. Thấy ghét!!

Nói rồi cô hăm hăm bỏ về nhà. Đáng chết, rất đáng chết! Lễ hội đó nổi tiếng như vậy, để được mời vào ban tổ chức cũng không phải là điều dễ dàng, được tặng vé VIP còn khó hơn nữa. Thật may mắn vì cô là người nổi tiếng, bên Pháp đã được ca ngợi vô cùng nhiều bởi tài thiết kế thiên phú, về Việt Nam mới được hưởng lợi từ cái danh kia. Được tặng vé VIP là việc rất vinh dự, ban tổ chức chỉ có một người có đặc quyền ấy, và đó là cô. Nghĩ xem, tự hào đến chừng nào?

Ngọc càng nghĩ càng tức. Khi nhận được vé, cô đã vui biết bao, tức tốc đến tặng cho Phong bởi vì đó là người cô nghĩ đến đầu tiên để tặng quà, nghĩ rằng biết đâu thằng em cô lại có thể đi chơi cùng người nó yêu, tận hưởng cái không khí lãng mạn của mùa thu này một chút. Vậy mà nó đến cái Lễ hội truyền thống 3 năm mới có một lần này cũng không biết một xui. Ngọc mím môi đập chân ga thật mạnh, chiếc Bentley màu xám bạc ngay lập tức rồ lên, phóng vun vút trên đường.

Về đến nhà, Ngọc lao lên phòng, vớt cái túi Chanel màu đen ánh kim ra giữa giường. Cô thay quần áo rồi đổ rầm xuống cái chăn to sụ, ôm lấy con gấu bông bự tổ chim ở ngay cạnh. Đúng lúc cô đang muốn đấm con gấu để xả giận thì điện thoại reo. Ngọc bèn chán nản quăng nó qua một bên, với lấy chiếc Iphone trong túi rồi bấm nút nghe, không thèm quan tâm xem người gọi là ai.

– Alo?

– Ngọc hả? Bà biết chuyện gì chưa?! Trời đất thiên địa ơi!!

Ngọc hoảng hồn khi nghe thấy giọng nói quen thuộc đập vào tai mình với tần suất vô cùng, vô cùng lớn. Vội đưa điện thoại ra xa để nhìn cho rõ xem ai là người gọi đến, Ngọc ngồi thẳng người dậy, tai dỏng lên. Là Nguyệt, con bạn tri kỉ của cô.

– Chuyện gì? Cứ từ từ nói, bà xảy ra gì hả?!

Nguyệt chêm chẹp miệng ở đầu dây bên kia, Ngọc thậm chí có thể tưởng tượng cảnh con bạn mình lắc đầu ngao ngán, bồng mồm cười. Tiếng nói từ trong Iphone vang lên, có phần gay gắt và gấp gáp, giống như là người nói đang phải kìm nén thứ gì đó để không nói ra vậy.

– Bà không biết gì sao?! Thánh thần ơi! Tôi chẳng xảy ra gì hết, mà phải là thằng em bà đó!!

Ngọc nhú mày, bật dậy khỏi giường. Đi đi lại lại trong phòng, cô bắt đầu tập trung hơn vào câu chuyện của Nguyệt:

– Duy Phong sao? Bà đang muốn nói đến... vết thương trên vai nó à?!

– Không vết thương đó thì còn cái gì nữa đây?! Bà có muốn biết nguyên do của nó không? Phong nó là do bị người khác đâm đấy!!

Mắt Ngọc tròn xoe. Dù cô cũng đã nghĩ đến khả năng này nhưng vẫn thấy khá ngạc nhiên. Thằng em của cô lại bất cẩn đến mức để người khác đâm nó sao?! Phong giỏi đến mức nó chưa bao giờ để bất cứ một tên địch nào động một ngón tay vào người, nay lại còn bị thương khá nặng như vậy, Ngọc không thể nói là mình không tò mò muốn biết lí do.

– Vì sao thế?! Thằng em tôi xưa nay thân thủ tốt kinh hải lên được, sao tự nhiên lại có thể bị đâm?

Ngọc nghe thấy tiếng con bạn thờ dài ở đầu dây bên kia. Nguyệt chẹp miệng, hỏi thăm tình hình của Phong:

– Chàng trai đó thế nào rồi? Đỡ hơn chưa?

Ngọc hét vào điện thoại đầy bức tức khi nhớ đến thái độ của Phong lúc trưa. Sự kiên nhẫn của cô đang dần cạn hết rồi.

– Xét đến thái độ kiêu ngạo và hờ hững của nó thì còn hơn cả ỏn lộn ấy. Nói nhanh đi, lí do vì sao?!

Nguyệt thờ dài thêm cái nữa, nở một nụ cười ranh mãnh mà Ngọc không nhìn thấy được rồi mới bắt đầu câu chuyện, biết rõ máu tò mò của con bạn đã lên đến cực điểm:

– Bà không thể tin nổi đâu, hôm nay...

.....

– Thế đó! Ngọc à, bà nên quan tâm đến Phong nhiều hơn đi. Nó với Băng xảy ra chuyện gì, mình không biết thì làm sao giúp!

Ngọc gật gù, âm ừ với Nguyệt thêm vài câu rồi cúp máy, ngồi thẩn thờ trên giường, chả biết phải phản ứng ra sao với câu chuyện mình vừa nghe được. Tức giận? Dở hơi, cô bé Hải Băng đó có lỗi gì đâu, tất cả là do thằng em hám gái của cô tự xông ra làm anh hùng rơm. Lo lắng? Có thể, nhưng không phải là cả hai nhân vật chính đều đã ổn rồi sao? Không cần thiết. Ngạc nhiên? Ừm, không thể phủ nhận là Phong hành xử vô cùng khác so với bản tính nó thường ngày. Nói gì thì nói, có vẻ như vui sướng vẫn hơn.

Ngọc cười toe toét với chính bản thân mình. Dù gì thì chuyện của cặp đôi trẻ tuổi này cũng có cô tham gia làm mai mối, nay nam chính lại còn xông ra đỡ hộ nữ chính một dao thế này, há chẳng phải là tình cảm đã tăng thêm một bước rồi sao?! Cô với lấy con gấu bên cạnh, siết chặt nó trong lòng rồi lăn qua lăn lại trên giường, cố kìm nén việc hét lên bằng cách cạp cạp mấy sợi lông trên đầu bé gấu tội nghiệp.

Dường như nhớ ra chuyện gì đó quan trọng, Ngọc lại bật dậy, quăng con gấu xuống giường rồi ngược nhìn chiếc đồng hồ màu nâu socola treo trên tường. 1h chiều. Ngọc chẳng thấy đói chút nào dù chưa ăn, cô đã no thông tin rồi. Nhanh chóng mặc áo khoác rồi quơ tạm chiếc túi xách tay hiệu Prada, Ngọc leo lên chiếc Bentley trong garage, phóng đi.

.....

Biệt thự họ Hoàng, Phòng 11.

Phong vắt một tay lên trán, ngủ. Cậu không thèm ăn trưa, cứ thế nằm dài trên giường từ lúc về đến giờ.

Dù trong người rất mệt và kiệt sức, nhưng Phong lại chẳng thể ngủ ngon được. Cậu thấy... thiếu thiếu thứ gì đó. Minh đúng là kỳ quặc! Ở biệt thự Dương Ngọc thì ngủ ngon lành, về nhà lại than khó ngủ. Phong tự cười giễu chính mình, thiếu cái gì chứ?!

Tim Phong thì thầm nhè nhẹ: “thiếu cô gái đó chứ ai vào đây”. Cậu nhú mày, vội mở bừng mắt. Cái chết tiệt gì vừa nảy ra thế?! Phong bắt giắc siết tay lại, rồi thả ra một cách hấp tấp. Cậu bỗng nhớ đến bàn tay nhỏ bé và mềm mại của Băng nắm lấy tay mình, vô cùng ấm áp và dễ chịu. Là do... thiếu cô ấy sao?!

Phong lại với lấy chiếc remote, bật nhạc. Bản cover “Crazy in love” của Sofia Karlberg vang lên, từng ca từ lãng mạn và hoang dại, đưa đón người nghe vào một câu chuyện tình yêu mù quáng nhưng không kém phần ngọt ngào. Phong lập tức đồ rầm xuống giường, hai tay đan vào nhau, đặt dưới đầu. Đôi mắt màu cà phê khép lại, cậu đắm mình trong chất giọng đầy nội lực của cô gái hát bản cover kia. Giọng của Sofia trầm ấm, khác với Beyoncé đầy quyến rũ, nhưng lại có nét độc đáo rất riêng. Nghe cô hát, cảm tưởng như mọi cảm xúc của Phong cũng bị cuốn theo, bị khơi dậy một cách đầy tự nhiên, không hề có chủ đích.

Phong nằm im trên giường một lúc lâu, đầu óc cậu trống rỗng, mặc cho những vòng xoáy xúc cảm vô tận cứ thế dâng lên hạ xuống trong lòng theo nhịp điệu bài hát. Từng ca từ gọi cảm về lên trước mắt Phong một bức tranh gồm vô vàn những hình ảnh sống động của cùng một người con gái. Phong khẽ cười. Lần đầu tiên cậu thấy một bài hát lại có thể hay đến vậy. Băng... em có vẻ như rất thích âm ảnh tôi phải không?!

– Heyyyyy!!

Phong giật nảy mình, lại nhìn lên đồng hồ. 1h30 chiều. Suýt chút nữa cậu tưởng mình vừa du hành thời gian. Bà chị này, đây là lần thứ hai trong ngày rồi đấy!! Phong lấy remote tắt nhạc rồi nằm dài trên giường, chẳng thèm ngược lên nhìn Ngọc lấy một lần, chán nản cất tiếng:

– Chị lại đến làm phiền tôi gì nữa đây?

Ngọc bĩu môi, tạm thời cô sẽ gạt qua một bên thái độ bất lịch sự của thằng em đáng ghét này. Ngọc sấn tới gần Phong, túm lấy tay cậu lay thật mạnh:

– Mày dậy, dậy mau!! Chị có chuyện muốn nói!

Phong hất tay Ngọc ra, miễn cưỡng ngồi dậy, dựa lưng vào thành giường phía sau.

– Lại gì nữa đây? Gấp đến nỗi phải phi ngay đến à?!

Ngọc gật lia lịa. Cô ngó quanh, thấy hai tấm vé VIP của Lễ hội mùa thu vẫn nằm chổng chơ trên chiếc tủ gỗ nhỏ thì túm lấy, hươ hươ chúng trước mặt Phong:

– Chuyện về cái này này. Mày đã định đi cùng ai chưa?

Phong nhú mày nhìn bà chị họ, bực bội trả lời lại:

– Tôi không đi.

Mắt Ngọc loé lên, sáng long lanh đầy hạnh phúc làm Phong chẳng hiểu mô tê gì cả. Cô hét lên đầy hoan hỉ, lại túm lấy vai Phong mà lắc lắc lắc đẽ, tạm thời quên khuấy vết thương ở vai cậu.

– Mơ đi con. Mày nhất định phải đi, bởi vì... Hải Băng sẽ đi cùng mày!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ôm

Băng bị cảm. Nhiệt độ thân thể lên tới con số 39.

Không bắt ngờ gì lắm khi cô đã bị ngấm nước lạnh vào buổi chiều hôm ấy. Cố gắng thay một chiếc váy mới, được Phong nắm tay ấm áp như vậy, mà cuối cùng vẫn là bẹp giường, cuộn tròn trong chăn mà run rẩy.

Cả biệt thự Dương Ngọc được dịp bận rộn. Mạnh Vũ tức điên người, ra lệnh cho tất cả thuộc hạ nếu không thể làm Băng khỏi ốm sau 2 ngày thì chắc chắn sẽ bị đuổi việc hết cả lũ. Họ hoảng hốt, người bê khăn, người bê nước, chạy đi chạy lại khắp biệt thự. Ngay cả Nguyệt với Mỹ cũng sốt sắng, vì Băng vốn được bao bọc từ nhỏ, chưa ốm lần nào, nay lại bẹp giường như vậy, hai cô không khỏi lo lắng. Cứ liên tục hỏi han thăm nom làm Zoe ôm đầu kêu trời. Đùng quên, cô chủ của cô, ghét nhất là sự ồn ào.

Băng nằm cuộn trong chăn, chỉ cho một mình Zoe vào phòng, khoá chặt cửa. Đám người làm léo nhéo ở bên ngoài, đến giờ thay khăn, đến giờ cặp nhiệt độ, um sùm cả lên. Băng khó chịu, kéo chăn trùm lên tận đầu, bịt tai lại mà không có hiệu quả.

Zoe nhìn cô chủ, biết rất rõ Băng đang khó chịu điều gì. Đầu cô quay cuồng bởi mấy tiếng gọi ngoài cửa, đủ loại giọng nữ giọng nam, ầm trời. Cô thờ dài nhìn Băng, khẽ cất tiếng:

– Tôi sẽ nói lại với ông chủ về việc này. Họ sẽ không thể làm phiền cô được nữa.

Băng không có phản ứng gì, trong ngôn ngữ của cô thì im lặng chính là là sự đồng ý. Zoe cúi người chào, dù biết Băng không thể nào thấy được mình, rồi đi ra khỏi phòng.

Cửa mở, ngay lập tức tiếng nói bên ngoài im bật. Đám người làm nhìn Zoe chăm chăm, ý muốn hỏi tình hình cô chủ thế nào rồi. Cô khẽ thờ dài rồi quắc mắt nhìn họ:

– Cô chủ ổn. Nếu còn dám làm loạn trước cửa phòng lần nữa, ta sẽ nói với ông chủ đuổi việc tất cả đấy. Cô Hải Băng không thích ồn ào. Để cô ấy nghỉ ngơi.

Bọn giúp việc cụp mắt xuống, khép nép sợ hãi. Họ lập tức giải tán, để lại sự im lặng cho Băng. Zoe thờ hất ra đây một mồi. Cô nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, thẳng tiến đến phòng làm việc của Mạnh Vũ.

.....

Đợi cho đến khi Zoe đã hoàn toàn khuất bóng, ở một góc tường khuất bồng hiện ra hai bóng đen, nhẹ nhàng tiến tới cửa phòng Băng.

– Chị Nguyệt, thế này có giống với đột nhập không? Đợi Băng hết bệnh rồi chị vào hỏi là được mà?!

Nguyệt đặt một tay lên nắm cửa, tay còn lại đưa lên môi, “Suýt” một tiếng ra hiệu cho Mỹ im lặng. Cô nhóc lập tức bịt chặt miệng, nhìn chăm chăm chị mình. Nguyệt thì thầm:

– Em chẳng hiểu gì cả. Ngọc vừa gọi điện, tẹo nữa nó sẽ đến cùng với Duy Phong. Cho đến bây giờ Băng nó còn chưa biết gì về vụ Lễ hội, nhờ Phong hỏi thì làm thế nào?

Mỹ gật gù, ra về thối thu. Nguyệt từ từ vận tay nắm cửa, đẩy vào. Nhanh như cắt, cô đã vào bên trong, cánh cửa được khép lại cẩn thận sau lưng. Mỹ ở ngoài canh chừng. Nếu để Mạnh Vũ biết được hai người dám làm phiền Băng trong lúc cô ốm thì coi như xong.

Băng cảm nhận được có người tiếng vào phòng, cô kéo cao chăn rồi cuộn tròn lại. Nguyệt nhìn em gái, tiến đến gần giường, nhỏ nhẹ cất tiếng:

– Băng ơi, em thế nào rồi?

Nhận ra giọng Nguyệt, Băng khẽ cau mày, càng kéo chăn cao hơn. Sao hết người này đến người khác làm phiền mình thế?! Cô co người lại như con sâu, chiếc chăn to sụ che kín thân hình mảnh mai từ đầu đến chân.

Nguyệt thấy biểu hiện của Băng thì cô nín cười. Quả thật... đáng yêu hết biết mà! Cô vươn tay kéo nhẹ chiếc chăn xuống. Khuôn mặt Băng lộ ra, có phần xanh xao và mệt mỏi. Đôi mắt khó quay đi nơi khác, làn tóc nâu vẫn mềm mại và mượt mà như bình thường, xoã tung trên gối. Không kìm được, Nguyệt khẽ vươn tay, vuốt nhẹ một lọn tóc. Cô thì thầm:

– Ráng khoẻ nha em gái... Còn phải đi hẹn hò với Phong nữa mà...

Băng khẽ giật mình, ngược đôi mắt khó lên nhìn Nguyệt vẻ khó hiểu. Nhận thấy mình vừa lỡ lời, cô lấy tay bịt miệng hoảng hốt rồi nhìn Băng, cười giả lả:

– À... không có gì đâu, em đừng để ý. Chị chỉ muốn hỏi là, sắp sửa có Lễ hội mùa thu, em có muốn đi không?

Băng kéo chăn lại như cũ, chừa mỗi nửa đầu thò ra để thở. Cô nghe thấy từ “lễ hội” thì lắc đầu nguây nguây. Không thích ồn ào đâu. Nguyệt tiếp tục dụ dỗ:

– Lễ hội cũng không hẳn là quá đông người đâu mà. Toàn những trò chơi hấp dẫn hết, đồ ăn nước uống đủ cả.

Nguyệt khẽ liếc Băng, bắt đầu nhả giọng:

– Đặc biệt là Duy Phong cũng đi Lễ hội đấy... Nhưng Ngọc có tận hai vé cơ, nó đang định tìm người tặng nốt vì không thể đi được...

Băng kéo chăn xuống, chom chớp mắt vẻ nghi ngại. Nguyệt cười thầm trong bụng, chắc hẳn con em mình đã “lùng lay” bèn tiếp tục tấn công:

– Mà em biết đấy, Ngọc bảo Phong nó khó tính lắm, không chịu đi với ai cả. Đặc biệt là khi đây là vé theo cặp, chắc chẳng ai có thể đi cùng Phong ngoài em đâu...

Băng lại kéo chăn trùm kín đầu. Cô thò tay ra ngoài, với lấy cái Blackberry ở đầu giường rồi đánh vài dòng, gởi ra cho Nguyệt xem. Cô hí hửng tiến lại gần, nhìn vào màn hình mới tui ngầu. Đúng 3 chữ:

“Chị đi đi.”

Nguyệt nhìn em gái. Băng đặt chiếc điện thoại lên chiếc bàn gỗ nhỏ đầu giường rồi thu tay vào trong chăn, chẳng hề có ý định kéo nó xuống một lần nữa. Nguyệt đành thất thu ra khỏi phòng, vì cô biết ở lại cũng chẳng ích gì. Em gái cô đã vốn rất kiêu kì, khi nó đã không muốn nói thì còn lâu mới bắt được nó nói dù chỉ một từ.

Cửa phòng được khép lại hoàn toàn, lúc này Băng mới kéo chăn xuống. Khuôn mặt cô hơi hồng lên, đôi mắt khó bối rối thấy rõ. Bảo Nguyệt ra ngoài, chính là để chị không thấy vẻ mặt này. Băng nhìn trần nhà chăm chú, đầu óc rối bời, quay cuồng trong những nghĩ ngợi vẩn vơ. Mới thông tin vừa rồi làm cảm xúc trong cô hỗn loạn. Băng chúa ghét sự ồn ào, nhưng được đi cùng Phong, cô có nên thử?! Anh sẽ không chịu đi với ai ngoài cô... Điều đó chứng tỏ rằng... cô là một người đặc biệt đối với anh?! Băng lại trùm chăn để che giấu sự ngượng ngùng của mình, mỗi đồ mọng mím chặt lại bối rối.

Ở ngoài cửa, Nguyệt đang đứng tựa vào tường, thở dài bất lực. Không thấy Mỹ đâu cả, cô nhóc hẳn đã chạy đi chơi đâu đó, và cô thì thất bại trong việc thuyết phục Băng đi Lễ hội. Trong khi chỉ còn một lúc nữa Ngọc và Phong sẽ tới. Nguyệt nhắm mắt cười khổ. Nếu Băng mà không đồng ý thì hiển nhiên là Mạnh Vũ sẽ không bao giờ tán đồng cái vụ “hẹn hò” này. Thậm chí là huỷ luôn cái sự kiện truyền thống kia. Làm sao đây?!

Đúng lúc ấy, có tiếng chân hót hải chạy lên cầu thang.

– Chị Nguyệt!!

Tiếng đi trước, người theo sau. Mỹ hấp tấp chạy đến, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút hoảng loạn và bối rối. Nguyệt nhìn em gái, nhún mày rồi sờ khắp mặt cô bé để kiểm tra.

– Em sao thế? Sao phải hót hải như vậy?!

Đôi mắt Huyền Mỹ loé lên một tia sáng kì lạ. Nhỏ trần trụi nhìn chị gái, miệng lắp bắp:

– Ch...chị. Anh Phong tới rồi.

Nguyệt thất sắc, vội vàng chạy xuống, theo sau là Mỹ. Đừng đùa chứ, sớm vậy sao?!

.....

Việc Phong đến biệt thự Dương Ngọc tìm Mạnh Vũ, ngay lập tức là đề tài nóng hổi của đám người làm đề bàn tán. Đặc biệt là những cô hầu trẻ, vừa nghe được tin thiếu gia nhà họ Hoàng đến thăm thì đồng loạt đổ xô ra cửa, xôn xao. Họ đã đón tiếp anh một lần, và hiển nhiên là đã chết mê một khuôn mặt đẹp như tạc cùng khí chất lạnh lùng bí ẩn tỏa ra từ người con trai đó. Nay lại có cơ hội được nhìn anh tận mắt thế này, hiển nhiên là không thể bỏ lỡ.

Cửa mở, Ngọc hôn hờ bước vào, nụ cười rạng rỡ luôn trực trên môi, tay bế chú mèo Sun. Chàng mèo dường như cũng rất phấn khích, đôi mắt hồ phách sáng rực, không ngừng đảo quanh tìm kiếm thứ gì đó. Hoặc một cô mèo nào đó.

Phong bước vào cuối cùng, hai tay đút túi quần, khuôn mặt vô cảm với những đường nét tính tẻ quyen rũ chết người. Thân hình tuyệt hảo với những cơ bắp rắn rỏi hằn lên dưới lớp sơ mi mỏng khiến nhiều cô hầu khẽ rên rỉ vì hâm mộ. Quần áo chỉ có một màu đen từ đầu đến chân càng làm anh thêm cuốn hút và huyền bí. Sắc đen nếu dùng quá nhiều thì có thể khiến người mặc bị lu mờ so với những màu rực rỡ khác, nhưng trên người Phong, màu sắc ấy lại càng thêm nổi bật, giống như thể nó sinh ra là để dành cho chàng trai này.

Duy Phong phớt lờ mọi ánh mắt ngưỡng mộ dành cho mình, dường như đã quá quen với điều đó. Anh ung dung bước vào, đám người làm lập tức rẽ sang hai bên, nhường lối cậu thiếu gia đầy quyền lực của dòng họ Hoàng danh tiếng. Zoe bước ra đón khách, vẻ mặt bình thản và chuyên nghiệp dù cô thật sự không ngờ tới chuyến viếng thăm đột ngột này. Cô cất tiếng:

– Cô Bích Ngọc, cậu Phong, có thể nói cho tôi biết hai người đến đây có việc gì?

Ngọc mở miệng định trả lời thì bỗng nhìn thấy Nguyệt chạy xuống cầu thang, theo sau là Mỹ bèn mỉm cười vui vẻ. Cô bế Sun bằng một tay, tay còn lại giơ lên vẫy:

– Nguyệt!

Zoe quay lại nhìn hai cô chủ. Nguyệt cười giả là với cô vệ sĩ, ánh mắt ra hiệu rõ ràng “sẽ nói với cô sau”. Zoe khẽ gật gù, tạm thời không hỏi gì thêm. Nguyệt mỉm cười kín đáo với cô vệ sĩ rồi tiến đến gần Ngọc, vòng tay ôm lấy bạn thể hiện tình cảm gắn bó giữa hai người. Ngọc thả tay, để Sun rơi tự do xuống đất. Cậu chàng ngay lập tức chạy vụt đi, trong chốc lát đã khuất bóng, nhưng Ngọc mặc kệ. Cô khẽ thì thầm bên tai Nguyệt:

– Bằng thế nào rồi? Con bé đồng ý chứ?

Nguyệt lén thở dài, vỗ vỗ lưng cô bạn, nhỏ giọng hết mức có thể:

– Tạm thời thì chưa biết thế nào, nhưng nếu đã đến rồi thì bà với Phong đi đến phòng làm việc của ba tôi luôn vậy nhé?

Ngọc gật đầu, miệng cười có chút gượng gạo khi nghĩ đến việc phải đối mặt với người đàn ông được mệnh danh là “quyền lực nhất thế giới”. Vài giọt mồ hôi chảy xuống khuôn mặt xinh đẹp của cô. Nguyệt vỗ vai bạn, khẽ an ủi:

– Đừng lo lắng quá, tôi với Mỹ cũng sẽ ở đó. Trước người ngoài thì ông có vẻ lạnh lùng, nhưng ba tôi vẫn là một người rất tốt.

Ngọc vuốt ngực cho đỡ hồi hộp, máy móc theo chân Nguyệt và Mỹ đi đến phòng làm việc của Mạnh Vũ. Phong đi theo họ, mỉm cười kín đáo khi nhớ đến lần cuối gặp Chủ tịch tập đoàn Dương Ngọc. Ấn tượng về người đàn ông này, quả thật rất khó xóa mờ trong tâm trí anh.

.....

Phòng làm việc.

– Nguyệt, Mỹ, buổi sáng tốt lành.

Mạnh Vũ ngồi chiếm chỗ trên chiếc ghế bành, ung dung thưởng thức một tách cà phê trong lúc kiểm tra thông tin về việc làm ăn của tập đoàn trên máy tính. Nghe thấy tiếng bước chân, ông quay ra, thấy hai cô con gái đi vào, theo sau là Phong và Ngọc thì không khỏi có chút ngạc nhiên. Ông đặt cái tách xuống bàn rồi xoay ghế đối diện với 4 người, đôi mắt sắc bén khẽ nhướn lên nhìn Nguyệt, chờ đợi lời giới thiệu.

– Chúc ba buổi sáng tốt lành. Ba, đây là bạn tri kỉ của con, cô ấy tên là Bích Ngọc.

Mạnh Vũ cười hiền khi nghĩ đến cô bạn lâu năm của cô con gái lớn mà Kara thỉnh thoảng vẫn nhắc đến. Ông kín đáo quan sát Ngọc. Ngoại hình đẹp đẽ, đôi mắt sáng ngời tự tin, gu ăn mặc vô cùng ổn. Không hổ danh là một nhà thiết kế. Cô gái này có nụ cười rạng rỡ, có chút ngây thơ, xem chừng bản tính trẻ trung hơn tuổi. Hai tay Mạnh Vũ đan vào nhau đặt trước bụng, chân vắt chéo. Khuôn mặt ông thoáng qua một nụ cười không rõ ẩn ý.

– Chào cháu. Nguyệt là một đứa khá cứng đầu và bướng bỉnh, ta vui vì có người làm bạn được với nó. Hẳn cháu cũng đã biết ta là ai rồi. Còn Phong, ta tin rằng chúng ta đã có vài lần nói chuyện.

Ngọc có cảm tình với ba Nguyệt ngay lập tức. Cao ráo, đẹp trai, lại có khí chất. Lúc làm việc thì có vẻ rất nghiêm túc, đôi mắt sẫm hơi nheo lại, vậy mà khi nói chuyện với hai cô con gái thì lại rất thoải mái, hẳn ông là một người cha tốt. Cách nói chuyện cũng lịch sự và thân thiện vừa phải, đủ để không gây cho người khác quá nhiều áp lực. Cô cúi người một cách đầy tôn trọng và lễ phép:

– Nguyệt là một người tốt và cháu vui vì được làm bạn với cô ấy, thưa bác.

Mạnh Vũ cười nhếch mép, bắt đầu gọi chuyện. Ánh mắt ông tối đi một chút, ngay lập tức làm không khí trong phòng có hơi không thoải mái.

– Cho ta hỏi, cháu và em họ, đến đây làm gì vào ngày hôm nay?

Ngọc bắt gặp trở nên sợ hãi, lấm lét nhìn Nguyệt. Nguyệt cũng đang nhìn cô, khẽ nắm tay lại thành nắm đấm, giờ lên ra hiệu. Miệng cô thì thầm không thành tiếng: “Cố lên!”. Ngọc khẽ gật đầu, cười nhẹ rồi quyết định kể tất cả. Đâm lao thì phải theo lao thôi.

– Chuyện là thế này, thưa bác...

.....

– Không được! Dứt khoát không được!

Mạnh Vũ ngay lập tức từ chối đề nghị của Nguyệt, Ngọc và Mỹ. Trán ông nhăn tít lại, đôi mắt nổi lửa thể hiện sự bức bối thấy rõ.

Ba cô gái trong phòng ỉu xiu, mặt xụ xuống như chiếc bánh đa nhúng nước. Mỹ chu môi, bắt đầu năn nỉ:

– Ba à, chị Băng 16 tuổi rồi, chưa bao giờ biết được tình... à quên, Lễ hội là gì. Ba cứ luôn giữ khư khư chị như kho báu vậy, cũng phải có lúc cho chú chim nhỏ bé được tự do khi nó đủ lông đủ cánh chứ?!

Mỹ lấm lét liếc Phong. Hú hồn, suýt nữa thì cô nhóc định bảo Băng không biết tình yêu là gì, nói vậy nhờ Phong lại hiểu lắm gì thì chết. Anh không có phản ứng gì, chỉ ung dung đứng nhìn Mạnh Vũ. Mỹ thầm than phục, chàng trai này chẳng có vẻ gì là sợ hãi khi đứng trước người cha đáng sợ của cô nhóc cả.

Được Mỹ mở đầu, Nguyệt với Ngọc bắt đầu nhao nhao:

– Đúng đó ba, Lễ hội 3 năm mới có một lần, Băng nó lúc nào cũng ru rú trong biệt thự, con với Ngọc đã cố tình chọn dịp này để mở mang tầm mắt cho con bé mà.

– Bác à, Lễ hội đó tập hợp rất nhiều những thứ thú vị: phong cảnh lá vàng mùa thu, pháo hoa, các trò chơi giải trí, đồ ăn thức uống truyền thống... mỗi người đều nên đi một lần trong đời đấy ạ. Đặc biệt là tuổi trẻ đầy sức sống như Băng nữa.

Mạnh Vũ bắt đầu lung lay, nhưng ông vẫn lắc đầu nguây nguậy, kiên quyết bác bỏ ý kiến của ba cô gái.

– Không được, ta bảo vệ Băng là có lý do. Con bé đẹp như vậy, chỉ cần ra ngoài thì ta cá rằng sẽ có một cuộc tranh giành không nhỏ..., nhất là thân phận của nó cũng có thể bị lộ nữa. Các con lại không muốn Zoe đi theo Băng, làm sao ta có thể làm vậy!!

Mắt Nguyệt sáng lên, cô nở nụ cười ranh mãnh.

– Ba à, chính vì vậy nên Phong sẽ đi cùng con bé. Một thiếu gia của dòng họ danh tiếng lẫy lừng, lại đẹp trai ngời ngời như vậy, bọn đàn ông nhìn thấy thì cũng chỉ có thể bắt lực từ bỏ hi vọng làm quen tán tỉnh Băng mà thôi... Ba xem, làm sao có thể tìm được một vệ sĩ tốt hơn bây giờ?!

Mạnh Vũ thở dài mệt mỏi, khẽ nhắm mắt lại rồi đưa tay lên xoa xoa thái dương. Nguyệt khắp khởi mừng thầm, ba cô có vẻ đã bắt lực. Ông ngược lên, nhẹ nhàng cất tiếng:

– Được rồi, ta sẽ suy nghĩ. Giờ thì các con ra ngoài đi, để Phong lại ta trò chuyện riêng được không?

Nguyệt khẽ nhìn sang Phong vẻ nghi ngờ. Anh vẫn ung dung đứng dựa vào tường, đôi mắt cả phê hoàn toàn bình thản, chẳng có chút sợ hãi khi phải ở một mình với một người đầy quyền lực như Mạnh Vũ. Tạm thời yên tâm, cô bèn kéo Ngọc với Mỹ ra ngoài, để lại không gian riêng cho hai người.

Cánh cửa được khép lại cẩn thận, lúc này Mạnh Vũ mới trở lại với phong thái thường trực của mình: đáng sợ, khát khe, khôn ngoan và cẩn thận. Một con cáo già với hơn chục năm tu luyện, cái đầu đã trở nên thông minh và sắc bén hơn bao giờ hết. Ông cất tiếng, giọng nói trầm đục, hơi khàn:

– Cậu thật sự mong chờ cuộc đi chơi này sao, Phong?!

Phong có hơi lưỡng lự, nhưng vẫn đáp rành rọt.

– Quả thật thì... đúng vậy. Tôi muốn đi cùng cô ấy.

Mạnh Vũ thở dài, nhip nhip tay trên thành ghế.

– Ta đã nói rằng sẽ không xen vào chuyện của hai đứa... và ta nhất định sẽ giữ lời. Nhưng Băng nó đang ốm, cậu biết chứ?

Phong hơi giật mình, anh nhíu mày nhìn Mạnh Vũ.

– Nhờ ơn phước từ cái lần bị dấn mặt đó, con bé đã nhiễm lạnh và hôm nay thì thân nhiệt đã chính thức lên tới 39°C, nó nằm bẹp giường từ tối qua rồi.

Đôi mắt màu cà phê của Phong xẹt qua một tia đau đớn. Cô bị như vậy, là lỗi của anh. Anh đã không thể bảo vệ toàn vẹn cho cô. Anh tức giận với chính

bản thân mình vì điều đó. Cặp mày đẹp để nhúch chặt lại đáng sợ, Phong siết tay thành nắm đấm, hàm răng nghiến lại. Từ khi bắt đầu vây quanh anh, ánh mắt Phong u ám, sẫm lại thành màu đen đặc.

Mạnh Vũ xem xét biểu hiện của Phong, khẽ nhích môi, không giấu giếm sự bất lực trong giọng nói:

– Bị như vậy mà con bé lại nhất quyết không chịu để người khác chăm sóc mình, Zoe bảo rằng Băng đã khoá chặt cửa phòng, không cho một ai vào ngoài cô vệ sĩ đó. Nếu cứ như vậy thì e là tình hình có vẻ không ổn. Nó cũng sẽ không thể đi cái Lễ hội gì gì đó với cậu được đâu.

Phong khẽ gật gù, hướng mắt ra ngoài cửa sổ suy tư. Lòng anh trào lên một nỗi lo lắng. Có thể nào rồi?! Không chịu để người khác chăm sóc, bệnh tình đã thuyên giảm hay còn nặng hơn?! Lòng Phong như lửa đốt, chất chứa lo âu dành cho Băng. Được một lúc, anh nhìn thẳng Mạnh Vũ rồi tuyên bố đồng dặc:

– Tôi sẽ làm cô ấy khoẻ lại.

Mạnh Vũ mỉm cười hài lòng. Đây chính là điều ông chờ đợi, nếu là chàng trai này, rất có thể Băng sẽ chịu để người khác chăm sóc. Tạm thời quên cái vụ Lễ hội gì đó đi, sức khoẻ của con gái ông là quan trọng nhất.

– Tốt. Ta hi vọng con bé sẽ sớm khỏi bệnh. Vết thương trên vai cậu thể nào rồi?

Phong bước ra phía cửa, anh khẽ quay đầu lại, đáp gọn lỏn:

– Tôi ổn.

Mạnh Vũ mỉm cười ranh mãnh, không mấy bận tâm đến thái độ của Phong. Xem chừng chàng trai đó có vẻ rất lo lắng cho con gái ông. Một người đàn ông không tồi. Tình cảm đủ để lấy mạng sống ra bảo vệ Băng, vô tâm đủ để không tò mò về cảm xúc mình dành cho Băng, và đẹp trai đủ để những thẳng đàn ông khác không thể mộng tưởng đến con gái ông, cậu ta làm vệ sĩ cho Hải Băng ở Lễ hội, cũng là một ý tưởng không quá tệ.

Phong ra khỏi phòng, ngay lập tức đã bị Ngọc với Nguyệt tóm lấy hỏi han. Anh trả lời qua loa rồi đi một mạch vào bếp, một lần nữa khiến cho đám người hầu xôn xao. Phong chủ động hỏi mượn một đồng thứ từ giúp việc: khăn lạnh, chậu nước, túi chườm đá... thậm chí nhờ đầu bếp nấu một bát cháo nóng hổi. Họ tròn mắt. Trong lúc đợi cháo được nấu, anh lại quay ra, lấy từ Zoe cặp nhiệt độ, thuốc thang...

Nhìn hành động đầy mờ ám của anh, cả 4 cô gái Ngọc, Nguyệt Mỹ và Zoe đều không khỏi tròn mắt ngạc nhiên. Không chỉ bọn họ, ngay cả đám người làm trong biệt thự cũng thấy tò mò, dù quả thật chẳng thấy phiền hà gì khi cho Phong mượn một đồng thứ. Cũng phải, đẹp trai và quyền lực như vậy, không nghe là bị đuổi việc như chơi. Có một cô giúp việc còn khá trẻ, là người bạo nhất trong đám hầu gái thì đánh liều hỏi Phong:

– Thiếu gia, anh cần mấy thứ này làm gì vậy?

Phong quay lại, đôi mắt màu cà phê sẫm thăm trong phút chốc đã làm cô gái run rẩy vì bị hút vào trong ấy. Giọng anh trầm ấm một cách đáng kinh ngạc:

– Tôi sẽ chăm sóc Băng cho đến chừng nào cô ấy khỏi bệnh.

Im phăng phắc. Mọi người trần trối nhìn Phong như nhìn người ngoài hành tinh. Đứng hình trong một lúc rất lâu, họ đồng loạt đổ dồn con mắt thắc mắc nhìn về phía Ngọc. Cô ú ớ:

– Này, đừng nhìn tôi. Đây là lần đầu tiên tôi thấy nó cư xử lạ như thế đấy.

Phong không quan tâm đến những con mắt tò mò hướng về mình, cầm toàn bộ dụng cụ vừa mượn được thẳng tiến tới phòng Băng. Một tay cầm túi, một tay cầm khay đựng bát cháo nóng hổi, anh ung dung đi lên lầu, để lại một đồng những con người sững sờ ở sau lưng. Hồi lâu, cô hầu gái vừa nãy khẽ thốt lên, đủ to để mọi người xung quanh đều nghe thấy:

– Wow... Vậy là cậu thiếu gia họ Hoàng ấy, sẽ trở thành bảo mẫu cho cô chủ của mình hả?

—————

Vote đi, vote đi... vote thật nhiều vào, ủng hộ tinh thần Luci nha...

~(°v°)~

Động lực rất rất lớn của mình đó, đặc biệt là trong khoảng thời gian khủng hoảng như thế này...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ* (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh) được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chăm Sóc

Đây rất có thể là chap cuối cùng trước khi Luci tạm ngưng truyện, vậy nên mình đã cố viết dài một chút ... Vote cho mình vui nha (•ω•)ﾉ

Cảm ơn các bn đã luôn ủng hộ Luci trong thời gian qua, đừng quên mình nhé...

Phong đẩy cửa vào phòng Băng, ngay lập tức thấy một con sâu cuộn tròn ở trên giường.

Khẽ mỉm cười, anh tiến đến gần, lấy tay chọc chọc vào đầu “con sâu”. Băng khó chịu vì tưởng lại có người làm phiền mình, lấy điện thoại đánh vài dòng rồi thò tay ra ngoài, chần vẩn trằm kín mít.

“Muốn ngủ. Chị ra ngoài đi.”

Phong nhìn chiếc Blackberry, nụ cười quyến rũ khiến người khác mê mết càng thêm nở rộng. Anh kéo ghế lại cạnh giường, thong thả ngồi xuống rồi mới nhẹ nhàng cất tiếng:

– Băng,

Một từ. Một từ cũng đủ làm Băng ở trong chấn giật nảy. Cô biết rất rõ giọng nói đó. Cô biết rất rõ ai là chủ nhân giọng nói đó. Băng không dám tin vào tai mình, đưa tay từ từ kéo chăn xuống, đôi mắt khóí ngay lập tức mở to, sững sờ.

Phong ngồi đó, đối diện cô, đôi mắt màu cà phê sâu thẳm, ánh nhìn ám áp trong tích tắc đã khiến tim cô tan chảy.

Băng cứng đờ người. Dường như vẫn chưa dám tin vào thị giác mình, cô chom chớp mắt, thậm chí là đưa tay lên dụi dụi làm Phong cố nén cười. Sau khi xác định là anh không hề biến mất sau mấy lần thử dụi đi dụi lại, Băng mới lắp bắp:

– Ph... Phong.

Phong gạt nhẹ đầu, đứng lên khỏi ghế rồi tiến tới, đặt một tay lên trán Băng. Cô khẽ run rẩy bởi sự mát lạnh của tay anh. Giọng nói trầm ấm vang lên:

– Tôi đây. Em bị cảm?

Băng không trả lời, vô thức rướn người lên để tay Phong áp toàn bộ vào trán mình. Tay anh mát lạnh, ngoài ra còn làm cô cực kỳ dễ chịu theo một cách không thể lý giải. Đôi mắt khóí hơi khép lại, Băng lìm đim tận hưởng cảm giác được anh quan tâm. Cô nghe thấy giọng nói của anh vang lên bên tai, ấm áp vô cùng:

– Xin lỗi. Vì tôi mà em bị vậy.

Băng lắc đầu nguầy nguậy, hơi cau mày lại phản đối. Anh đã giúp cô ấm hơn bằng đủ mọi cách trong ngày hôm đó, nếu trách, thì là do cơ thể cô quá yếu ớt mà thôi.

Phong khẽ cười, đột ngột bỏ tay ra làm Băng có chút hụt hẫng. Lý trí cô gào thét. Hụt hẫng gì chứ?!

Phong bất ngờ cúi xuống, đặt một nụ hôn lên trán Băng, cực kỳ nhẹ, chỉ đơn thuần lướt qua làn da một chút, nhưng cũng đủ làm ai đó cứng người, tim trật nhịp.

Phong làm bộ như không quan tâm đến biểu hiện của Băng. Anh cười thầm trong bụng, tiến tới gần cái tủ đựng đồ, lôi từ trong ra chậu nước và một cái khăn sạch. Anh vào nhà vệ sinh lấy nước lạnh vào chậu rồi mang lại cạnh giường. Băng tò mò quan sát anh từ đầu đến cuối, Phong đang làm gì vậy?!

Anh ngồi xuống ghế, nhúng khăn vào nước rồi vắt kiệt, cẩn thận gấp nó lại làm đôi rồi nhẹ nhàng đặt lên trán Băng. Từ khi mẹ Phong bỏ đi thì anh chưa bao giờ phải chăm sóc ai nên động tác có chút vụng về. Cô lại cứ quay ra nhìn anh khiến cho chiếc khăn năm lần bảy lượt rơi xuống giường. Phong cau mày, đứng dậy rồi dùng hai tay cô định đầu Băng ở tư thế nhìn thẳng lên trần nhà. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, dí sát mặt vào cô, gần giọng cảnh cáo:

– Nằm yên. Quay lưng tung nửa là tôi phạt em đấy.

Đôi mắt khóí mở to, hai bên má Băng nóng bừng. Màu đỏ hây hây nổi bật trên làn da trắng ngần khiến tim Phong lạc nhịp trong mấy giây.

Băng nhìn anh như thôi miên, người hơi run rẩy trước ánh nhìn sâu thẳm của đôi mắt màu cà phê. Cô cắn môi, khẽ nuốt nước bọt “ực” một cái khi nhận thấy khuôn mặt đẹp như tạc của anh chỉ cách có vài centimet.

Không khí có mùi mờ ám. Phong nhìn chăm chăm vào làn môi đỏ mọng của Băng, động tác cắn môi của cô đã vô tình làm máu anh sôi lên. Không phải vì tức giận, mà vì thứ gì đó... mới hơn.

Cố gắng kìm xuống những dòng cảm xúc rạo rực trong lòng, Phong khịt mũi rồi đẩy người đứng thẳng dậy, đi phăm phăm đến chỗ tủ đồ. Anh lấy từ đó ra vỉ thuốc cảm, lòng ngóng thế nào lại làm cả tủ rơi xuống đất, đồ đạc văng tung toé.

“Chết tiệt, cái quái gì xảy ra với mình thế này?!” Phong rửa thầm trong lòng, cố áp chế lại thứ đang cuộn trào trong thân thể, thở thật sâu để bình tâm lại rồi mới cúi xuống nhặt đồ. Băng quan sát anh với vẻ thích thú, tâm trí không kìm được bỗng nhớ về khoảnh khắc khuôn mặt Phong áp sát, đôi mắt màu cà phê quyến rũ hút hồn cô hoàn toàn. Hơi thở hai người gần như hoà quyện vào nhau. Mùi hương nam tính từ cơ thể anh bao trùm lấy cô, ngây ngất. Mặt Băng nóng bừng, cô vội vã quay ngoắt đi. Nhìn Phong thêm nữa sẽ khiến tâm trí cô bị ám ảnh mất.

Phong rót một cốc nước mát, tay vẫn cầm vỉ thuốc rồi đặt chúng lên chiếc bàn gỗ nhỏ được sơn trắng ở cạnh giường. Anh nhìn Băng, cúi người xuống đắp chăn lại cho cô một cách cẩn thận, dịu giọng nói:

– Em mệt không?

Băng khe khẽ lắc đầu, cả người vẫn nóng lên vì xấu hổ. Cô thấy tội lỗi với những suy nghĩ của mình, dù Phong chẳng thể nào biết về chúng. Đó là lần đầu tiên có một người con trai ở gần cô đến thế. Đó là lần đầu tiên có một ánh mắt nào, một mùi hương nào lại có thể khiến cô bị cuốn hút và say đắm đến vậy. Đáng nhẽ Băng phải cảm thấy khó chịu, thấy không thoải mái, nhưng cảm xúc trong lòng cô, tràn ngập chỉ có sự bối rối. Thậm chí trái tim còn có dấu hiệu muốn biểu tình. Băng kéo chăn lên che mặt, nhất quyết không để Phong thấy được sự lúng túng của mình.

Phong liếc bát cháo đặt cạnh túi đồ. Nó đã nguội ngắt. Anh rửa thầm rồi quay sang nhìn Băng. Thấy cái chăn to sụ lại che kín khuôn mặt bé nhỏ, anh cau mày rồi vươn tay kéo nó xuống, khẽ cần nhàn:

– Em sẽ không thờ được đâu. Nghi ngơi đi. Một lúc nữa tôi sẽ mang cháo lên.

Băng ngoan ngoãn nghe theo, nhắm mắt lại nhưng không hề ngủ. Cô lim dim ngắm nhìn Phong, theo dõi nhất cử nhất động của anh. Trong lòng tự dưng thấy ấm áp, niềm hạnh phúc nhỏ nhoi như dòng suối mát róc rách chảy vào tận tim cô. Băng mơ màng. Cảm giác này... có phải tình yêu?

Phong nhìn quanh phòng. Đây là lần đầu tiên anh thực sự ngắm nó một cách kỹ càng. Rất đẹp. Rất rộng. Và trái ngược hẳn với phòng anh. Xung quanh đồ đạc toàn một màu thanh khiết, trên bàn làm việc đặt một bình thủy tinh cắm hoa hồng trắng, hương thơm ngào ngạt không gian. Bên cạnh nó là chiếc mũ lưỡi trai màu đen, luôn trong tình trạng được giặt sạch sẽ không có lấy một vết bụi. Quay lại nhìn Băng, Phong im lặng hồi lâu. Anh nhớ đến lần anh vì cô mà cam tâm tình nguyện bị thương. Người con gái này, rốt cuộc là chiếm vị trí như thế nào trong trái tim anh?

Phong xuống dưới lầu, bảo đầu bếp nấu một bát cháo khác. Anh đích thân ở lại xem xét quá trình làm. Ghi nhớ rõ những gì cô thích, cái gì cô không thích trong những bữa ăn của mình. Đám giúp việc thấy anh là người đầu tiên chăm sóc cô chủ mà không bị đá ra ngoài thì khắp khối mừng thầm, chàng trai này có thể giúp họ không bị đuổi việc. Nguyệt, Ngọc với Mỹ cũng đã thôi thắc mắc, cử thế này không phải là quá tốt sao?! Họ cười đầy ẩn ý với Phong, nhưng anh mặc kệ.

.....

Trong phòng, Phong vừa ra khỏi cửa thì Băng cũng ngồi dậy. Mặc kệ cái lạnh toát trong cơ thể mình, cô tiến đến gần cửa sổ ngồi. Cô nhắm mắt lại, dựa đầu vào tấm kính trong suốt, xem xét kĩ những cảm xúc trong lòng. Suy nghĩ về một chàng trai.

Nếu nói rằng Băng coi Phong giống như những chàng trai khác, thì đó là đối trá. Nhưng nếu nói rằng Băng dành tình cảm đặc biệt cho anh, thì cô cũng không dám chắc là đúng. Trái tim Băng từ lâu đã không có bất cứ rung động nào trước những xúc cảm mãnh liệt như tình yêu, nhưng từ khi Duy Phong bước vào cuộc sống của cô, nó đã bắt đầu biết đến những nhịp đập của niềm hạnh phúc và sự bình yên. Ở bên anh là lúc cô cảm thấy an toàn nhất. Được anh chăm sóc và quan tâm, lần đầu tiên cô thấy mình giống như là mọt cánh bay lên thiên đường.

Nhưng dù vậy, Băng vẫn không khỏi băn khoăn thắc mắc. Quan tâm cô là vậy, bảo vệ cô là thế, nhưng cảm xúc trong lòng Phong, chưa bao giờ Băng có thể hiểu rõ hoàn toàn. Anh đối xử với cô đặc biệt hơn những cô gái khác, là vì chính bản thân anh, hay chỉ đơn giản, cô là nhị tiểu thư của Dương Ngọc?!

Vốn đang bệnh, lại suy nghĩ nhiều nên đầu Băng đau như búa bổ. Hơi thở có phần mệt nhọc, cô khẽ thở dài, tạm thời không bận tâm gì thêm.

.....

Bát cháo được nấu xong xuôi, với những nguyên liệu hảo hạng nhất, làm từ những thực phẩm được cho tốt nhất dành cho người ốm. Một bát cháo, nhưng là cả một kỳ công nghệ thuật của người đầu bếp. Khẽ mỉm cười hài lòng, Phong lại tự mình mang lên cho Băng.

Trong lúc lên cầu thang, tâm trí Phong bỗng nhớ đến khuôn mặt nóng bừng của Băng, nhớ lại khoảnh khắc mà khoảng cách giữa hai người gần như là con số 0. Đôi mắt khóe long lanh nước... Hơi thở thơm ngát hương hoa hồng... Làn môi đỏ mọng hé mở, lồng ngực phập phồng theo từng nhịp thở dồn dập...

Trái tim Phong chợt thổn thức. Nó hét lên, vang vọng từng chữ trong đầu anh: “Thật. Quá. Quyến. Rũ. Tôi. Nên. Làm. Gì. Đây?!” Phong lắc đầu thật mạnh. Anh bị điên thật rồi.

Đẩy cửa vào phòng, Phong có hơi hoảng hốt khi không thấy Băng đâu. Đảo mắt một lượt, anh khẽ thở phào nhẹ nhõm khi thấy Băng đang ngồi dựa đầu vào cửa sổ, gió lạnh cứ việc lùa vào, thốc thẳng vào người cô.

Phong hơi cau mày, cô gái này, chẳng chịu coi trọng sức khỏe mình gì cả. Anh tiến đến gần, đóng chặt lại cửa sổ rồi mới quay sang Băng, dịu dàng vuốt những sợi tóc loà xoà của người con gái ấy ra sau tai. Tiếp đến, anh bế bổng cô lên, cố hết sức để Băng không tỉnh giấc rồi đặt cô lên giường, đắp chăn lại cẩn thận.

Người thấy mùi hương quen thuộc, BĂNG từ từ mở mắt. Nhìn thấy Phong, cô khẽ thì thầm tên anh:

– Phong.

Phong khẽ cười. Anh vuốt tóc cô, dịu giọng:

– Tôi đây. Nếu em mệt thì cứ ngủ đi, tôi sẽ ở bên. Không ai có thể làm phiền em cả.

BĂNG hơi đỏ mặt. Cô dịu mắt một cách vụng về như mèo con, đẩy chăn xuống bụng rồi từ từ ngồi dậy. Liếc thấy bát cháo nóng hổi đặt đầu giường, tim BĂNG khẽ run lên. Phong đã đích thân mang lên cho cô. Dù chẳng thấy đói, nhưng BĂNG vẫn nghe thấy giọng mình ngân nga:

– Muốn ăn.

Phong cười nhẹ. Anh ngồi xuống ghế, nâng bát cháo lên rồi đặt trước mặt cô. BĂNG hơi nhú mày.

– Mệt. Không tự ăn được.

Phong hơi nhướn mày, nhưng cũng không ý kiến gì cả. Thay vào đó lại dịu dàng múc từng thìa một cho cô ăn. Trước khi dứt, anh còn khẽ thổi thổi cho bớt nóng, động tác có chút vụng về và ngượng ngịu. BĂNG nhìn anh một cách thích thú, ngoan ngoãn ngậm từng thìa một, ăn ngon lành như một chú mèo con thích nũng nịu. Dù cô khá lười trong khoản ăn uống, lại bị cảm khiến cho khẩu vị nhạt hẳn đi, nhưng càng ăn, BĂNG càng muốn thêm. Không thể phủ nhận, đầu bếp biết rất rõ gu thức ăn của cô, nhưng... có phải là vì được Phong cẩn thận thổi từng muỗng, dứt từng thìa nên bát cháo mới ngon đến vậy?!

Phong ngồi lặng im trên ghế. Lần đầu tiên làm mấy việc “sén súa” kiểu này, anh có chút lạ lẫm. Chăm sóc người ốm, đúng là anh từng làm nhưng lại là người đàn bà đó. Còn xúc từng thìa dứt như thế này, BĂNG là cô gái đầu tiên, và có thể cũng là người duy nhất có thể khiến Phong làm thế. Anh khá hài lòng khi thấy BĂNG ăn ngon lành, không một lời kêu ca. Phong ngắm nhìn biểu cảm mãn nguyện trên gương mặt cô, ánh mắt màu cà phê rơi lại trên đôi môi mọng nước, ngay lập tức bị hút vào. Cái cách nó mở ra, ngậm lấy từng thìa cháo anh dứt... Người Phong nóng lên. Có thứ gì đó trong anh đang trỗi dậy, sau một giấc ngủ dài.

BĂNG ăn khá vội vã, cô vô tình để dính một ít cháo ở mép. Phong phát hiện ra bèn vươn tay, lấy ngón cái quẹt lấy. Cảm giác mềm mại của môi cô khiến xúc cảm trong anh trong tích tắc cuộn trào thành từng đợt sóng thần cao ngất. Cố làm ra vẻ bình thản, Phong đưa ngón tay lên miệng, lấy lưỡi liếm đi. Anh cười ranh mãnh. Đầu bếp chẳng bỏ gì có đường, nhưng anh vẫn thấy ngọt lịm.

Tuy đây đã là lần thứ hai Phong chơi trò “tình tứ” như thế này, BĂNG vẫn chẳng thể nào quen được. Trái tim cô đập từng hồi vội vã trong lồng ngực, hai má nóng bừng. Cô quay mặt đi nơi khác, hơi thở có chút hỗn hển do bối rối. Phong cười thầm khi nhìn biểu hiện của BĂNG. Anh lại xúc một thìa cháo, thổi rồi chia trước mặt cô.

.....

Bát cháo nhanh chóng hết sạch. BĂNG nhìn chiếc bát trống không, cô chep chep miệng về thềm thường, bao tử vẫn đang kêu réo. Liếc lên đồng hồ, cũng đã 11h30 trưa. Bụng BĂNG sôi lên, thảo nào. Cô lên tiếng:

– Nữa đi.

Môi Phong vẽ lên một nụ cười. Anh đứng dậy, định bụng xuống bếp bảo người hầu làm thêm bát nữa. Bỗng một bàn tay níu áo anh lại khiến Phong hơi ngạc nhiên. Anh quay đầu, ngay lập tức chạm phải ánh mắt màu khói mơ màng của BĂNG. Đôi mắt đẹp để phủ một lớp sương mờ ảo, phẳng lặng như mặt nước mùa thu. Phong đờ người, nhìn chằm chằm đôi mắt ấy, hồn vía bị hút sạch. Giọng nói trong veo như sương sớm khẽ vang lên:

– Ở lại đi.

Phong nhướn mày ngạc nhiên trong mấy giây. Cho đến khi thần trí đã thực sự quay trở lại, anh nở một nụ cười ranh mãnh trong lòng, ánh mắt nồng nàn nhìn BĂNG. Cô là không muốn rời xa anh?!

– Được. Tôi bảo người mang lên.

BĂNG khẽ gật, ngượng ngùng nằm xuống giường rồi kéo chăn kín mít, quay lưng lại với Phong. Anh lấy điện thoại nhắn tin cho Ngọc dặn bảo đầu bếp nấu cháo rồi vứt chiếc Iphone sang một bên, chống cằm nhìn BĂNG. Anh cảm thấy lòng như nở hoa. Nụ cười liên tục phảng phất trên làn môi mọng. Trực giác tốt khiến BĂNG ngay lập tức có thể cảm nhận rõ ánh nhìn của người sau lưng đang xoáy thẳng vào mình. Hơi thở của cô cũng theo đó mà trở nên dồn dập, mặt nóng lên. Mình vừa làm cái gì vậy chứ?!

Sự im lặng bao trùm lấy căn phòng một lúc lâu cho đến khi cánh cửa gỗ được mở ra. Đứng trước cửa phòng là một cô hầu khá trẻ, có vẻ như đã có một trận tranh cãi kịch liệt với những người khác để giành được quyền mang bát cháo lên đây. BĂNG chứng là mái tóc của cô được búi khá gọn nhưng lại hơi bù xù, rất nhiều sợi bị xổ ra. Quần áo dù đã cố vuốt lại cho thẳng thớm thì vẫn có thể thấy được những nếp nhăn. Cô ta nhìn chằm chằm vào khuôn mặt anh tuấn của Phong, mặt mũi lập tức đỏ ửng, lắp bắp cất tiếng:

– Th... thiếu gia, em mang cháo lên.

Phong quay lại nhìn BĂNG, giọng nói vô thường vô phật đáp lời:

– Mang vào đây.

Cầm trên tay chiếc khay đựng đồ ăn, cô hầu gái trẻ tuổi yếu đuối bước vào, đôi chân có hơi run rẩy, mắt vẫn không có lấy một giây rời khỏi thân hình rắn rỏi của chàng thiếu gia họ Hoàng. Tim cô ta run lên từng hồi một. “Lạy Chúa chứng giám, anh ấy đẹp trai quá!”

Cố gắng sải bước giống như những siêu mẫu cat-walk để gây ấn tượng cho Phong, nhưng khổ thay, càng đến gần anh thì tim cô hầu gái càng đập loạn, người nóng bừng, mặt mũi cứ đỏ lựng lên, tay cầm chiếc khay run rẩy. Thế mà vẫn chẳng thể nào có thể nhìn đi chỗ khác ngoài khuôn mặt tuyệt mỹ ấy được. Càng nhìn càng bị hút vào, từng đường nét của khuôn mặt ấy, của thân hình ấy đều quyến rũ tới nỗi không thể rời mắt. Khẽ nuốt nước bọt “ức” một cái, cô hầu bước đến, người run lên.

Cảm nhận được ánh mắt nhìn mình chăm chăm, Phong ngược lên. Ánh mắt màu cà phê sâu thẳm của Phong xoáy thẳng vào người đối diện, ngay lập tức giống như một mũi tên hình trái tim cắm phập vào trái tim cô hầu. Tim đập nhanh đến mức muốn bắn ra ngoài, toàn thân cô ta run rẩy. “Lạy Chúa, người thực sự muốn giết chết con?!” Đây là giới hạn cực điểm rồi. Cánh tay cô ta trở nên mềm nhũn, chiếc khay chòng chành.

“Up!”

Cả bát cháo nóng hổi đổ toàn bộ lên người Phong, ngay lập tức khiến anh hơi nhăn nhó vì bị bỏng. Cô hầu gái tái mét mặt mày, đứng thất thần không cất lên nổi một từ. Giọng nói nghẹn lại trong cổ họng, chỉ có thể trần trối nhìn hậu quả mình gây ra. Tất cả là tại cái tính hám trai của cô ta, làm sao đây?!

Nghe thấy tiếng động, Băng quay lưng lại, ngay lập tức bị cảnh tượng kia đập vào mắt. Bát cháo nóng bỏng hầu như bị rơi xuống sàn rất ít, dính toàn bộ lên áo sơ mi của Phong. Anh đang ôm chặt lấy vai phải, vẻ mặt như thể đang phải kìm nén sự đau đớn. Băng nhúm mày. Anh nhìn hơi... kì lạ. Bát cháo đổ cả lên người, sao anh lại chỉ ôm lấy vai phải?!

Dường như nhớ ra gì đó quan trọng, Băng vội tung chân ngồi dậy, hấp tấp chạy đến gần Phong, mặt trắng bệch. Cô hầu kia cũng chột búng tỉnh, cúi người liên tục, lắp bắp trong nỗi hoảng loạn:

– Em... em xin lỗi thiếu gia! Em thật sự xin lỗi! Để em lấy khăn lau!!

Phong ngược lên, trừng mắt với cô ta. Anh gằn giọng:

– Không cần. Ra ngoài đi.

Cô hầu mặt tái xanh, ấp úng:

– Nhưng... nhưng...

Phong hét kiên nhẫn. Anh gầm lên:

– ĐI RA NGOÀI!!!

Băng không quan tâm đến cô gái tội nghiệp kia, đầu cô chỉ nghĩ đến vết thương trên vai Phong. Chưa đầy một tháng, nó không thể nào khỏi nhanh như vậy, giờ đây lại bị cháo nóng bỏng như vậy đổ vào, sẽ ra làm sao?! Đôi mắt khóe hoang mang, Băng nhìn chăm chăm vào vai Phong, bối rối không biết nên làm gì.

Cô hầu kia khiếp sợ trước ánh mắt náy lửa của Phong, vội vàng rút khỏi phòng. Cánh cửa gỗ được khép lại một cách nhanh chóng, Phong quay sang Băng, khẽ mỉm cười ấm áp khi nhìn thấy gương mặt trắng bệch vì lo lắng của cô. Anh thì thầm:

– Tôi không sao.

Lần này thì Băng thật sự bùng nổ. Hết cơn đau lần trước, giờ lại còn đến bát cháo chết tiệt này. Không sao, không sao, không sao cái gì chứ?! Bị dao đâm, rồi thì vết thương bị cháo nóng đến vậy đổ hết lên, trong khi chưa biết được tình trạng ra sao?! Băng túm lấy cổ áo Phong bằng cả hai tay, đôi mắt khóe nhìn thẳng vào anh với sự cương quyết hiếm thấy, thậm chí có cả lửa.

– Cởi áo ra!

Phong nhún mày nhìn Băng ngạc nhiên. Nhìn thấy sự quyết tâm trong mắt cô, lòng anh không khỏi hoan hỉ. Nhưng câu nói kia... không phải quá mờ ám sao?! Phong cười ranh mãnh:

– Em cởi giúp tôi.

Băng đỏ mặt, vội cúi gầm đầu xuống. Khi thế lúc này bay đầu mất, cô cụp mắt xuống, hai bàn tay hơi run rẩy, định rút về thì ngay lập tức đã bị Phong nắm chặt. Cô ngạc nhiên ngược lên thì thấy Phong cũng đang nhìn cô, nụ cười có phần thích thú nhưng đôi mắt thì lại nòng ắm thấy rõ. Anh nắm tay Băng, điều khiển cho cả hai bàn tay cô cởi từng chiếc khuy áo từ trên xuống dưới, khá chậm chạp.

Vừa điều khiển tay Băng, Phong vừa thích thú ngắm nhìn hai má cô đỏ lên từng chút một khi thân hình anh lộ ra. Khuôn ngực nở nang săn chắc, mồ hôi đã chảy thành giọt. Cơ bắp rắn rỏi, bụng sáu múi hoàn hảo. Làn da không tì vết, rám nắng vừa phải. Mùi cơ thể cực kỳ nam tính và cuốn hút, dù cho có... ờ, lẫn với mùi cháo.

Ngượng ngùng lột áo Phong ra một cách chậm chạp, những ngón tay thon dài của Băng vô tình lướt dọc theo hai cánh tay rắn chắc, cô cảm nhận được độ căng và chắc của từng múi cơ nở nang. Mặt lại càng đỏ thêm, tay cô khẽ run rẩy.

Khuôn mặt ngượng ngùng của Băng áp sát khiến cho tim Phong trật nhịp. Hơi thở của cô thơm ngát, có chút hỗn hển. Đôi mắt khói lúng liếng nước trượt dọc trên cơ thể Phong, càng làm anh thêm sôi máu. Phong thề, đôi môi đỏ mọng kia, nếu anh không phải là Duy Phong – thằng đàn ông đã chán ghét phụ nữ từ nhỏ, thì đã ngã nghiêng nó từ lâu rồi.

Cuối cùng thì chiếc áo sơ mi đen tuyền cũng đã được cởi ra. Phong vứt nó sang một bên, chờ đợi Băng xem cô sẽ làm gì tiếp. Băng nhìn chăm chăm vào vết thương trên vai Phong, chao nóng khiến cho vùng da đỏ đỏ tấy lên, máu hơi rỉ ra. Cô tái mặt, vội vàng kéo hộp cứu thương ra từ gầm giường, lấy từ đó ra bông băng và thuốc sát trùng. Cần thận tháo lớp băng bó cũ ra, cô đổ thuốc sát trùng lên, động tác khá vụng về nhưng Phong lại chẳng thấy đau chút nào. Từng ngón tay cô khẽ mon man làn da râm nắng đầy nam tính của anh, nó đi đến đâu, sự nhức rát ngay lập tức giảm đi đến đó.

Lấy bông trắng thấm hết máu rỉ ra ngoài, Băng từ từ quấn băng lại cho Phong. Cô làm hết sức tỉ mỉ, cẩn thận từng chút để những vòng băng thật gọn và đẹp những vẫn đủ chặt. Đôi mắt khói hơi nheo lại để tập trung, môi mím nhẹ.

Phong nghe tiếng trái tim mình thổn thức. Do cao hơn Băng nên mùi hương thoang thoảng từ làn tóc nâu mượt mà của cô bay thẳng vào mũi anh. Mùi hương nhẹ nhàng mà ám ảnh, cộng thêm khuôn mặt kiều diễm của Băng áp sát, tổng cộng những thứ đó đã đủ làm đầu óc Phong quay cuồng. Anh nhìn cô chăm chăm như bị thôi miên, không dứt ra được. Sợ rằng sẽ không thể kìm lòng, anh gục đầu xuống vai Băng, để mặc cô tiếp tục quấn băng lại vết thương.

Băng giật mình, cô cảm nhận được hơi thở ấm áp và nam tính của anh phả thẳng vào cổ mình. Làn da vốn nhạy cảm gần như ngay lập tức đỏ bừng lên, không khó để người kia nhận ra. Phong khẽ cười. Hít hà hương thơm từ cơ thể cô, đầu óc anh mơ màng, miệng khẽ thì thầm:

– Em sẽ đến Lễ hội chứ?!

Băng khựng lại. Vậy là Lễ hội đó có thật, và anh thực sự muốn cô đi cùng?! Cô vẫn đang phân vân vấn đề này. Đi, hay không đi?! Lý trí bảo rằng cô không thích ồn ào... nhưng trái tim lại gào thét bảo cô rất nên đi. Cô nên làm thế nào đây?!

Không nghe thấy Băng trả lời, Phong lại vùi đầu sâu hơn vào hõm cổ cô, làn môi ấm nóng chạm khẽ vào làn da nhạy cảm. Giọng nói trầm ấm lại vang lên, ngân nga như những nốt nhạc trầm bổng rót vào tai Băng:

– Đi cùng tôi. Tôi sẽ không đi với ai khác ngoài em.

Bánh cảm thấy làn da cô lại đỏ lên. Nhưng lần này thì không chỉ có phần cổ nữa, mà là toàn thân. Từng từ ngữ trong câu nói của Phong đều chảy vào lòng cô những rung động. Tâm trí quay cuồng trong mớ hỗn độn cảm xúc, cô gật đầu không do dự. Tay lại thoăn thoắt làm tiếp.

Phong khẽ cười. Anh đặt một nụ hôn lên cổ cô. Một nụ hôn dai dẳng, chứa chan những say đắm ái tình. Băng khựng lại lần thứ 2. Từ hôn, Phong chuyển sang cắn. Nhẹ, nhưng đủ để cổ Băng tự dưng lại có một vết hôn – cắn đỏ chót, khá nổi bật. Cái này... có được gọi là đánh dấu chủ quyền không?!

Băng nén toàn bộ những rối ren trong lòng, chuyên tâm vào quấn nốt băng cho vết thương trên vai Phong. Vòng 1, vòng 2, rồi vòng 3... cô quấn rất chặt. Vì đầu óc như bay đi tận đâu, đôi tay vì nghĩ đến nụ hôn vừa rồi mà run rẩy. Rất rất khó làm.

Cuối cùng cũng xong. Băng khẽ thở phào, chọc chọc Phong ra hiệu. Im lặng. Cô chọc mạnh hơn, anh vẫn không có phản ứng. Hơi thở đều đặn vang lên bên tai.

Băng không biết mình nên khóc hay nên cười. Phong đã ngủ, trong khi đầu vẫn gục trên vai cô! Cơ thể nhỏ bé của Băng phải hứng chịu toàn bộ sức nặng của một chàng trai rắn rỏi như anh, vô cùng mỏi. Cô bỗng nhớ ra Phong chưa hề ăn trưa, lại phải chăm sóc cô từ sáng đến giờ. Lòng hơi dâng lên cảm giác tội lỗi, Băng ngừng chọc anh, ngồi im, cam tâm tình nguyện để anh ngủ trên vai. Thật chả khác gì cái gối dựa cả.

Và giờ thì, ai đang phải chăm sóc ai đây?!

————— Lời tác giả —————

Chap này có hơi rối không nhỉ? Luci đã vận dụng hết óc tưởng tượng để tạo nên một tình huống lãng mạn kinh điển, không biết có làm các bn hài lòng không nữa.

Quả thật, tự sướng một chút thì nhiều khi tự đọc lại truyện, Luci lại mong ước có một chàng người yêu như Phong. Ôi, xui xẻo thay cho cái số FA!!

Nếu ai hỏi là vì sao Luci lại dừng ở đoạn này thì mình cố ý đấy nhé. Sau rất nhiều chap tung hint và cho một loạt “anh hùng cứu mỹ nhân” thì mình muốn cho Băng với Phong nó tiến triển tí chút, coi như món quà cuối dành cho độc giả.

Mình thề, những cái lúc mà Phong với Băng ở sát nhau ấy, mình còn định cho hôn nhau luôn cơ, vì thấy cả hai đứa nó đáng yêu kinh lên được. ($\geq \nabla \leq$) Nhưng lại sợ rằng như vậy thì tình cảm tiến triển hơi nhanh quá, dù gì thì Phong với Băng đều thuộc kiểu không quan tâm đến tình cảm mà. Độc giả có thấy nhanh không? Cho mình biết nha.

Đừng quên mình và truyện nhé... Luci rất xin lỗi khi phải tạm ngưng, nhưng thực sự là mình cũng không có cách nào khác...

Cảm ơn các bn rất nhiều trong thời gian qua. Mình vui lắm.

Yêu thương,

Lucifer

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Không Hẳn Là Một Nụ Hôn

Luci thật sự khuyên các bạn nên đọc lời tác giả ở cuối chap nhé, vì thỉnh thoảng mình sẽ có vài thông báo quan trọng và không muốn phải trả lời comment của các bạn về vấn đề đó một lần nữa. Cảm ơn nhiều! ^^

He hé mắt tỉnh dậy, Phong thấy mình vừa ngủ gục trên vai Băng. Cái đồng hồ nhỏ nhắn đặt cạnh giường chỉ 4h10. Hơn hai tiếng, anh đã dựa hoàn toàn vào người con gái thanh mảnh này, vậy mà Băng hoàn toàn không than thở một lời. Có thể do cô vốn không thích nói nhiều nên mới vậy, nhưng Băng hoàn toàn có thể bất thần đứng lên để đầu anh đập xuống sàn cho tỉnh, nhưng cô đã không làm thế. Phong khẽ cười.

Vì đang một nên Băng chẳng hề phát hiện anh đã tỉnh. Đầu cô gục lên gục xuống, mắt díp lại. Buồn ngủ, nhưng lại không thể ngủ, đây là lần đầu tiên Băng phải chịu đựng. Vì điều đó đồng nghĩa với việc Phong sẽ không có chỗ dựa, anh sẽ nằm luôn trên sàn lạnh mát. Phong lại đang còi trăn như vậy, nhờ anh bị cảm giống cô thì sao? Băng không muốn thế.

Thời gian thì cứ thế trôi, con buồn ngủ cứ thế kéo đến, rõ rệt hơn. Đầu Băng gào thét kêu gào cô phải ngủ, như trái tim thì nhắc nhở về tình trạng của Phong. Anh đã chăm sóc cô cả ngày trời, chỉ đơn giản là ngồi im cho dựa một chút, cô cũng không làm được?! Không được. Băng nhất định phải chịu đựng đến cùng.

Cố gắng chống chọi với con buồn ngủ vật vờ, nhưng sẵn bệnh trong người, đầu Băng đau như búa bổ, có dấu hiệu choáng váng và quay cuồng. Cô cảm thấy người mình hơi nóng lên, bèn lắc mạnh đầu cho tỉnh. Nhìn quanh quất, cố tìm thứ gì đó có thể làm bản thân tỉnh táo hoặc chí ít là quên đi con buồn ngủ, ánh mắt Băng rơi lại trên cơ thể vạm vỡ của Phong.

Do dự một lúc, chần chừ một lúc, Băng hơi rướn người, khẽ khàng chạm vào vết thương trên vai anh. Nấn ná ở đó một lúc lâu, chưa thấy đủ, cô để tay mình cứ thế đi xuống, lướt qua những múi cơ săn chắc của Phong. Bắp tay, khuỷu tay, rồi cẳng tay, cổ tay, cuối cùng là dừng lại ở đầu ngón tay. Rồi lại đi ngược lên trên, từ cổ, đến khuôn ngực rắn rỏi. Làn da anh mịn và đẹp đến mức con gái cũng phải ghen tị, cơ thể từ eo đến vai theo hình tam giác ngược. Băng bỗng cảm thấy một nỗi khó chịu ngấm ngấm dâng lên trong lòng. Thân hình này có khi làm đám gay cũng phải hét lên thì phụ nữ nhảm nhỏ gì.

Băng để ngón tay của mình lần xuống vùng bụng sáu múi, chọc chọc vào mấy chỗ bắp cơ nổi lên rõ nét, thích thú với cảm giác cuộn cuộn ở năm đầu ngón tay. Mả cô hơi hồng lên như cánh đào xuân tươi tắn, nhưng tay thì vẫn không dừng lại. Đầu óc cô cũng đã tỉnh táo hơn, dù là chỉ một chút.

Phong khẽ cười khi cảm nhận được bàn tay của Băng “ngao du” trên cơ thể mình. Anh cố đè nén những cảm xúc rạo rực trong lòng, nhắm mắt lại, tận hưởng sự mềm mại của từng ngón tay lướt qua trái tim anh. Nó đập nhanh hơn, nhưng thật may là Băng không mấy để ý chuyện đó. Mùi hương nhẹ nhàng từ cơ thể cô làm Phong mơ màng, anh dù đã tỉnh, nhưng vẫn chẳng muốn dậy một chút nào. Cứ như thế này cả trăm năm nữa, anh cũng cam lòng.

Phong cứ nằm thế, che giấu tốt đến nỗi Băng không hề biết rằng anh đã tỉnh, tay vẫn cứ tiếp tục sờ nắn cơ bụng rắn rỏi. Phong cảm nhận từng ngón tay cô cứ mon man trên da thịt mình, sợ rằng sẽ chịu không nổi thêm bất cứ một giây nào nữa thì há miệng, cắn một phát vào cổ cô. Băng giật mình như phải bông, cô vội vã rút tay lại như vừa bị bắt quả tang làm việc gì đó tội lỗi lắm. Nắm chặt gấu váy, đôi mắt khóe lên lên liếc sang Phong bối rối. Anh tỉnh từ lúc nào?! Đã kịp thấy hết được hành động của cô chưa?! Mà nếu anh thấy hết rồi, thì sao đây?!

May mắn cho Băng là Phong hầu như chẳng có một biểu hiện nào là quan tâm đến việc cô gần như đã “sàm sỡ” mình. Hoặc đơn giản là anh đang cố tỏ ra như thế. Đến bây giờ Phong mới để ý là người Băng đang nóng một cách bất thường. Đặt tay lên trán cô để kiểm tra, Băng hơi giật mình nhưng vẫn để yên. Con sót lại tái phát. Mắt cô có dấu hiệu lờ đờ, cho dù Băng hình như không có ý thức về tình trạng bản thân mình.

Phong bỗng nhiên thấy giận ghê gớm. Giận Băng chẳng quan tâm đến bản thân, nhưng phần lớn là giận chính bản thân mình. Anh là cái thứ khốn nạn gì đây?! Chăm sóc người ta, rồi lại lẩn ra ngủ, để người ta chăm sóc mình?! Ở phải, chăm sóc người ốm tốt thật đấy! Nhìn khuôn mặt ửng hồng của Băng một cách chăm chú, Phong nhủ thầm. Anh mỉm cười một cách bất lực rồi đưa tay, nhắc bổng Băng lên rồi nhẹ nhàng đặt cô xuống giường. Trong khi vẫn đang còi trăn.

Băng vò vò cái chăn, chom chớp mắt ngượng ngùng, nhìn như thôi miên vào khuôn ngực săn chắc của anh. Phong bất ngờ cầm tay cô, đưa lên, áp toàn

bộ vào ngực trái mình. Trái tim anh đập nhanh từng hồi nóng hồi trong lồng ngực. Giọng anh trầm ấm như tiếng đàn rót vào tâm hồn Băng những giai điệu mê hoặc, ngây ngất.

– Thấy không? Nếu em tiếp tục làm vậy nữa, trái tim tôi sẽ vỡ tung ra đấy.

Mặt Băng nóng bừng. Bàn tay cô cảm nhận rõ lồng ngực Phong đập phồng theo từng nhịp thở vội vã. Anh nhếch môi rồi bỏ tay cô ra, đút vào trong chăn ấm áp.

– Ngủ đi. Em đang sốt đấy.

Băng trấn áp lại trái tim đang có dấu hiệu phản chủ của mình rồi ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Dù gì thì cô cũng đang rất mệt, và lại, Phong sẽ ở đây, ngay bên cạnh cô. Ý thức của Băng mờ dần đi, hình ảnh cuối cùng in đọng lại trên đồng tử cô là khuôn mặt anh tuấn và... ừm, cơ thể rắn chắc của Phong. Cô nhanh chóng rơi vào rừng mộng đẹp để, mặc kệ chuyện gì xảy ra. Có Phong bên mình, Băng chẳng có việc gì phải lo lắng. Cảm giác bên anh, luôn là sự an toàn và bình yên.

.....

Phong đi đi lại lại trong phòng mãi rồi cũng chán, anh ngồi xuống cạnh giường một lần nữa. Anh đan hai tay với nhau, chống cằm suy tư. Rồi như không thể kìm nén được, Phong lại lên liếc sang, mắt ngay lập tức bị hút vào cảnh tượng tựa chốn tiên bồng trước mắt.

Một thiên thần yên giấc trên ga giường trắng tinh, suối tóc nâu chảy êm đềm trên gối. Khuôn mặt thuần khiết của cô đọng đầy sự thanh thản và mang một vẻ dịu dàng bình yên đến khó tả, làm người khác cảm thấy dòng thời gian xung quanh cô như chậm lại. Rèm mi dày cong vút, vẽ lên làn da trắng ngần những dải xám nhạt mong manh, hai cánh mũi nhỏ xinh phập phồng như cánh bướm thướt tha. Sắc hồng đào đọng lại trên môi Thiên Thần, tựa một bông hoa tươi thắm nở rộ. Ánh nắng chiều che phủ cô gái trong một vầng hào quang dịu dịu, khiến ai đó không thể rời mắt.

Không biết đây là lần bao nhiêu Phong ngắm băng ngủ. Chỉ đơn giản là ở cạnh bên và nhìn chăm chăm vào khuôn mặt thuần khiết ấy, thật lạ, còn làm Phong thích thú hơn việc đi giết người hay đua xe. Những việc đó cho anh cảm giác thỏa mãn, được làm chủ mọi thứ, nắm mọi thứ trong tay. Tốc độ, tiền tài và cả mạng sống con người. Còn ở bên Băng, tất cả những gì anh cảm nhận được là sự mông lung trong tâm hồn mình. Và một trái tim với sự yên bình đọng đầy.

Thế mà, Phong cứ đua xe rồi giết người mãi cũng chán, chẳng bao giờ hứng thú được lâu. Còn cô gái này, hàng giờ trôi qua bên cô anh cũng không thể nhận thức được. Lắng nghe tiếng Băng thở nhẹ nhẹ, Phong ngắm nhìn mấy sợi tóc lòa xòa trước mặt cô cứ tung lên rồi lại hạ xuống, ngồ ngồ. Khẽ cười thầm trong bụng, anh đưa tay, vuốt hết chúng ra sau lưng cô. Bình yên.

Có một thứ gì đó trong tim Phong đã thức dậy sau một giấc ngủ dài miên man, và đánh dấu sự trở lại của nó bằng những rung động mãnh liệt nhất.

.....

Lúc tỉnh dậy, Băng vẫn thấy Phong ngồi ngay bên giường, chăm chú nhìn mình. Má cô hồng lên như cánh hoa tầm xuân khi bắt gặp cái nhìn ấm áp của anh. Anh vẫn đang ở trần, quần kaki đen ôm lấy hông hơi trễ xuống khi anh ngồi, lộ ra hai nét của một chữ V hoàn hảo.

Băng bối rối quay đi, mắt lướt qua chiếc đồng hồ trên tường. Cũng đã muộn rồi. Giọng nói trầm ấm của Phong vang lên bên tai cô:

– Đờ chưa?

Băng khẽ nghiêng đầu, chừng như đang đoán xem anh đang hỏi về điều gì. Khi hiểu rằng anh đang hỏi thăm sức khỏe của mình, cô gật nhẹ, lấy tay kéo chăn xuống dưới bụng, ngồi thẳng người dậy, dựa vào thành giường. Phong đứng lên, lấy từ trong túi ra một vỉ thuốc cảm lạnh. Lấy thêm cốc nước, anh mang cả đến gần giường, gọt ra trước mặt Băng rồi ra hiệu cho cô uống. Anh không biết là từ trước đến nay Băng rất ghét thuốc. Cô nhìn thấy mấy viên xanh đỏ trong tay Phong thì nhăn mặt, lắc đầu nguầy nguậy. Đáng lắm!

Phong thấy Băng nhất quyết không uống thì nhũn mày không hài lòng. Anh gằn giọng cảnh cáo:

– Hoặc em tự uống, hoặc tôi sẽ bắt em uống. Chọn đi.

Băng không hiểu cái cụm “bắt em uống” có ý nghĩa gì, nhưng vẫn nghĩ rằng anh sẽ chỉ đơn giản là đe dọa thì kiên quyết lắc.

Phong đảo mắt ngao ngán. Một ý tưởng bỗng lóe lên trong đầu, anh bỏ thuốc vào miệng, uống một ngụm nước. Nhanh như cắt, anh đỡ lấy đầu Băng, kéo cô lại gần mình. Và hôn.

À, thật ra không hẳn là hôn, nó giống kiểu mớm thức ăn hơn. Phong lấy lưỡi đẩy thuốc và nước sang miệng Băng rồi đẩy cô ra ngay lập tức. Trước khi rời khỏi cái miệng bé xinh, anh còn cố ý cắn vào môi dưới cô một cái rất mạnh, như một sự trừng phạt cho thái độ chống đối vừa rồi. Phong làm rất nhanh gọn, nụ hôn còn chưa quá 5 giây. Không hẳn là hôn, nhưng vẫn có lưỡi, vẫn có cắn, và cả... mút mát (để nước không rót ra ngoài) đầy đủ. Nhìn khuôn mặt thẫn thờ của Băng, anh nhếch mép ranh mãnh.

Băng cứng đờ người, trân trối nhìn Phong như người mất hồn. Cô mặc kệ môi mình đang có dấu hiệu sưng tấy sau cái cắn của Phong. Cô chẳng biết làm gì, hay phải phản ứng như thế nào. Băng hiển nhiên không phải loại con gái quá chú trọng ý nghĩa của nụ hôn đầu, nhưng Băng vẫn ý thức được rằng mình vừa bị mất cái chạm môi đầu tiên với người khác giới theo cái cách dờ dơi nhất. Không phải hôn, chỉ là bắt cô uống thuốc. Băng không hề ngờ tới trường hợp “bắt em uống” lại có cái ý nghĩa như thế này. Đáng nhẽ cô nên thờ ơ, nên vô cảm, nhưng... sao trái tim cứ đập loạn?!

Phong thần nhiên như không có chuyện gì xảy ra, sờ trán Băng kiểm tra nhiệt độ. Người cô nóng bừng, nhưng không phải vì sốt. Anh cười thầm.

– Nghi ngơi đi. Tôi phải về rồi.

Nói rồi Phong khoác áo, bước ra phía cửa. Anh không hề mặc áo sơ mi, chỉ đơn giản là áo khoác đen trùm vào người một cách bất cần. Chiếc áo của anh vẫn còn vương mùi cháo, yên vị trong phòng Băng. Nhớ đến vị ngọt Phong lần đầu tiên được nếm của môi cô, anh lại cười tủm tỉm một mình.

Xuống đến dưới nhà, (một lần nữa) Phong lại khiến cho một vào cô hầu gái suýt ngã xiêu vì điều đứng. Vì cái gì thì chắc ai cũng biết rồi, khuôn ngực rần rần như ẩn như hiện, sáu múi lộ lộ, và cả làn da hoàn hảo kia nữa. Nguyệt nhưn mày thích thú, Ngọc thờ ơ như thể đã quá quen, Mỹ thì đỏ mặt, không nói lên lời. Xét cho cùng thì cô bé cũng chỉ mới 15 tuổi, hồn nhiên trong sáng như vậy, biết và quen nhiều trai đẹp, nhưng quả thật, đây là cơ thể hoàn hảo nhất cô bé từng nhìn.

Phong tiến tới cô hầu gái đã vụng về làm đổ cháo lúc trước, lạnh lùng cất tiếng:

– Dọn phòng. Giặt cái áo sơ mi.

Cô hầu gái gật lấy gật để. Mặt mũi cô đỏ bừng, mắt len lén nhìn vùng bụng sáu múi của Phong. Mấy cô hầu gái bên cạnh cũng lâm vào tình trạng tương tự, nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Phong không thèm đoái hoài, anh đi một mạch ra cổng biệt thự. Chân thì cứ bước đi, nhưng tâm hồn anh thì đã tẩu tán ở tận phương nào, khiến cho tiếng Ngọc í ới bên tai Phong cũng coi gió thoảng qua.

Ngọc quýnh quýnh chạy theo Phong, miệng liên tục bảo anh đi chậm lại. Chân thẳng em họ cô phải nói là siêu dài, một bước đi của nó có khi phải bằng hai bước chạy của cô, vậy nên luôn phải học tốc mới đuổi kịp. Mà Phong nhìn cũng lạ cơ, kiểu có chuyện gì vui thì phải, khỏe mỗi cứ nhếch lên thế kia, lại cả cái vẻ phớt phớt trong ánh mắt nữa. Ngọc thắc mắc lắm, nhưng thừ biết nếu hỏi thì còn lâu Phong mới trả lời. Cái thẳng, nói chuyện với hầu gái thì mất không khác gì hai cục băng Bắc Cực, quay đi một cái đã thành hồ nước mùa xuân trong trẻo ngay được. Nó nghĩ đến cái gì vậy chứ?!

Hiển nhiên là Ngọc chẳng thể nào hiểu được những phức tạp trong lòng Phong lúc này. Cô chỉ có thể tập trung vào chuyên môn là đuổi theo thẳng em họ, nhất là khi sáng nay cô đến đây bằng xe của nó, đi chậm nó bỏ cô lại như chơi.

Phong nhảy lên chiếc Cadillac mui trần, khởi động xe. Ngọc vội vàng mở cửa trèo lên, thở phào nhẹ nhõm vì bám kịp thẳng em trai. Cổng mở. Chiếc Cadillac lập tức phóng đi, mất hút vào bóng chiều nhạt nắng.

.....

Đêm. Biệt thự nhà họ Hoàng.

Lần đầu tiên trong đời Phong thử ngồi ngắm trăng. Anh muốn thử cái cảm giác của Băng, tận hưởng thứ ánh sáng mê hoặc chảy tràn trên da thịt. Cô ngồi ngắm trăng thì nhớ về quá khứ, về mẹ. Còn Phong ngồi ngắm trăng thì lại nhớ về cô.

Anh nhớ lại nụ hôn-5-giây lúc ở trong phòng Băng. Phong chẳng hề coi đó là một nụ hôn, chỉ đơn giản, đó là cách tốt nhất để bắt cô phải uống thuốc lúc đó. Ngày xưa, hồi gia đình Phong còn hạnh phúc, cứ mỗi lần Huyền ốm, Tuấn Nguyên sẽ dùng chính miệng mình cho bà uống thuốc. Phong lúc ấy còn bé, cứ nhìn thấy mấy cảnh mùi mẫn giữa bố mẹ là lại sồn hết da gà, quay đi. Chẳng hiểu thế quái nào mà anh lại nhớ đến cách này khi Băng nhất quyết không chịu nuốt có hai viên thuốc bé xíu. Có lẽ vì chiều này chưa bao giờ thất bại. Người đàn bà đã từng là mẹ Phong, luôn khởi ốm nhanh một cách bất thường.

Gạt hết cái viễn cảnh đậm ảm xưa kia ra khỏi đầu, Phong khẽ nhắm mắt, tâm trí dọi về những hình ảnh của Băng. Những ký ức về cô gái đó là thứ duy nhất đủ mãnh liệt để làm dịu những cái nhói đau trong trái tim anh khi nghĩ về quá khứ. Phong không cần biết lý do, anh chỉ chấp nhận điều ấy như một sự thật hiển nhiên.

Phong khẽ cười khi nhớ đến phản ứng của Băng lúc ấy. Đôi mắt sững sờ đến vô hồn và cả thân hình cứng đờ như tượng là quá đủ cho anh hiểu: đó là nụ hôn đầu của cô. Môi cô ngọt lịm như kẹo, đúng như Phong dự đoán. Lúc cắn môi Băng, quả thật anh có chút lưu luyến không rời. Môi cô mềm như cánh hồng nhưng tươi thắm, nở rộ trên làn da trắng ngần khiến đầu óc anh trong tích tắc đã không thể tự chủ. Thật may Phong đã kìm chế, nếu cứ tiếp tục dây dưa, anh sợ mình sẽ không thể kìm chế mà ngấu ngiến mút mát, làm cô đau.

Phong nhắm mắt lại, rơi vào bề suy tư. Anh không thể phủ nhận những thay đổi gần đây của bản thân mình. Ân cần hơn, với một mình Băng. Quan tâm hơn, với một mình Băng. Và... ham muốn hơn, với một mình Băng. Người đàn ông nào cũng có một con mãnh thú trong mình. Thường thì họ nuôi một con lọn rùng trong lòng. Chỉ cần bị chọc giận hay dụ dỗ một chút, nó sẽ bốc hỏa và vùng dậy, xông đến xâu xé con mồi. Phong thì khác. Anh nuôi một con báo đen.

Báo là loài vật khôn ngoan vô cùng. Nó biết lựa thời cơ để xuất hiện, và biết kiên nhẫn chờ đợi thời điểm thích hợp. Trước nay, nó chưa hề tìm được con mồi nào vừa ý, thay vào đó lại đi tìm những đồ ăn nhẹ, chính là những người bị anh giết. Phong chẳng hứng thú với mấy màn tra tấn man rợ, chúng chỉ giúp con báo trong anh có thêm một người nữa để vờn bắt.

Và rồi thì con báo ấy, nó gặp Băng. Gặp đôi mắt khói trong veo của cô, gặp đôi môi hồng, gặp làn da trắng nõn như sứ. Nó bắt đầu chạy điên cuồng, thúc giục Phong hãy để nó ra ngoài, xâu xé cô gái kia. Nó kêu gào hằng ngày trong sâu thẳm lòng Phong rằng: “Một Thiên Thần trong trắng và thuần khiết như thế, sẽ ngon lắm đấy”. Anh gạt phắt nó đi. Lần đầu tiên thấy bản thân có những suy nghĩ kì quặc như vậy, Phong có chút hoang mang.

Cố gắng để những hình ảnh của Băng thoát ra khỏi đầu, Phong chuyển suy nghĩ của mình sang hướng khác. Chừng như nhớ ra điều gì đó quan trọng, anh

bỗng giật mình, nhìn quanh quất như tìm kiếm thứ gì. Không thấy đâu cả. Anh nhủ mấy bức bối rồi liếc đồng hồ, đã quá muộn, không thể quay lại đó được. Mà quả thật, lúc ở biệt thự Dương Ngọc, Phong cũng chẳng hề thấy bóng dáng cái thứ-anh-đang-tìm từ đầu đến cuối.

Trầm ngâm một lúc, chùng như đoán ra lý do, Phong thở hắt ra rồi dựa người vào thành cửa sổ, mắt đảo tròn ngao ngán:

– Đồ mèo hám gái chết tiệt!

Xem ra Luci đã phải để các bạn chờ lâu nhĩ, thấy giục già kinh quá. _||

Nhưng mình đã nhắc từ chap trước rằng, đó rất có thể là chap cuối cùng mình có thể post trước khi tập trung vào học thi. Hình như các bạn không để ý thì phải. Quả thật mình rất cảm động trước sự quan tâm chân thành của các bạn, nhưng cũng rất là áp lực đây. @^@

Thôi, dù gì thì Luci cũng đã tận dụng hết những thời gian rảnh để viết. Nhưng vì thời gian rảnh cực kỳ ít ỏi ấy, nên phải rất lâu mình mới có thể post chap mới này. Lúc đầu cảm hứng của mình tụt dốc một cách thảm hại, không viết nổi dù chỉ một dòng. Luci thậm chí còn đi lục những love songs bắt hủ gì đó trên Youtube để nghe, hi vọng có thể khơi gợi được cảm hứng sáng tác trong mình -.- (xin thể đây là 100% sự thật, mình phải tìm hơn 10 cái playlists dài hơn 1 tiếng ấy). Nghe hết một lượt, và rồi thì mình tìm được bài Luôn bên anh của MIn, chà. Một liều thuốc kích thích cảm hứng tuyệt vời đây. Cái video mình gắn cùng chap đó đó, thật sự khuyên các bạn vừa nghe vừa đọc nhé.

Và về việc cắt mạng như Luci đã dự đoán ở phần Dear... thì đó là điều bất khả thi (thank God!) Bởi vì mẹ mình phải lên fb, bố phải đọc báo, em trai phải ngâm cứu tài liệu, nên Luci chỉ đơn giản là bị... thu toàn bộ thiết bị có thể kết nối mạng, thỉnh thoảng mới được lấy ra để check thông tin. Vậy nên, truyện nếu các bạn không muốn chờ lâu thì sẽ phải chịu tiền độ cực kỳ, cực kỳ rùa bò của nó đây, tùy các bạn chọn. Cho Luci biết ý kiến nha! ^^

Thôi, làm nhảm đủ rồi, Luci chỉ muốn nói với các bạn một chút thôi. Cuối tháng 4 và tháng 5 là khoảng thời gian gấp rút nhất, nên mình sẽ cố gắng đăng thêm một hai chap trong tháng 3 và đầu tháng 4 nha. Còn một tháng rưỡi kia nhất định Luci sẽ biệt tăm, đừng thắc mắc nếu không thấy chap mới đó nhé!

Sau cùng, hãy vote và comment cho truyện nha, chúng có ý nghĩa cực kỳ, cực kỳ, cực kỳ to lớn đối với mình.

Yêu thương,

Lucifer

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Những Ngày Trước Mùa Thu

Cat's lovestory part 2 ~

Mỗi chap Luci sẽ đính kèm một bài hát, cực kỳ hi vọng mọi người sẽ vừa nghe vừa đọc nhé. Nhé!!!!!! :)

--

Tôi nhớ nàng.

Nhớ đến phát điên.

Nhớ khuôn mặt kiều diễm của nàng, nhớ cái mũi hơi hếch lên đầy kiêu ngạo của nàng, nhớ khóe miệng cong cong thách thức, nhớ những bước di chuyển nhẹ nhàng kiều sa như một tiểu thư quý tộc. Và trên cả là nhớ đôi mắt màu lục đầy ma lực, khiến tim tôi không khỏi bồi hồi mỗi khi nghĩ tới.

Tôi nghĩ về nàng khoảng một trăm nghìn lần mỗi ngày, không, phải một tỷ lần mỗi ngày, thì cũng từng đẩy lần tim tôi xốn xang, băng khuâng. Thật khó khăn khổ cái thân Romeo tôi.

Mun là nàng mèo đầu tiên có thể khước từ trước vẻ đẹp ngời sáng của tôi, là nàng mèo đầu tiên cả gan xé tan thành bức thư tình đầy lãng mạn của tôi không chút thương tiếc. Vâng, là không-chút-thương-tiếc đây. Và kể từ giây phút đó, trong tâm hồn tôi, Mun đã trở thành một cô mèo hết sức đặc biệt. Lần đầu tiên được gặp một người cá tính mạnh mẽ như vậy, tôi đã bị nàng cuốn hút một cách mãnh liệt.

Có thể các bạn nghĩ tôi điên, hoàn toàn chính xác đây. Chính tôi còn nghĩ tôi điên nữa là. Tại sao là đi đổ trước một cô nàng kiêu ngạo đến phát sợ như thế, chảnh đến phát sợ như thế, không yêu tôi như thế, và cả... đẹp đến phát sợ như thế.

1 ngày có 24 giờ, 1 giờ có 60 phút, 1 phút có 60 giây, toàn bộ tôi dành trọn để nhớ về nàng. Lúc trở về từ cuộc tỏ tình thất bại, tôi đã tự nhủ rằng: “Trên đời này thiếu quái gì gái đẹp, sao phải quan tâm đến cô mèo kiêu ngạo đó? Không yêu Mun thì yêu cô khác, tôi đâu thiếu gái theo?!” Vậy đấy, tôi cũng cố gắng lắm rồi đấy chứ. Nhắc đi nhắc lại như vậy với bản thân, nhưng kì thực, vẫn không sao quên được.

Những lúc ấy, tôi lại ngồi thần thờ bên cậu chủ. Cậu ấy là người duy nhất có thể hiểu tâm trạng tôi lúc này. Bởi, nếu như tôi mê một Mun, thì cậu chủ lại ôm nỗi tương tư dành cho người chủ xinh đẹp của nàng – Thiên Thần. Cho dù cậu có thể không thừa nhận điều đó, hoặc là không nhận ra, nhưng mỗi khi cậu chợt mơ màng lúc ngồi ngắm trăng, tôi lại thấy in hằn trên đôi đồng tử màu cà phê ấy là tà váy trắng cùng suối tóc nâu quen thuộc. Và hiển nhiên là tôi hiểu, cậu đang nhớ về ai.

Cuộn tròn trong lòng cậu chủ, tôi lìm dìm mắt, tận hưởng bàn tay của cậu đang vuốt ve mình. Cũng chỉ những lúc như thế này, cậu mới dịu dàng đột xuất như vậy. Đôi mắt của cậu xa xăm, khuôn mặt đắm trong ánh trăng trở nên huyền hoặc lạ kỳ. Cậu và tôi cùng im lặng, như hai chàng Romeo đang an ủi lẫn nhau khi đều đang vướng phải một mối tình đắm say không lối thoát.

Có lẽ tôi đang làm quá lên, nhưng cứ nghĩ đến Mun là tôi lại thờ dài nảo nề. Tôi không thể nào chối bỏ tình cảm trong mình, thế nhưng, làm thế nào để nàng chú ý, làm thế nào để biết được mẩu đàn ông của nàng, làm thế nào để nàng yêu tôi?!

Phong đã ngủ. Cậu thiếp đi trong lúc vẫn dựa vào thành cửa sổ, gió đêm vẫn lượn vào phòng, hất tung cánh rèm lụa, phát phơ. Tôi nhìn cậu chủ, rồi quay ra nhìn trăng. Hình ảnh kiều diễm của Mun lại hiện lên. Tôi nhắm mắt lại, đắm mình trong dòng ký ức đẹp để mà cũng đau đớn về nàng. Tự chế giễu mình: Nàng đã cho tôi ăn phải bùa mê thuốc lú gì thế này?!

Tám trăng thêm một lúc, tôi càng trở nên bị ám ảnh hơn. Mở bừng mắt, tôi thờ dài bất lực. Nếu không được gặp nàng ngay bây giờ, có lẽ tôi sẽ chết mất. Nghĩ là làm, tôi nhảy xuống khỏi lòng cậu chủ, dùng miệng kéo tấm chăn mỏng lên đắp cho cậu rồi nhảy ra cửa sổ, thoát cái đã sang được cành cây. Tiếp tục treo lên, tôi nhảy phốc một cái lên mái biệt thự.

Vốn là một chàng mèo thông minh, tôi đã nhớ đường đến biệt thự nhà nàng chỉ sau một lần ghé thăm. Đi theo đường mái nhà thì gần hơn đường bộ nhiều, chỉ việc nhảy từ mái này sang mái khác, quá đơn giản. Tôi vừa đi vừa huyết sáo yêu đời, giống như một gã si tình đang tìm đường đến tình yêu đời mình. Mà có khi tôi chính là gã si tình thật, ha ha.

Nàng sẽ phản ứng thế nào nếu thấy tôi nhỉ? Ngạc nhiên, hẳn rồi. Nàng có tức giận không nhỉ? Hay không thèm quan tâm?? Dù là khả năng đó, làm ơn.

Mãi suy nghĩ, chẳng mấy chốc tôi đã đến nơi. Biệt thự nhà Dương Ngọc hiện lên sừng sững và nổi bật. Và Mun, nàng đang ngồi trên mái nhà!

Lúc đầu, tôi cứ nghĩ rằng mình nhìn nhầm. Nhưng dụi đi dụi lại mắt, thì không thể phủ nhận nàng vẫn đang ngồi ở đó, ung dung ngắm trăng. Trong rất nhiều tích tắc, tim tôi đã tan chảy, nhão nhoét như cây kem giữa mùa hè bồi dáng về của nàng. Mun dưới ánh sáng mặt trời đã muôn phần xinh đẹp và nổi bật với vẻ kiêu ngạo, ánh trăng lại càng làm nàng trở nên bí ẩn và huyền diệu.

Không biết đã ngắm nghía nàng được bao lâu, tôi bỗng nhớ ra mục đích chính của mình. Đầu thế tốn thời gian nhảy qua nhảy lại trên mái nhà chỉ để đứng đây, ngắm nhìn nàng?! Mặc dù dáng vẻ nàng lúc này cũng đã đủ để khối thằng mèo đi qua đều dừng lại để liếc trộm, nhưng nó không xứng với cái danh “playcat” của tôi.

Đưa chân lên vuốt lại chỗ lông trên đầu, tôi lùi về sau lấy đà, chuẩn bị nhảy sang mái căn biệt thự kia. Nhà Dương Ngọc nằm tách biệt khỏi những căn khác nên đây sẽ là một cú nhảy khá tốn sức. Hít một hơi sâu, tôi xông tới.

Đúng lúc thân mình chuẩn bị bay lên khỏi căn nhà thì một giọng nói vang lên, cắt ngang khoảng không gian tĩnh lặng trong đêm:

– Dừng lại đi.

Như có một phép thuật thần kỳ nào đó, tôi dừng phắt lại mọi hành động, ngay cả thở cũng dừng lại, một chân lơ lửng trong không khí. Mất một lúc để hoàn hồn, tôi mới (sung sướng) nhận ra rằng Mun vừa mới nói chuyện với mình. Nàng vừa mới nói chuyện với tôi!!!! Hoặc tất nhiên là nàng có thể đang trò chuyện cùng một thằng mèo khốn nạn nào đó ở dưới đường kia, nhưng không, khuôn mặt kiều diễm của Mun vẫn một mực hướng về Mặt Trăng huyền hoặc ở trên bầu trời.

Mun mở mắt và quay về phía tôi. Tim tôi lại tan chảy thêm một lần nữa. Đôi mắt nàng khác hẳn với lần đầu tôi gặp. Bao vì sao đang rực rỡ trên nền trời đêm, nhưng lúc ấy, chỉ có đôi mắt nàng là sáng rực hơn tất cả. Như hai viên đá quý có thần lực, hút toàn bộ linh hồn tôi vào trong đó.

Nàng cất tiếng. Tiếng nói của thiên thần.

– Anh sẽ chết nếu thử làm thế.

Tôi ngây ngô hỏi lại:

– Thử làm gì cơ?

– Nhảy sang bên này.

Tôi nghiêm túc lại ngay lập tức. Khó hiểu nhìn nàng.

– Trên mái nhà có một mạng lưới điện dày đặc hơn nghìn vôn, chỉ trừ đúng chỗ tôi đang ngồi, là chính giữa tấm lưới ấy. Nếu có trộm nhảy qua sẽ chết ngay lập tức, đừng nói là mèo.

Tôi giật nảy mình, vô thức lùi lại một bước để đề phòng. Nào nào, tôi không thể nào chết được trước khi làm Mun yêu tôi, làm tình với nàng và có thể là... sinh cả một đội bóng, đúng chứ? Không thể nào.

– Vậy phải làm sao để sang được đó?

Mun quay đi, nhắm mắt lại. Nàng im lặng một lúc lâu rồi mới chỉ dẫn cho tôi:

– Thấy cây ổi nhỏ ở cạnh anh chứ? Nhảy lên đó rồi đi theo những cành lá, trèo sang cây hoa bên này. Rồi từ đó thì lên mái biệt thự.

Tôi làm đúng theo chỉ dẫn của nàng, thầm mỉm cười. Tôi thật giống Romeo làm sao. Chàng trai đó lần đầu tiên tâm tình với Juliet cũng đã phải trèo cây thế này để được ở gần nàng hơn nhỉ? Tình yêu giữa họ thật đẹp, và tôi chắc chắn sẽ biến Mun trở thành nàng Juliet của mình. Dù cho đến cuối cùng vở kịch thì cả Romeo và Juliet đều chết, nhưng thôi nào, ai quan tâm cơ chứ?!

Nhanh chóng yên vị bên cạnh Mun, tim tôi bắt đầu điệu tango điên cuồng của nó, không thể kiểm soát và cũng không theo quy tắc nào. Mun sau khi chỉ dẫn cho tôi thì cũng không thèm quay sang lấy một lần, ngay cả khi tôi ngồi ngay bên cạnh. Nàng hầu như chỉ tập trung vào mấy ngôi sao trên trời, làm như chúng đẹp dễ hơn gấp một nghìn lần khuôn mặt bảnh trai của tôi.

– Mun... ừm... sao giờ này em vẫn còn thức?

Tôi cố gọi chuyện. Nàng ngay lập tức quay sang tôi, ném cho tôi cái nhìn đầy miệt thị, có chút khinh thường. Vì sao nhỉ?

– Mèo là động vật sống về đêm.

Tự dưng tôi muốn tát mình một cái. Ừ nhỉ, mèo là động vật sống về đêm cơ mà, thức đến giờ này là quá bình thường. Tôi ời là tôi, playcat ời là playcat, cái khiếu nói chuyện bẩm sinh vô cùng hút gái của mày đi đâu mất rồi?!

– Phải ha. Ừm... em thích ngắm trăng đến vậy à?

– Đó là sở thích của cô chủ và cũng là sở thích của tôi.

Thật lạnh lùng làm sao.

– Em có vẻ rất yêu quý cô chủ của mình?

Mun thay đổi thái độ ngay lập tức, chứng tỏ tôi đã hỏi đúng vấn đề.

– Rất nhiều. Tôi tìm thấy ở cô ấy một sự đồng cảm sâu sắc.

– Đồng cảm sao?

– Đồng cảm. Tôi cũng có những ký ức về gia đình trong quá khứ. Không tốt lắm.

Mun hơi cụp mắt xuống, hai viên đá quý như tôi đi, mở cánh cửa dẫn đến những điều sâu thẳm trong trí óc nàng.

– Em có thể trải lòng với tôi. Khả năng lắng nghe của tôi không tồi đâu.

Quả thật thì khả năng lắng nghe của tôi khá tồi, rất tồi là đằng khác. Tôi không có thói quen nghe ngóng tâm sự của người khác, nhưng chả hiểu sao tôi lại có cảm giác rằng, nếu đó là Mun thì tôi có thể ngồi nghe hàng giờ cũng được. Tình yêu thật nực cười, nhỉ?

Mun trừng mắt cảnh cáo tôi, nhưng kì thực, tôi có thể thấy nét cười trong mắt nàng. Có lẽ nàng đã biết tổng là tôi đang nói dối.

– Đừng cố tỏ ra mình là một chàng trai tuyệt vời. Tôi đã có thể để mặc anh chết vì dòng điện bao quanh chúng ta đấy.

Tôi tủm tỉm cười, nhướn mày nhìn nàng thách thức:

– Vậy sao em lại không làm thế?

Mun hơi nheo mắt, rồi cười khẩy đầy khinh bỉ khi phát hiện ra một tia hi vọng trong mắt tôi.

– Đừng tưởng bở. Tôi làm thế là vì cô chủ mà thôi.

Tôi có chút hy vọng, đúng thế. Rằng có thể nàng cũng có ấn tượng với tôi. Ví dụ như là một chàng mèo lẳng mạn chẳng hạn? Hoặc là do tôi quá đẹp trai nên nàng không muốn tôi chết gì đó. Vậy nên, tôi hơi thất vọng. Nhưng vì Thiên Thần, ý nàng là sao?!

– Anh là vật nuôi của cậu thiếu gia họ Hoàng đó, mà cậu ấy lại là người yêu của cô chủ. Nể tình thân thiết trong tương lai, tôi tha anh một lần.

Đây đã là lần thứ mấy nàng đọc suy nghĩ của tôi rồi ấy nhỉ? Cảm tưởng như tâm trí tôi như một quyển sách mở sẵn trước mặt nàng vậy. Một nửa, tôi thấy hơi tự ái. Nửa còn lại, tôi thấy biết ơn cậu chủ. Nói gì thì nói, nhờ tình yêu giữa cậu và Thiên Thần mà tôi đã không bị điện giật chết.

– Em đã bao giờ yêu chưa?

Xin thề là tôi chỉ hỏi bừa, không suy nghĩ gì hết. Có lẽ đó là một câu hỏi rất tệ, bằng chứng là khuôn mặt Mun tối sầm. Nàng buông câu nói một cách lạnh lùng:

– Tôi không có nhiều thiện cảm với mèo đực.

Ôi tuyệt thật.

– Có thể cho tôi biết vì sao không?

Mun nghiêng đầu một cách duyên dáng:

– Họ là những gã si tình khốn nạn. Bám dai đẳng như một con đĩa, rồi đến lúc chán thì vứt đi không thương tiếc. Tặng tôi hoa hồng, rồi đến thời kỳ động dục thì lang thang với ả mèo khác và không bao giờ trở về. Quá đủ.

Lòng tôi nhột nhột một cách không hề dễ chịu. Dù nàng có thể đang nói chung chung về lũ mèo đực, nhưng có cảm tưởng như tôi chính là thằng mèo khốn nạn đó vậy. Tôi cũng có những tính cách giống thế. Vứt bỏ phụ nữ không thương tiếc khi hết hứng, đi tìm những cô mèo khác chỉ sau một thời gian ngắn ngủi...

Tôi cố chống chế:

– Là đàn ông, không ai không hứng thú với phụ nữ đẹp.

Mun quay sang nhìn tôi hồi lâu, trong mắt nàng là một thứ ánh sáng lạ lùng mà tôi không hiểu rõ. Khuôn mặt nàng tĩnh lặng và đẹp đẽ như một hồ nước thu dưới ánh trăng. Tôi cứ thế ngây ra mà ngắm nàng, trong lòng chỉ có một nỗi mong ước mãnh liệt duy nhất, đó chính là được nhảy ùm vào hồ nước thu mát mẻ ấy mà vùng vẫy cho thỏa thích.

– Cũng đúng nhỉ. Nhưng quả thật, tôi thấy họ thật phiền phức.

Vẫn còn đang đắm chìm trong cơn say tình, tôi vô thức đáp lại:

– Vậy sao em không thử đáp lại họ một lần xem?

Mun im lặng. Nàng nghiêng đầu nhìn tôi, quyến rũ tôi bằng hai viên ngọc lục bảo trong mắt nàng. Lạy Chúa, tôi muốn cướp đi hai viên ngọc ấy. Để chúng mãi mãi chỉ là của tôi, của một mình tôi.

– Tôi không thể. Tôi là lesbian mà.

....

....

Quạ... quạ... quạ...

Tôi tỉnh táo ngay lập tức. Và cũng ngay lập tức cứng đờ người.

Thế quái nào mà tôi lại nghe thấy tiếng quạ ấy nhỉ? Mà nàng vừa mới nói cái gì thế? Đang mãi ngắm nàng, tôi không nghe rõ cho lắm. Nàng vừa mới nhắc đến “lesbian” đấy à?! Chắc không phải đâu nhỉ, tai tôi lờ mờ thật rồi. Tôi vừa nghe nhầm đúng không?! Có đúng thế không?!! Trời ơi, Chúa hãy nói là con vừa nghe nhầm đi!!!!

Tôi trân trối nhìn Mun với cái vẻ mặt chắc là rất tức cười. Cũng phải thôi, đây là lần đầu tiên tôi lâm vào cái trường hợp như thế này. Cô nàng tôi thích, lại là một lesbian?! Tôi không tin, và vĩnh viễn không muốn tin. Nhưng nàng vừa mới nói thế xong, bảo tôi phải làm như thế nào đây?!

Không biết chúng tôi im lặng được bao lâu. Tôi có thể thấy hình ảnh của chính bản thân mình trong mắt nàng. Sững sờ, bàng hoàng, sững sốt, bất cứ từ gì, và hiển nhiên là ngớ ngẩn vô cùng. Hoàn toàn không có một chút dấu vết gì trên khuôn mặt được coi là “đẹp trai” hay “lãng tử”, tất cả những gì tôi thấy trong hình phản chiếu của mình là một anh chàng quê mùa đi tỏ tình, và thất bại hoàn toàn khi cô ấy nói mình les. Ừ, hao hao vậy đấy.

Bỗng nhiên, Mun cười phá lên, cắt đứt khoảng không gian im lặng và có phần ngượng ngịu giữa hai chúng tôi.

– Tôi đùa đấy! Làm ơn bỏ cái bộ mặt đó đi, nó làm tôi không chịu nổi.

Tôi có cảm giác mình vừa được mang từ địa ngục lên thiên đường. Chính xác là cảm giác đó đấy. Nhưng rồi tôi lại thấy lo. Nàng có nghĩ là tôi kì thị les không nhỉ? Bởi vì quả thật, tôi khá là có thiện cảm với họ, chỉ là... Thôi nào, thử tưởng tượng một cô gái đẹp rực rỡ, mục tiêu của hàng ngàn chàng trai,

lại là lesbian đi?! Kiểu “gái đẹp đã hiếm, chúng nó lại còn đi yêu nhau”. Thiết thời cho lũ straight chúng tôi lắm.

Chợt nhận ra mình vẫn im lặng từ nãy đến giờ, tôi lấy lại phong thái lãng tử của mình rồi e hèm một tiếng, nói dối không biết ngượng mồm:

– Chỉ là tôi hơi ngạc nhiên thôi. Một cô gái đẹp như em, là lesbian thì phí lắm.

Mun quay đi. Nàng hơi nghiêng đầu, giọng trầm đi một chút.

– Không phải, nhưng có lẽ trong tương lai tôi sẽ như vậy. Đàn ông chẳng có ai tốt cả.

Tôi ngồi xích lại một chút, hướng mắt ra chỗ khác.

– Có một người trước mặt em này.

Mun phì cười. Mỗi khi nàng cười đều dễ thương và đáng yêu kinh khủng. Tiếng cười ngọt như kẹo, tan chảy một cách dễ dàng trong tai người khác.

– Anh có gì tốt?

Tôi gỡ đầu. Rồi gỡ tai. Lại chuyển sang gỡ mũi. Để xem nào, tôi có gì tốt nhỉ?!

– Ừm... tôi... rất đẹp trai?

Nàng nhún mồm. Môi hơi nhếch lên ra chiều cô nín cười.

– Tính cách cơ.

– Ừm... rất lãng mạn?

– Chỉ vậy thôi?

– Ừm... ừm... tôi có nhiều lắm, thật đấy, nhiều lắm ý, chỉ là đang lựa chọn những cái tốt nhất để nói thôi!

Mun cười phá lên khi nhìn thấy bộ dạng chắc chắn là rất ngu ngốc của tôi. Nàng giờ móng vuốt, chỉ thẳng vào tôi, khuôn mặt hơi héch lên kiểu ngao:

– Để anh nghĩ thì đến mai mắt. Nếu vậy thì để tôi kể thay nhé. Những tật XẤU của anh gồm có: lãng nhăng, vô duyên, vô tâm, coi tình cảm của người khác là trò đùa, bám dai như đĩa, đào hoa, không chung thủy...

Tôi nghe mà thấy lạnh hết cả sống lưng. Lạy Chúa, tôi xấu xí và tồi tệ đến vậy trong mắt nàng sao?! Gió đêm mát mẻ, nhưng mồ hôi tôi cứ túa ra thành từng giọt to tướng. Từng từ nàng thốt ra như lưỡi dao xọc thẳng vào tim tôi vậy. Đau đớn quá.

Nàng bỗng ngừng lại và nở một nụ cười dịu dàng.

– Nhưng xét đến việc anh luôn làm tôi cười thì ok, tôi sẽ cho anh cơ hội.

Một lần nữa, nàng mang tôi từ địa ngục bay lên thiên đường. Mắt tôi sáng rực lên háo hức, cái đầu hư hỏng đã nghĩ ra kế hoạch cho một loạt những cuộc hẹn hò cuồng nhiệt và lãng mạn. Tôi cười ngây ngô như một tên ngốc, gỡ gỡ đầu ngượng nghịu.

Bất chợt, tôi ngẩng lên, nhìn thẳng vào Mun với ánh mắt (tôi cho là) kiên định vô cùng.

– Tôi chắc chắn sẽ thay đổi cách nhìn của em về đàn ông.

Mun khẽ gật, nghiêng đầu nhìn tôi thích thú. Tôi đã bảo rằng nàng rất dễ thương khi làm thế chưa?

– Nhưng... em phải dừng làm vậy đi.

Nàng khó hiểu, nhún mồm nhìn tôi theo cái cách duyên dáng nhất mà việc nhún mồm có thể làm.

– Làm gì cơ?

– Quyến rũ tôi bằng đôi mắt đó, đôi môi đó, cái cách nghiêng đầu đó, và cả cái cách em cười nữa.

Mun có vẻ ngạc nhiên, và tôi không biết mình có nhìn nhầm không, nhưng hình như má nàng hơi đỏ.

– Tôi sẽ không phủ nhận mình là một playcat, nhưng chính vì điều đó mà em cũng phải biết... ừm... giảm mức độ quyến rũ của mình xuống một chút. Em khiến mọi hành động của mình đều trở nên cuốn hút chết người thế thì tôi phải làm gì đây? Sức kìm chế của tôi cũng có hạn mà...

Mun căng mắt hết cỡ, và tôi chắc chắn là má nàng hơi đỏ. Nàng nhìn tôi như một tên người ngoài hành tinh với một biểu cảm hết sức sùng sốt trên khuôn mặt, mãi một lúc lâu mới cất tiếng:

– Ừm... được thôi.

Mun cúi đầu xuống và quay đi chỗ khác. Mắt nàng vẫn còn hơi chom chớp ngạc nhiên. Tôi phản nản:

– Tôi đã bảo em phải dừng ngay tiệc quyền rũ tôi bằng đôi mắt đó mà.

Bất thần, Mun ngẩng lên, nhìn tôi thách thức. Mắt nàng sáng rực, đôi ngọc lục bảo càng thêm muôn phần long lanh.

– Anh là cái gì mà ra lệnh cho tôi kia chứ?!

Tôi đảo mắt ngao ngán, lăm bầm “Là do em cả đấy” rồi rướn người tới, đặt môi mình lên môi nàng.

Trên đầu đôi tình nhân mèo, trăng vẫn soi tỏ, in bóng một nụ hôn ngọt ngào.

— —

Vote đi vote đi vote đi!!!!, cho Luci có động lực viết tiếp nha. Chúng có ý nghĩa cực kỳ to lớn với mình đó!!! :)

CHAP 26: NHỮNG NGÀY TRƯỚC MÙA THU

Trước khi đọc truyện, các bạn hãy bật bài hát phía trên đã nhé. Nhớ phải nghe đây!!!! Luci biết nó chẳng liên quan đến cốt truyện nhưng cứ nghe đi, vì nó hay. :)

Phải thú nhận rằng khi nghe bài này mình đã khóc. Khóc thật ấy, nhiều là đằng khác. Vậy nên, hãy nghe đi, nhaaaaa. T^T

Tưởng nhớ Paul Walker, người diễn viên tài năng đã không may qua đời trong một tai nạn ô tô cách đây không lâu. Ngành làm phim, và cả thế giới là một thiếu sót nếu không có sự tồn tại của anh. Đôi mắt của anh sẽ luôn soi rọi tâm hồn em như mảnh trời thu, và nụ cười của anh sẽ luôn tiếp lửa cho cảm hứng trong em bùng cháy.

Fan của anh, mãi mãi.

— —

Vài ngày sau.

Biệt thự Dương Ngọc. Phòng 111.

Băng ngồi trên giường với cái chăn kéo hững hờ lên gần bụng, che đi đôi chân thon thả. Đầu cô dựa vào thành giường, đôi mắt màu khói mơ màng, xoáy ánh nhìn vào vô định. Mun nằm ngoan ngoãn trong lòng cô chủ, tận hưởng làn da mịn màng như sữa của Băng vuốt ve cơ thể. Cái đuôi dài ve vẩy một cách kiêu kỳ, nàng chăm chú nhìn gương mặt tựa thiên thần trước mắt, hơi ghen tị.

Băng vừa mới ăn xong bữa tối. Nhìn đĩa cơm phải còn đến hơn nửa, Zoe khẽ nhú mày, nhưng không nói gì. Với cái tình trạng kia, cô hiểu một chữ cũng đừng hòng lọt vào tai Băng. Cô lẳng lặng cầm khay thức ăn ra ngoài đưa xuống cho giúp việc, chỉnh trang lại quần áo cho chỉnh tề rồi tiến đến phòng làm việc của Mạnh Vũ.

– Con bé lại gần như không ăn gì?

– Vâng, thưa ông chủ. Cô ấy lại ngồi trầm tư như mấy ngày vừa qua.

Mạnh Vũ khẽ thở dài một hơi, đưa tay xoa xoa mi tâm. Con gái ông kể từ cái hôm khỏi ốm thì thỉnh thoảng lại ngồi thần thờ như thế, đầu óc không biết chu du phương nào. Băng vẫn có thể tiếp nhận được những thông tin người khác nói với mình kể cả khi đang suy nghĩ mông lung gì đó. Còn dạo này, cô bỏ ngoài tai mọi thứ.

Phong đã làm xuất sắc nhiệm vụ của mình khi đã làm Băng khỏi ốm chỉ sau một ngày. Nhưng anh để lại một vấn đề còn nghiêm trọng hơn nhiều. Đã không ít lần Zoe bắt gặp Băng ngồi lặng câm bên cửa sổ, má ửng đỏ, người nóng bừng như sốt. Cô ngồi như thế hàng giờ, thỉnh thoảng lại lắc mạnh đầu như cố quên đi điều gì. Thậm chí có những lần tình trạng đó kéo dài đến nỗi Zoe cuống cuống gọi bác sĩ, nhưng Mạnh Vũ gạt phắt. Ông có thể đoán được, con gái ông thành ra như thế là vì ai. Và lí do đó làm ông không mấy dễ chịu.

Hôm ấy, khi về đến biệt thự, theo thông lệ thì toàn bộ người làm phải ra đón ông chủ. Với quan sát nhạy bén và tinh tế, Mạnh Vũ đã nhận thấy điều bất thường ngay từ lúc bước vào. Đám giúp việc, đặc biệt là những cô gái trẻ tuổi, dường như vừa trải qua một trận tranh giành gì đó. Quần áo cô nào cô nấy xộc xệch dù đã cố vuốt cho thẳng, đầu tóc rối tung. Họ đều ném ánh mắt căm hờn xen lẫn tiếc nuối về phía một cô hầu duy nhất. Cô gái này đang nắm trong tay một chiếc sơ mi đen tuyền, miệng cười mẫn nguyện, giữ chặt cái áo như thể đó là vật báu.

Nhanh chóng, chiếc sơ mi đã bị thuộc hạ của Mạnh Vũ lấy đi. Ông nhìn qua đã có thể khẳng định rằng đây không phải áo của mình, lại là một nhãn hiệu cao cấp không thể nào mua được với thân phận người hầu. Gặng hỏi, nhưng cô gái kia dường như đã bị ma bắt mất hồn vía, nói năng lắp bắp từ được từ không. Tất cả những mẫu thông tin Mạnh Vũ nghe được lờ mờ là Duy Phong đã chăm sóc Băng đến gần tối, ở trong phòng riêng của Băng mấy tiếng đồng hồ, rồi khi về lại không mặc sơ mi, mỗi áo khoác hững hờ. Quần áo anh lúc ra khỏi phòng hơi xộc xệch, cái áo lại được giúp việc dọn phòng tìm

thấy ở gần giường, mang đi giặt, nên kết cục mới thành miếng mồi béo bở cho mấy cô hầu trẻ mê trai là như vậy.

Hiển nhiên, ai nghe những thông tin rời rạc như vậy thì không khỏi có những liên tưởng không-tốt-đẹp-cho-lắm. Mạnh Vũ không phải ngoại lệ, đặc biệt là khi những liên tưởng ấy lại liên quan đến Băng – một thiên thần thuần khiết không chút vấy bẩn, một trong ba cô con gái báu vật của ông.

Mạnh Vũ im lặng, đôi mắt toả đầy sát khí càng làm cô hầu kia thêm khiếp sợ. Ông lập tức lên phòng làm việc, cho gọi Huyền Mỹ, Minh Nguyệt cùng Zoe lên hỏi cho ra lẽ. Trong khoảnh khắc, ông đã ước rằng phòng của Băng có lắp camera.

Nguyệt với Mỹ hơi ngạc nhiên khi bị mời đến, dù lí do đã quá rõ ràng. Thuyết phục không được, hai người bèn cho gọi cô hầu đã làm đồ cháo lên người Phong. Nguyệt đã phải dùng hết sức trấn an để cô gái ấy có thể nói năng trôi chảy trước người bố quyền-lực-và-đang-cực-kì-giận-dữ của cô. Giải thích mãi, con giận trong Mạnh Vũ mới nguôi.

Thế nhưng, sự việc này lại đẩy lên trong Chủ tịch tập đoàn Dương Ngọc một mối lo lắng mơ hồ. Băng thuộc loại kiềm chế cảm xúc cực tốt, không ai hiểu cô nghĩ gì, và không ai có thể nắm bắt được thứ cảm xúc đang diễn ra trong tâm hồn ấy. Vì vậy nên Mạnh Vũ khó có thể biết chính xác chuyện tình cảm giữa con gái mình và chàng trai Duy Phong kia đã tiến triển đến đâu. Zoe khẳng định rằng hai người thậm chí còn chưa có hôn hít, sao có thể đã tiến triển đến mức làm “chuyện đó”? Dù là vậy, nhưng chính bản thân Zoe cũng mờ mịt không biết chính xác những gì xảy ra trong phòng Băng, thì sao ông có thể yên tâm?!

Mạnh Vũ ngả người ra sau, mắt nhắm lại một hồi. Ông muốn con gái mình biết yêu và được yêu, biết được sự kì diệu của thứ tình cảm mãnh liệt ấy, nhưng nếu đối tượng của Băng là Duy Phong, thì ông không chắc chắn lắm về việc ủng hộ hai người.

Phong đẹp trai, tài năng, giàu có, thông minh, điềm đạm, và có vẻ như dành rất nhiều tình cảm cho Băng. Nhưng anh là người thuộc thể giới ngầm, thể giới mà Mạnh Vũ muốn con gái mình tránh càng ít càng tốt. Trừ trường hợp, thể giới đó có thể bảo vệ cô.

Tối.

Băng ngồi trầm tư trên giường, tay vuốt ve Mun trong lòng. Thế nhưng, đôi mắt vô hồn cùng thần sắc lạnh cam đã tố cáo rằng tâm trí cô đã bay đi nơi khác. Từng làn gió se lạnh tràn vào phòng, khiến nàng mèo chợt tự hỏi: “Chẳng lẽ gió lại có thể có quyền lực đến vậy, mang đi cả tâm trí con người?!” Mun có chút khó chịu, khi mà nãy giờ Băng hoàn toàn không quan tâm đến nàng.

Dụi dụi cái đầu mịn mượt vào bàn tay cô chủ, Mun cố gắng thu hút sự chú ý về mình. Băng ném cho nàng cái liếc hững hờ, rồi lại quay đi, tiếp tục trầm tư. Thất bại. Mun nheo mắt phụng phịu rồi cũng ngoan ngoãn nằm yên. Kệ, miễn là cô chủ vẫn vuốt ve nàng.

Băng khẽ thở dài. Nhớ lại nụ hôn “hồ” chiều hôm đó, cô lại cảm thấy hai má mình râm ran. Dù đã tự nhắc nhở bản thân rằng Phong chẳng có ý gì khi làm thế, do cô bướng bỉnh không chịu uống thuốc, nên anh mới buộc phải dùng biện pháp mạnh. Đã mấy ngày nay cô nỗ lực trong vô vọng, nhằm xóa đi những hình ảnh choán kín. Càng muốn quên bao nhiêu thì càng nhớ bấy nhiêu, người ta nói không sai.

Băng nhớ đến cái cảm giác lạnh lạnh, man mát khi môi Phong chạm môi mình, khi dòng nước tinh khiết chảy trong miệng cô. Mùi hương đầy nam tính của anh dường như vẫn còn vương lại đâu đây, gọi Băng nhớ lại khoảnh khắc bàn tay anh đỡ lấy gáy cô và kéo sát vào mình. Thuốc đắng, nhưng môi anh ngọt.

Băng đồ vật người ra giường, tay vuốt lên trán. Cô cảm thấy người mình đang nóng bừng vì xấu hổ. Tuyệt thật, cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình lại có thể yếu đuối đến thế. Lại đi tơ tưởng về một chàng trai cơ đấy!

Nhẹ nhàng bế Mun đang say giấc trong tay, Băng lại gần cửa sổ và ngồi xuống. Đôi mắt cô đan vào ánh chiều tà mênh mang, hương hoa sữa nồng nàn từ một con phố lãng mạn nào đó luồn vào mũi cô, phả lên đến tận óc. Hương thơm ấy làm trí óc cô thông suốt hơn. Nếu đã không thể quên, thì cứ việc tận hưởng. Băng nhắm mắt lại, để mặc bản thân mình chìm đắm trong kỷ ức. Gió luồn vào tóc cô, thổi tung những suy nghĩ rối rắm.

Zoe đứng ở góc phòng, khe khẽ lách đầu nhìn cô chủ. Miệng cô lẩm bẩm: “Lại nữa rồi.” Điện thoại trong túi rung, Zoe lấy ra xem tin nhắn, cô hơi nhàu mày. Quyết định không làm phiền Băng, cô nhẹ nhàng ra khỏi phòng, thẳng tiến tới phòng làm việc của Mạnh Vũ.

Khi đến nơi, Zoe hơi ngạc nhiên khi thấy Nguyệt, Mỹ và cả vệ sĩ của họ – hai chị em sinh đôi Kara và Kyra – cũng ở đó. Mạnh Vũ vẫn chiếm chế trên chiếc ghế bành như thường lệ, ông ra hiệu cho Zoe ngồi xuống chiếc sofa trước mặt, cạnh Nguyệt. Cô nhanh chóng làm theo, lòng vẫn không ngừng thắc mắc. Mạnh Vũ bắt đầu:

– Nguyệt, con hẳn phải biết rằng, chỉ còn đúng 1 tuần nữa là Lễ Hội mùa thu.

– Vâng, thưa cha.

Nguyệt đưa ánh mắt khó hiểu nhìn Chủ tịch tập đoàn Dương Ngọc. Ông sao lại hỏi về vấn đề này?

– Và ta dám chắc rằng, không ai trong hai con sẽ chịu ngồi yên ở nhà khi mà Băng nó đi hẹn hò ngoài kia, chuyện ngàn năm có một.

Nguyệt giật nảy. Cô cười giả lả, đồng thời liếc sang Mỹ, ánh mắt hàm ý: “Tiêu rồi.” Mỹ nhìn lại cô, cười méo xệch. Đúng là nhố với Nguyệt đang lên kế hoạch bám đuôi Băng với Phong trong Lễ hội. Và hay chưa, cha đã phát hiện ra rồi.

– Vậy nên, theo dõi con bé hộ ta.

Nguyệt tròn tròn mắt nhìn người đàn ông trước mặt mình. Gì thế này, cha cô không những không cảm can, mà còn ủng hộ sao?!

– Sao... sao lại...

– Không cần phải ngạc nhiên như thế. Ta muốn bảo vệ con bé mà thôi. Nếu nhan sắc của Băng lộ ra ngoài, không cần cái địa vị kia thì con hân cũng biết chuyện gì sẽ xảy ra rồi chứ?

Nguyệt gật đầu một cách máy móc. Băng mà ra ngoài, chiến tranh nổ ra là cái chắc. Mười thằng đàn ông nhìn thấy Băng thì một nửa về nhà sẽ mất ngủ cả đêm, nửa còn lại đập đến gần sáng. Hoặc là phát điên, tìm mọi cách gặp lại. Đó là điều ai cũng có thể đảm bảo, một khi người đó đã nhìn thấy gương mặt mộc của Băng.

– Vậy nên, hãy đảm bảo là với dung nhan đó, con bé đến Lễ Hội sẽ không gặp phải rắc rối gì. Zoe, Kyra và Kara sẽ đi theo hai con. Chỉ có vậy thôi, ta sẽ không điều thêm nhiều người đề phòng Băng hoặc Phong sẽ phát hiện ra.

Nguyệt với Mỹ hơi ngỡ ngàng, nhưng hiển nhiên là vui vẻ đồng ý. Gì chứ thế nào cũng được, miễn là được chứng kiến những màn lãng mạn giữa cặp đôi kia!

Mạnh Vũ khẽ mỉm cười.

– Ta tin ở các con. Và nhớ không được để hai đứa trẻ đó vượt quá giới hạn!

Căn cứ BLACK. Đêm.

– B... boss. Anh có thể nhắc lại được không? Công việc hôm đó em chắc chắn sẽ giải quyết hộ anh tốt nhất có thể, nhưng... HẸN HÒ?! Em không nghe nhầm đấy chứ?

Phong thờ ơ bấm điện thoại, không nhìn lên lấy một lần.

– Phải. Cậu không cần giải quyết tất cả, chỉ là những rắc rối đột xuất khi tôi không có mặt mà thôi.

– Vâng vâng! Nhưng... thật sự? Anh hẹn hò sao? Cô gái nào có điểm phúc đến vậy?

Phong trừng mắt cảnh cáo. Topaz biết ý bèn ngoan ngoãn ngậm mồm lại, dù trong lòng thắc mắc không thôi. Cậu nhìn Boss chăm chăm, vẻ như vẫn không-thể-tin-nổi. Phong phớt lờ, anh còn đang bận tìm kiếm thông tin trên mạng về những thứ con gái thích. Nhưng nó quá nhiều. Càng đọc, Phong càng thấy Băng không phải kiểu con gái có hứng thú với mấy thứ này. Vứt điện thoại sang một bên, anh nhìn thẳng vào mắt Topaz, hỏi:

– Con gái thích gì?

Topaz đứng hình. Cậu nhìn như thôi miên vào đôi mắt hoàn-toàn-nghiêm-túc của Phong, không biết mình nên ngạc nhiên hay vui mừng. Mỗi một lúc, tiếng nói của cậu mới tìm được đường trở về:

– Em nghĩ là... hoa?

Phong nhướn mày.

– Hoa?

– Vâng, hoa ly, hoa bách hợp, hoa mẫu đơn, violet,.. À, hoa hồng nữa.

Phong nhíu mày suy nghĩ, bộ dạng vô cùng tập trung. Anh nhớ đến những bông hồng trắng trong phòng ngủ của Băng.

– Hoa hồng trắng được không?

Mắt Topaz lóe lên một tia tinh quái. Cậu có thể lợi dụng cuộc nói chuyện này để moi thông tin về cô gái đó.

– Tùy vào cô gái anh tặng, Boss. Cô ấy thế nào? Nóng bỏng, quyến rũ? Tinh nghịch, đáng yêu?

Ánh mắt của Phong trong chốc lát trở nên dịu dàng, trên môi thậm chí còn phảng phất nụ cười. Anh dường như đang chìm vào thế giới của riêng mình khi nghĩ về cô gái bí ẩn đó.

– Trong sáng, thuần khiết. Một Thiên Thần không chút vấy bẩn.

Quan sát biểu hiện của Phong, Topaz không khỏi cảm thấy ngỡ ngàng. Cái gì thế này?! Đây là lần đầu tiên cậu thấy Phong trở nên dịu dàng như vậy, mà lại vì một người con gái. Lợi hại, quá lợi hại. Cậu muốn gặp cô gái đó!

– Thế thì hoa hồng trắng được đây ạ. So với hoa hồng đỏ thì hồng trắng nhìn thanh lịch và nhẹ nhàng hơn nhiều.

Coi như đã giải quyết được vấn đề, Phong đứng dậy, lấy áo khoác vắt lên một bên vai rồi ra ngoài. Khi cánh cửa đã hoàn toàn khép lại, bỗng nhảy ra từ góc tường một bóng đen làm Topaz suýt nữa định rút dao. Nhận ra đó là Sapphire – chị gái ruột của cậu, đồng thời cũng là một thuộc hạ thân cận và trung thành của Phong, Topaz nhủ mày.

– Chị lên lút làm gì vậy?

Sapphire là một cô gái xinh đẹp. Cô chớp chớp đôi mắt dài sắc sảo, nghi hoặc nhìn Topaz:

– Em vừa nói chuyện với Boss phải không? Chị có nghe thấy chữ “hẹn hò” à?

Topaz quyết định nói hết sự thật.

– Vâng. Chị biết Lễ Hội mùa thu tuần sau chứ? Hình như Boss sẽ dẫn một cô gái nào đó đi cùng anh ấy đấy.

Tức thì, Ruby nhảy xổ vào. 3 người này chính là bộ ba sát thủ đáng tự hào nhất của BLACK, ngoại trừ Phong ra. Họ đã phục vụ cho Boss được hơn 10 năm, cực kỳ trung thành với chủ nhân, và cực kỳ giỏi.

Sapphire cùng Ruby mắt tròn tròn như nhìn thấy con voi biết bay, đồng thanh:

– BOSS?! HẸN HÒ Á?

Topaz nhăn mặt, lấy tay bịt tai lại.

– Em biết rằng đó là một việc rất bàng hoàng, nhưng sự thật đấy. Hai chị đâu cần phải phản ứng thái quá như thế chứ?

– Cực kỳ cần là đằng khác ấy, Sapphire nhỉ?

– Phải phải. Boss? Hẹn hò? Hoang đường ngoài sức tưởng tượng.

Topaz đảo mắt ngao ngán.

– Vậy thì trí tưởng tượng của chị kém quá rồi. Boss đẹp trai ngồi ngồi, tư chất có thừa, lại giàu có. Có cô gái nào không thích?

Sapphire bĩu môi khinh bỉ.

– Em làm như mắt chị đui ấy. Điều ấy ai chả biết, hơn nữa sát thủ nữ ở đây điều tương tự Boss kia kia. Cũng may là Boss không thuê nhiều phụ nữ, chứ không bọn nó đã lập ra hẳn một fan club rồi. Nhưng cái chính là em thấy trước nay Boss đã từng hẹn hò, thậm chí là lướt mắt qua cô gái nào chưa?

Topaz nghĩ ngợi, cậu gật gù đồng ý. Mắt Ruby sáng rực, cô chớp lấy hai vai Topaz, giọng nói đầy hào hứng vang lên:

– Topaz, công việc của BLACK ngày hôm đó hãy để chị và Sapphire lo, còn em, hãy đi theo dõi Boss đi!

Topaz ngay lập tức tái mặt, vô thức lùi một bước.

– Em chưa muốn chết!

Ruby tắc lưỡi.

– Có ai muốn đâu. Chị chỉ cần em đi theo, quay lại toàn bộ hành động của họ, ngay cả hôn cũng phải quay, rồi mang về đây cho chị. Em là người thân cận với Boss nhất, ngay cả khi anh ấy có phát hiện ra thì mạng em cũng chưa mất được đâu mà lo.

Topaz cười méo xệch. Hai cô gái trước mặt thấy thế thì không ngừng năn nỉ, động viên, rồi chuyển sang đe dọa. Ruby đập tay cái rầm xuống bàn:

– Em không đi, chị sẽ bảo Sapphire đưa bằng chứng bắt cả hai tay của em cho cô bạn gái hiện tại. Thế nào?

– Đừng! Em còn chưa “ném thừ” cô ta cơ mà. Được được, em đi!

Ruby cười mãn nguyện. Nụ cười ngạo nghễ của kẻ chiến thắng.

– Tốt. Em sẽ phải dẫn theo vài tên đấy, cứ coi như đi làm nhiệm vụ ở gần đó đi, Boss hỏi thì có đường mà chối. Xong!

Sapphire im lặng từ nãy đến giờ. Cô không để ý tới những gì Ruby nói mà chống cằm, suy nghĩ gì đó mông lung lắm.

4 ngày trước Lễ Hội.

– Ngọc!!!!!!! Bà bảo sẽ thiết kế riêng một bộ váy cho Băng, sao giờ vẫn chưa thấy? Bọn tôi đưa số đo đầy đủ rồi cơ mà?!

Ngọc vội vã đưa điện thoại ra xa tai, cảm thấy rõ mồn một sự giận dữ của Nguyệt qua giọng nói. Cô trấn an bạn:

– Yên chí, tối nay tôi gửi. Đảm bảo sẽ làm bà lác mắt cho coi. Mà em gái bà đẹp thật nhì, số đo cơ thể còn chuẩn hơn cả tôi.

Ngọc cố tình nói với giọng điệu hờn dỗi để đánh trống lảng. Ngay lập tức, âm sắc của Nguyệt đã nhẹ nhàng hơn:

– Chuyện, em gái tôi mà ỉ. Chính vì thế mà tôi hơi lo đây, con bé ra ngoài sẽ như thế nào? Bà có nghĩ rằng Băng cần trang điểm không?

– Bà làm sao đây?! Em gái bà chỉ cần mặt mộc thôi cũng đã đủ mê muội đàn ông rồi, bà còn trang điểm để lù chúng nó “chết ngay từ cái nhìn đầu tiên” luôn à?!

– Ý tôi đâu phải thế, trang điểm để che bớt đi dung nhan nó ấy chứ! Ngay cả mặt mộc, tôi sợ Băng vẫn có thể kéo về một đồng người hâm mộ ý chứ. Phiền phức lắm!

– Điều đấy tôi công nhận 1000%, nhưng đây là hẹn hò cơ mà. Bà muốn làm con bé xấu đi?

– Cũng phải. Trời ạ... xinh đẹp quá cũng có cái hại của nó đấy. Vậy thì thôi, tôi không trang điểm, nhưng có lẽ là Phong sẽ phải chịu đựng cái mũ lưỡi trai che đi khuôn mặt Băng cả buổi đấy. Đành vậy thôi chứ tôi cũng chẳng biết phải làm thế nào.

– Ủ... Mà kế hoạch thế nào rồi? Đừng quên tôi đấy!

Ngay cả qua điện thoại, Ngọc vẫn có thể tưởng tượng được ánh mắt ngời sáng và nụ cười hào hứng của Nguyệt.

– Cứ yên tâm, đầy đủ cả rồi! Ống nhòm, máy quay phim, máy chụp ảnh... Tôi muốn làm cái này thành phim luôn!

– Bà có sự ủng hộ của tôi. Chào nhé, tôi cần hoàn thành bộ quần áo cho Phong đã.

– Ok bye. Love ya!

– Love ya.

3 ngày trước Lễ Hội.

– Mày điên à?! Chưa chuẩn bị gì?!

Ngọc hét lên, cô đi đi lại lại trong phòng Phong với vẻ giận dữ, tay ôm lấy đầu.

– Đây là hẹn hò, hẹn hò đấy! Cuộc hẹn hò đầu tiên của mày với Băng! Sao có thể... chưa-chuẩn-bị-gì?! HẢ?!

Phong thần nhiên ngồi xem xét những tài liệu và hợp đồng của BLACK, trả lời lại:

– Tôi định sẽ tặng cô ấy hoa hồng trắng. Chị có ý gì hay hơn à?

Ngọc nguôi giận khi nghe đến “hoa hồng trắng”.

– Có vẻ hợp với Băng đấy. Quần áo thì sao?

– Tôi không biết.

Đúng như dự đoán của Phong, Ngọc hào hứng lôi ra một bộ quần áo rồi giơ trước mặt cậu:

– May may mấn đấy, nhìn nè, chị thiết kế riêng đó. Mày chắc chắn phải mặc bộ này đi hẹn hò, nghe không?

Phong rời mắt khỏi đồng giấy tờ, nhìn lên. Phải công nhận Ngọc đúng là nhà thiết kế nổi tiếng, bộ quần áo đơn giản nhưng vẫn tinh tế, lịch sự và nhất là hợp với phong thái lạnh lùng bất cần của Phong. Anh gật gù:

– Cũng được.

Ngọc bĩu môi, vờ phụng phịu:

– “Được” thôi sao?

Phong cười nhẹ nhìn về trẻ con của bà chị họ.

– Khá đẹp, được chưa?

Ngọc phì cười, vui vẻ treo bộ quần áo và một nơi riêng biệt trong tủ đồ của Phong, không quên nhắc nhở:

– Đừng quên là cô bé ấy rất xinh đẹp, đến Lễ hội mùa xuân phải cẩn thận đấy. Để lạc Băng ở đâu là một đồng đàn ông sẽ tán tỉnh rồi dắt đi cho mà xem. Gia đình bên ấy sẽ băm vằm mùa xuân ra cho xem.

Ngọc dĩ nhiên chỉ muốn đùa một chút, không hề ý rằng mắt Phong đã tối sầm. Anh tưởng tượng cảnh một thằng đàn ông khác cầm tay Băng kéo đi, bắt giắc siết chặt nắm đấm.

– Sẽ không có chuyện như thế xảy ra. Không bao giờ.

Bầu không khí trong phòng bỗng trở nên đáng sợ. Ngọc hốt hoảng, không ngờ thằng em lại phản ứng dữ dội đến thế. Cô cười giả là mong cải thiện tình hình:

– Thôi, chị đùa mà. Mà đừng quên là mùa xuân cũng thuộc dạng hút gái đấy, đừng để Băng phải khó chịu. Nếu cần, cứ để chúng nó nhìn khuôn mặt của Băng, chị đảm bảo chúng nó sẽ phải quý xuống mà xin lỗi. Ha ha!

Phong gật gù, quay lại với đồng tài liệu.

– Chị không phải lo. Trong mắt tôi, chỉ có cô ấy.

Ngọc nhướn mày, môi nhếch lên trêu chọc.

– Cui kìa, cô bé ấy còn chưa nhận lời làm bạn gái mùa xuân đâu. Mà chị nói trước, rất có thể Nguyệt sẽ để Băng đội mũ lưỡi trai nguyên buổi đấy, liệu mà làm quen nhé.

– Không sao, miễn là cô ấy đi.

Ngọc hài lòng, tủm tỉm cười. Cô nhắc Sun lên tay, vuốt ve bộ lông mềm mượt của nó.

– Chàng mèo này thì cứ để chị trông. Cứ yên tâm mà đi, và nhớ là con gái thích sự lãng mạn, rõ chưa?

Phong không trả lời. Mắt cậu dán chặt vào mấy con chữ khô khan, nhưng tâm trí thì treo ngược cành cây. Lãng mạn là cái gì nhỉ?

2 ngày trước Lễ hội.

– Lay Chúa, nhìn bộ váy này đi Mỹ. Chị nói rồi, nhờ thiết kế quần áo thì Ngọc là số một đấy.

Mỹ cười tươi tắn, tay không chịu nổi mà vuốt ve bộ váy trước mặt. Đôi mắt cô bé long lanh khi được chiêm ngưỡng một tuyệt tác nghệ thuật.

– Em chưa bao giờ nghi ngờ tài năng của chị ấy cả. Thật tuyệt vời. Như thế nó được tạo ra là để dành cho chị Băng vậy.

Nguyệt phì cười.

– Em gái ngốc, thì chính là thế mà. Khi chị còn đang đau đầu về khoản phục trang thì chính Ngọc đã tự nguyện thiết kế riêng cho Băng một bộ. Đúng như chị dự đoán, đẹp tuyệt vời. Nhưng nếu Băng mặc bộ này thì cũng đáng lo đấy.

– Vâng, chị ấy sẽ không khác gì một Thiên Thần dạo chơi dưới hạ thế. Miếng mồi hấp dẫn cho lũ mùa xuân rêu rậm thường.

– Haizzz... Thôi được rồi, tối nay chúng ta sẽ sang phòng Băng, dụ dỗ con bé thử bằng được. Ngọc thật chu đáo, chuẩn bị cả giày và phụ kiện. Thậm chí là cả một lọ nước hoa kèm theo đấy, em tin nổi không?!

– Chị ấy muốn buổi hẹn này thật hoàn hảo thôi mà. Chị em mình cũng vậy thôi. Chà, cứ nhìn anh Phong với chị Băng là em lại có cảm tưởng như hai người ấy sinh ra là để dành cho nhau vậy.

– Giống chị đấy. Đã chuẩn bị quần áo cho ngày mai chưa em? Phải thật thoải mái đấy, chúng ta sẽ bám theo cả ngày.

– Sự kiện ngàn năm có một, em lo xong xuôi rồi. Mún thì sao chị? Em mang nó đi được không?

Nguyệt nhàu mày.

– Em muốn mang mèo đi theo dõi người ta hả? Nàng mèo kiêu kỳ đó chẳng nghe lời ai ngoài Băng, em không thấy sao?

– Nhưng để nó ở nhà thì tội lắm. Cô chủ của nó hẹn hò, Mun cũng phải được chiêm ngưỡng chứ. Chị yên tâm, em sẽ nhét nó vào ba lô, kéo khóa hờ để nó thở và nhìn được.

– Thôi được. Chốt hạ mọi việc rồi nhé.

1 ngày trước Lễ hội.

– Tôi muốn đặt 100 bông hồng trắng, loại đẹp nhất vào sáng sớm mai. Giao tận nơi.

– Vâng thưa ngài. Dịch vụ VIP phải không ạ, vâng, 100 bông hồng trắng... Ngài có muốn đính thiệp vào bó hoa không ạ? Tên người ngài định tặng chẳng hạn?

– Được. Cô ấy tên là Hải Băng.

– Dạ vâng. Tên cô gái quả thật rất đẹp ạ. Cảm ơn ngài đã sử dụng dịch vụ VIP của chúng tôi.

– Phải rồi, có một số việc tôi muốn làm...

– Bất cứ điều gì chúng tôi có thể giúp, thưa ngài.

Chap này hơi bị dài nhé, vote cho Luci đi... OvO

VÀ CHÚC MÌNH MAY MẮN NÀO... SẮP THI RỒI <3

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ* (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh) được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Hẹn Hò

Sáng. Đúng 8h29.

Trước cổng biệt thự Dương Ngọc, sừng sững một chiếc Lamborghini đen tuyền, thu hút mọi sự chú ý của những nhà gần đó.

Đây vốn là khu dành cho những gia tộc giàu nhất nhì thành phố, thậm chí là thế giới, như nhà Dương Ngọc là một ví dụ tiêu biểu. Một chiếc xe xịn thông thường sẽ chẳng bao giờ khiến họ chú ý, dù nó có đáng giá cả triệu đô đi chăng nữa. Vậy nên, điều làm chiếc xe nổi bật quá đỗi chính là chàng trai đẹp tựa nam thần đang đứng tựa vào thân xe kia.

Phong đứng nhắm mắt, vòng thánh giá bạn lưng lửng trên cổ. Trong bộ quần áo được Ngọc thiết kế riêng, anh vô tình trở thành một người mẫu quảng cáo quá tuyệt vời cho chiếc Lamborghini. Anh mặc áo thun trắng cổ rộng hằn lên khuôn ngực rắn chắc, bên ngoài khoác vest Armani kẻ xám sẫm. Quần jean ôm trọn đôi chân dài, đồng hồ Rolex bạc lấp lánh ở một bên tay, đi cùng với vài chiếc vòng đan tay đơn giản. Và hiển nhiên, không thể thiếu đi gương mặt lạnh lùng như tượng tạc, dường như là thứ trang sức lộng lẫy nhất cho bộ quần áo. Ở anh toát lên vẻ lịch lãm đầy nam tính, nhưng không hề mất đi vẻ bất cần quyền rũ của một “badboy” thú vị.

Dù đã vô tình trở thành tâm điểm chú ý của rất nhiều những ánh mắt tò mò lẫn đám đuối của những người sống gần đó nhưng Phong hoàn toàn không bận tâm. Anh đang chờ Băng.

Khẽ thả rèm xuống, Huyền Mỹ lại gần cô chị cả, cười toe toét:

– Chị Nguyệt, anh Phong đang chờ dưới kia kìa. Em thử liếc qua mấy biệt thự đối diện, thấy mấy tiểu thư đồng đánh nhà đó đang nhìn không chớp mắt, đúng là chỉ có anh ấy mới hợp với Băng chị ạ. Lạy Chúa, đúng là chị Ngọc ra tay có khác, anh Phong nhìn tuyệt lắm ý!!

Nguyệt cười hiền, dù trong giọng nói không giấu nổi sự bức bối:

– Chuyện, bạn chị mà. Nó mà đã dốc sức làm gì thì kết quả luôn là hoàn hảo trở lên. Nhưng em xem đi, Băng nó vẫn còn chưa thay xong váy kia kìa! Chị còn phải xịt nước hoa, chải tóc, đeo phụ kiện, và cả chuẩn bị cho “nhiệm vụ” nữa chứ, trời ạ!

Mỹ cười xuề xòa, cố gắng xoa dịu cô chị đang mất kiên nhẫn:

– Thôi, chị biết Băng là kiểu người chẳng bao giờ vội vã vì bất cứ cái gì mà. Lễ hội 9h30 mới bắt đầu, là do anh Phong đến sớm nên chị em mình mới

cuồng cuồng sang phòng Băng chuẩn bị. Với lại, theo em thấy thì anh Phong có chờ thêm một tiếng nữa cũng được, anh ý cứ thế đứng nghe nhạc và chờ đợi, thế mới là đàn ông chứ!

Nguyệt thở dài sườn sượt:

– Nhưng chẳng lẽ lại để cậu ấy chờ mãi...

Đúng lúc ấy, cửa phòng tắm bật mở khiến Mỹ và Nguyệt im bật. Băng bước ra, tóc xoã dài duyên dáng. Cô lại gần cửa sổ, nhẹ nhàng vén rèm lên để xem bên ngoài rồi lại thả xuống, quay sang cô chị cả đang tròn mắt:

– Chị, làm nốt đi.

Nguyệt như bưng bình. Cô chom chớp mắt, dường như vẫn chưa thoát ra khỏi cơn say trước một tuyệt tác nghệ thuật. Lạy Chúa, em gái cô chỉ mới mặc váy vào mà đã thế này, chẳng cần làm gì thêm cũng được. Dù vậy, cô vẫn kéo Băng ngồi vào ghế trang điểm, nhờ Mỹ chải lại mái tóc dày đến quá đáng của em gái, còn mình thì đeo phụ kiện và những thứ lặt vặt khác. Băng im lặng ngồi trước gương như một con búp bê xinh đẹp chờ được chăm chút.

Ngắm nghía thành quả, cả Nguyệt và Mỹ đều gật gù hài lòng. Ngay cả Băng cũng hơi ngạc nhiên khi nhìn vào gương, cô gần như không nhận ra chính mình. Đây là lần đầu cô chú ý ngoại hình đến thế này, mà lại vì một người con trai. Anh đã khiến cô thay đổi rất nhiều trong một thời gian ngắn, liệu đây có phải là điều tốt?! Cô luôn tự hỏi mình như vậy.

Nghĩ đến Phong, má Băng lại hơi hồng, tâm trí hiện lên hình ảnh chàng trai cao lớn bên chiếc Lamborghini, lặng lẽ chờ cô xuống.

Mỹ sau một hồi trầm trồ thì khẽ lên tiếng:

– Chị Nguyệt à, có thể để chị Băng đến lễ hội rồi đội mũ lưỡi trai sau được không? Anh Phong sẽ là người đàn ông duy nhất được nhìn chị Băng như thế này.

Băng chom chớp mắt, không hề tỏ thái độ bất bình. Nguyệt coi đó là một sự đồng ý, bèn gật gù tán thưởng:

– Phải đó, Băng à. Đến lễ hội rồi đội mũ sau cũng được. Nào, để chị đưa em xuống.

.....

Ở dưới công, có một con người đang dần sốt ruột.

Phong liếc đồng hồ, 9h đúng. Anh đã chờ Băng được hơn nửa tiếng, không hề được mời vào, không đồ uống, một câu báo “Sắp xong” cũng không có. Tổng hợp những điều ấy có thể khiến một chàng trai phát điên hoặc giận dữ bỏ về. Tuy nhiên, Phong hoàn toàn không phải dạng đàn ông tầm thường đó. Việc cô mất nhiều thời gian chuẩn bị khiến anh lo lắng nhiều hơn là tức giận. Anh thoáng nghĩ đến khả năng Băng không còn muốn đi cùng mình nữa, nhưng ngay lập tức gạt phất nó đi.

Tiếng nhạc ballad nhẹ nhàng bên tai không làm Phong thấy dễ chịu hơn. Sự lo lắng rằng Băng không xuất hiện thiêu đốt lòng anh, khiến Phong lăm lăm bấm gần như cầu nguyện rằng Băng không gặp chuyện gì.

Đúng lúc Phong đang mãi nhồi nhét mình vào mấy cái viễn cảnh tiêu cực thì cánh cổng lớn của biệt thự Dương Ngọc được mở ra một cách chậm rãi. Khẽ thở phào, anh ngược lên nhìn, chết sững.

Băng đứng đó, xinh đẹp và thuần khiết như một thiên sứ. Cô mặc một chiếc váy trắng hai dây ngắn trên đầu gối được trang trí bằng những đường viền ren tinh tế, phần eo thon thả được ôm trọn một cách thoải mái. Một chiếc crop-top xám sẫm với chất liệu vải kim tuyến trùm lên phần trên của váy như một chiếc áo khoác cá tính. Không hoa tai, không vòng cổ, Băng chỉ đeo một vài chiếc vòng đan tay giống hệt của Phong, điều mà chắc chắn là dụng ý của Ngọc. Mái tóc cô thả buông trên ngực, chẳng hề tạo kiểu cầu kỳ nhưng vẫn đẹp như thường.

Đứng bên cạnh Phong, bộ trang phục của hai người đi đôi với nhau thật hoàn hảo, trắng-đen, bạc-xám. Nguyệt và Mỹ giữ ý đứng sang một bên nhường chỗ cho đôi trai tài gái sắc, không ngừng tán thưởng sự hợp đôi của họ trong tâm trí.

Thấy Phong vẫn đứng như trời trồng ngắm Băng, Mỹ khẽ rướn lên thì thầm vào tai chị cả:

– Chị à, em biết Băng đẹp, nhưng anh Phong có định tỉnh lại không vậy? Anh ý không phải nhìn suốt rồi sao?

Nguyệt nín cười, đánh yêu em gái bằng khuỷu tay như một lời nhắc nhở:

– Thế em có nhớ mình đã phản ứng như thế nào khi Băng nó thay xong váy không? Lại chả bị hút hết hồn vía ấy chứ. Mà đừng quên, em là người thân của Băng, lại còn là gái thẳng nữa, mà đã như thế thì em mong Phong sẽ làm gì? Quay đi coi như không có gì à?!

Mỹ gật gù đồng ý:

– Cũng đúng ha... nhưng sắp 9h10 rồi đó, hai người đó không định khởi hành sao?

Chừng như nghe thấy lời thì thầm của Mỹ, Phong liếc đồng hồ. Anh che miệng ho nhẹ để lấy lại sự bình tĩnh vốn có của mình, bối rối quay đi. Anh thấy

mừng vì Băng sẽ đội mũ ở Lễ hội, nếu có ai nhìn thấy cô như thế này... Chẳng như nhớ ra gì đó, Phong mở cửa xe, lấy ra một bó hồng trắng trước sự ngạc nhiên của 3 chị em nhà Dương Ngọc. Cố làm mặt lạnh, anh giờ nó ra trước mặt Băng:

– Tặng em.

Bất ngờ, Băng hết nhìn bó hoa rồi lại nhìn Phong, hoàn toàn không biết mình nên làm gì. Nhận hay không? Cảm ơn hay không? Tuy rằng đây không phải là lần đầu cô được tặng hoa, nhưng đa số họ đều tặng hồng đỏ, và đa số những bông hoa ấy đều được vứt sọt rác. Còn bây giờ, Phong đang tặng Băng loài hoa cô thích nhất (sao anh biết nhỉ, cô không rõ nữa), và quan trọng rằng, anh là một chàng trai mà cô quan tâm ít nhiều.

Băng bối rối cầm bó hoa, đôi mắt khó lấp lánh những cơn sóng cảm xúc. Cô cúi gằm đầu, cố gắng giấu đi gương mặt đã sớm ửng đỏ, khẽ lên tiếng:

– Cảm... ơn.

Phong cười nhẹ, từ tốn rút từ trong bó hoa ra một bông hồng đã nở rộ. Dù 100 bông hồng trắng đã được bọc mấy lớp giấy gói nhưng anh vẫn lo rằng gai hồng có thể làm Băng bị thương nên đã yêu cầu cắt bỏ toàn bộ. Anh khẽ vén một bên tóc dài mượt của Băng ra sau tai, dịu dàng cài bông hoa vào đó. Bông hồng trắng tô điểm mái tóc nâu của cô như một thứ trang sức hạng nhất, giống như những nàng tiểu thư quý tộc thời xưa. Đôi mắt Phong lấp lánh khi được chiêm ngưỡng vẻ đẹp diễm lệ ấy, bàn tay anh trượt từ tóc xuống má Băng. Phong vuốt khẽ làn da mềm mịn như sữa của cô, thì thầm:

– Em đẹp lắm.

Không biết từ lúc nào, Nguyệt và Mỹ đã thủ sẵn trong tay mỗi người một chiếc điện thoại, nhiệt tình ghi lên ghi hình. Nhìn Phong, hai người cố kìm một tiếng rên đầy thỏa mãn trong cổ họng. Mỹ cắn chặt môi để khỏi hét to, điều làm cả người cô bé run lên như lạnh. Thật là xuất sắc làm sao, mới sáng sớm đã có phim hay để xem rồi.

Chẳng như nhận ra những hành động quá mức sến sẩm của mình, Phong khịt mũi rồi lịch sự mở cửa xe cho Băng như một quý ông. Thấy cô vẫn còn sững sờ, anh nhoen cười trong một khoảnh khắc, khẽ nhắc:

– Đi nào.

Băng leo vào xe như một cỗ máy, dường như vẫn chưa hết sững sờ. Người cô nóng bừng một cách không thể kiểm soát, đôi mắt khó thất thần tổ cáo nội tâm rối bời. Thật sự, cô nghĩ mình vừa mơ.

Phong đóng cửa xe bên chỗ ngồi của Băng rồi vòng sang bên kia, leo vào ghế lái. Anh khẽ liếc cô gái bên cạnh, hơi cau mày khi cô quá chú tâm vào việc suy nghĩ mà quên mất việc cài dây an toàn. Anh vươn người sang cài cho cô, một lần nữa khiến Băng điều đứng, rồi mới lặng lẽ nổ máy. Tiếng động cơ 500 mã lực rền vang, chiếc Lamborghini nhanh chóng hoà vào dòng xe cộ nhộn nhịp, hướng tới lễ hội.

Không lâu sau đó, trước biệt thự Dương Ngọc xuất hiện một chiếc BMW trắng tinh. Ngọc bước xuống xe, nhìn hai đứa bạn như người ngoài hành tinh khi thấy họ không hề cử động. Cô tiến lên phía trước, lấy tay phẩy phẩy trước mặt Nguyệt, thắc mắc hỏi:

– Này, bà làm sao thế? Cả Mỹ nữa, sao em lại ở trước cổng thế này? Hoá đá cả lũ rồi à?

Nguyệt không nói gì cả, chỉ đưa chiếc điện thoại trên tay cho Ngọc, nơi một video mới được lưu lại. Ngọc khó hiểu, ngay lập tức mở nó ra xem. Những hình ảnh lăng mạn đến không tưởng chạy qua mắt cô, từ lúc Phong tặng hoa Băng cho đến khi anh dịu dàng cài bông hồng trắng lên tóc cô bé, từng hành động đều toát lên vẻ yêu thương. Nhìn Phong lúc ấy, không ai tin được cái sự thật rằng anh là đại thiếu gia nhà họ Hoàng, nổi tiếng vô tâm vô cảm trước phụ nữ.

Ngọc không phản ứng giống như Nguyệt và Mỹ. Cô xem đi xem lại cái video, cười thầm trong bụng. Thật không uống công cô dạy thẳng em họ từng bước một!

Lễ hội. 9h30 sáng.

Phong dừng xe trước cổng vào một quảng đủ xa để chiếc Lamborghini không gây chú ý nhiều. Nhìn dòng người đang đổ tuôn vào trong, anh quay sang Băng nhắc nhở:

– Đội mũ vào đi.

Rất vâng lời, Băng lập tức đội mũ, thế nhưng phần vành hơi vướng phải đoá hồng làm cô có chút khó chịu. Phong lập tức rướn người sang bên cô, nhẹ nhàng bỏ bông hoa xuống và cài vào ngực áo mình. Sự rút ngắn khoảng cách đột ngột khiến Băng nín thở trong chốc lát, mũi đã kịp hít căng hương thơm nam tính toả ra từ anh. Phong không bao giờ dùng nước hoa, điều đó sẽ làm anh trở nên tầm thường giống những tên công tử thích chải chuốt khác. Bản thân anh đã toả ra mùi thơm quyến rũ đặc trưng, và Băng đánh giá rất cao việc đó.

– Em không cần phải cài hoa nếu bất tiện đâu. Tôi không muốn em khó chịu.

Băng chớp mắt, ra hiệu rằng cô đã hiểu. Phong nhìn cô một lúc rồi mới ra khỏi xe rồi vòng sang bên kia, mở cửa cho cô gái. Băng vẫn cầm khư khư bó hoa hồng trắng trên tay, điều đó khiến Phong hơi nhoen cười hài lòng. Anh chìa tay ra trước mặt cô, bày tỏ nhã ý muốn cầm giữ, hoàn toàn không muốn cô bị vướng tay vướng chân khi đi trong Lễ hội. Sau một thoáng bối rối, Băng đưa nó cho Phong.

Băng phải cần đến cả hai tay mới ôm trọn được hết bó hoa, nhưng Phong thì dùng một tay hết sức dễ dàng. Tay còn lại, anh dùng để luồn vào tay Băng, siết chặt. Cô giật nảy mình như phải bỏng, hết nhìn lên rồi lại nhìn xuống, đôi mắt khói bối rối vô ngần. Phong ho nhẹ, anh quay đi, tránh nhìn thẳng vào Băng:

– Người đông, tôi không muốn em lạc.

Phong nhanh chóng kéo Băng vào Lễ hội, mặc kệ cô gái bên cạnh mình có đang sững sờ như thế nào. Cô không rút tay ra, thế là đủ. Người đi Lễ hội đông như kiến, nhưng họ đều chủ động dạt sang hai bên tránh đường cho cặp đôi trẻ tuổi. Về phong trần của Phong ngay lập tức gây nên một làn sóng hâm mộ với toàn bộ những cô gái gần đó, họ đồng loạt nhìn anh say đắm, kể cả những người đi cùng với bạn trai của mình. Một phần, họ biết về danh tiếng của anh.

Phong hoàn toàn không bận tâm đến những đôi mắt trái tim của phái nữ, nhưng tâm điểm chú ý của phái nam lại khiến anh bức mình. Họ nhìn Phong căm thù, nhưng lại nhìn Băng đắm đuối. Cũng khó trách, một thân hình hoàn hảo, mái tóc nâu mượt mà như thế kia khó có thể khiến bất cứ thằng đàn ông nào kìm lòng. Chiếc mũ lưỡi trai đen chỉ làm cô thêm bí ẩn, dù có không ít chàng trai hằng hực vì không được chiêm ngưỡng gương mặt người đẹp.

Băng không thém bận tâm đến bất cứ chuyện gì xảy ra quanh mình. Lần đầu tiên được đến một sự kiện ngoài trời, việc đầu tiên cô làm là hít căng mùi thức ăn ngon lành và ngắm nghía những gian hàng đủ màu sắc. Cô kéo nhẹ tay áo Phong, tỏ ý muốn đi tiếp. Anh ném cái nhìn đầy sát khí cho lũ đàn ông đang hâu hâu nhìn Băng khiến họ toát mồ hôi hột, rồi nhanh chóng kéo cô ra khỏi đám đông.

Lễ hội dần trở nên nhộn nhịp theo thời gian. Đám đông lúc này đã tạm thời gạt việc ngắm trai liếc gái sang một bên để tận hưởng không khí lễ hội tung bùng. Các cặp đôi dung dăng dung dẻ đi qua những quầy cà phê, trà sữa, vòng tay, dây chuyền,... Từng gian hàng đều được treo những sợi dây đèn màu rực rỡ, chỉ chờ đến tối là bật lên. Các con đường rộng rãi xiên chéo qua từng dãy hàng đều được dải sỏi, tạo cảm giác mộc mạc và đậm chất vintage cho Lễ hội.

Băng hào hứng kéo tay Phong để anh đi theo mình, cô vượt lên trước, hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, đôi mắt lấp lánh như chú mèo nhỏ. Diện tích tổ chức Lễ hội rất lớn, hơn 100 gian hàng trò chơi và đồ ăn, thậm chí có cả một đu quay khổng lồ. Băng dừng ở mỗi chỗ một chút rồi lại quay đi, làn tóc nâu tung bay đầy duyên dáng theo từng chuyển động của cơ thể. Nhìn cô, Phong khẽ cười dịu dàng, trong lòng ẩn nấp một cảm giác kì lạ.

Đến một gian hàng, Băng bỗng khựng lại. Mắt cô mở to, tập trung vào một điểm duy nhất. Phong nhìn theo, phát hiện một chú gấu bông to bằng người thật được đặt ở tầng trên cùng của giá phần thưởng. Về như hiểu ra, anh nhìn Băng, tay trở con gấu:

– Em muốn cái đó?

Băng gật đầu, mắt vẫn không rời khỏi đám phần thưởng. Con gấu có bộ lông đen tuyền, hai cái tai nhỏ xinh và đôi mắt nâu to tròn long lanh, cùng một khuôn mặt kiểu (•^•) rất đáng yêu. Bụng con gấu in hình một trái tim màu đỏ được thêu bông hồng trắng, cùng dòng chữ “Je t’aime” thanh mảnh phía dưới. Je t’aime nghĩa là “Anh yêu em” trong tiếng Pháp. Là một cô gái được sinh ra ở thành phố tình yêu, Băng có thể đọc thứ ngôn ngữ đó không chút khó khăn. Mắt cô sáng ngời khao khát. Cô phải sở hữu con gấu đó!

Quan sát Băng từ nãy giờ, Phong có thể đoán được cô đang nghĩ gì. Không chần chừ lấy một giây, anh lập tức kéo cô đến đó. Chú gấu là phần thưởng đặc biệt của một trò chơi, và phải chơi mới thắng được. Chủ gian hàng là một người đàn ông tốt tính, ông nhiệt tình giảng giải luật chơi cho Phong, thỉnh thoảng còn khen anh và Băng đẹp đôi. Không hiểu sao, điều đó khiến anh quý người đàn ông này, và ý muốn thắng được chú gấu đó cho Băng càng thêm mãnh liệt.

Đây là trò ném phi tiêu. Mỗi người chơi sẽ có 10 phi tiêu mỗi lần chơi. Các bảng đích được đặt cách đó gần 2m, xếp theo hàng và di chuyển ngược chiều nhau. Hàng dưới cùng và trên cùng chạy từ trái sang phải, hàng giữa từ phải sang trái. Đầu phi tiêu được làm từ kim loại vót nhọn, phải ném sao cho phi tiêu ghim đúng vào bảng đích, không bật ra thì mới tính điểm. Được 8/10 điểm trở lên thì sẽ được con gấu đen. Rất khó để đạt được số điểm đó, bởi những bảng đích di chuyển khá nhanh.

Nghe xong luật chơi, Phong gật gù:

– Giống ném dao phải không?

Chủ gian hàng tròn mắt nhìn Phong một lát rồi cười xuề xòa, coi rằng anh đang đùa:

– Phải rồi. Cậu có định chơi không, chàng trai trẻ? Nếu muốn lấy con gấu kia làm quà tặng cho cô bé đáng yêu này thì cậu sẽ phải cố hết sức đấy.

Phong nhanh chóng trả tiền cho một lượt chơi và đặt bó hồng trắng lên quầy hàng. Vẫn cầm chặt tay Băng, anh lấy tay còn lại cầm lên một chiếc phi tiêu và nhắm bắn. Mắt anh trở nên nhanh nhạy trong việc xác định mục tiêu và dự đoán khoảng cách di chuyển của nó. Khả năng của một sát thủ giúp anh khá nhiều trong việc này, quả thực vậy.

Phong nheo mắt, ném mạnh chiếc phi tiêu về phía trước.

“Phập!”

Trúng hồng tâm.

Chủ gian hàng tròn mắt, rồi cười to về tán thưởng. Những người chơi khác cũng nhìn anh đầy ngưỡng mộ, các cô gái lại thêm một lần nữa điều đứng

Như được tiếp thêm sức mạnh tinh thần, anh cầm lên một phi tiêu nữa và nhắm bắn.

Kết quả thi hiển nhiên ai cũng rõ: 10/10. Đa số những lần ném đều trúng hồng tâm, chỉ riêng có một lần duy nhất Phong ném chệch ra ngoài một chút, bởi Băng đã bất ngờ bóp nhẹ tay anh trong lúc Phong chuẩn bị ném. Cô chỉ đơn thuần làm thế để cổ vũ, không hề hay biết hành động ấy có thể khiến anh mất tập trung thế nào.

Dù gì, ông chủ gian hàng vẫn vui vẻ trao con gấu đen cho Phong. Ông hết lời khen ngợi anh, nói một vài điều về việc tình yêu cho con người sức mạnh. Câu nói ấy khiến Băng gần như đỏ mặt, và Phong rất thích nhìn cô đỏ mặt. Những lúc ấy, cô có nét giống một cô gái bình thường, chứ không phải cô-tiểu-thư-lạnh-lùng-thiên-tài của tập đoàn lớn nhất thế giới. Vừa nhận được con gấu, Phong đã lập tức đưa nó cho Băng. Cô ôm nó rất chặt, khuôn mặt không biểu hiện nhiều nhưng Phong có thể đọc được cảm xúc của cô qua đôi mắt khó lấp lánh. Cô đang vui.

Cách đó không xa, có tận hai nhóm người đang theo dõi cặp đôi trẻ tuổi. Nhóm thứ nhất gồm ba cô gái Nguyệt, Mỹ và Ngọc, nếu không kể đến nàng mèo Mun đang nằm gọn trong ba lỗ với cái đầu thò ra ngắm nghía bên ngoài. Nàng rất ngoan, chẳng hề kêu tiếng nào mà chỉ chú tâm nhìn cô chủ của mình. Ba người đều cầm trong tay một cái ống nhòm và camera chất lượng cao, hào hứng thu vào mắt từng hành động nhỏ nhất của Phong và Băng.

Ngắm nhìn Phong đạt số điểm tối đa trong trò chơi phi tiêu và tặng cô gái con gấu bông, Mỹ rên lên nho nhỏ, miệng lẩm bẩm:

– Lạy Chúa anh ấy có thật là chưa từng hẹn hò không vậy? Nhìn không khác một tay sát gái chuyên nghiệp là mấy đâu.

Ngọc bỏ ống nhòm xuống, quay sang Mỹ cười tinh quái:

– Tin chị đi, lúc trước nếu bảo rằng Phong tặng hoa cho một cô gái thì chị thì chết còn hơn là tin điều đó. Thế mới bảo hai người này thay đổi nhau từ trong ra ngoài mà. Với lại không như thế thì sao chúng ta có phim để xem!

Nguyệt gật gù, toét miệng:

– Phải đấy, em phản ứng hơi thái quá rồi đó em gái à. Mình đến tận đây để làm gì cơ chứ?!

Thật ra, Mỹ không phải là người duy nhất có phản ứng thái quá. Gần đó, Topaz đeo kính râm có tác dụng tương tự như ống nhòm, miệng há hốc. Sau lưng cậu, một nhóm thuộc hạ khoảng 3 người cũng đang trong tình trạng tương tự. Nhìn Boss như thế này khiến họ đồng loạt nghĩ rằng mắt mình có vấn đề. Topaz còn đỡ. Chỉ ít cậu cũng đã được Phong báo trước, chứ 3 tên kia thì có thể nói là sốc nặng, mờ mịt to đến nỗi sai cả quai hàm. Topaz thầm nghĩ: “Mình mà đã như thế này, thế thì chị Ruby và Sapphire liệu sẽ phản ứng như thế nào với cái video đấy?!”

Băng tiếp tục việc đi tham quan các gian hàng với gấu yên vị trong lòng. Con gấu quá khổ khiến cô hơi gặp khó khăn trong việc vừa ôm nó vừa nhìn ngắm xung quanh, nhưng dường như cô không mấy để tâm đến chuyện đó. Chỉ có điều, ôm gấu cần đến cả hai tay, vậy nên Phong không thể nắm tay cô. Hơn nữa, Băng lại còn ôm nó rất chặt như thể vật báu. Biết mình điên, nhưng Phong cảm thấy ghen tị với con gấu.

Hai người dừng lại ở những gian đồ ăn bất mắt. Phong vốn không thích đồ ngọt, vậy nên phần lớn thời gian anh chỉ ngồi nhìn Băng thưởng thức toàn bộ những món ăn mà cô muốn, rồi trả tiền giúp cô. Thế nhưng Phong hoàn toàn không cảm thấy phiền. Đáng về khi ăn của Băng nửa buồn cười nửa lại đáng yêu khiến anh nghĩ mình có thể ngắm cô hàng giờ. Những cặp đôi khác nhìn họ đầy ngưỡng mộ, nhưng Phong chẳng thêm để tâm. Trong mắt anh dường như chỉ có một mình Băng. Thế giới trở nên chậm chạp mỗi khi anh ở bên cô, một điều mà Phong lần đầu cảm thấy.

Hai người đi thêm một lúc rồi dừng lại trước một quầy trò chơi nữa. Trên giá phần thưởng của quầy hàng là bạn đời của chú gấu đen: một nàng gấu trắng to đùng có đỉnh nơ trên đầu, hai tay nó gắn hai miếng dính để có thể dính chúng với nhau, thuận tiện khi dễ công gấu bông. Phong muốn một lần nữa giành nó cho Băng, nhưng cô ngăn anh lại.

Lần này, chủ quầy không còn là một người dễ chịu nữa. Đó là một cô gái trẻ, ngay từ giây phút đầu tiên đã bị Phong hút hết hồn vía. Thấy anh đi cùng với một cô gái khác, hiển nhiên cô à không thể nào không ghen tị. À nhìn Phong đắm đuối, mời mọc anh chơi, hoàn toàn coi Băng như vô hình. Điều đó khiến cô có chút không thoải mái, dù Phong không thêm bận tâm đến một chữ à nói. Đợi anh trả tiền một lượt chơi, Băng lập tức bước lên trước, cầm lên cây súng săn và xem xét nó. À kia cười khẩy nhìn cô, nói bằng giọng khinh thường:

– Cô gái, trò này là trò bắn súng. Cô phải bắn trúng được những tấm bìa hình động vật kia, mỗi tấm được tính một điểm. Tổng cộng 5 lần bắn, 5 điểm cả thảy. 1đ được gói mì tôm, 2đ được vòng tay, 3đ vòng cổ, 4đ thì búp bê, còn tối đa thì được con gấu to bự kia. Nhưng cô gái à, súng của chúng tôi được làm với kích cỡ và trọng lượng y như thật, tấm bìa động vật lại nhỏ, sẽ rất khó đấy. Tốt nhất nên để chàng trai vạm vỡ kia chơi, chứ liễu yếu đào tơ như cô...

“Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!”

5 tiếng súng đều đặn vang lên, xé toạc lời nói của cô à bán hàng. 5 tấm bìa có hình 3 con sóc và 2 con chuột lần lượt ngã xuống, với một lỗ thủng ngay giữa trán mỗi con. Băng hạ súng, nghiêng đầu nhìn cô à khinh thường như muốn hỏi: “What’re you saying, bitch?”

À bán hàng mặt mày tái mét nhìn Băng, vội vội vàng vàng lấy con gấu xuống rồi dùng cả hai tay đưa nó cho cô đầy kính sợ. Khuôn mặt khiếp đảm cùng cử chỉ run rẩy của à khiến Phong nhếch cười. Anh ngạc nhiên nhìn Băng chậm rãi cầm con gấu giờ ra trước mặt mình. Cô cúi gầm mặt, lí nhí:

– Tặng đấy.

Phong ngây ngốc cầm con gấu, nhìn nó chăm chú như bị thôi miên. Giờ anh mới phát hiện ra mắt nó màu xám trông đen, hao hao mắt Băng. Anh lấy một tay véo má nó rồi quay sang Băng cười dịu dàng:

– Cảm ơn em

Đôi mắt anh ám áp đến mức làm Băng bối rối quay đi. Tay cô bắt giắc siết chặt con gấu đen, khuôn mặt nóng bừng được đầu nó che đi một nửa. Phong ngấm ngấm con gấu của mình thêm một lúc rồi đề nghị:

– Mới hơn 11h, chúng ta sẽ còn ở đây đến tối. Em không thể cầm con đó mãi, nên tôi sẽ cất bó hồng và cả 2 con gấu vào xe nhé? Sẽ chỉ mất một lúc thôi.

Băng lưỡng lự một lúc rồi cũng đưa con gấu cho Phong. Anh nhếch cười, hôn phớt lên tóc cô (hoàn toàn không có chủ đích trước) rồi chạy đi, không quên để lại lời dặn dò:

– Đừng đi đâu đấy.

Băng mở to mắt, nhìn theo Phong mãi cho đến lúc bóng lưng rộng lớn của anh biến mất vào dòng người nhộn nhịp. Dưới tác động của nụ hôn vừa rồi, cô nghĩ mình còn chẳng nhấc được chân nữa là đi được một bước nào. Suy nghĩ trong cô hỗn loạn, người dần nóng bừng. Cách đó không xa, ba cô gái đã kịp quay lại toàn bộ nụ hôn ấy, bắt đầu bàn tán không ngớt.

Phong vừa chạy vừa tự rửa thầm chính mình. Anh vừa làm cái quái quỷ gì thế?! Điều vừa rồi có lẽ là thứ dửng dưng nhất anh từng làm, dù cho anh đã từng chiến đấu với dã thú và đối mặt với một bãi bom mìn. Đó hoàn toàn là một hành động bộc phát, lúc ấy Phong chẳng nghĩ gì được khác ngoài cái sự thật rằng Băng thật đáng yêu, anh xin thề trước Chúa tể địa ngục điều đó. Lạy Chúa, anh đứng là điên.

Phong cứ chạy, cố gắng xua ký ức đầy ám ảnh ấy ra khỏi tâm trí, nhưng tất cả những gì anh nghĩ được là: tóc cô thật thơm tho.

– End chap 27 –

Vote đi vote đi, cho mình lên tinh thần cái nào (/▽▽)/

Rất xin lỗi vì đã để các bạn chờ lâu, (mình chỉ còn một đợt thi hôm 20-21 nữa thôi. Sau đó, Luci là của các bạn. (^o^)

Cựccccc kì hoan nghênh những bạn nào vote toàn bộ các chap nhé, mình rất cảm động và cảm ơn các bạn về việc đó. Cho mình thấy sự ủng hộ của các bạn cho truyện nào ~ (▽▽)/

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Một Người Khác

Bật video phía trên trước. BẬT NÓ TRƯỚC. (À, đừng để ý đoạn đầu nhé)

Đứng một mình, Băng chẳng có việc gì làm là quan sát xung quanh.

Cô thấy những cặp đôi nắm tay nhau, những gia đình cười nói vui vẻ, những đứa bé đáng yêu chạy loanh quanh, những người bán hàng nhiệt tình chào mời... Khung cảnh dường như chỉ tràn ngập sự hạnh phúc, của những con người đã tìm được tình yêu, có được lẽ sống đời mình. Điều đó khiến Băng tự hỏi “Liệu cô có bao giờ được hạnh phúc như bọn họ không? Với một người vô cảm như cô, hạnh phúc sẽ đến chứ?”

Băng hoàn toàn chẳng thể trả lời câu hỏi đó. Giam mình trong biệt thự bấy lâu nay, cô gần như chỉ biết đến thế giới bên ngoài qua máy tính. Hoá ra nụ cười của họ lại rạng rỡ như vậy, khác cô quá. Đã bao lâu rồi cô không cười? Có lẽ là rất lâu. Băng không bao giờ nghĩ mình sẽ thích những chỗ đông người và ồn ào như một lễ hội, nhưng khi ở đây, cô thấy vui. Đứng một mình thì không vui cho lắm, ở bên Phong thì tốt hơn, nhưng anh vẫn chưa quay lại.

Băng bỗng giật mình. Từ lúc nào cô đã tự định nghĩa “vui” là “ở bên Phong”?! Băng cũng chẳng thể trả lời cái này. Nó nằm ở trong cảm xúc của cô, nhưng chúng đều rất khó gọi tên. Anh là người đàn ông duy nhất mà cô cảm thấy thoải mái khi ở cạnh, người duy nhất cô từng lo lắng cho, người duy nhất từng tặng cô hoa hồng trắng và gấu bông đen. Có lẽ tình cảm của cô dành cho Phong ở trên mức “quý mến” một chút, Băng chẳng rõ.

Một cánh tay quàng qua vai cô khiến Băng giật nảy, toàn bộ suy nghĩ bị cắt ngang. Lúc đầu cô nghĩ đó là Phong, nhưng suy nghĩ ấy bị gạt đi ngay lập tức. Phong không bốc mùi rượu như thế này, hơi thở cũng không hôi hám như thế này, càng không bao giờ sờ sảng như thế này. Vậy thì là ai?! Băng

quay ngoắt sang. Đập vào mắt cô là gương mặt kinh tởm nhất cô từng biết: một gã trai với hơi thở hôi hám vì rượu, khuôn mặt xương xẩu, râu ria lún phún. Gã một tay cầm rượu nốc, tay còn lại choàng lên vai Băng không ý tứ. Gã nhìn cô, lẽ nhè trong cơn say:

– Cô em xinh đẹp! Sao lại đứng một mình thế,... hức! Đi chơi với anh không?

Băng cảm thấy kinh tởm gã tới tận cùng. Cô lùi lại để tránh cánh tay gầy còm của gã, nhưng gã say khá là khoẻ. Gã dí khuôn mặt xấu xí của mình vào cô, hét lên giữa thanh thiên bạch nhật:

– Cô em biết không?! Vừa nãy, bạn gái vừa mới đá tao! Đá tao.... hức! Đúng lúc cái lễ hội này vẫn còn đang diễn ra, Lễ hội của tình nhân... hức! Nực cười! Tao còn đang định cầu hôn cô ta đấy, hừm?! Thế mà nhìn con chó khốn nạn kia làm gì đi! Đá tao, khi mà lễ hội mới được một nửa! Nó còn không thèm chờ đến hết lễ hội... hức! Ngang nhiên đá tao! Này, cô em, đi một mình chắc chán nhì? Nhập hội với anh không? Anh sẽ làm em vuiiiiiiiii tới tận đêm nay luôn, hả?!

Được rồi, quá sức chịu đựng của Băng rồi. Cô ném cho gã cái nhìn căm ghét, nhưng gã không thèm quan tâm. Cô định hất tay gã ra và bỏ chạy, nhưng rất nhanh, gã đã túm lấy tay cô, định kéo cô đi cùng với gã:

– Đi nào, cô em xinh đẹp! Ngày mới qua được một nửa thôi, chúng ta còn cả đêm... hức! Anh nhất định... hức! Sẽ làm em vui vẻ mà! Đi nhanh nào!

Ở gần đó...

Mỹ buông ống nhòm. Cô bé quay ngoắt sang chị cả, rít lên giận dữ:

– Chị Nguyệt!!!!!! Chị không định làm gì à?!!

Nguyệt đỏ bừng mặt vì giận, cô trả lời.

– Nhưng nếu làm thì Băng nó sẽ biết mình theo dõi nó!

– Nhưng chẳng lẽ để gã kia kéo Băng đi?!

– Tất nhiên không!!! Nếu Phong trong 2 phút nữa không trở lại, chị sẽ rần chả thằng khốn nát rượu kia. Chị đang mong chờ một màn anh hùng cứu mỹ nhân, em gái.

Mỹ chán nản, ngồi phịch xuống nền cỏ:

– Em cũng sẽ rần chả cả Phong nữa, nếu anh ý không quay lại kịp thời!

Bọn thuộc hạ của BLACK lao nhao:

– Nhìn nó làm gì đại tỷ của chúng ta kia!!! Cậu Topaz, một câu thôi, chúng tôi sẽ cắt rời tay hắn!!!

– Không được mạnh động! Chúng ta phải chờ Boss cái đã, nếu chúng ta lộ mặt, Boss sẽ biết ngay!

– Nhưng... đại tỷ!

– Ta biết rồi, cứ chờ Boss thêm một lúc nữa đi. Đại tỷ giành được con gấu bông trắng oanh liệt như thế, chắc chắn không phải dạng vừa đâu!

Bọn thuộc hạ im bật, nghĩ rằng Topaz nói có lý.

.....

Thật ra, hoàn toàn chả có lý chút nào. Băng biết bản sủng đấy, nhưng thể chất của cô xét cho cùng thì vẫn chỉ là một cô gái 16 tuổi. Cô không thể chọn lại một tên đàn ông đã trưởng thành, say rượu và có ý định kéo cô đi. Băng cố gạt tay ra, nhưng chỉ làm gã kia cười to, phàn nàn:

– Cô em xinh đẹp! Thôi nào, tin anh đi... Sẽ làm em... hức! Vui mà!

Băng không muốn! Phong đã bảo cô đứng yên đây, và cô không muốn trái lời anh. Cô phải đứng yên đây, nếu không Phong sẽ chẳng thể nào tìm được cô giữa cái nơi đông đúc này. Nhưng gã này quá khoẻ, hay chí ít là khoẻ hơn cô. Gã dùng lực kéo Băng đi, khiến chân cô ma sát rất mạnh với mặt đất. Hai người đã tạo ra một vụ lùm xùm và thu hút những người xung quanh đứng lại xem, nhưng không một ai tiến lên để giúp đỡ cô gái tội nghiệp.

Băng cảm thấy bất lực, và lần đầu tiên, cô tuyệt vọng. Cô phải làm sao?!

Đúng lúc ấy, một cánh tay khác nắm lấy tay gã kia, ngăn không cho gã tiếp tục kéo lê Băng đi. Cô quay ngoắt lại, thầm mong đó là Phong. Và một lần nữa, cô sai.

Đứng đó là một chàng trai đẹp tựa thiên sứ. Tóc vàng rối bù một cách đầy quyến rũ, mắt xanh biếc đến kinh ngạc, mũi dọc dừa chuẩn men. Anh ta chỉ mặc một chiếc sơ mi xanh đơn giản cùng quần kaki trắng, nhưng vẫn thu hút như thường. Gã kia nhìn chàng trai lạ từ đầu đến chân và soi mói, rồi gã cười khinh bỉ:

– Thế nào? Mày lại muốn cướp cô gái của tao à?!

Tóc vàng (hãy gọi như thế đi) không hề bỏ tay hấn ra. Ngược lại, anh ta lờm hấn sắc lẹm, chất giọng trầm cất lên:

– Tôi không làm thế, nhưng tôi sẽ không để cô ấy đi với anh.

Gã cười khùng khục, nắm tay Băng chặt hơn.

– Mày là cái thứ gì mà quản lí tao? Tao chọn phụ nữ cho đêm nay, và đó sẽ là con bé này!!

– Bỏ cô ấy ra đi, hoặc tôi sẽ phải dùng biện pháp mạnh đấy.

Gã lờm tóc vàng, không coi lời anh ta ra gì.

– Tao đếch cần biết mày là thằng quái nào, nhưng con bé này là của tao!!! Và nó sẽ ngủ cùng tao đêm nay!!

Ngay lập tức, gã ấn một đấm giữa mặt. Đám đông “Ồ” lên một cái, nhìn chàng trai lạ đầy nề phục. Gã say rượu ngã sòng soài trên đất, ngất đi với một bên má bị đánh mốp vào.

– Tao nói rồi, tao sẽ không để cô ấy đi với dạng người như mày.

Chàng trai lắc lắc cổ tay, quay sang Băng cười ân cần:

– Cô không sao chứ?

Băng lắc đầu, ngược lên nhìn ân nhân của mình. Nếu như Phong có vẻ đẹp của một lạnh-lùng-boy thứ thiệt thì chàng trai này lại mang vẻ đẹp lai giữa Á và Âu đầy phóng khoáng. Nụ cười của anh ta có thể làm bất cứ cô gái nào đổ gục từ ánh nhìn đầu tiên. Chàng trai đó rất cao, có khi phải hơn Phong một tẹo, nên Băng đã vô tình để chàng trai lạ thấy toàn bộ khuôn mặt được giấu dưới mũ lưỡi trai của mình. Anh ta đứng hình một lúc, hoàn toàn sững sờ, rồi cười gượng gạo:

– Vậy thì tốt rồi. Có thể cho tôi biết, cô tên gì được không?

Băng im lặng cúi đầu xuống. Cô sẽ không ngu đến mức mà tiết lộ tên giữa thanh thiên bạch nhật thế này. Mãi không thấy Băng trả lời, chàng trai lạ nhướn mày, nhưng không hề tỏ ra phật ý. Anh ta nắm lấy tay cô, ân cần:

– Thôi được rồi, tôi sẽ không ép em đâu. Tôi sẽ gọi em là Mất Khỏi nhé?

– BĂNG!

Đúng lúc ấy, một giọng nói quen thuộc vang lên. Băng quay ngoắt lại, chưa bao giờ vui mừng đến thế khi thấy Phong đứng đó, nhìn chàng trai đang nắm tay cô về nghi ngờ. Tóc vàng nhìn theo hướng mắt cô, điệu bộ ngạc nhiên khi thấy Phong. Anh tiến lại gần, nhưng chàng trai vẫn chẳng hề có ý định bỏ tay Băng ra. Phong nhìn hai người, gần giọng:

– Em đang làm gì thế?

Chàng trai lạ cười xoà, đôi mắt xanh biếc nhìn sang Băng:

– Vậy ra em tên Băng? Tên đẹp đấy, nhưng tôi vẫn sẽ gọi em là Mất Khỏi. Anh chàng này đi cùng em sao?

Băng gật nhẹ, khẽ cựa quậy cánh tay đang bị nắm chặt của mình. Chàng trai tóc vàng biết ý, vội bỏ tay cô ra, không quên nhìn sang Phong cười hiền:

– Có một thằng say rượu đến gây sự với cô gái của cậu, và tôi đã giúp đỡ cô ấy. Chàng trai trẻ, một cô gái xinh đẹp nhường này, cậu lại bỏ cô ấy đứng một mình sao?!

Vừa nói, tóc vàng vừa đá đá chân vào tên nát rượu đang nằm ngất trên nền cỏ. Phong nhìn hấn về căm thù, nhanh chóng kéo lấy tay Băng, nắm chặt. Anh nheo mắt nhìn tóc vàng, đôi mắt tối đặc đầy sát khí:

– Tôi không hề nhờ anh giúp.

Tóc vàng cười tươi, không hề tỏ ra sợ hãi trước ánh mắt của Phong.

– Anh bạn, tôi chỉ cần đến chậm một chút nữa thôi thì cô ấy đã bị tên này kéo đi rồi. Hấn có hét lên với tôi rằng “Chọn con bé này cho đêm nay”, chắc cậu cũng hiểu hấn định làm gì chứ?!

Mất Phong tối sầm lại, không khí xung quanh anh trở nên căng thẳng cực độ. Anh quay ngoắt sang một cô gái gần đó, gần từng tiếng:

– Có-thật-không?!

Nhìn điệu bộ đáng sợ của Phong, cô gái trẻ đã sớm hồn xiêu phách lạc, vội vã gật đầu rồi rít. Tóc vàng cười thông cảm, lên tiếng:

– Dù gì cứu người cũng là việc nên làm mà, tôi sẽ không yêu cầu cảm ơn gì đâu. Thôi được rồi, tôi có việc phải đi đây.

Rồi anh ta quay sang Băng, nháy mắt theo kiểu có thể làm rung rinh mọi cô gái trừ Băng:

– Chúng ta sẽ gặp lại nhau sớm thôi, Mắt Khói ạ.

Tóc vàng để lại một nụ hôn gió dành cho Băng rồi mới quay lưng đi, một tay giơ lên vẫy vẫy. Đám đông lập tức nhường đường cho anh đi ra, dần dần giải tán khi thấy không còn gì đáng để xem.

Băng nhìn theo bóng lưng rộng rãi của tóc vàng cho đến khi nó khuất hẳn, bỗng cảm thấy tay mình đang bị siết đến mức đau đớn. Cô quay sang Phong, khẽ giật mình khi thấy anh đang nhìn cô đầy giận dữ. Anh lập tức quay ngoắt đi, kéo mạnh cô đi theo mình. Mặt anh hầm hầm khiến những người xung quanh tự động tránh xa, không dám nhìn theo. Băng cắn chặt môi cố lờ đi cái cổ tay đau, hoàn toàn không hiểu vì sao anh lại giận như vậy.

Ở đằng xa, Nguyệt khẽ thờ dài:

– Thôi xong, Phong ghen rồi.

.....

Đi được một đoạn, cảm thấy không thể chịu đựng thêm cái cổ tay đau đớn, Băng lên tiếng:

– Đau!

Phong dừng lại ngay lập tức. Anh quay xuống nhìn Băng, đôi mắt đen đặc cuộn tròn con phần nộ. Giọng anh khàn khàn:

– Phải rồi. Hắn nắm tay thì em không thấy đau phải không?!

Băng nhú mày. Hắn nào? Tóc vàng ư?! Đúng là anh ta có nắm tay cô một lúc nhưng không có siết mạnh như thế này. Mà sao Phong lại giận chuyện đó?!

– Không đau.

Phong càng siết mạnh tay hơn. Băng cảm thấy dường như con giận dữ của anh đã lên tới đỉnh điểm. Nhưng cô có làm gì đâu? Chỉ nói sự thật thôi mà?! Băng ngo ngoáy tay vì đau. Phong lập tức bỏ nó ra và dồn Băng vào một góc tường vắng người. Tay anh chặn hai bên mặt Băng, không cho cô một lối thoát. Băng giật mình, tìm bắt đầu đập thình thịch khi khuôn mặt đẹp như tạc của anh áp sát, mũi hai người tưởng như chạm nhau.

Đôi mắt của Phong đã bớt giận dữ khi anh ngửi được mùi thơm thoang thoang từ Băng. Dù vậy, anh vẫn không thể ngăn bản thân mình điên lên mỗi lúc nhớ lại hình ảnh đó, lúc một chàng trai khác nắm tay cô.

– Nắm tay tôi thích hơn hay nắm tay anh ta thích hơn?

Băng tròn mắt trước câu hỏi của Phong. Đôi mắt anh nửa mong chờ, nửa lại hồi hộp, xoáy thẳng vào cảm xúc của Băng như anh vẫn luôn có khả năng làm thế. Cô nhớ lại những lần Phong nắm tay mình. Chỉ trừ lần này, đa số Băng luôn cảm thấy dễ chịu khi hai người tay trong tay. Nếu phải chọn... Cô cúi đầu, khe khẽ trả lời:

– Tay... Phong.

Phong mỉm cười trong thoáng chốc, sự giận dữ hoàn toàn biến mất khỏi đôi mắt. Anh cố gằn giọng:

– Vậy không được để ai khác nắm tay em ngoài tôi, hiểu không??

Băng nhú mày, yêu cầu này vô lí quá.

– Không hiểu.

Chừng như thấy rằng mình đang trở thành một kẻ độc tài, Phong hạ giọng.

– Vậy thì không được để thằng con trai nào khác nắm tay, không một ai.

– Tại sao?

Phong đưa tay nắm lấy tay Băng, siết chặt vừa đủ để cô cảm nhận được hơi ấm của anh. Băng đỏ mặt. Anh lấy tay còn lại nâng cằm cô lên, ánh nhìn kiên quyết chiếu thẳng vào cô:

– Vì em là của tôi. Và tôi sẽ không thể chịu đựng được mỗi khi em nắm tay một người nào khác, ví dụ như tên khốn kia.

Băng đứng hình. Cô nghĩ mình vừa nghe nhầm, nhưng không, Phong đang rất nghiêm túc. Cô là của Phong?!

– Vì vậy, không được để thằng khác ngoài tôi cầm tay em, hiểu chứ? (Không thì tôi sẽ giết tên nào dám)

Băng chẳng biết phải làm gì ngoài việc gật đầu. Cô chắc chắn không thể cất lời khi đang ở trong tình trạng sững sờ như thế này. Và cô chắc chắn không thể lắc đầu. Vì một lý do nào đó, Băng không muốn Phong giận. Thật lạ, vì cô vốn không quan tâm đến cảm xúc của chính mình, nữa là của người khác.

– Đi thôi. Ăn trưa nào.

Phong lại kéo Băng đi, nhưng lần này anh không siết chặt tay cô như lúc này. Một lần nữa, cảm giác ấm áp chảy tràn trong lòng Băng, và cô tình nguyện để anh kéo mình đi.

Có thể Băng là một cô gái cực kì khó hiểu, nhưng chỉ ít thì Phong biết một điều đơn giản nhất về cô: Băng rất kén ăn. Anh đã định lái xe đi tìm một nhà hàng nào đó, nhưng cô ngăn anh lại và chỉ vào một gian đồ ăn toả mùi thơm lừng ở Lễ hội. Thấy lạ, nhưng Phong hoàn toàn không có ý định ngăn cô một khi cô đã muốn thế. Hai người được đặt vào chỗ ngồi Vip trong gian, nơi vẻ lạnh lùng của Phong và kiêu diễm của Băng có thể hút thêm khách cho chủ quán.

Thực đơn toàn những món mà Băng và Phong chưa ăn bao giờ, ví dụ như gà luộc, tôm nướng, bánh cuốn,... Dù cho chúng đều là những thứ cực kỳ quen thuộc với người khác. Nhưng kiểu gì cũng không thể nhịn đói, nên Phong gọi hai bát phở. Cũng may là phở ngon, và Băng chỉ lẳng lặng ăn chứ không hề tỏ ra khó chịu gì cả. Cô chỉ ăn có nửa bát đã dừng, nhưng Phong có nói thế nào cũng chẳng thể làm cô ăn hơn được thế.

Ăn xong, hai người lại tiếp tục dạo quanh Lễ hội, chờ đến màn pháo hoa lúc 6h tối. Không chơi trò chơi, Băng chỉ đi qua hàng loạt những gian hàng trang sức, có một lần chỉ vào chiếc móc điện thoại hình giọt nước, làm bằng pha lê trắng. Chủ quầy hàng không ngớt miệng khen khiêu nhã của cô, nhưng từ tốn giải thích rằng chúng được bán theo cặp. Một cái làm bằng pha lê trắng, cái còn lại là pha lê đen. Không bán lẻ được.

Vì không có cách nào khác nên Phong mua cả hai, để Băng lấy trắng, mình lấy đen. Iphone không có chỗ treo móc nên anh đeo vào chìa khoá xe ô tô. Từ lúc ấy, Băng không thêm quan tâm đến những quầy khác nữa mà chỉ ngắm nghía cái móc của mình, thỉnh thoảng lại liếc sang của Phong. Cái móc pha lê đen hơi bị “gái tính” một chút, nhưng anh kệ. Miễn là cô vui, anh thế nào cũng được.

.....

Giết thời gian mãi thì cũng đến gần 6h. Mọi người trong lễ hội bắt đầu tụ tập lại ở khoảng sân lớn nhất, háo hức chờ đợi. Phong cũng dẫn Băng đi, nhưng cô đột nhiên nhìn thấy một quầy kẹo bông và giật giật tay anh, chỉ vào đó. Lần này rút kinh nghiệm, Phong kéo cả Băng theo cùng, không để cô phải đứng một mình. Một lần để thằng khác chạm vào Băng là quá đủ với anh rồi.

Chen chen lấn lén một tẹo thì hai người chọn được một chỗ xem tốt, không gây quá nhiều chú ý từ những người xung quanh, nhưng vẫn có thể thấy rõ pháo hoa. Phong nhìn sang Băng. Cô đang cầm hai tay hai chiếc kẹo bông màu hồng, ăn ngon lành. Anh khẽ cười.

Thấy Phong đang nhìn chằm chằm vào cây kẹo trên tay mình, Băng một tay vẫn ăn, tay còn lại giữ cây kẹo thứ hai ra trước mặt anh như muốn bảo “Ăn đi”. Phong dờ khóc dờ cười. Anh ngắm cô, đầu phải ngắm kẹo.

– Không sao. Tôi vốn không thích đồ ngọt.

Băng chau mày vẻ bất bình. Kẹo bông rất ngon mà. Cô ngoan cố dí dí cây kẹo vào miệng Phong, còn mình thì ngoạm từng mẩu kẹo bông cho đến lúc quanh miệng đã dính đầy thứ sợi đường giòn ngọt. Giọng nói trong veo cất lên:

– Ném đi.

Phong đẩy tay Băng ra, nín cười nhìn cô. Băng lấy lưỡi liếm kẹo bông dính quanh miệng, nhưng nó thậm chí còn dính ra cả má. Anh hơi cúi xuống, đặt tay lên má cô định lau đi nhưng lại bị ánh mắt Băng làm cho bối rối. Má cô hơi đỏ, hơi thở của cô ấm áp phả vào mặt anh, mùi giòn ngọt của kẹo bông trong phút chốc khiến anh không kiểm soát được nhịp tim của chính mình. Lý trí Phong trong một khoảnh khắc đã hoàn toàn quy phục trái tim. Anh tự hỏi....

Phong cúi gần mặt Băng hơn nữa. Bàn tay anh đỡ lấy gáy cô, kéo khuôn mặt cô sát vào mình cho đến khi mũi hai người chạm hần vào nhau. Phong nhìn sâu vào mắt Băng, hoàn toàn lạc lối trong hai hòn ngọc màu bão tố ấy. Cô thờ đút quăng, đôi mắt khó mở to mơ màng, điều chẳng hề giúp ích cho sự kiểm chế của Phong. Cô không quay đi, cũng không tỏ thái độ phản đối, điều cũng chẳng giúp ích nổi.

Mắt Phong tối sầm. Anh đỡ lấy cằm cô, thì thầm

“Em muốn tôi ném thử vị kẹo bông? Vậy được....”

Phong đặt môi mình lên môi Băng. Khoảnh khắc ấy, mọi cảm xúc trong anh như bùng nổ. Trái tim anh nhảy loạn trong lồng ngực, điên cuồng gào thét với khao khát được cảm nhận từng milimet đôi môi mềm mại của cô. Anh kéo cơ thể Băng áp sát vào người mình, hôn cô sâu hơn, mãnh liệt hơn. Cả hai cây kẹo trên tay Băng rơi bịch xuống đất, Phong chẳng quan tâm.

“Bộp!”

Quả pháo đầu tiên được bắn lên trời, nổ tung trước những tiếng trầm trồ của khán giả. Ánh sáng của nó chiếm trọn không gian, trùm lên hai bóng đen phía dưới đang dính chặt vào nhau.

Phong trầm ngâm: “Nếu kẹo bông ngon như thế này, anh ăn nó cả đời cũng được.”

— End chap 28 —

Vậy là couple của chúng ta đã hôn nhau thật sự rồi nha. (~ ▽ ~) ~

VOTE ĐI VOTE ĐI. VOTE CÀNG NHIỀU CÀNG TỐT MỌI NGƯỜI NHÉ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Bất Ngờ

Bật video phía trên trước. BẬT NÓ TRƯỚC.

Ở một nơi nào đó trong lễ hội, có ba cô gái không thềm ngắm pháo hoa. Họ ngắm cái khác.

– Trời ơi chị Nguyệt, HỌ HÔN NHAU KÌA!!!

– Máy quay, máy quay, máy quay đâu????!!

– Phải chụp hình nữa chị ơi, lấy nền pháo hoa kia, trời ơi lãng mạn chết mất!!!

– Ngọc kia, bà tìm hộ tôi cái máy ảnh đi chứ!!

– Thế bà không thấy tôi đang làm gì đây à???

.....

Đám thuộc hạ của BLACK dường như cũng quên khuấy phong độ làm việc thường ngày của mình, nhao nhao như lũ con trai mới lớn:

– Mày ơi, làm ơn nói với tao là mắt tao không bị đui đi. Boss vừa CHỦ ĐỘNG HÔN MỘT CÔ GÁI KÌA!!!

– Mẹ, tao biết rồi, tránh ra tao chụp với nào. Mày to quá.

– Mày nhìn mày chưa? Chấn hết cả tầm nhìn rồi, để tao soi nữa chứ.

Topaz dường như là người duy nhất giữ được bình tĩnh. Cậu buông ống nhòm, bực mình gất lên:

– Các nguoi thôi ngay!! Để ta quay trước đã!

Bọn thuộc hạ xịu mặt, nghe lời đứng tránh sang một bên. Topaz quay lại với việc theo dõi, được một lát lại bỏ ống nhòm xuống, nheo mày khó chịu:

– Đám đông kia chấn tầm nhìn quá. Ta phải tiến đến gần hơn.

Mấy tên thuộc hạ cực kì nghe lời, sắp xếp đồ đạc vào túi.

Topaz xua tay.

– Không, các nguoi ở yên đây, chỉ có một mình ta thôi. Cả đám các nguoi to kệnh to càng thế này, đến gần chi tổ gây sự chú ý, rất dễ bị Boss phát hiện.

– Vâng, chúng tôi nguyện nghe theo ý cậu.

Topaz gật nhẹ, tay cầm máy quay và máy ảnh tiến gần. Với lợi thế đẹp trai, cậu dễ dàng chen vào được và ẩn mình sau một lùm cây. Khi đang di chuyển để tìm được góc quay tốt nhất, Topaz bỗng đụng phải một cô gái. Cả hai kêu lên:

– Á!!

Topaz xoa xoa đầu, nhìn sang thứ mình đụng phải. Nhận thấy đó là một cô gái xinh đẹp, chế độ cool-boy của cậu ngay lập tức được bật. Topaz cười ân cần:

– Em không sao chứ? Xin lỗi, là tôi không chú ý đường đi.

Cô bé lấy tay chạm nhẹ vào cục u trên trán, khẽ xuyết xoa rồi ngược lên, cười rạng rỡ:

– Không đâu, em cũng có lỗi mà. Em đang... ờ, làm nhiệm vụ nên không chú ý lắm. Xin lỗi anh.

Topaz có thiện cảm với cô gái ngay lập tức. Cậu cười thông cảm rồi đưa tay ra:

– Em có thể gọi tôi là Nhật.

Cô bé nhoèn cười xinh xắn, nắm lấy tay Topaz:

– Em là Huyền Mỹ. Hân hạnh được biết anh.

Topaz khịt mũi.

– Em nói là... mình đang làm nhiệm vụ?

Mỹ cười tinh nghịch, lấy tay vén tóc:

– Được, vì anh có vẻ là một chàng trai bánh bao và tốt bụng nên em mới tiết lộ đấy. Hôm nay chị gái em hẹn hò, và em đi theo dõi chị ấy.

Topaz nhướn mày, cười nhếch mép:

– Chị gái em ít khi hẹn hò hay sao?

Mỹ che miệng cười khúc khích, xô một tràng:

– Anh không biết đâu, chị gái em trong suốt 16 năm trong cuộc đời chưa hề hẹn hò lấy một lần, dù sắc đẹp chị ấy sở hữu thì phải nói là... Em không biết dùng từ nào để diễn tả, nhưng nói chung là vượt xa xinh đẹp thông thường. Chị ấy cực kì lạnh lùng luôn ấy.

Topaz cười thông cảm:

– Vậy thì em giống anh rồi. Anh họ anh cũng cực kì lạnh lùng luôn ấy, hôm nay cũng lần đầu hẹn hò này. Anh chưa bao giờ thấy anh ấy để mắt đến cô gái nào bao giờ, nên đây thực sự là một cú sốc đấy.

– Trùng hợp quá ha. Anh cũng đang theo dõi họ à?

– Ừ.

– Thế người anh/em đang theo dõi đâu?

Hai người đồng thanh. Mỹ và Topaz ngạc nhiên nhìn nhau rồi cười khúc khích.

– Người em/anh theo dõi ở đằng kia kìa, cặp đôi đang hôn nhau say đắm ấy!

Một lần nữa, Topaz và Mỹ ngạc nhiên khi tay họ cùng chỉ về một hướng. Hai người neho mắt nhìn nhau, hồ nghi:

– Có phải...
.....

– Mỹ, sao em đi lâu vậy? Em vốn nhanh nhẹn và thu thập thông tin là sở trường của em mà?

– Yên tâm, em đã quay được đầy đủ cảnh họ hôn nhau rồi, phim hơi bị đẹp và rõ nét luôn. Chỉ là... em gặp em họ của Phong, người cũng đang theo dõi anh ấy.

– Em họ của Phong cũng đang theo dõi cậu ấy? Trời, sao trùng hợp dữ vậy?!

Riêng Ngọc thì không hề phản ứng vui vẻ như Nguyệt. Cô buống óng nhòe, nháu mày nhìn hai cô gái bên cạnh vẻ thắc mắc:

– Em họ Phong? Thăng nhóc ngẫu lòi đó có mỗi một bà chị họ xinh đẹp là tôi đây, ngoài ra làm gì có ai khác?!

Sau một hồi dai dẳng, cuối cùng Phong cũng lùi lại, trả tự do cho môi Băng. Anh muốn hôn cô thêm nữa, nhưng đây không phải là nơi thích hợp. Nụ hôn của họ đã thu hút một vài người xem hiếu kì đi ngắm họ thay vì pháo hoa.

Băng nhìn hoàn toàn mất phương hướng. Đôi mắt cô trống rỗng, thần thái như người vô hồn. Môi cô vẫn còn hơi tê tê sau nụ hôn vừa rồi. Lạy Chúa, anh thậm chí dùng cả lưỡi. Cái này trên mạng người ta gọi là gì ấy nhỉ...? À phải, hôn kiểu Pháp. Băng vẫn còn chưa tin được. Không phải vì muốn cô uống thuốc, cũng không phải vì những lí do vớ vẩn khác, Phong hôn cô. Thực sự, là hôn cô. Hoàn toàn tự nguyện.

Đó là nụ hôn đầu của Băng, nếu không tính tới lần “uống thuốc” lúc trước. Cô tự hỏi tại sao mình lại không quay mặt đi, lần nào cũng để anh tự do chiếm lấy môi cô như thế. Băng ghét phải thú nhận, nhưng thực sự... nụ hôn đó ngọt ngào ngoài sức tưởng tượng. Cô đã ăn đủ kẹo bông để chắc chắn rằng vị ngọt đó không chỉ đến từ mấy sợi đường dính quanh miệng mình. Nó còn vì một thứ gì đó cô chưa khám phá ra. Băng đặt tay lên tim. Nó vẫn còn đang đập loạn, quái quỉ thật.

Mọi biểu hiện bối rối của Băng không qua nổi mắt Phong. Anh siết chặt tay cô, cười nhẹ. Không biết cô có biết không, nhưng đó cũng là nụ hôn đầu của anh. Còn nếu như hỏi kỹ thuật đó anh lấy ở đâu ra, thì... ờ, hãy hỏi Ngọc. Bà chị này đọc nhiều ngôn tình đến mức đã ngồi giảng hẳn một buổi về cách hôn, cách làm những hành động lãng mạn cho Phong. Vốn không định nghe, nhưng anh phải công nhận cho đến thời điểm này thì những thứ Ngọc dạy đều giúp ích rất nhiều.

Phong chú ý đến những lời xì xầm xung quanh mình. Họ hẳn đã nhìn thấy anh và Băng hôn nhau, thậm chí chụp lại ảnh thì phải (?), và giờ thì việc đó trở thành đề tài nóng hổi. Anh thì không có vấn đề gì với việc đó, nhưng Băng lại không thích thú lắm với việc trở thành trung tâm sự chú ý, và anh không muốn cô phải khó xử. Phong kéo Băng vào sát mình. Cô giật nảy như phải bỏng, người đỏ bừng bừng khi tưởng anh lại định... ấy ấy. Phong cố nín cười, ghé miệng vào tai Băng thì thầm

– Chúng ta lên chỗ khác xem pháo hoa, nơi đây... không riêng tư. Đến lúc đó, em muốn tôi hôn em thêm trăm lần nữa cũng được.

Băng đỏ mặt, mắt sụp xuống bối rối. Phong cười thầm, anh hôn nhẹ lên tóc Băng rồi ngay lập tức kéo cô ra khỏi đám đông. Băng có chút thắc mắc anh định đưa cô đi đâu nhưng quyết định không hỏi. Cô cần thời gian để ổn định nhịp tim của chính mình.

Hai người dừng lại trước vòng đu quay khổng lồ, thứ đã sáng rực những dây đèn LED đủ màu sắc. Đu quay có khoảng tầm 10 khoang, mỗi khoang đều có cánh cửa trượt sang hai bên để người vào, và 4 tấm kính làm cửa sổ. Chúng đều được sơn màu hồng phấn, với những đốm đèn rực rỡ phía trên.

Người bán lắc đầu bảo thứ này chưa mở cửa cho khách, phải nửa tiếng nữa, khi mà màn bắn pháo hoa kết thúc. Phong không chần chừ mà lòi trong vớ ra cả một tập tiền mệnh giá 100\$, dúm cả vào lòng người bán. Ông ta ngạc nhiên một lúc rồi ngay lập tức khởi động đu quay, niềm nở mời đôi nam nữ vào. Phong nói nhỏ:

– Dừng lại ở nơi cao nhất.

Người bán gật lấy gật để, miệng cười tươi rói theo kiểu “Hai người muốn gì tôi cũng làm, các V.I.P!” Tạm thời yên tâm, Phong kéo Băng ngồi vào một khoang của đu quay rồi đóng cửa lại. Băng mới đầu còn bất ngờ nhưng cũng ngoan ngoãn ngồi im, mắt hướng ra bên ngoài. Đến khi đu quay dừng lại ở chỗ cao nhất, cô quay người lại, chăm chú ngắm nhìn các bông pháo nổ bôm bốp với vẻ thích thú. Đôi mắt cô lấp lánh phản chiếu thứ ánh sáng của pháo hoa.

Phong không thêm quan tâm nhiều đến cái thứ đang làm Băng chú ý kia, anh chỉ ngồi chống cằm, im lặng ngắm nhìn người con gái trước mặt. Với anh, không gì có thể đẹp hơn Băng lúc cô vui.

Chừng như cảm nhận được ánh mắt của Phong, Băng quay lại. Cô đỏ mặt khi chạm phải cái nhìn sâu thẳm của anh, chân tay luống cuống không biết mình nên làm gì. Ngẫm nghĩ một lúc, cô thần nhiên đi tới ngồi cạnh Phong, đầu dựa vào vai anh. Thế này giúp cô vừa xem được pháo hoa vừa được ở gần người con trai này.

Phong bất ngờ trước hành động của Băng. Người anh nóng bừng như một phản xạ tự nhiên. Anh hít sâu để bình tĩnh, tim nhảy tango trong lồng ngực. Anh nắm lấy tay Băng, hướng mắt ra ngoài ngắm pháo hoa cùng cô. Thế nhưng, thần trí anh vẫn đang lang thang ở nơi nào đó rồi.

Được một lúc, Phong kéo nhẹ Băng ra. Cô quay sang anh, ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa bối rối. Phong cười dịu dàng, tay vén một bên tóc của Băng ra sau tai. Anh cúi xuống hôn cô. Nụ hôn rất dài, không còn vị kẹo bông nữa, nhưng vẫn ngọt lạ. Băng thở hổn hển khi Phong thả mình ra, má đỏ tung bừng. Anh nhìn sâu vào mắt cô, thì thầm với vẻ chân thành:

– Cảm ơn em đã đi Lễ hội với tôi.

.....

Phía dưới dưới, người bán hàng bỗng đập đùi cái đét, vội vàng cầm một tờ giấy ra dán ngoài quầy.

“Đu quay tình nhân. Nếu bạn hôn người mình yêu ở nơi cao nhất của đu quay, hai bạn sẽ được phù hộ để ở bên nhau trọn đời.”

– Vậy mới là quảng cáo chứ! Không biết hai cô cậu kia làm gì trên đó nhỉ, tò mò quá.

Ông ta chép miệng, quay vào trong ngồi đọc báo trước khi chính thức mở cửa đu quay.

Nguyệt thờ dài, mắt hướng lên trời:

– Trên đó thì mình quay thế quái nào được...

.
. .
. .
. .

Pháo hoa kết thúc.

Người bán hàng nhanh chóng điều khiển đu quay cho đôi nam nữ ra khỏi đó. Ông cười tươi rói, miệng liên tục “cảm ơn vì đã sử dụng dịch vụ của chúng tôi.” Phong không quan tâm nhiều lắm, lập tức kéo Băng đi trước khi đám đông kia kịp tụ tập lại chỗ đu quay chờ mở cửa.

– Em vào xe bật lò sưởi lên cho ấm. Tôi cần gọi một cuộc điện thoại, một lúc thôi.

Phong dúi vào tay Băng chiếc chìa khoá xe, thứ giờ đây còn lủng lẳng thêm chiếc móc làm từ pha lê đen. Cô thích thú ngắm nghía nó, ngoan ngoãn mở cửa chiếc Lamborghini rồi chui vào. Đúng là cô đang khá lạnh thật. Giờ cũng là giữa tháng 10 rồi còn gì.

Sau khi xác nhận là Băng đã vào xe, Phong mới yên tâm rút iPhone ra bấm một số điện thoại. Anh đi ra một góc vắng người của chỗ gửi xe, chờ đợi người nghe nhấc máy.

Chưa đầy một hồi chuông, tiếng Topaz đã vang lên ở đầu dây bên kia.

– Em đây, Boss. Anh yên tâm, công việc vẫn đang được giải quyết...

– Ta biết cậu theo dõi ta.

Topaz im bật, nụ cười trên môi méo xệch. Boss biết rồi sao? Thế quái nào cậu lại không thấy ngạc nhiên nhỉ?!

– Dạ vâng, Boss. Em, chỉ là...

– Không cần biện minh.

Một lần nữa, Phong không để Topaz nói hết câu. Dù là nói chuyện qua điện thoại nhưng cậu vẫn có thể cảm nhận được sát khí bức người của Boss. Mồ hôi đầm đìa, cậu cố bình tĩnh để tìm từ ngữ cho phù hợp:

– Dạ vâng, Boss. Em xin lỗi, là em sai. Em xin chịu mọi hình phạt.

– Không cần.

– Dạ?

– Cậu hẳn phải nhìn thấy rất rõ cảnh Băng bị tên chó chết nát rượu kia quấy rầy?

– Dạ vâng, Boss... Em lúc đó vì sợ Boss về nên chưa ra lệnh cho đàn em giết hắn...

– Ta không cần biết. Nghe đây, tìm tên đó về trụ sở, dù có phải lục tung cái Lễ hội này lên đi chẳng nữa. Chưa giết vội. Bẻ gãy từng ngón tay hắn, từ từ thôi. Lấy ô tô cán bẹp từng bàn tay một, rồi cắt từng đốt tay đi.

Topaz nuốt nước bọt cái ực. Boss đang giận, rất giận. Giờ thì không phải sát khí nữa, cậu có thể cảm nhận được tử khí của Phong truyền qua cả ống nghe rồi.

Phong nhớ mang máng tên tóc vàng kia từng nói là “Gã này bảo rằng “chọn con bé này cho đêm nay”, hẳn cậu biết hắn định làm gì chứ?!” Đôi mắt cà phê toé lửa, anh gầm gừ.

– Còn nữa. Lấy kim vật từng cái răng hắn đi, làm chậm thôi. Chọc thủng tất cả mấy sợi thần kinh tủy của hắn, cắt phần mô ra, đem đốt đi. Chọc thủng lợi luôn. Tầm xương, thiêu chết.

Chế độ sát thủ chuyên nghiệp của Topaz ngay lập tức được bật. Cậu cười nhẹ, ánh mắt loé sáng như một con thú săn mồi khát máu.

– Rõ, Boss.

Phong cúp máy.

Đám thuộc hạ đã thuộc lòng từng cử chỉ của Topaz. Ánh mắt đó của cậu là báo hiệu cho việc “sắp có việc làm rồi đây”. Lặng lẽ thu dọn đồ nghề, chúng ngồi chờ lệnh từ chủ nhân.

– Đi thôi. Tìm gã nát rượu kia!

.

.

.

.

Phong ngồi vào xe, khởi động.

Anh và Băng nhanh chóng rời khỏi Lễ hội, nơi chẳng còn gì đáng để ở lại. Chiếc Elementor phóng vun vút trên đường, luôn lách trong dòng xe cộ giờ cao điểm. Anh liếc đồng hồ. 7h00.

– Em muốn ăn tối ở đâu?

Băng mãi ngắm cảnh ngoài cửa sổ, vô thức đáp lời:

– Em không biết.

Phong sững sờ một lát, nhận ra đây là lần đầu tiên cô xưng “em” với mình. Tim anh chập nhích, cùng niềm hạnh phúc không tên dâng lên trong lòng. Tâm trạng vui vẻ, anh trả lời:

– Vậy chúng ta sẽ đến nhà hàng tôi thích.

.....

Thật ra, Phong chẳng có nhà hàng ưa thích nào cả. Anh luôn ăn cơm tối ở nhà, nơi đầu bếp đều là những nhân vật tiếng tăm trên thế giới. Anh chọn bữa một nhà hàng sang trọng trên phố, dừng xe lại. Anh chàng bảo vệ choáng trước chiếc Lamborghini, sung sướng khi được Phong nhờ cất xe hộ. Anh dẫn Băng vào trong, thăm hy vọng thức ăn chỗ này có thể hợp khẩu vị của cô.

Người phục vụ nam niềm nở mang Menu ra, mắt ngay lập tức dán vào Băng không chớp. Cô đã để mũ trong xe, lộ toàn bộ khuôn mặt kiều diễm. Dù đã cố tình chọn một bàn trong góc khuất, nhan sắc của cô vẫn thu hút toàn bộ sự chú ý của cánh đàn ông trong quán. Phong nhún mày không thoải mái, lờm anh chàng phục vụ sắc lẹm. Anh ta mặt tái mét

– Hai người... hai người ăn gì ạ?

Băng ngẫm nghĩ một lúc rồi chỉ tay vào món bít tết trong thực đơn. Cô hoàn toàn không để tâm đến chuyện mình đang làm đám mây râu trong quán điên đảo. Anh phục vụ cười tươi rói:

– Quý cô chọn rất đúng đấy ạ. Món bít tết của quán chúng tôi rất nổi tiếng...

Anh ta chưa nói xong đã vội sụp mặt xuống, giấu đi ánh nhìn hau háu của mình khi bị bao bọc bởi sát khí từ Phong. Băng gật gù, tay gấp thực đơn lại. Cô nghiêng đầu nhìn Phong:

– Anh không ăn?

– Tôi không đói.

Sao anh ngon miệng được khi Băng bị một đồng đàn ông nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống thế chứ?!

Nhận ra anh chàng phục vụ đã đứng hình trước giọng nói của Băng, Phong càng thêm bức mình, gằn giọng:

– Chúng tôi gọi xong rồi.

Anh chàng bồi rối vô ngần, vội vã chạy vào trong bếp. Băng bắt ngờ đặt tay lên tay anh, chớp mắt:

– Giận?

– Không phải vì em. Em không uống nước sao?

Băng nghiêng đầu. Ừ nhỉ, cô quên rồi. Phong cười nhẹ, vẫy tay gọi một phục vụ nữ. Cô ta nhìn chăm chăm đại thiếu gia nhà họ Hoàng, điều đó làm Băng có chút khó chịu. Chừng như nhận ra nét không vui trong đôi mắt kia, anh nhẹ nhàng siết chặt tay cô.

– Một matcha cho cô ấy.

Cô phục vụ nhìn hai người họ vẻ ghen tị, khẽ “Dạ” một tiếng rồi quay vào trong bếp. Băng nhướn mày:

– Matcha... là gì?

– Tôi cũng không biết, nhưng Ngọc thích uống cái đó. Gọi thử thôi.

Băng gật nhẹ, thích thú ngắm nhìn tay mình và tay Phong cuộn chặt vào nhau trên bàn. “Cô ấy cũng trẻ con thật.” Phong trầm nghĩ.

Một lúc sau, bữa tối được dọn ra. Băng sấm soi cốc matcha màu xanh lá, khẽ hút một ngụm. Cô chom chóp mắt. Phong tò mò hỏi:

– Ngon không?

Băng khẽ gật, đồng thời đưa cốc Matcha ra trước mặt Phong. Anh nhìn chăm chăm chiếc ống hút Băng vừa ngậm vào, thản nhiên dùng nó uống tiếp.

– Đúng là ngon thật.

Băng bắt đầu ăn. Cô lấy dao và đĩa xắt nhỏ miếng bít tết, ăn từ tốn và chậm rãi. Mắt cô sáng lên, chứng tỏ đồ ăn ngon. Phong khẽ thờ phào, lặng lẽ ngồi ngắm cô. Cho đến khi miếng bít tết còn lại khoảng gần một nửa thì Băng dừng lại, xắt một miếng rồi giơ ra trước mặt Phong. Anh lắc đầu:

– Em ăn đi.

Băng nháu mày phản đối, ngoan cố dí dí cái đĩa vào miệng anh.

– No rồi.

Không còn cách nào khác, Phong đành há miệng, ngậm lấy miếng bít tết. Nó rất ngon, và nếu được Băng đút như thế này thì cũng không tệ. Cô có vẻ hứng thú với việc này, tiếp tục xắt nhỏ phần còn lại của miếng bít tết, giơ đĩa ra. Anh chống cằm, vừa ăn vừa ngắm cô.

Các người khách khác nhìn hai người vẻ ghen tị thấy rõ, nhưng Phong không thêm quan tâm nữa. Anh đang cảm thấy ngon miệng, và bất cứ ai cũng đừng mơ phá hỏng điều đó. Anh chưa bao giờ ăn ngon như thế ở nhà, chưa một lần nào.

.

.

Nếu bài hát Luci gần đầu chap hết mắt rồi thì bật lại đi. BẬT LẠI. SERIOUSLY.

.

.

Bữa ăn được thanh toán xong xuôi.

Phong lại kéo Băng ra khỏi quán, mở cửa xe cho cô. Người ở nhà hàng ra tiễn, nhưng chiếc Lamborghini đã nhanh chóng lao vút đi. Lúc này đã gần 9h tối.

Đi được một đoạn, Băng bỗng nhận ra đây không phải đường về nhà cô. Phong cảnh hai bên rất quen, khiến cô ngẫm nghĩ một lúc mới nhận ra nó dẫn đến đâu.

– Đồng hoa?

Phong nhướn mày thích thú:

– Em vẫn nhớ sao? Tôi có một bất ngờ.

Băng ngồi lại ngay ngắn, ngẫm nghĩ về thứ anh định dành cho cô. Là gì được nhỉ?

Những hàng cây với thảm lá vàng chạy vun vút ngoài cửa sổ. Chẳng mấy chốc, xe đã gần đến đồng hoa. Phong bỗng dừng lại, quay sang Băng:

– Em nhắm mắt vào đi.

Băng hơi thối mũi, nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo. Phong xuống xe, vòng sang bên kia mở cửa. Chỉ chờ Băng xuống, anh đã bế thốc cô lên. Bị bất ngờ, Băng dùng hai tay bám chặt cổ Phong để khỏi ngã. Anh cười khẽ, cúi mặt xuống sát cô, dịu giọng cảnh cáo:

– Lúc tôi bảo mới được mở mắt. Không ăn gian.

Băng nhắm mắt lại, tận hưởng cảm giác ấm áp khi được nằm gọn trong lòng anh.

Phong đi một đoạn rồi dừng lại, nhẹ nhàng đặt Băng xuống. Anh ghé miệng vào gần tai cô.

– Mở mắt đi.

Băng làm theo. Trước mắt cô là đồng hoa cúc trắng quen thuộc, nhưng lần này ở chính giữa nó là một chiếc xích đu được trang trí đẹp như truyện cổ tích. Đây là dạng xích đu để ngồi ngắm cảnh là chính, chứ không phải để tung lên trời. Phần đế ngồi là chiếc ghế sắt với những đường hoa tiết tẻ xò uồn lượn trên phần lưng ghế. Nó được nối với thanh xà phía trên bởi những sợi xích bản nhỏ. Phần khung là những cột sắt được quấn bởi hoa giấy. Chưa kể đến là thảm hoa hồng xen lẫn cúc bao quanh xích đu. Mọi thứ, từ hoa cho đến vật đều là màu trắng tinh khiết.

Băng lấy một tay bịt miệng vì ngạc nhiên. Trong vườn của biệt thự Dương Ngọc cũng có một cái giống như thế này, nhưng thứ Phong chuẩn bị thậm chí còn đẹp hơn nhiều. Dù mới hơn 9h15 nhưng trăng đã hiện rõ trên nền trời đêm, nhuộm bộ xích đu trong ánh sáng ma mị của mình. Nó.... thật diễm lệ.

Phong quan sát biểu hiện của Băng. Anh chỉ có thể nói là cô bất ngờ, chứ không xác định được cô có thích nó hay không. Nhờ sử dụng dịch vụ V.I.P của cửa hàng hoa lúc trước, anh dễ dàng nhờ họ trang trí hoa giấy quấn quanh mấy thanh sắt, và trồng hoa hồng bao quanh. Không nhìn Băng, Phong cất giọng đều đều:

– Lần đầu tiên, em đã hỏi tôi rằng đồng hoa này có phải của tôi không. Lúc trước thì không, nhưng giờ thì tôi đã mua lại nó, để có thể làm thứ này tặng em. Em từng ngắm hoàng hôn ở đây và ngủ quên mất, tôi không muốn lần tiếp theo em cũng phải ngồi trên nền đất ướt át. Bình minh, trăng sao, bầu trời đêm... mọi thứ, em có thể ngồi đây và tận hưởng nó. Chỉ cần em nói một tiếng, tôi sẽ lập tức đưa em đi. Miễn là được làm điều đó cùng em, tôi có thể bỏ mặc bất cứ việc gì.

Phong đợi một lúc rồi chậm rãi nắm lấy tay Băng. Anh nhìn sâu vào đôi mắt xinh đẹp của cô. Không biết anh có nhầm không, nhưng dường như nó long lanh hơn thường ngày? Phong cất tiếng, chân thành hết mức có thể:

– Em thích nó chứ?

Lần này, Băng hoàn toàn chủ động. Cô khẽ kiễng chân, rướn người đặt lên môi Phong một nụ hôn. Chỉ đơn thuần là môi chạm môi, nhưng nó cũng đủ làm anh hoàn toàn sững sờ. Khoảnh khắc ấy ngắn, cực ngắn, nhưng Phong cảm tưởng như nó dài cả thế kỉ. Thời gian như dừng lại lúc môi anh chạm môi Băng. Vị ngọt của nó chảy cả vào tim anh. Cô đột ngột rời đi, để Phong hụt hẫng.

Băng nhìn sâu vào đôi mắt cà phê đối diện mình.

– Rất thích. Cảm ơn anh.

Một lần nữa, Phong nghĩ anh đang nhìn một thiên thần. Anh ngỡ rằng mình vừa nghe nhầm, vừa mơ. Băng chủ động hôn anh, Băng cảm ơn anh, mấy thứ đó dường như quá tốt đẹp để xảy ra ngoài đời thực. Cho đến khi cô bỏ tay anh ra để chạy đến ngồi xích đu, Phong mới hoàn hồn lại. Anh cảm nhận được trái tim mình đang biểu tình trong lồng ngực. Nó đập cực kì nhanh và mạnh mẽ, như thể mới tìm lại được nhịp điệu của mình sau một thời gian dài.

Băng khẽ gọi tên anh. Giọng cô như tiếng nhạc.

– Phong...?

Anh giật mình, cố áp chế lại nhịp tim rồi đến ngồi cạnh Băng trên chiếc xích đu. Cô ngả đầu trên vai anh. Bầu trời đã bắt đầu xuất hiện một loạt những vì sao lấp lánh, một lợi thế của vùng ngoại ô không bị ô nhiễm và cực ít nhà chọc trời. Phong vòng tay sang, quàng lấy vai Băng rồi kéo cô sát vào người mình. Anh cười nhẹ, thả hồn vào trời đêm huyền hoặc.

Trên đầu họ, trăng mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Trắng Và Đen

Bật video phía trên trước. BẬT NÓ TRƯỚC.

Breath- S.M ballad vol 2. Taeyeon ft Jonghyun

Topaz vì đã bị Phong phát hiện nên không dám theo đuôi anh đến đồng hoa, lặng lẽ làm nhiệm vụ được giao. Cậu cùng đám thuộc hạ xới tung lễ hội, để rồi tìm được gã nát rượu kia đang ngủ ngon lành ở một góc phố gần đó. Gã bị lôi về trụ sở của BLACK như một con chó, bị chính Ruby và Sapphire xử gọn, y lệnh.

Khỏi nói phản ứng của họ khi xem đoạn video mà Topaz quay, cùng với một đồng ảnh ột khác. Đúng như cậu dự đoán, họ hét ầm lên mỗi lúc Boss có những hành động thân mật và cực kì lãng mạn cho cô gái đi cùng anh. Thật may mắn vì Topaz đã chuẩn bị sẵn bông nhét tai mỗi lúc như thế, cậu không muốn thùng mắng nhĩ. Vì Băng đội mũ cả buổi, ảnh và video lại được tạo từ xa nên hai cô gái liên tục hỏi về thân thể của Băng.

Topaz nhìn quanh để xác định không có ai khác xung quanh họ, rồi cúi xuống thì thầm:

– Cái này Boss không nói, nhưng em vô tình gặp em gái của cô ấy ở Lễ hội, cũng đang theo dõi cặp đôi này. Cô bé xinh đẹp ấy đã tiết lộ rằng bạn gái Boss chính là nhĩ tiểu thư của tập đoàn lớn nhất thế giới, Dương Ngọc.

Ruby và Sapphire tròn xoe mắt, kinh ngạc thốt lên:

– Dương Ngọc?! Ủa, gia thế đúng là không tệ.

– Em biết. Nhưng không phải như vậy mới xứng với Boss sao? Mỹ cũng nói rằng chị gái cô bé còn hơn cả xinh đẹp nữa. Tên là Hải Băng thì phải.

– Nhìn từ xa đã biết xinh đẹp rồi.

– Vâng. Mà em vẫn không hết tò mò, chàng trai tóc vàng kia là ai nhĩ?

– Anh chàng đẹp trai đó á? Chị nhìn thấy quen quen, nhưng không nhớ được.

– Lúc anh chàng đó xuất hiện, Huyền Mỹ còn định hét lên cơ đấy. Cô bé ấy bảo nếu không có anh ta, chắc nhỏ đã xông ra cắn tên nát rượu kia rồi.

Ruby nheo mắt nhìn Topaz:

– Huyền Mỹ?

– À, cô bé xinh xắn mà là em gái Hải Băng đó.

– “Cô bé xinh đẹp, cô bé xinh xắn”, này Topaz, đừng nói rằng em. . .

– Err. . . cô ấy dễ thương mà.

Topaz gãi đầu, miệng cười ngây ngô.

– Đừng quên em còn có tận ba cô bạn gái hiện tại, Topaz!

– Đã hết rồi.

Ruby thở dài bất lực, nhìn sang Sapphire.

– Sao bà im lặng thế, quá sốc với sự thật rằng Boss đang yêu một cô gái à?

Sapphire giật mình, cười giả lả.

– À. . . . Ủ. Đúng là khó tin mà.

Các giác quan nhạy bén của Topaz báo hiệu cậu về sự bất thường trong cách cư xử của cô chị ruột. Cậu nheo mắt nhìn Sapphire. Ánh mắt của chị ấy gần như là. . . khó chịu? Topaz muốn hỏi, nhưng Sapphire từ trước đến nay vẫn luôn kín đáo với người khác, và cậu ngờ rằng chị ấy sẽ chẳng bao giờ nói thật lí do mình khó chịu. Vậy nên, cậu mặc kệ.

– Thôi được rồi. Hai chị đã thỏa mãn chưa?

Ruby gật lấy gật để, miệng cười tươi rói khi tay tua đi tua lại cảnh Phong hôn Băng.

– Em làm rất tốt, Topaz. Dù chị hơi tò mò Boss đưa bạn gái đến chỗ nào sau khi rời lễ hội.

Topaz thở dài sườn sượt.

– Còn em thì không tò mò đấy hả? Lúc bị Boss phát hiện em còn tưởng số mình đã tận luôn rồi chứ. Ảnh cũng bá đạo thật.

– Chuyện, Boss của chúng ta mà lại!!

Sau khi Phong và Băng rời lễ hội, bộ ba Nguyệt, Mỹ, Ngọc cũng không thể bám theo được vì đám đông đã chặn họ lại. Thêm nữa, Phong đi Elementor, một trong những siêu xe nhanh nhất thế giới, trị giá lên tới 5 triệu đô. Chẳng có lấy 1% cơ hội để chiếc Cadillac của Ngọc có thể đuổi kịp. Ba cô gái thất thủ xách đồ nghề về nhà, mặt buồn xo.

Túm tùm, cặp đôi kia hoàn toàn được riêng tư trong khoảnh khắc xích-đu-trắng, nếu ai tò mò.

Đúng như lời hứa, Nguyệt và Mỹ mang video lên nộp cho Mạnh Vũ vào buổi tối. Tuy nhiên, hai cô đã cắt toàn bộ phần hôn hít đi, sợ cha họ sẽ nổi điên mà giết Phong mất. Ai ngờ, vừa mới đưa cho Mạnh Vũ cuộn băng thì ông đã nói luôn:

– Ta không xem bản đã-qua-chỉnh-sửa.

Nụ cười trên mặt Nguyệt bỗng chốc méo xệch. Cô nhìn sang Mỹ, người cũng đang ở trong tình trạng tương tự. Mạnh Vũ thờ ơ dựa người vào chiếc ghế bành, cất giọng đều đều:

– Bản uncut.

Không còn cách nào khác, Nguyệt đành về phòng lấy mang đến. Máy chiếu được chuẩn bị sẵn sàng trong phòng Mạnh Vũ. Cuộn băng bắt đầu.

5 phút.

15 phút.

30 phút.

1 tiếng.

Phong hôn Băng.

Kết thúc.

Suốt quãng thời gian cuộn băng được trình chiếu, Mỹ và Nguyệt chỉ chăm chăm nhìn Mạnh Vũ. Thật lạ, ông không có vẻ gì là tức giận, ngay cả khi cái cảnh hôn giữa cặp đôi kia phải kéo dài hàng phút, lại còn được phóng to trên màn chiếu. Trong khi đó thì Zoe, Kyra và Kara thì cứ phải gọi là mắt chữ O mồm chữ A.

Với cốc vodka trong tay, Mạnh Vũ chỉ chống cằm, thờ ơ xem từ đầu đến cuối. Nguyệt rụt rè lên tiếng:

– Cha... không giận chứ ạ?

Mạnh Vũ nhướn mày vẻ ngạc nhiên, trả lời lại:

– Sao ta phải giận?

Mỹ khẽ thở phào.

– Vì... Phong hôn chị Băng ấy ạ.

Mạnh Vũ thờ dãi:

– Nếu giận thì ta sẽ giận chuyện khác. Ta đã ra chỉ thị rõ ràng rằng Zoe, Kara và Kyra sẽ đi theo hai con, cuối cùng chỉ có chị họ thằng nhóc đó đi cùng. Vậy là sao?

Nguyệt gãi đầu bối rối:

– Vì...

– Chẳng nhẽ hai con sợ họ sẽ kể chi tiết cho ta? Không bỏ qua chuyện Phong và Băng hôn nhau?

Nguyệt cười xuề xòa khi bị nói trúng tim đen. Cô ngượng ngùng thú nhận.

– Vâng thì...

– Thôi được rồi, ta không trách hai con. Về phòng đi, ta sẽ sao chép lại cuộn băng này và gửi lại con bản gốc.

– Dạ vâng, chúc cha buổi tối vui vẻ.

Nguyệt và Mỹ vội vàng vàng ra khỏi phòng. Sau khi cánh cửa gỗ đã hoàn toàn khép lại, bỗng chiếc cốc thủy tinh trên tay Mạnh Vũ vỡ tan, rượu theo đó chảy ra ngoài.

– Vui vẻ sao....? Ha!

Zoe luống cuống lấy khăn giấy lau rượu nhưng bị Mạnh Vũ gạt đi. Cô lo lắng cất lời:

– Ông chủ....

Mạnh Vũ cười quý dị. Ông không thèm đếm xỉa đến chiếc cốc vỡ tan trên sàn nhà, thân nhiên rót một ly vodka mới.

– Thằng nhóc này cũng thật có gan!

.....

Biệt thự họ Hoàng.

Phong nằm dài trên giường, liếc mắt về phía con gấu bông trắng mà Băng đã tặng anh ở Lễ hội.

Lúc trở về biệt thự với con gấu, Phong đã cực kì thành công trong việc khiến toàn bộ người hầu trong nhà mắt chữ O mồm chữ A. Một người đàn ông chơi gấu bông, quả khó tin. Đại thiếu gia nhà họ Hoàng hứng thú với gấu bông, quả sức khó tin. Và một sát thủ hàng đầu thế giới đột nhiên ôm về nhà một con gấu bông trắng mặt mũi dễ thương, đó là điều chỉ có 0,01% khả năng xảy ra. Phong tập hợp cả ba điều trên.

Thế nhưng, anh quả thật không biết mình nên làm gì với con gấu này. Sẽ không có chuyện Phong ôm nó đi ngủ, lại càng không có chuyện anh sẽ uống trà và chơi đồ hàng với bạn-gấu-dễ-thương. Nhưng nó lại là thứ mà Băng đã dùng chính sức của cô để lấy về cho anh, và việc bỏ xó con gấu làm cảnh thực sự là điều mà Phong sẽ không bao giờ làm. Và bây giờ thì anh đang ngồi đầu mắt với nó, cố gắng tận dụng toàn bộ ne-ron não bộ để nghĩ ra một thứ mới hơn.

Vì một lí do hay phép màu nào đó, càng ngắm con gấu, Phong càng cảm thấy ấm áp. Đôi mắt xám của nó làm anh nhớ đến mắt Băng, dù hiển nhiên, mắt cô đẹp hơn ngàn lần. Bộ lông trắng muốt của nó làm anh nhớ đến màu sắc mà Băng yêu thích. Độ mềm mại của tay chân nó cũng làm anh nhớ đến làn da mịn màng của Băng.

Ngồi ngắm con gấu một lúc, Phong thấy mình thật nực cười, cái cách mà mọi thứ về nó đều làm anh nhớ đến người con gái đó. Hoặc là anh bị điên, hoặc là anh vẫn còn đang bị ám ảnh bởi những kỷ ức khi ở trên đồng hoa.

Nhưng cuối cùng thì, Phong vẫn không biết mình nên làm gì với con gấu.

– Cậu chủ có thể đặt tên cho nó.

Phong ngước lên nhìn John, quản gia của biệt thự.

– Đặt tên?

John gật nhẹ đầu. Ông là một người làm rất trung thành và có trách nhiệm, người Phong kính trọng còn nhiều hơn ba của anh.

– Tên là Băng thì thế nào?

– Tên nào cũng được, miễn là cậu thích, thưa cậu chủ.

Phong xoay trái xoay phải con gấu, ngẫm nghĩ.

– Ghiaccio thì sao?

John hơi nhún mày:

– Từ đó nghĩa là “băng” trong tiếng Ý. Nhưng cậu không thấy nó hơi nam tính à?

Phong phẩy tay.

– Vậy bỏ qua. ùm.... Angelo thì thế nào?

John cười nhẹ.

– “Thiên thần”. Hợp lí hơn đấy à.

Phong bế con gấu lên, ghì chặt nó trong lòng. Quái quí, thú này mềm thật.

– Angelo.

John cười nhẹ tán thành. Ông cúi người:

– Tôi xin phép, cậu chủ.

Đợi cho cửa phòng khép lại, Phong lập tức bỏ con gấu ra, sấm soi nó.

– Làm thứ gì được với mày đây?

Cuối cùng, nàng gấu được đặt lên chiếc ghế Phong thường ngồi để chơi game. Xét cho cùng thì đó là nơi anh ngồi nhiều nhất trong ngày nếu không tính đến thời gian làm việc. Angelo trở thành gối dựa lưng cho anh, vì nó mềm.

.....

Đã là con gái thì ai cũng có hứng thú với mấy con gấu dễ thương, dù ít hay nhiều. Băng cũng thế.

Trước đây Băng chưa từng có một chú gấu bông nào, nên việc được đích thân Phong tặng một con khiến cô thích thú và trở nên trân trọng nó.

Chỉ có điều là con gấu này nhìn thật lạ lẫm trong căn phòng của cô. Nó đen tuyền, trong khi mọi thứ xung quanh nó đều mang một màu trắng tinh khôi. Cô ôm chặt gấu trong lòng, vùi mặt vào cái đầu mềm mại của nó. Con gấu này phải to bằng cả người Băng, lại còn vô cùng mềm mại nên nó có thể trở thành mọi thứ: gối, dụng cụ xả giận, ghế ngồi, khăn mặt.... Có một tối vì mãi ngắm nhìn con gấu nên cô đã ngủ thiếp đi trên bụng nó, và đó là giấc ngủ ấm áp nhất cô từng có.

Từ hôm đó, con gấu trở thành bạn thân của Băng. Cô ôm nó mọi lúc mọi nơi, từ ăn cho đến ngủ, trừ khi đi vệ sinh. Thậm chí, cô còn cho nó ngấm trắng cùng mình. Gấu rất ngoan, luôn luôn im lặng, luôn luôn lắng nghe, luôn luôn thấu hiểu. Băng tự hỏi tại sao trước đây cô lại không mua một con như thế.

Chỉ có một điểm tệ hại duy nhất. Việc gấu gần như trở thành vật cưng của Băng làm Mun điên tiết. Đáng nhẽ thứ được cô cưng chiều nhất phải là nàng, con vật đã ở bên cô mấy tháng nay. Thế mà một thứ vô tri vô giác, không đẹp bằng nàng, không thông minh bằng nàng, lại có thể chiếm được cảm tình của cô chủ chỉ trong một tuần ngắn ngủi. Mấy lần Mun nhăm nhe xé toạc con gấu nhưng đều bị phát hiện, khiến Băng phải ôm nàng vào lòng mà an ủi.

Cuộc chiến giữa gấu bông và mèo Mun có lẽ sẽ không bao giờ kết thúc nếu như Băng không đột ngột đặt tên cho gấu. Nguyệt đã gợi ý rằng hãy đặt theo tên một người nào đó mà Mun kính trọng nhưng quả thật, nàng mèo này có vẻ như chẳng kính trọng ai ngoài Băng và Mạnh Vũ.

.....

Vào một buổi tối, chiếc Blackberry của Băng bỗng rung lên khi cô đang ngồi ôm gấu bông. Số lạ. Cô nhấc máy, có chút tò mò về người ở đầu dây bên kia.

– Chào em.

Tìm cô gần như dừng lại khi cô nghe được giọng nói quen thuộc.

Là Phong.

Tự dưng Băng thấy mình thật ngu ngốc. Suốt thời gian qua cô không hề mảy may biết đến số điện thoại của anh, thậm chí nhớ rằng anh có điện thoại. Một loạt câu hỏi bắt đầu xẹt qua đầu cô như tia chớp: Anh gọi làm gì? Tại sao anh lại gọi giờ này? Không phải có việc gì xảy ra với anh chứ?

– Anh... gọi làm gì?

Phong im lặng một lúc. Anh còn chẳng biết vì sao mình lại tự nhiên gọi cho Băng. Từ sau buổi tối ở trên đồng hoa, tâm trí anh luôn bị ám ảnh bởi cô, khiến Phong nhiều lúc chỉ muốn phát điên và phi sang biệt thự Dương Ngọc ngay lập tức. Tuy nhiên, anh không nghĩ Băng sẽ hài lòng với kiểu đàn ông suồng sã như vậy nên chỉ dám gọi điện thoại. Ngoài ra, giọng cô thật tuyệt vời kể cả khi không được nghe trực tiếp.

– Cũng không có gì. Chỉ là... muốn hỏi thăm con gấu của em. – Anh lắp liếm.

Băng nghiêng đầu, liếc sang cục bông to đùng trong lòng mình.

– Mun muốn giết nó.

Phong nhưón mày ngạc nhiên:

– Vì?

Băng im lặng một lúc rồi trả lời thật thà:

– Em... ôm nó nhiều hơn.

Phong chớp mắt, nở một nụ cười nhẹ bằng mà Băng sẽ chẳng bao giờ thấy được. Cô trân trọng món quà của anh.

– Em có đặt tên cho nó không?

Băng lắc đầu, rồi chợt nhận ra anh không thể nhìn thấy cô qua điện thoại. Cô ngập ngừng:

– Ừm... chưa biết.

– Con gấu em tặng, Angelo, thì trở thành gối tựa lưng của tôi.

Băng hiển nhiên biết nghĩa của từ “angelo”. Cô chớp mắt:

– “Thiên thần”?

Phong cười nhẹ.

– Ừm. Thiên thần.

– Gối tựa lưng?

– Nó rất mềm, em không biết đâu.

Đúng lúc đó, quân gia John bước vào, nói rằng Tuấn Nguyên đã trở về từ chuyến công tác, và muốn gặp anh. Phong nhú mày, ra hiệu cho ông đi ra ngoài rồi quay lại với chiếc điện thoại.

– Cảm ơn em vì đã tặng tôi Angelo, nó vượt xa mọi loại gối tựa khác.

Băng đỏ mặt.

– Vâng.

Phong cười nhẹ.

– Tôi phải đi rồi, chúc em ngủ ngon.

Tim Băng đập nhanh hơn một chút khi cô nghe được sự dịu dàng và quan tâm qua giọng nói của Phong. Và cô biết thêm một điều nữa, rằng giấc ngủ của mình đêm nay sẽ ngon hơn bao giờ hết.

– Ngủ ngon, Phong.

– Tôi nhớ em.

Băng tròn mắt, tim nhảy tango trong lồng ngực. Chẳng mất nhiều thời gian để hai má cô cũng đỏ bừng ngay sau đó. Chẳng biết làm gì ngoài việc im lặng, cô cứ ngồi ôm điện thoại. Phong chờ một lúc, rồi kết thúc cuộc gọi.

– Chỉ cần em biết vậy thôi. Tôi đi đây.

Băng lặng lẽ cúp máy, nhìn sang con gấu của mình. Cô suy nghĩ một lúc rồi lấy một cái dây kim tuyến quàng vào cổ nó, cùng một cái bảng tên lủng lẳng: “Heures”

[Heures nghĩa là giờ trong tiếng Pháp]

Băng quay sang Mun, nhẹ nhàng nhắc nhở:

– Heures... là Phong.

Kể từ hôm ấy, Mun không còn ghét con gấu nữa. Nàng thậm chí còn dùng Heures làm chỗ nghỉ ngơi, bởi vì bụng nó rất mềm. Còn Băng, ngày nào cô cũng ôm Heures đi ngủ.

.....

Toàn bộ biệt thự Dương ngọc đã tối um, chỉ riêng có phòng Nguyệt là vẫn còn le lói thứ ánh sáng của đèn ngủ.

– Ngọc, bà thực sự muốn làm việc đó à?

Nguyệt cầm điện thoại rồi nằm dài trên giường, trò chuyện với cô bạn thân.

– Hiển nhiên là phải làm rồi. Hai đứa đó lằng mằng thì đúng thật, nhưng cứ để thế cũng không ổn. Toàn bọn lạnh lùng cả thì phải cả trăm năm nữa Phong với Băng mới nhận ra tình cảm của mình mất. Chúng ta phải giúp chứ!

Ngọc hùng hổ khiến Nguyệt mỉm cười.

– Cũng được, nhưng phải nhanh lên đấy.

– Đó.... Bà cũng nóng lòng đâu kém gì tôi?

– Không phải. Chỉ là.... sắp đến ngày đó rồi.

Ngọc nhú mày:

– Ngày gì cơ?

– Ngày 1/11 ấy? Tôi đã kể cho bà nghe một lần, bà còn nhớ chứ?

Ngọc ngẫm nghĩ một lúc rồi Ồ lên một tiếng. Sự vui vẻ trong giọng nói của cô hoàn toàn biến mất.

– Tôi quên mất, ôi trời, qua ngày đó thì chẳng còn hy vọng cô bé sẽ đồng ý.

Nguyệt thờ dài sườn sượt:

– Còn chẳng gặp được mặt nữa là đồng ý.... Vậy nên bà làm gì thì làm ngay đi, chỉ còn hơn 1 tuần nữa thôi.

Ngọc gật đầu dứt khoát, dù Nguyệt chẳng thể nào thấy được hành động đó.

– Yên tâm, mai tôi sẽ sang nhà thằng Phong luôn và ngay.

– Ừ... Kể ra thì cho hai đứa đó nhận ra cũng tốt. Tôi có cần làm không?

Ngọc nhún vai:

– Tuỳ bà thôi. Nếu thấy cần thiết.

– Thôi được rồi, chỉ cần bà nhớ cái ngày 1/11 là được.

Ngọc ngập ngừng hỏi:

– Cô bé sẽ trong tình trạng đó bao lâu?

– Ít thì chắc một tháng, lâu thì chắc 3 hay 4 tháng. Có lần cả năm ấy.

Ngọc cười thông cảm, đồng thời suy đi tính lại kế hoạch cho ngày mai.

– Haizzz, thật là tội nghiệp cô bé. Thôi nhé, tôi đi ngủ đây.

– Ngủ ngon.

—————

Chap này thậttttt là ngắn, mình biết. Nhưng chap sau sẽ dài hơn và thú vị hơn, mình hứa đấy.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Không Phải Yêu Đâu

Bật video trước. BẬT NÓ TRƯỚC.

Và quả thật utube nhiều cái video bản quyền thế.... khiến mình không thể gắn được. Vì mình đã rất cố gắng tìm những cái có thể nghe được trên watt nên các bạn hãy nghe đi nha.... Công sức của mình cả đây ; v ;

Reverse – Parraell Universe [Demo]

Nửa đêm. Biệt thự họ Hoàng.

Căn phòng làm việc của Tuấn Nguyên tối đen, từ cửa sổ tràn vào thứ ánh sáng mong manh, trải dài trên gỗ. Không khí trong phòng đáng lẽ phải rất mát mẻ nhờ có những làn gió êm dịu đêm thu, nhưng không, nó hoàn toàn ngược lại. Chủ nhân của căn phòng đã trở về, và chỉ riêng sự hiện diện của con người này thôi cũng đã đủ làm căn phòng trở nên ngột ngạt.

Từ trong bóng tối của căn phòng, một giọng nói trầm ồm vang lên.

– Ông cho người theo dõi tôi?

Tuấn Nguyên ngồi trên ghế bành, ném ánh nhìn hờ hững về phía cậu con trai độc nhất. Trên bàn làm việc trước mặt gã là một loạt những tấm ảnh chụp anh và một cô gái đội mũ lưỡi trai màu đen. Gã nhướn mày thờ ơ:

– Không phải là theo dõi, tao chỉ nhờ người kiểm tra xem mày làm việc thế nào trong lúc ta vắng nhà mà thôi. Kết quả thì hiển nhiên là tốt, nhưng thứ mà tên đó biết thêm được về cuộc sống của mày lại khiến tao khá ngạc nhiên đấy. Một con phụ nữ, huh?

Phong cắn chặt môi, cố gắng giấu đi sự bất lực của mình khi đã để cho Tuấn Nguyên hành động tự do như thế. Hắn gã đã điều tra luôn được thân phận của cô, và với danh nghĩa là người con gái đầu tiên Phong thật lòng quan tâm, rất có thể trong tương lai cô sẽ gặp nguy hiểm. Anh gằn giọng.

– Ông không được động vào cô ấy.

Tuấn Nguyên chống cằm, chiếc nhẫn vàng lấp lánh một bên tay. Gã lắc ly rượu mạnh, hoàn toàn không đếm xỉa đến lời nói của cậu con trai độc nhất. Miệng gã nhếch lên đầy khinh bỉ.

– Còn mày thì sao? Mày nghĩ mày có quyền gì mà đi quen một á phụ nữ như vậy?! Sao nào, con bé đó đã làm mày mù mị rồi ư?! Tao thật bất ngờ đấy Phong ạ. Đừng quên mày là ai, mày là cái thứ gì! Mày nghĩ một con bé tiểu thư nhà giàu có thể yêu một thằng sát thủ đã từng giết hàng nghìn người hay sao?! Nực cười! Mày định viết tiểu thuyết hay sao vậy?

Mắt Phong tối sầm. Hơn ai hết, anh hiểu Tuấn Nguyên nói đúng. Gã đã chạm đến cái chủ đề mà anh không bao giờ muốn nghĩ đến: sự khác biệt giữa anh và Băng. Giống như thể hai thế giới khác nhau vậy, cô lớn lên trong nhung lụa, trong tiền bạc, còn anh thì lớn lên trong máu, trong nước mắt. Phong hiểu chứ, anh đã hiểu rõ sự khác biệt từ khoảnh khắc đầu tiên biết cô. Nhưng dường như ở cô luôn có một sức quyến rũ nào đó khiến anh không thể chối từ, và ngay cả khi Phong biết mình không nên, anh vẫn không thể ngừng việc khao khát được ở bên cạnh cô.

Phong siết chặt nắm đấm, đôi mắt cả phê thù hận nhìn chính người cha ruột. Anh quan tâm đến ai, đến người phụ nữ nào, gã cũng không có quyền can thiệp. Nếu không thể đứng vững trước cha mình, anh cũng chẳng còn tư cách để mà bảo vệ Băng.

Ánh mắt của Phong có thể làm bất cứ ai ngất xỉu lúc này, trừ Tuấn Nguyên. Gã là ai cơ chứ?! Là người đã một tay gây dựng lên một đế chế lớn mạnh bậc nhất thế giới ngầm, mua bán vũ khí, giết người, từng bước một gây dựng quyền lực. Từ lâu, Phong đã chẳng là gì đối với gã, ngoài một thứ công cụ, một thứ được sinh ra với mục đích duy nhất là giúp gã giành được thứ gã muốn.

Tuấn Nguyên vẫn ngồi lặng im, ung dung nhấm nháp ly rượu mạnh. Gã chẳng thèm để ý đến sát khí trong phòng, thứ đang toả ra ngày càng dày đặc từ cậu con trai của gã.

– Động-một-ngón-tay-vào-cô-ấy, và tôi sẽ giết ông!

Ánh mắt của Tuấn Nguyên không có lấy một tia rung động. Gã ngả người ra sau, nhìn chằm chằm ly rượu thủy tinh dày nặng. Chỉ bằng một tay, gã bóp vỡ nó.

“Choang!!”

Nhanh như cắt, một mảnh thủy tinh sắc nhọn sượt qua Phong, găm thẳng vào bức tường phía sau. Má Phong ửng mầu nóng hổi. Tuấn Nguyên đã sử dụng nó như một thứ phi tiêu, cắt vào mặt anh sắc ngọt, không đủ để tạo sẹo, nhưng gây đau đớn. Phong vẫn đứng im không nhúc nhích, kiên định nhìn về phía cha ruột. Gã khề nhướn mày.

– Đừng nói những thứ mà mày không làm được. Thằng khốn, muốn giết tao?! Đâu có dễ vậy. Mà mày cũng không cần lo lắng quá thế, tao chưa hề nói sẽ làm gì nó. Dù gì cũng là nhị tiểu thư Dương Ngọc, biết đâu nó sẽ giúp ích.

Tuấn Nguyên cười quái dị.

– Còn mày. Vừa rồi chỉ là cảnh cáo thôi, nếu còn phát ngôn những thứ vô lí như thế nữa thì mảnh thủy tinh đó sẽ găm thẳng vào mắt mày đấy. Chừng nào mày vẫn giải quyết công việc một cách hoàn hảo, tao sẽ xem xét việc không động vào con bé đó. Ra ngoài đi.

Phong lạnh lùng nhìn Tuấn Nguyên, quyết định không nên nói gì thêm rồi lẳng lặng đi ra. Anh cứ thế cất bước, thậm chí không thèm bận tâm đến vết thương trên má đang ngày càng nhói đau.

Tối đó, Phong mặc kệ tất cả những lời xì xầm của lũ giúp việc, ôm Angelo đi ngủ.

.....

Sáng

Ngọc tiến vào phòng của cậu em họ, giật tung tấm rèm lụa đen. Ánh sáng mặt trời ngay lập tức tràn vào căn phòng, thấp sáng cái không gian ảm đạm nơi đây. Vài tia nắng chiếu thẳng vào mắt Phong, khiến anh khẽ cau mày rồi trùm chăn lên kín đầu. Angelo vẫn đang yên vị trong lòng anh, và đó là một phần lí do Phong không muốn dậy bây giờ. Nó thực sự làm anh ngủ ngon hơn. Công dụng mới.

Ngọc ngán ngẩm nhìn thẳng em họ, đồng thời tiến lại gần cái giường. Cô nhanh nhẹn giật mạnh cái chăn xuống, dí miệng vào gần vào tai Phong hét:

– Thằng cuồng gấu bông kia, DẬY!!!!!!

Phong giật mình bật dậy, nhắm mắt lấy tay xoa xoa thái dương. Anh liếc lên đồng hồ. 7h00 sáng Chủ Nhật. Anh tắc lưỡi, nhìn sang bà chị họ đang cười toe toét.

Ngọc bỗng nhìn thấy vết thương trên má Phong. Nét hờn hờ trên mặt cô hoàn toàn biến mất, nhường chỗ cho sự lo lắng và quan tâm chân thành. Cô hoảng hốt sờ lên má anh, lắp bắp hỏi:

– Em làm cái gì mà để bị thương thế này?

Phong cảm thấy tim mình ấm áp hơn một chút khi nhận được sự chăm sóc như thường lệ từ Ngọc. Dầu vậy, anh cũng không muốn chị phải lo lắng vì mình. Phong tắc lưỡi về bất cần.

– Chẳng có gì đâu, tôi không cần thận thôi.

Ngọc cau mày, và Phong biết là cô đã đoán được phần nào câu chuyện. Cô cấu vào tay anh về không hài lòng.

– Thế mà bảo chẳng có gì. Em để nó tự như thế, may chưa nhiễm trùng đấy. Đợi chị lấy băng dán vào cho em đã, rồi chúng ta bàn chuyện ngày hôm nay sau.

Phong ngấm nhìn Ngọc hối hả chạy xuống phía dưới hỏi giúp việc thuốc bôi và băng cá nhân, khẽ mỉm cười. Nhiều lúc, anh còn cảm thấy chị còn tuyệt vời hơn gấp một tỷ lần người mẹ ruột của mình.

Ngọc trở lại. Cô ngồi xuống cạnh Phong, từng chút một xử lí vết thương của anh. Rửa qua bằng cồn, bôi thuốc, dán băng. Cô làm điều đó nhanh nhẹn và thành thạo không kém gì một y tá thực thụ. Khi Ngọc đã trả lại đồ cho giúp việc, Phong mới gọi chuyện.

– Ngon gió nào đưa chị đến nhà tôi sớm thế?

Ngọc cười ranh mãnh, mắt cô ánh lên tinh nghịch. Về âu lo trên khuôn mặt xinh đẹp của cô đã hoàn toàn tan biến, không một dấu vết.

– Ngon gió mang tên... tình yêu!

Phong ngạc nhiên, ngỡ mình vừa nghe nhầm. Anh vuốt mặt để tỉnh táo rồi quay sang Ngọc.

– Vậy ngon gió của chị chờ tôi chút được không? Tôi cần rửa mặt với đánh răng cái đã.

Ngọc phì cười, cô nghiêng người sang bên rồi khoát tay nhường đường cho Phong, vờ như mình là một quý ông. Anh cười khẩy rồi vờn vai đứng dậy, đi về phía nhà tắm.

Còn lại một mình, Ngọc đi lòng vòng xung quanh, ngắm nghía cách bài trí của căn phòng để giết thời gian. Ánh mắt cô lướt một lượt quanh từng đồ vật, từ cái màn hình 100 inch trên tường, cái bàn, cái ghế, rồi dừng lại ở Angelo. Cô cười tinh nghịch, lập tức siết chặt nó vào lòng, vùi mặt vào cái đầu mềm mại của nó. Chừng như nhớ ra điều gì quan trọng, cô ngẩng lên, hét vọng về phía nhà tắm.

– Phong, con gấu của em tên gì?!

Đúng lúc đó, cửa phòng tắm bật mở. Phong cời trần bước ra, tay cầm cái khăn lau đầu. Mái tóc đen dày của anh ướt sũng, rủ xuống trán nhìn vô cùng quyến rũ. Chiếc quần jean rộng rãi của anh chưa cài hết khuy, ôm hững hờ phần hông săn chắc. Phong liếc con gấu đang nằm gọn trong lòng Ngọc, vẫn tiếp tục lau tóc.

– Angelo.

Ngọc im lặng nhìn cậu em họ một chút rồi ngay lập tức trở lại bình thường. Về phong trần và quyến rũ một cách không hề có chủ ý của Phong đủ khiến mọi cô gái si mê, trừ Ngọc. Cô đã quá quen với cơ bụng sáu múi của thằng em họ nhờ vào những lần cùng nó đến phòng tập gym. Săm soi nằng gấu trắng muốt trong tay, cô cười mỉm.

– “Thiên thần” à? Đúng là gấu do Băng tặng có khác, tên hay thật.

Phong khựng lại, bỏ cái khăn xuống. Anh vắt nó qua vai, ánh mắt hồ nghi nhìn Ngọc.

– Sao chị biết con gấu đó là Băng tặng?

Ngọc giật mình. Cô quên bống là Phong không hề biết chuyện cô theo dõi nó và Băng lúc ở Lễ hội. Chứa a, ngu oi là ngu!

– Thì... có bao giờ em hứng thú với gấu bông đâu. Chị đoán thế, giúp việc cũng bảo em có cái này lúc ở Lễ hội về...

Phong cắt ngang.

– Chị theo dõi tôi?

Biết mình không thể giấu được nữa, Ngọc ngượng ngịu gật đầu. Phong đảo mắt ngao ngán, lấy một tay vuốt tóc ra sau.

– Tôi cũng không trách chị được. Giờ thì... ngọn gió tình yêu hả? Chị mang cho tôi cuốn tiểu thuyết hay bộ phim nào thế?

Thấy chủ đề đã được chuyển, Ngọc sướng rơn. Cô nhanh chóng lấy lại phong thái của kẻ trên cơ Phong trong cấp bậc gia đình, đồng thời nháy mắt với anh.

– Không phải tiểu thuyết hay phim ảnh gì cả, chị ở đây với nhiệm vụ cao cả hơn nhiều. Đó là... giúp em nhận ra tình cảm của mình dành cho Băng!

Phong cau mày, tự nhiên có linh cảm xấu.

– Tình cảm của tôi... dành cho Băng?

Ngọc gật mạnh đầu, cười ranh mãnh.

– Đúng thế. Hai đứa đã nắm tay rồi, hẹn hò rồi, hôn cũng hôn rồi. Chị chỉ muốn đẩy nhanh tiến độ một chút, vì với tính cách của em và Băng chắc đến ngàn năm nữa hai đứa mới nhận ra tình cảm thực sự của mình mất. Vì vậy, hôm nay chị đã chuẩn bị một loạt câu hỏi phỏng vấn nhằm giúp em nhận ra điều đó!

Ngọc chống hông đầy tự hào. Cô kéo lấy một cái ghế rồi ngồi xuống, quay người đối diện với Phong. Anh ngán ngẩm, chỉ muốn phóng đến phòng gym ngay lập tức, nhưng Phong cũng hiểu rất rõ một điều rằng: một khi bà chị họ của anh muốn làm gì, bà sẽ làm bằng được.

– Vậy chị bắt đầu nha. Đầu tiên, một cách khách quan, mày thấy Băng là một cô gái như thế nào?

Phong không thèm mặc áo, thản nhiên dựa lưng vào Angelo. Những ý nghĩ về Băng sưởi ấm cơ thể anh gần như ngay lập tức.

– Rất thuần khiết.

Ngọc cười cười, còn đầu thì gật gù. Cô nhìn vào phần ghi chú ở điện thoại đã chuẩn bị vào đêm hôm trước.

– Những khuyết điểm thì sao?

Phong mím nhẹ môi ra chiều suy nghĩ rồi mới trả lời.

– Không giỏi ở việc bộc lộ cảm xúc. Thiếu hụt những kiến thức về môi trường bên ngoài. Cứng đầu. Bướng bỉnh theo một cách hoàn toàn khác biệt. Hoàn toàn không nhận thức được vẻ đẹp của mình. Đôi khi khá ngốc nghếch, nhưng điều đó lại làm cô ấy trở nên đáng yêu. Rất nhiều lúc cô ấy giống như một đứa trẻ, tò mò về thế giới xung quanh.

Anh mơ màng nói, đôi mắt ướt rọt yêu thương hướng ra ngoài cửa sổ. Ngọc sững sờ nhìn thằng em họ, thầm nhủ: “Nó có để ý nó đang mắc bệnh tương tư hay không?” Cô cười thầm trong bụng, tiếp tục màn phỏng vấn.

– Em có quý cô bé không?

– Có.

– Có thích cô bé không?

– Có lẽ là... có.

Mắt Ngọc sáng rực.

– Có yêu cô bé không?

Lần này thì Phong khựng lại. Anh không nhìn Ngọc, chìm vào thế giới của riêng mình. Mẹ anh cũng đã từng nói yêu anh, nhưng bà ta vẫn sẵn sàng ra đi, bỏ đứa con trai của mình lại. Yêu ấy à?!

– Tôi không biết. Nhưng có lẽ là.... không.

Ngọc nhìn bộ dạng thần thờ của Phong, khẽ thở dài. Đôi mắt màu cà phê của anh lúc này giống như một tấm kính thủy tinh đã vỡ tan, những vết nứt của sự đau đớn. Chúng đã hằn sâu trong đó, và Ngọc biết rằng sẽ rất khó khăn để làm mờ chúng đi. Cô cố chuyển chủ đề.

– Thôi được rồi, có lẽ không phải là yêu. Em thấy gia đình Băng thế nào?

– Giàu có. Chị em tốt. Cha cô ấy có vẻ rất nghiêm khắc, nhưng vẫn là thương yêu con gái của mình hơn tất cả.

Ngọc gật gù, bàn tay nhún nhảy nhao nháy trên điện thoại. Năng lượng của cô đã trở về sau khoảnh khắc u ám kia.

– Vì sao em thích cô bé?

Phong ngẫm nghĩ.

– Xinh đẹp.

Ngay lập tức, anh ăn một cái gối lông phồng vào giữa mặt. Ngọc mặt đỏ phừng phừng, hét lớn:

– Vậy ra mày chỉ yêu Băng bởi vì con bé xinh đẹp?! Chị thật không ngờ mày lại đáng thất vọng đến thế Phong ạ. Cái loại con trai kiểu gì mà lại đi đề cao ngoại hình hơn tâm hồn cơ chứ??? Mày....

Nhẹ nhàng đặt cái gối sang một bên, Phong vuốt mặt, thần nhiên cắt ngang lời bà chị họ.

– Tôi chưa nói hết.

Ngọc khựng lại trong tư thế chuẩn bị ném thêm một cái gối nữa vào mặt Phong. Cô hít sâu rồi ngồi xuống, lạnh lùng ra lệnh.

– Vậy nói tiếp đi.

Phong ôm lấy Angelo ở bên cạnh, nhìn sâu vào đôi mắt xám của nó. Tim anh ấm lên khi nhắc đến Băng.

– Cô ấy... rất đặc biệt. Cô ấy chắc chắn không phải là một cô gái năng nổ và luôn khoa môi múa mép, nhưng sự im lặng và điềm đạm của cô ấy luôn khiến tôi cảm thấy rất đặc biệt, rất... riêng. Băng nhìn qua thì có vẻ yếu đuối, nhưng thực ra cô ấy rất mạnh mẽ, theo cách riêng của mình. Sự mạnh mẽ đó có khi đến cô ấy cũng không nhận ra, nhưng tôi thì có. Băng khá cứng đầu và bướng bỉnh, và cô ấy luôn thể hiện điều đó bằng hành động, không phải lời nói. Ở bên một người nhiều mâu thuẫn như thế có thể khiến người ta khó chịu, nhưng tôi thì không. Băng rất ít khi thể hiện cảm xúc ra mặt, nhưng thực ra, chỉ cần nhìn vào đôi mắt của cô ấy, tôi có thể biết được cô ấy đang cảm thấy thế nào. Đôi mắt ấy rất sống động và đẹp đẽ, nó phản chiếu một tâm hồn thánh thiện và vị tha mà cô ấy luôn cố che giấu. Đôi mắt đẹp nhất tôi từng biết.

Phong không hề nhận ra mình đã nói nhiều đến như thế nào, cho đến khi anh nhìn thấy vẻ mặt sùng sốt của Ngọc. Cô tròn mắt nhìn anh, hàm răng khểnh. Một lúc lâu sau cô mới có thể bình tĩnh lại, nhưng Phong nghe được tiếng cô lầm bầm rằng: “Mì là thằng quái nào.... Trả lại Phong cho tao đi” Ngọc chớp mắt nhìn anh, rồi nói với vẻ vẫn-chưa-thể-tin-nổi trên khuôn mặt:

– Mày đúng đấy Phong ạ, tình cảm của mày dành cho Băng, không phải là yêu đâu.....

Và Phong nhận thêm một cái gối nữa vào giữa mặt. Lần này còn mạnh hơn lần trước.

– Mà là YÊU CUÔNG SI MÊ MỆT RỒI Ý!!!!

Ngọc hét lên, với một thứ cảm xúc hoà lẫn giữa mẫn nguyện và tức giận trong giọng nói. Cái thằng em ngu ngốc của cô, bao dấu hiệu sờ sờ trước mặt thế mà cứ một mực phủ nhận. Nếu cô không lên mục tiêu trong hôm nay phải làm Phong nhận ra tình cảm này thì đến khi nào nó mới đủ thông minh để nhận ra đây?! May quá. Thật quá may.

Phong khẽ cau mày trước cái cụm “yêu cuồng si mê mệt” của Ngọc. Anh nhìn bà chị họ, thắc mắc.

– Yêu... là như thế nào?

Chừng như chạm đến đúng câu hỏi muốn được hỏi, mắt Ngọc sáng rực. Cô chống hông, đứng thẳng người, đi đi lại lại với tay chân vung vẩy như một giáo viên nhiệt tình quá đà.

– Căng tai ra mà nghe chị em đây. Yêu đầu tiên là nhưng nhớ một người. Em có thể dành hàng giờ để nhớ về người đó, và những kỷ ức đó luôn sưởi ấm

tâm hồn em. Em trải qua một ngày tệ hại, nhưng chỉ cần một vài ý nghĩ giản đơn như thắc mắc người ấy đang làm gì cũng đủ để em cảm thấy vui hơn, dù chỉ một chút. Tiếp theo, yêu là mong muốn được ở bên người ấy mọi lúc mọi nơi, bảo vệ và sẽ chia mọi thứ với người ấy. Từng khoảnh khắc ở bên người ấy là từng phút từng giây em trân trọng và nhớ mãi, bởi cảm giác ấy luôn rất dễ chịu, rất bình yên, rất ngọt ngào. Em cảm tưởng như mình có thể hy sinh cả thế giới chỉ để có người ấy bên cạnh, thậm chí hy sinh mạng sống nếu người ấy gặp nguy hiểm.

Còn một loạt những cụm “người ấy” sau đó nữa, nhưng đầu Phong đã sớm ong ong, và anh hầu như không thể nghe thêm một thứ gì cả. Không phải vì Ngọc nói nhiều, mà là vì anh nhận ra chính mình trong những lời cô nói. Từng chữ một, nó đập thẳng vào lý trí anh, và cảm xúc của anh. Giống như những mảnh ghép nhỏ nhỏ, chúng lần lượt lấp đầy bức tranh mang tên cảm xúc của anh dành cho Băng. Phong cảm giác rằng nó vẫn luôn ở đó, chỉ chờ để anh nhận ra những dấu hiệu, và chấp nhận nó hoàn toàn.

Cho đến lúc Ngọc đã về nhà từ lâu, Phong vẫn còn ở trong trạng thái thần thờ không thể cứu vãn. Anh ăn tối như một con rô bốt. Đứng trong phòng tắm, những dòng nước lạnh tuôn xối xả lên đầu anh, lên ngực anh, lên cơ thể nóng bừng của anh cũng không giúp ích. Phong đứng trước gương, và trong một khoảnh khắc anh hỏi người trong đó là ai. Trước kia, anh sẽ không bao giờ để một thứ cảm xúc nào ảnh hưởng đến bản tính của mình. Phong đã từng là một sát thủ máu lạnh thực sự, không quan tâm và cũng không mất thời giờ với thứ được coi là tất yếu của mỗi con người – những cảm xúc.

Phong nhìn xuống bàn tay mình. Nước chảy qua các kẽ tay, làm anh nhớ đến các giọt máu của những người anh giết. Nó nhuộm đỏ cả bàn tay anh, và mùi tanh của nó sẽ ám lấy anh đến mấy ngày liên tiếp sau đó. Đó có phải là bàn tay của một kẻ xứng đáng để yêu và được yêu? Anh nghĩ là không.

Dù vậy, anh vẫn không thể kìm chế tình cảm anh dành cho người con gái ấy. Nó lớn hơn sự cảm mến, anh đã biết điều đó, nhưng lý trí anh vẫn một mực phủ nhận thứ cảm giác Ngọc đã gọi tên. Phong nghĩ đến Băng, và những ký ức về cô lại một lần nữa lần át mọi suy nghĩ tiêu cực. Anh bất giác sờ lên môi, nhớ đến nụ hôn dịu dàng Băng đã trao anh. Và Phong mỉm cười, thanh thản.

Coi trần đi ngủ, Phong một lần nữa xem xét lại những biểu hiện của tình yêu mà Ngọc đã đề cập.

Dành hàng giờ nghĩ về người ấy? Tích.

Những ý nghĩ về người ấy có thể thấp sáng một ngày tệ hại? Tích.

Muốn được ở bên người ấy? Tích tích.

Trân trọng và nhớ mãi những ký ức khi ở cạnh người ấy? Tích.

Muốn bảo vệ người ấy? Tích tích tích.

Cảm thấy có thể hy sinh cả thế giới, thậm chí mạng sống của chính bản thân, vì người ấy? Rất nhiều dấu tích.

Phong nằm vật ra giường, cổ kiềm chế cơ thể đang dần nóng bừng. Đầu óc anh quay cuồng, và trái tim anh nhảy tango trong lồng ngực khi anh chấp nhận cái tình cảm mà đáng lẽ phải được nhận ra từ rất lâu trước đó. Phong quay sang Angelo, khẽ thì thầm.

– Tao lỡ yêu cô ấy rồi, làm sao đây?

VOTE VOTE VOTE VOTE cho mình đi nhaaaaa

Mình rất cảm kích những bạn vote tất cả các chap, động lực rất lớn để mình viết tiếp đó. Mình muốn làm quen với tất cả các bạn ấy, vì quả thật mình cảm thấy như cảm ơn thôi thì không thể nào đủ được.

Lưu ý này: Đây là một quy tắc ngầm của mình thôi, nhưng mình nghĩ nên cho các bạn biết. Mình hầu như sẽ không đăng chap mới trước khi số vote của chap trước đạt mốc 200, ngay cả khi mình đã viết xong chap đấy đi chẳng nữa. Mình sẽ viết chap tiếp theo, và chờ vote tăng.

Vậy nên, nếu muốn có chap nhanh, hãy tích cực vote cho mình nha. Mình biết mình khôn nạn, nhưng cái đó thành bản chất rồi.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Ngày 1/11

Bật video trước. BẬT NÓ TRƯỚC.

Hôm nay là ngày 25/10. Nghĩa là chỉ còn hơn một tuần nữa là ngày 1/11.

Càng đến gần ngày này, không khí trong biệt thự Dương Ngọc càng trở nên u ám và ảm đạm hơn những ngày khác. Những người hầu làm việc cũng lặng lẽ hơn, khi mà 4 nhân vật quan trọng của căn biệt thự đều lâm vào tâm trạng đau buồn.

1/11 chính là ngày mà Vương Đăng Thanh Cẩm, mẹ ruột của Băng, ra đi mãi mãi.

Những người chịu ảnh hưởng nặng nề nhất từ ngày này phải kể đến Mạnh Vũ và Băng. Nguyệt, Mỹ cùng bộ ba Zoe, Kyra và Kara chủ yếu lo lắng cho hai người này là chính. Chủ tịch tập đoàn Dương Ngọc luôn có vẻ trầm tư hơn khi ngày này gần kề, và thường tự giam mình trong phòng làm việc. Ông ngồi hàng giờ trong ấy, vuốt ve tấm ảnh duy nhất còn sót lại của Thanh Cẩm trong đám cháy.

Ngoài việc đó ra, hầu như năm nào ông cũng viết hai lá thư vào giây phút đầu tiên của ngày 1/11. Lá thư đầu tiên là dành cho Thanh Cẩm. Ông sẽ đốt nó trước mộ bà, hi vọng rằng người phụ nữ ông yêu có thể đọc được những dòng thư đó. Ông kể cho bà nghe về cuộc sống của mình, về những cô con gái mà ông đặc biệt tự hào, nhất là là Băng. Ông sẽ kể con bé thông minh như nào, xinh đẹp ra làm sao, được nhiều người yêu thương như thế nào. Cuối cùng, ông sẽ khẳng định rằng bà là người phụ nữ ông vĩnh viễn yêu, yêu cho đến cùng trời cuối đất. Bà là linh hồn, là nguồn sống, là ánh sáng, là tình yêu duy nhất đời ông. Mãi mãi thế.

Mạnh Vũ được xếp vào mẫu đàn ông nghiêm khắc với bản thân, và hầu như chưa bao giờ khóc. Chỉ riêng có ngày hôm ấy là ông hầu như không thể kìm được hàng lệ đỏ dài trên má mình, mỗi khi ngón tay ông chạm khẽ vào nụ cười dịu dàng của người phụ nữ trong tấm ảnh nho nhỏ gắn trên bia mộ.

Thế nhưng, Băng mới là người ở trong tình trạng tệ nhất. Cô luôn ngồi bất động trong phòng như một con búp bê vải, nửa ngày trời không nhúc nhích hay dịch chuyển tư thế dù chỉ một lúc. Cô không ăn một bữa nào, và người ta còn ngờ rằng cô còn không ngủ. Cứ mỗi lần Zoe vào phòng là y như rằng đã thấy Băng ngồi đó, ánh mắt buồn bã ném ra một điểm vô định ngoài cửa sổ.

Ngoài một đồng những thứ được dùng trong dịp tưởng nhớ người đã khuất như tiền giấy đốt, bùa, trầm hương, ..., biệt thự Dương Ngọc còn phải mua thêm nào là trang sức, quần áo, gấu bông, mỹ phẩm theo lệnh của Nguyệt và Mỹ, tất tần tật mọi thứ được cho là có thể làm mọi người phụ nữ vui vẻ. Mọi người phụ nữ trừ Băng.

Dù cho Nguyệt và Mỹ đã cố hết sức chôn cất những thứ thực phẩm Băng thích mang lên phòng cô, thứ hai người nhận lại luôn là cái lác đầu buồn bã của Zoe cùng với khay đồ ăn vẫn còn như mới, và nguội ngắt. Tình trạng này gần như đã trở nên quen thuộc với người làm của biệt thự Dương Ngọc trong nhiều năm qua, và chưa có một thứ gì có thể làm cô chủ của họ vui vẻ hơn. Chính xác thì Băng vẫn chịu ăn và ngủ trong những ngày còn lại, nhưng riêng ngày 1/11 thì hoàn toàn không. Ở cô chẳng hề toát ra thần thái của người đang sống, điều mà mọi người lo ngại nhất.

Điều đáng nói là cái không khí tiêu cực này sẽ không hề biến mất khỏi Băng kể cả khi ngày 1/11 qua đi. Cô sẽ vẫn còn ở trong tình trạng như thế ít nhất là vài tuần nữa, hoặc vài tháng, lâu nhất là một năm. Nguyệt, Mỹ, còn cả bộ ba vệ sĩ đều cố gắng rút ngắn thời gian đó, nhưng chưa bao giờ ngắn hơn 2 tuần.

Năm nay, chỉ còn một tuần nữa là đến ngày 1/11, và Băng đã ở trong tình trạng đó rồi. Heures (con gấu bông) và Mun đều bị cô chủ lơ đi, dù điều đó không làm Mun tức giận chút nào. Nàng tỏ vẻ thông cảm, và luôn tận dụng cơ hội dụi dụi cái đầu nhỏ nhắn vào tay Băng nhằm an ủi cô. Heures chẳng thể động đậy, nhưng đôi mắt nó luôn nhìn chăm chăm Băng với vẻ gần như buồn bã.

Càng đến gần ngày ấy, Nguyệt với Mỹ càng thêm vô vọng trong việc làm Băng vui. Nguyệt tâm sự với Ngọc hằng tối, và hai cô sẽ cùng nhỏ những giọt nước mắt tiếc thương cho Thanh Cẩm, và cho Băng. Ngọc chưa biết mình có nên nói với Phong về tình trạng của Băng hay không, nhưng trước tiên, cô cần an ủi người bạn thân nhất của mình cái đã.

1 tuần trôi qua.

Ngày 1/11 đến một cách lặng lẽ, và ảm đạm. Mùi hương nhẹ nhàng của trầm bay trong không gian rộng lớn của biệt thự, cùng với những lời rì rầm cầu nguyện trước bàn thờ của Thanh Cẩm. Mạnh Vũ đã đi đến mộ của bà từ sáng, đi một mình, với bó hoa hồng trắng trong tay. Ông khả năng cao sẽ không trở về cho đến tối, vì vậy biệt thự hoàn toàn ở dưới sự kiểm soát của ba cô chủ.

Băng hoàn toàn đã chạm ngưỡng cao nhất của bệnh trầm cảm. Cô ngồi im lặng trong phòng, và khoá chặt cửa. Những ngày trước Zoe vẫn có thể vào để đưa đồ ăn, nhưng hôm nay thì không. Phòng 111 không hề có chìa khoá sơ cua hay dự phòng, vậy nên việc bước chân vào đó là không thể, trừ khi thuyết phục được Băng mở khoá. Nguyệt với Mỹ đã lo lắng thì càng thêm lo lắng, đã tuyệt vọng thì càng thêm tuyệt vọng.

.....

Biệt thự họ Hoàng.

Kể từ khi thừa nhận là mình yêu Băng, lòng Phong như trút được tảng đá nặng. Tâm hồn anh lâng lâng và thanh thản. Giờ đây, cứ mỗi khi nhớ đến tình cảm mình dành cho Băng, anh lại cảm thấy như thể mình đang mơ. Điều đó vẫn thật khó tin với anh cho đến thời điểm này. Một sát thủ, một tên tội phạm, lại đi phải lòng một cô tiểu thư sinh ra trong nhung lụa, chưa kể cô còn quá đôi thuần khiết. Điều đó thật nực cười làm sao. Phong không ngờ rằng tình yêu có thể làm người ta hạnh phúc và điên rồ trong cùng một lúc như thế, thảo nào mà nhiều người lao vào.

Nhưng cái gì cũng có mặt trái của nó. Phong nhớ Băng đến phát điên. Kể từ cái ngày Ngọc thao thao bất tuyệt về tình yêu, người duy nhất anh có thể nghĩ tới trong suốt một ngày là cô. Người con gái đó đã hoàn toàn chiếm trọn tâm trí anh, tâm hồn anh, và trái tim anh. Phong thấy thật khó hiểu, cái cách mà một người khi lấy đi trái tim của người khác lại có thể lấy luôn lý trí của họ.

Cũng từ ngày đó, anh và Sun trở nên vô cùng thân thiết. Sun yêu Mun, và Phong – cậu chủ của Sun thì lại phải lòng Băng- cô chủ của Mun. Họ tạo thành một bộ đôi khá hoà hợp, bộ đôi hai gã si tình đang yêu.

Ấn, Phong nghĩ đến Băng. Ngủ, anh nghĩ đến Băng. Soi gương, anh nghĩ đến Băng. Ôm Angelo cũng làm anh nghĩ đến Băng. Việc bị ám ảnh bởi cô làm Phong nửa muốn phát điên, nửa lại mặc kệ. Bóng hình cô luôn lượn lờ xung quanh anh, khiến nhiều lúc Phong thấy mình giống bị ma ám. Dù cho con ma này có cực kì xinh đẹp và đáng yêu và ngọt ngào và yếu đuối và mạnh mẽ đi chăng nữa. Con ma mà anh đã đem lòng yêu.

Phong đi đến quyết định. Anh phải gặp được cô ngày hôm nay, hoặc anh sẽ phát điên thực sự. Liếc điện thoại, Phong ghi nhớ thứ ngày tháng. Bây giờ là 2h chiều ngày 1/11.

Anh lục tìm số Ngọc trong danh bạ, bấm gọi cô. Nếu biết Phong có ý định đến biệt thự Dương Ngọc chơi, khả năng cao là bà chị sẽ reo lên phấn khích và nằng nặc đòi đi theo anh. Phong đã không ngờ đến giọng điệu ghen ghen như mới khóc của Ngọc vang lên ở đầu dây bên kia.

– Phong à? Gọi chị có gì không?

– Chị mới khóc đấy à?

Ngọc ngay lập tức quệt nước mắt, lấp liếm

– Không phải đâu. Chỉ là bụi bay vào mắt thôi.

– Bụi chỉ làm chảy nước mắt, vậy sao ngay cả giọng chị lại ghen ghen?

– À..... Ừ..... Thật ra thì..... Phải rồi, chị vừa mới xem phim Hàn Quốc, nữ chính chết, nên chị buồn quá mới khóc.

– Cả tôi và chị đều biết đó là lời nói dối. Chị không bao giờ có thời gian xem phim vào buổi sáng, khi mà chị phải dồn công sức vào thiết kế cho deadline.

Ngọc rủa thầm trong bụng. Nhiều khi cô ước thẳng em họ không hiểu rõ mình đến thế.

– Nhưng chị thực sự không muốn nói về chuyện đó.....

Phong im lặng một lúc rồi thở dài.

– Vậy thì tôi sẽ tôn trọng quyết định của chị. Nhưng đừng tốn nước mắt vì mấy thằng khốn làm chị buồn đấy nhé.

Ngọc phì cười, tâm trạng cũng vui vẻ hơn phần nào.

– Chị biết mà. Sao, gọi chị có việc gì thế?

– Tôi đang chuẩn bị đến biệt thự Dương Ngọc, chị đi cùng không?

Điện thoại rơi từ tay Ngọc xuống sàn vang lên “Cạch” một cái. Cô hốt hoảng nhặt nó lên, hét vào màn hình:

– Không được, Phong. Em không được tới đó!!!

Phong nhú mày.

– Ngọc, có chuyện gì?

– Không có gì đâu. Điều quan trọng nhất là em KHÔNG THỂ tới đó!!!

– Vì sao?

– À... Em không cần biết đâu. Chỉ cần nghe lời chị, đừng tới đó.

– Chị biết là chị không thể ngăn tôi mỗi khi tôi muốn làm gì, đúng chứ?

Ngọc im lặng. Cô bồn chồn lo lắng, suy nghĩ khoảng vài ngàn triệu những lời giải thích với Nguyệt.

– Vậy để chị qua cùng, NGÔI YÊN Ở ĐÓ, và đợi chị. Nếu em dám lái xe qua trước, chị thề chị sẽ bơ em trong một năm tới.

Phong đảo mắt ngao ngán.

– Được. Bao lâu?

– 7 phút.

– Ok.

Cúp máy, Ngọc ngay lập tức với lấy áo khoác, chạy một mạch ra xe. Lòng cô nóng như lửa đốt, đôi môi hồng vô thức mím lại vì lo lắng.

.....

Không cần đến tận 7 phút để Ngọc phóng Cadillac đến biệt thự họ Hoàng.

Ngọc có mặt trong phòng cậu em họ trong vón vẹn 4 phút. Cô thở hổn hển, như thể vừa chạy một mạch lên từ dưới nhà. Phong khẽ cau mày khó hiểu, đứng dậy diu cô ngồi vào ghế.

– Sao chị lại phải vội vã đến thế?

Ngọc uống ừng ực cốc nước ở gần giường Phong. Lấy lại hơi thở đều đặn, cô nhìn thẳng vào mắt anh:

– Phong, có điều này em cần biết. Và em phải hứa rằng em sẽ không giận chị khi chị kể cho em.

Phong nheo mắt thắc mắc. Nhưng rồi anh cũng khẽ khàng gật một cái. Ngọc thở phào, không biết nên bắt đầu câu chuyện như thế nào.

– À ừm, nó là thế này.....

Cô kể về ngày 1/11, về không khí trong biệt thự, và về tình trạng của Băng. Chuyện đó mất khá nhiều thời gian, nếu tính đến sát khí của Phong đang ngày càng vây chặt lấy cô. Ngọc run người, cố gắng kể nốt phần cuối của câu chuyện, về việc cô khóc là chính vì thương tiếc cho Thanh Cẩm, và cho chuyện tình giữa bà và Mạnh Vũ.

Phong có thể hiểu vì sao Ngọc lại khóc. Chị họ của anh vốn là một tín đồ của tình yêu đích thực, một người có thể xem phim tình cảm Hàn Quốc suốt ngày. Mỗi khi phim có kết thúc buồn, thế nào cô cũng sẽ chấm nước mắt, và giờ thì một chuyện tương tự như trên phim xảy ra ngoài đời thực, hiển nhiên sẽ lấy đi của cô không ít thương cảm.

Dù vậy, Phong vẫn không thể kìm chế cơn giận của mình.

– Tại sao chị không nói cho tôi sớm hơn?!

Ngọc tái mét. Cô lắp bắp, tay chân khua loạn xạ.

– Vì..... em biết đấy, chị không muốn em phải lo lắng. Hơn nữa... dù gì cũng chỉ một thời gian cô bé sẽ trở lại bình thường, có thể em sẽ không quan tâm.....

Phong bùng nổ.

– Sao tôi lại có thể không quan tâm người con gái tôi yêu?!

Giờ thì đến Ngọc ngẩn ngơ. Cô quên sạch sự sợ hãi của mình, ngược lên nhìn Phong với đôi mắt tròn xoe. Cô làm bầm hơi lại, ngỡ mình vừa nghe nhầm.

– Em... em yêu Băng?

Phong thờ hất ra, thừa nhận.

– Phải, tôi đã nhận ra mình yêu cô ấy. Và giờ thì chị thấy chị đã làm một việc tồi tệ đến mức nào chưa?

Ngọc gật lấy gật để. Cô xin lỗi hàng chục lần như một cái máy, dường như đầu óc vẫn đề ở lời thú nhận động trời của Phong. Phải mất một lúc, cô mới hỏi:

– Thế em định làm gì tiếp theo đây?

Phong ngồi phịch xuống giường, chống cằm suy nghĩ. Nếu thật sự Băng ở trong tình trạng tồi tệ như Ngọc miêu tả, thì anh phải làm gì đó giúp cô. Việc đó hàng năm nay vẫn chưa có ai đủ khả năng để làm, nhưng anh tin ở tình cảm của mình. Anh sẽ là người kéo cô ra khỏi tình trạng đó trong thời gian ngắn nhất. Câu hỏi quan trọng nhất là: “Làm thế nào?”

Ngọc chờ đợi. Cô ngồi nhìn cậu em họ chăm chăm, vẫn chưa thể tin nổi nó đã thực sự đã yêu một cô gái. Dù đó là kế hoạch của cô, Nguyệt và Mỹ ngay từ đầu nhưng khi thật sự chứng kiến kế hoạch ấy có kết quả, cô lại cảm thấy không thể nào tin được. Làm nó có tình cảm với Băng, được thôi. Cô không ngạc nhiên nếu Phong đồ gục trước một cô gái cực kì cá tính như Băng. Nhưng để nhận ra và thừa nhận tình cảm đó hả? Dường như cô không nghĩ Phong có thể làm vậy, ít nhất là sau một một vài tháng nữa.

– Ngọc này?

Tiếng gọi của Phong đưa cô trở về thực tại. Ngọc lắc lắc đầu, nhướn mày nhìn anh.

– Chị có thể giúp tôi một việc được không?

Ngọc khẽ cau mày, ánh mắt nghi hoặc ném về phía Phong như muốn nói “Để làm gì?”

Đôi mắt cà phê của Phong sáng rực một cách ranh mãnh. Anh cười nhếch mép, kể về ý nghĩ mình có trong đầu. Nghe xong, Ngọc chom chớp mắt. Cô bối rối hỏi lại:

– Chị sẽ làm ngay, nhưng.... Em định ở đó trong bao lâu?

Phong nhún vai bất cần, tay với lấy chiếc áo khoác.

– Cho đến khi nào cô ấy hết như vậy.

– Nếu nó kéo dài lên tận vài tháng thì sao?

– Thì cô ấy vẫn sẽ ở lại đó.

Ngọc đảo mắt. Cô nhướn mày trêu chọc.

– Em làm chị ngạc nhiên đấy. Chẳng trai sát thủ máu lạnh không biết đến định nghĩa của từ “phụ nữ” lúc trước đi đâu rồi?

Phong cười nhẹ về ranh mãnh.

– Lao lên thiên đường tình yêu rồi.

Ngọc phì cười, rút chiếc điện thoại trong túi quần ra.

– Vậy để chị nhờ Nguyệt giúp đỡ. Băng sẽ cần quần áo để phòng. Chị không nghĩ em biết cỡ người của cô bé, đúng không?

Phong nhún vai.

– Cô ấy mặc gì cũng đẹp.

Ngọc bĩu môi, tay bấm nhaoay nhaoáy trên màn hình điện thoại.

.....

Biệt thự Dương Ngọc.

Nguyệt, Mỹ và Zoe tụ tập ở trước cửa phòng 111. Sau khi nghe Ngọc trình bày cái kế hoạch nho nhỏ của Phong qua điện thoại, cô nàng đại tiểu thư này đã nhanh chóng đi gọi em gái và vệ sĩ của Băng để hội ý. Mỹ hiển nhiên ủng hộ, nhưng Zoe thì vẫn còn do dự và lo lắng.

– Cô chủ, cô biết rất rõ Băng sẽ không ủng hộ việc này.

– Vớ vẩn. Hai đứa đó yêu nhau, được ở bên Phong con bé còn sướng chẳng hết. Đi mà, Zoe.

– Nhưng... còn ông chủ.

– Cha tôi sẽ phải đồng ý nếu điều đó có thể giúp được Băng thôi. Ông yêu con bé, nên chỉ cần chúng ta thuyết phục ông một chút thì mọi chuyện sẽ ổn.

– Không dễ lấy quần áo của Băng khi cô ấy vẫn ngồi im trong phòng như thế đâu.

– Chắc chắn chúng ta sẽ tìm ra cách. Còn không thì mua mới ngay bây giờ cũng không sao, hoặc chờ họ đến đó rồi gửi sau cũng không tệ.

Zoe thờ dài, dấu hiệu của sự đầu hàng.

– Tôi ủng hộ.

Nguyệt đập tay với Mỹ. Cô cười toe toét với Zoe.

– Vậy thì trước mặt cha, hãy nhớ cô là đồng minh của bọn tôi đó nhé.

– Được.

Chẳng mấy chốc, ba người đã nghe thấy tiếng động cơ Lambor Elementor quen thuộc của Phong. Họ ào xuống trực tiếp mở cửa đón anh, lòng háo hức vô hạn.

Phong bước vào với quần jean thoải mái cùng áo phông trắng và áo khoác da đen. Anh vẫn ngầu và phong độ như mọi khi, phần nào lấn át bà chị họ đang đi ngay bên cạnh. Mấy cô hầu bắt đầu hú hét, đồ ra đứng thành hàng ở cổng chính nhằm chiêm ngưỡng mỹ nam. May mắn cho các cô, những nhân vật của chúng ta còn đang bận bịu với kế hoạch của họ nên không thèm quan tâm.

Ngọc lần lượt ôm Nguyệt và Mỹ thay cho lời chào. Phong gật nhẹ đầu với hai người họ, thoáng nở nụ cười. Với anh như vậy đã là thân tình lắm rồi, Nguyệt và Mỹ không thể đòi hỏi gì thêm.

Chẳng mấy chốc, cả năm người gồm 2 cặp chị em họ Hoàng, Dương Ngọc và Zoe đã tụ tập trước cửa phòng Băng. Họ đồng loạt nhìn Phong với ánh mắt đầy hy vọng rằng anh có thể thuyết phục Băng mở khoá phòng. Chẳng còn cách nào khác, Phong gõ cửa. Cộc cộc cộc.

Im lặng.

– Băng, tôi đến thăm em. Mở cửa cho tôi được không?

Im lặng tiếp.

Băng không có vẻ ngạc nhiên khi Phong đến. Cô đã thấy anh qua camera, và không quan tâm lắm. Vào những ngày này, không thứ gì có thể làm cô quan tâm cả. Kể cả chính bản thân cô.

Băng ngược mắt lên trời. Cô chờ đợi, và mong chờ khoảnh khắc trăng lên. Thanh Cẩm yêu ánh trăng, và nếu có nơi nào đó trên bầu trời bà sẽ đến sau khi chết đi, đó sẽ là Mặt Trăng. Cô sẽ thì thầm những lời cầu nguyện với mẹ mình, nói chuyện với bà. Cô tin bà sẽ nghe thấy cô, nghe thấy những lời thì thầm dành riêng cho bà, những lời mà không một ai có thể nghe thấy ngoài hai người. Cứ nói Băng điên và mê tín. Cô không quan tâm.

Đã 10 năm trôi qua, nhưng mỗi tối, cứ nhìn lên trăng, Băng lại cảm thấy tâm hồn mình thật trống rỗng, chỉ có độc nỗi nhớ còn cao dành cho người mẹ hiền từ. Ở một mình trong một căn phòng rộng lớn, cô luôn cảm thấy cô độc trong những buổi tối như thế. Cảm giác ấy khiến cô càng thêm nhớ về cái ôm ấm áp của mẹ mỗi đêm, khi cô trườn chần đến nỗi nghẹt thở nhằm trốn khỏi những con quỷ ám mình sau cánh tủ quần áo. Thanh Cẩm sẽ cười hiền, thì thầm những lời âu yếm, và bàn tay bà sẽ vuốt nhẹ tóc cô. Bàn tay bà rất đẹp, rất ấm. Bàn tay của một người nghệ sĩ, của một người mẹ.

Băng muốn khóc, nhưng cô làm không nổi. Cô đã khóc hết nước mắt từ cái đêm biết rằng mẹ mình đã ra đi mãi mãi, và cô đã tự hứa rằng mình sẽ không khóc thêm nữa. Nước mắt làm cô yếu đuối, trong khi Thanh Cẩm đã luôn căn dặn cô rằng phải trở nên mạnh mẽ. Phải. Trái tim cô sẽ không tan chảy trước bất cứ ai cả.

Dòng suy nghĩ của Băng bị cắt đứt khi giọng nói trầm ấm của Phong một lần nữa vang lên.

– Băng?

Suy nghĩ một lúc, Băng vội lấy quyển giấy note màu neon gần giường, lấy bút nguệch ngoạc vài chữ rồi tiến lại gần cửa, đẩy nó ra ngoài. Cô ngồi xuống, tựa lưng vào cửa và nhắm mắt lại.

Phong cầm tờ giấy lên và thờ dài. 4 người còn lại cũng làm theo.

“Anh về đi.”

Phong suy nghĩ những lời nên nói, rồi gõ cửa lại một lần nữa.

– Băng, một tuần qua tôi đã rất nhớ em. Làm gì, ở đâu, tôi đều nghĩ đến em. Nếu em không muốn nói chuyện với bất cứ ai vào lúc này, vậy thì chỉ cần cho tôi thấy gương mặt em thôi được không? Tôi sẽ chỉ ngồi cạnh em, không gì khác.

Im lặng.

Nếu nói rằng Băng không có chút cảm xúc nào trước lời nói ấy, thì đó là dối trá. Trái tim cô thổn thức trong lồng ngực, trong khi tâm trí cô gào thét ra lệnh cho nó phải vô cảm. Nội tâm cô xung đột. Băng ngồi co gồi, gục đầu vào hai cánh tay.

Phong nói khẽ như thì thầm:

– Làm ơn, Băng. Tôi cần phải gặp được em.

Giọng nói trầm ấm của Phong đã hoàn toàn hạ gục được Băng. Người run rẩy, cô nhẹ nhàng đứng dậy rồi chậm rãi mở khoá cửa. Năm con người bên ngoài sững sờ khi nghe thấy tiếng “Cạch” quen thuộc. Phong ra hiệu cho họ rằng anh sẽ vào một mình, và họ khẽ gật đầu thay cho lời đồng tình. Anh đẩy cửa vào, và phát hiện một bóng hình nhỏ bé đang ngồi thẩn thờ ở bức tường bên cạnh.

Tim Phong nhói lên. Băng đã không ăn sáng, không ăn trưa trong ngày hôm nay, và ăn cực kì ít trong những ngày còn lại. Điều đó khiến cô đã gầy lại còn gầy thêm, và làn da cô nhợt nhạt hẳn. Anh khẽ lên tiếng:

– Băng, em không muốn ngồi trên giường sao?

Cô không trả lời. Không còn cách nào khác, Phong đành bế bổng cô lên rồi đặt lên giường, đắp chăn ấm cho cô. Băng không tỏ ý phản đối, mặc anh làm gì thì làm. Phong nhìn theo ánh mắt của cô.

– Em đang chờ trăng à?

Băng gật nhẹ. Phong đột ngột áp sát, chạm mũi mình vào mũi cô. Giọng nói mê hoặc của anh thì thầm:

– Em biết ngắm trăng ở đâu là đẹp nhất không?

Băng nhú mày nhìn thẳng vào mắt Phong. Đã dặn rằng bản thân phải vô cảm, vậy sao tim cô lại nhảy loạn thế này? Sự tò mò nổi lên trong cô. Băng lắc đầu, tự hỏi “Nơi ngắm trăng đẹp nhất, vậy mẹ cô có thể nghe thấy cô rõ hơn không?”

Phong cười nhẹ.

– Đó là biển.

Anh đột ngột bế thốc cô lên, đi phăm phăm ra cửa. Nghi ngờ rằng Phong sắp sửa đưa cô ra khỏi phòng, Băng quên sạch những nguyên tắc của mình. Cô lắp bắp hỏi Phong:

– Anh.... anh đang làm gì thế?

Phong trả lời lại, điềm nhiên.

– Bắt cóc em.

Mình chỉ đề ra cái mốc 200 vote để kéo dài thời gian đăng chap, mà sao các bạn nhiệt tình thế. ; v ; Cứ thế làm sao mình đủ thời gian mà viết giờ..... Nhưng dù sao cũng hãy vote ủng hộ mình nha.

Mình đã cố viết đề đăng trong hôm nay đây, dù gần đêm rồi. Luci xin lỗi....

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Truth Or Dare?

ĐỪNG bật video trước khi mình báo các bạn làm thế. Nghiêm túc đây.

Bằng một cách thần kì nào đó, Phong đã đặt được Băng lên xe.

Suốt quãng đường dài tầm 70m từ căn phòng 111 xuống đến sân rồi ra xe, không có một giây nào mà cô lại không ngo ngoáy. Hiển nhiên là Băng chỉ muốn cuộn tròn trong phòng cả ngày hôm nay, và giờ thì cái kế hoạch tuyệt vời đó đang có nguy cơ sụp đổ hoàn toàn. Cô đâm vào ngực Phong, cào cào vào bắp tay Phong, vung chân loạn xạ vào Phong, làm mọi thứ cô nghĩ ra được, với mục đích duy nhất là thoát khỏi anh.

Thế nhưng cô đã đánh giá thấp sức mạnh của chàng-trai-sát-thủ này. Phong thậm chí còn không có lấy một biểu cảm đau đớn nào trên khuôn mặt khi bị cả năm cái móng tay dài của cô cắm vào da. Tay anh vẫn vòng quanh người cô không chút suy suyển, và Băng tự nguyện rửa mình khi đã cảm thấy điều đó không tệ cho lắm.

Việc hét lên kêu người giúp có vẻ như là biện pháp khả thi duy nhất còn sót lại. Thế nhưng Băng đã chọn cách đầu hàng. Cô không hứng thú trò chuyện, mấy vụ hét hò thì hầu như chưa làm bao giờ. Hơn nữa, không gì có thể đảm bảo Phong sẽ bị chặn lại, xét đến kinh nghiệm chiến đấu và cái thân hình vạm vỡ của anh. Cô cũng đã quá mệt để có thể tiếp tục cái trò chống đối này rồi.

Khẽ thở dài, Băng quyết định nằm ngoan ngoãn trong lòng Phong, dựa đầu vào ngực anh lấy sức.

Phong khẽ cười khi thấy những trò nghịch ngợm của Băng đã kết thúc. Anh có cảm giác như vừa thuần hoá được một chú mèo con giặc dữ, và cái liên tưởng đó khiến anh thích thú kì lạ.

Nhẹ nhàng đặt Băng lên xe, Phong nổ máy. Chiếc Lambo nhanh chóng vút đi trong bóng chiều.

Băng không nói nhiều trên đường. Cô ném ánh mắt thờ ơ ra ngoài cửa sổ, chăm chú nhìn phong cảnh hai bên đường ngày càng thưa thớt. Cô cũng sẽ dừng việc chống cự lại. Nếu thực sự Phong muốn đem cô đến biển thì cũng chỉ có thể ở đó tầm nửa ngày rồi lại phải quay về. Chừng đó thời gian không thể nào làm se vết thương trong trái tim cô được, Băng chắc chắn thế.

– Nửa ngày trời không ăn uống rồi, em có muốn uống nước không?

Giọng nói dịu dàng của Phong mang cô về với thực tại, và Băng ghét cái cách mà anh ảnh hưởng lên cô. Lý trí cô lạnh lẽo và giặc dữ bởi hành động bốc đồng của Phong, nhưng trái tim thì lại cứ nảy tung từng trước mọi cử chỉ quan tâm của anh dành cho cô.

Phong chìa ra trước mặt cô một chai nước Aquafina. Suy nghĩ một lúc, Băng quyết định cầm lấy nó. Nếu đây là một chuyến đi dài thì đúng là cô cần nạp năng lượng nếu không muốn say xe. Cô đã không nhận ra rằng mình khát đến thế nào trước khi đưa trả chai nước chỉ còn hơn nửa cho Phong. Anh chẳng hề phản nản gì về việc đó, thậm chí ánh mắt còn toát lên vẻ hài lòng.

Một lúc sau, Băng bỗng dưng cảm thấy mệt mỏi. Mắt cô díp lại, và mọi bắp cơ trên người cô như biến thành thạch Jelly-O. Không hứng thú gì với việc chống lại cơn buồn ngủ đang xâm chiếm, cô thiếp đi, đầu dựa vào cửa sổ. Chỉ một giây sau, cô đã chìm hoàn toàn vào rừng mộng an lành.

Liếc qua Băng, Phong khẽ cười nham hiểm. Thuốc ngủ trong chai nước anh vừa đưa cô quả đã có tác dụng. Băng có lẽ sẽ còn say giấc thêm vài tiếng nữa, từng đó thời gian là đủ để anh thực hiện kế hoạch.

Nhắc máy, Phong gọi cho Ngọc.

– Phong đây à?

Anh vào thẳng vấn đề.

– Chị đã gửi vali của Băng đến đó chưa?

Dù không nhìn được nhưng Phong có thể nói bà chị họ đang đảo mắt ngao ngán.

– Chị đã hỏi lộ cái ông chuyên phát rồi nên chắc chỉ khoảng nửa tiếng nữa thôi.

– Tốt. Căn nhà đó thế nào?

– Chắc là vẫn tốt. Cũng phải một thời gian rồi chị chưa về đó, chỉ có một bác giúp việc trông nom thì phải. Chị vừa gọi, bác ấy bảo sẵn sàng tránh đi để em với Băng được ở một mình.

Phong cười nhẹ.

– Hoàn hảo. Cảm ơn chị. Quầy nào?

– Thằng này, tự xưng hành động bốc đồng, biết chị phải xoay sở thế nào mới có vé khản cấp không?! Quầy 1, hạng thương gia.

– Cảm ơn chị, chân thành đấy. Tôi cũng sắp đến sân bay rồi.

Biết rằng cuộc nói chuyện đang dần kết thúc, Ngọc cảnh cáo.

– Không làm được Băng vui lên thì chị sẽ giết em đấy.

Phong cười khẩy, đánh xe vào sân trước của toà nhà đồ sộ được sơn màu bạc.

– Sẽ không chỉ có một mình chị muốn làm thế đâu. Tạm biệt.

.....

Băng tỉnh lại giữa một không gian lạ lẫm.

Mùi khô khốc của thứ vải dầm hương điều hoà xộc vào mũi cô khó chịu. Trước mặt cô là loại bàn gấp thường thấy trên máy bay, cùng một đồng những tạp chí phụ nữ cấm ngay ngắn. Cô đang được cố định vào ghế bởi thứ đai an toàn nằm ngang, lưng ghế bọc thứ vải màu đỏ đùn thêu những sọc hoa vàng nhỏ li ti. Phong đang ngồi cạnh cô, và tiếng giày gót nhọn của mấy cô nàng xinh đẹp mặc váy xanh cứ cồm cộp xung quanh anh khiến Băng hơi khó chịu.

“Khoan nào, có gì đó không ổn ở đây”, trí óc cô lăm bằm. Ghế bọc vải đỏ, mùi điều hoà, đèn đọc sách gắn bên cạnh, đai an toàn, mấy cô nàng xinh đẹp mặc váy xanh... là tiếp viên?! Cô đang ở trên máy bay sao?!

– Em tỉnh rồi à?

Giọng Phong vang lên. Anh thần nhiên gấp tờ tạp chí trên tay lại, quay sang Băng cười ranh mãnh. Cô nhìn về ung dung của anh, lấp bắp hỏi:

– Em... em đang ở đâu?

– Trên máy bay. Em biết rõ những gì em nhìn thấy mà.

Băng chom chớp mắt nhìn Phong, vội hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ. Đập vào mắt cô là quang cảnh bầu trời xanh biếc với những đám mây trắng dày cộm, trông thật đến nỗi cô không thể nào thuyết phục mình rằng cô đang mơ. Đùng đùng, anh đã mang cô lên đây bằng cách khi gió nào vậy?!

– Làm... làm thế nào?

Ngay lúc đó, ký ức đâm vào trí óc cô một nhát dao. Cô đã tỉnh táo được một nửa chuyến đi, và chỉ cảm thấy buồn ngủ khi uống xong chai nước Phong đưa. Có thể nào trùng hợp đến thế?! Băng rít lên khe khẽ:

– Thuốc ngủ?!

Nụ cười có phần hài lòng của Phong nói rằng cô đã đoán đúng. Cố dè nén mong muốn được tát anh, Băng siết chặt tay.

– Sao anh dám?!

Đôi mắt Băng chứa đựng sự thất vọng và tổn thương sâu sắc. Ánh nhìn đầy căm hờn của cô vây lấy anh, khiến anh cảm thấy như một kẻ tội đồ trong thoáng chốc. Nhưng cũng chỉ là thoáng chốc mà thôi. Anh không hối hận vì đã đưa cô lên đây. Không một chút nào.

Phong chăm chú nhìn Băng. Đôi mắt màu cà phê nghiêm nghị của anh xoáy thẳng vào cô.

– Hãy nhớ một điều rằng, chỉ cần liên quan đến em, thì tôi có thể làm bất cứ việc gì. Nhìn em tan nát như vậy vào buổi sáng ngày hôm nay, em cho rằng tôi có thể mặc kệ và đứng nhìn được sao?! Trái tim tôi như vỡ vụn khi tôi bắt gặp em cuộn tròn sau cánh cửa lớn đó. Vì tôi sẽ không để em làm tổn thương nó lần nữa, vậy nên nếu tôi có phải đưa em đến cùng trời cuối đất chỉ để làm em vui, thì tôi cũng sẽ sẵn lòng làm thế.

Băng thừa nhận cô đã lung lay trước ánh mắt chân thành của Phong. Nhưng chỉ một bài diễn văn tình cảm thì không thể nào xoá mờ đi cái sự thật rằng anh đã đánh thuốc cô. Cố lờ đi trái tim đang đập loạn của mình, Băng nhìn thẳng vào Phong.

– Không vui.

Về nghiêm túc trên mặt Phong biến mất. Tay anh lại với lấy quyển tạp chí xe ô tô, miệng cười cười.

– Chúng ta sẽ không trở về Việt Nam chừng nào em vẫn chưa vui lên.

Băng mở to mắt.

– Anh đưa em sang nước ngoài??

– Ừm hừm

– Mạnh Vũ sẽ giết anh!

Phong thờ ơ.

– Ông ấy sẽ không thể khi thấy tôi đã làm em thoát khỏi cái trạng thái trầm cảm cấp độ 1 kia.

Tức giận xen lẫn sùng sốt, Băng lún sâu người vào ghế. Cô thần thờ nhìn vào khoảng không vô định trước mặt, không nói nên lời.

Thấy cô như vậy, Phong gấp tờ tạp chí lại. Anh nghiêng người sang chỗ Băng, dùng tay giữ lấy cằm và đặt lên môi cô một nụ hôn dịu dàng. Môi hai người quện vào nhau, và mọi lo lắng trong Băng bay biến gần như ngay lập tức. Cô nhắm mắt lại, toàn tâm toàn ý tận hưởng nụ hôn ấy.

Đây đưa một lúc lâu đủ để thu hút toàn bộ các hành khách trong khoang thương gia, Phong thả tự do cho miệng cô. Anh thì thầm.

– Nay, hãy tin ở tôi, được chứ? Tôi nhất định sẽ làm em vui.

Bị mê hoặc bởi đôi mắt ấm áp của Phong, Băng vô thức gật nhẹ đầu. Anh cười mỉm, hôn nhẹ lên trán cô một cái rồi quay lại với tờ tạp chí. Băng không nén được tiếng thở dài bất lực. Thế đấy. Cô chịu thua anh rồi.

Sau khi đã hoàn toàn bình tĩnh lại, Băng bắt đầu tận hưởng chuyến bay. Cô ngắm nghía khoang thương gia, thử nghe những bài nhạc được cài sẵn trên hệ thống giải trí. Thỉnh thoảng, cô lại bắt gặp một ánh mắt hâm mộ nào đó hướng đến mình. Đa phần là tiếp viên, nhưng cũng có cả những hành khách nữ đi qua chỗ hai người và chết mê mết về lãnh đạm đầy phong trần của Phong. Dù có hơi khó chịu về việc đó nhưng khi liếc sang bên cạnh, Băng đều thấy

anh chẳng có chút gì để tâm cả. Nó an ủi cô phần nào.

Sự thật là, Phong có để tâm, nhưng là để tâm chuyện khác.

Băng đã quên mất những hành khách nam mà chỉ để ý tới phụ nữ. Sắc đẹp của cô đã thu hút không ít những tên trai trẻ ăn chơi, và Phong tự nguyện rửa mình vì đã nhét chiếc mũ của cô vào vali vận chuyển thay vì mang nó lên máy bay. Lí do duy nhất chúng không tiến lại gần cô để làm quen là vì anh luôn “cẩn thận” ném cho từng-tên-một cái ánh mắt: “Cô ấy là của tao, tránh xa ra hoặc ăn đấm!” Mỗi lần như vậy, anh lại phải chống chọi với cái ham muốn được hôn ngấu nghiến Băng để thể hiện chủ quyền của mình.

.....

Sau khi đã phá kỉ lục của từng trò chơi một trên hệ thống giải trí, Băng bắt đầu chán. Cô quay sang Phong.

– Hết thứ chơi được rồi.

Phong chỉ chỉ vào mấy cuốn tạp chí. Băng lắc đầu. Cô vốn không hề có chút hứng thú nào với mỹ phẩm, quần áo và những thứ tương tự thế, vậy nên đọc mấy thứ này sẽ chỉ làm cô nản thêm.

Phong xoa xoa cằm về nghĩ ngợi. Anh gấp tờ tạp chí của mình lại, quay sang Băng.

– Em đã bao giờ chơi trò Thật hay Thách chưa?

Băng lắc đầu.

– Vậy em biết luật chứ?

Băng gật. Phim ảnh hay có mấy thứ này.

– Muốn chơi không?

Băng lại gật. Phong cười cười với phản ứng của cô.

– Nhường em trước.

Băng bắt đầu cảm thấy thích thú. Cô xoay người sang đối diện Phong, háo hức hỏi anh.

– Thật hay thách?

– Thật. – Phong trả lời sau vài giây suy nghĩ.

– Trải nghiệm đáng xấu hổ nhất trong đời?

Phong cau mày nghĩ ngợi. Cô thì đã thấy mắt anh loé lên khi anh trả lời.

– Đề một cô gái hôn mình trong khi đang ra toilet mới là người phải hôn cô ấy.

Băng đỏ mặt. Cô nhớ đến hành động bốc đồng của mình lúc ở trên cánh đồng hoa, và cô biết chính xác Phong đang nói về ai. Ánh mắt ranh mãnh của anh càng chứng tỏ là cô đang nghĩ đúng.

– Đến lượt tôi. Thật hay thách?

Băng nghiêng đầu.

– Thách. – Cô không muốn phải trả lời những câu hỏi kì quặc đâu.

Mắt Phong sáng lên như thể anh chỉ chờ để cô nói từ đó. Băng bỗng có linh cảm xấu khi anh nhìn chăm chăm cô, vẻ như cân nhắc các lựa chọn.

– Hôn tôi.

Băng mở to mắt. Cô im lặng một lúc, cố tiêu hoá cái thử thách Phong vừa đưa ra. Anh không có vẻ gì là đùa. Cô biết mình sẽ sẽ không đời nào từ chối một thử thách, như vậy thì thật nhục nhã. Nhưng ngay giữa nơi công cộng như thế này sao?! Không thể nào. Băng suy nghĩ nhanh như chớp. Hôn lên má vẫn được tính nhỉ?

– Hôn môi. Em không cần phải lo vụ các hành khách khác đâu. Họ chẳng thể phản nản về chúng ta được.

Băng rửa thắm. Cô từng rất tự hào với tài che giấu suy nghĩ của mình, và giờ thì nhìn ai đang nói trôi chảy những mong muốn thầm kín của cô kìa. Chết tiệt thật.

Băng nhìn quanh. Đúng là khoang thương gia thì không thể có nhiều hành khách bằng khoang thường được. Họ đa số toàn ở lứa tuổi trung niên, cũng hợp lý thôi một khi đã là người đủ điều kiện để đi khoang này. Đành vậy. Cô hết đường lui rồi.

Lấy hết can đảm, Băng rướn người lên và hôn vào môi Phong trong chớp nhoáng. Cô rời anh ra trước cả khi thời gian của nụ hôn đó vượt quá 1 giây. Ngồi lại vào ghế của mình, Băng vội vã quay đi nhằm che giấu đôi má đỏ bừng. Cô có thể cảm thấy ánh nhìn chăm chăm chắc-chắn-là-không-hài-lòng của Phong ở sau lưng, nhưng cô mặc kệ.

– Th... thật hay thách? – Băng hỏi trong lúc vẫn quay đi, cố gắng ngăn Phong lại trước khi anh phản nản về nụ hôn chẳng có chút nào tình cảm vừa rồi.

Anh khê đào mắt chịu thua cô.

– Thách.

Phong ước mình đã chọn Thật. Bởi ngay sau đó, Băng đã quay ngoắt lại phía anh, vẻ ngượng ngùng trong đôi mắt hoàn toàn biến mất và được thế chỗ bởi sự phấn khích. Cô không chần chừ một giây nào để ném quả bom mang tên “Thử thách” vào người anh.

– Hát em nghe.

Phong phản ứng y hệt như Băng hồi nãy. Anh biết cô là loại con gái không có hứng thú nhiều với việc đùa cợt, và anh yêu cô vì điều đó. Nhưng ngay lúc này, anh ước rằng cô đang nói đùa.

– H... hát?

Băng gật mạnh đầu, khẳng định điều mà anh vừa nghe là chính xác. Mặt Phong méo xệch. Một vài người khách ngồi gần khi nghe được những gì Băng yêu cầu thì không nhịn được mà cười khúc khích. Anh không để tâm đến họ, nhưng....

– Tôi... chưa hát bao giờ.

Điều đó hiển nhiên sẽ không làm ai lùi bước cả. Băng gật nhẹ đầu về thông cảm, nhưng về phần khích trong mắt cô thì không hề mất đi.

– Đây sẽ là lần đầu.

Phong tìm mọi cách trốn tránh. Anh chưa hát bao giờ, và nếu hát không hay, thì đó sẽ hoàn toàn là trải-nghệm-xấu-hổ-nhất-đời mới nhất của anh.

– Có thể chuyển thử thách khác được không?

– Không.

– Tôi không biết bài nào cả.

– Bài anh hay nghe nhất ấy.

Băng thần nhiên luồn tay vào túi quần Phong và rút ra chiếc iPhone. Cô nhanh chóng truy cập vào ứng dụng Zing mp3 (iTunes không có lời bài hát kèm theo) trên điện thoại của anh và di tay xem xét toàn bộ playlist. Mắt cô sáng lên khi phát hiện một sự thật rằng gu âm nhạc của Phong khá giống cô.

– Bài này thì sao?

Băng giờ màn hình điện thoại ra trước mặt Phong. Trên đó nhấp nháy tên bài hát “A drop in the ocean” của Ron Pope. Phong thờ hất ra bất lực, thừa nhận.

– Nghe khá thường xuyên.

Băng nhướn mày thích thú.

– Vậy bài này nhé.

Băng nhanh nhẩu ấn vào biểu tượng play trên màn hình. Phong vội giữ chặt lấy tay cô, tròn tròn mắt.

– Em không định dùng tai nghe sao?

Băng nhúm mày.

– Tại sao chứ?

– Sẽ phiền những hành khách khác đấy.

Băng nhìn quanh. Cuộc nói chuyện đầy thú vị của hai người đã lọt tai khá khá các cô tiếp viên, và cả những hành khách trong khoang thương gia. Đa số họ đều cảm thấy cặp đôi trước mặt thật dễ thương, đến nỗi chỉ cần ánh mắt của Băng quét tới là đã lác đầu lia lịa, miệng rí rít: “Không, không phiền

đầu.” Ngay cả những người khách khó tính nhất cũng chẳng thể nào từ chối đôi mắt khói long lanh của Băng.

Quay lại nhìn Phong, Băng ném cho anh cái nhìn ngạo nghễ của kẻ chiến thắng.

Hết đường lui, Phong khẽ thở dài bất lực. Anh cảnh cáo:

– Nếu tôi hát không hay, thì em là người chịu trách nhiệm đấy.

Băng gật đầu không chút do dự. Cô chỉnh âm lượng iPhone sao cho loa ngoài chỉ đủ để khoang thương gia nghe thấy rồi ấn nút Play. Nhạc bắt đầu. Phong bối rối liếc sang cô rồi nhắm mắt lại, cất lời hát đầu tiên.

Bật video đi. Bật ngay đi. Dù có phải trượt lên đi chăng nữa thì cũng hãy trượt lên và làm thế đi.

It's just a drop in the ocean

A change the weather

I was praying that you and me might end up together

It's like wishing for rain as i stand in the dessert

But im holding you closer than most

Cause you're my heaven.

Băng mở to mắt thích thú. Anh luôn luôn làm cô ngạc nhiên.

I don't want to waste the weekend

If you don't love me, pretend a few more hours

Then it's time to go

And as my train moves down the east coast

I wonder how you keep warm

It's too late to cry

Too broken to move on

And still I can't let you be

Most nights I hardly sleep

Don't take what you don't need from me

Misplace trust in old friends

Never counting regrets

By the grace of God, I do not rest at all

And New England as the leaves change

The last excuse that I'll claim

I was a boy who loved a woman like a little girl

It's just a drop in the ocean

A change in the weather

I was prayin' that you and me might end up together

It's like wishing for rain as I stand in the desert

But I'm holding you closer than most

Cause you are my heaven

Mọi hành khách đều chìm đắm trong giọng hát của Phong, kể cả Băng. Cô đã không ngờ rằng anh có thể hát tốt đến thế. Giọng anh trầm và ấm, phù hợp một cách hoàn hảo với bài hát đầy ý nghĩa này. Dù chẳng thể sánh được với ca sĩ, nhưng cô biết, anh đã làm toàn bộ người nghe điều đúng rồi.

Oh wooo, you're my heaven.

Phong kết thúc bài hát. Anh mở mắt ra, và thứ đầu tiên anh nhìn thấy là khuôn mặt kiều diễm có chút sừng sờ của Băng. Đôi mắt cô nhìn anh dường như có chút... hâm mộ?

– Băng?

Cô chom chớp mắt.

– T... tuyệt quá.

Phong nhướn mày trên choker.

– Em không an ủi tôi đấy chứ?

Băng lắc đầu, lắc rất mạnh.

– Nếu vậy thì cảm ơn em.

Phong không thể không cảm thấy tự hào. Đúng là anh đã làm không ít thính giả đỏ gạc, nhưng sự công nhận của Băng là thứ duy nhất anh cần. Cô không biết rằng, cô chính là hình bóng duy nhất hiện lên trong tâm trí anh khi hát. Người con gái anh yêu.

.....

Dù thức ăn trên máy bay không hẳn là hợp khẩu vị của Băng, cô cũng đã hoàn thành chúng. Chuyến bay sẽ còn kéo dài nên cô quyết định đi ngủ, đầu dựa vào vai Phong.

Máy bay bắt đầu tắt đèn ở các khoang khi đêm dần buông xuống. Các cô tiếp viên đi phát chăn cho mọi người, cố tình nán lại bên cạnh Phong một lúc rồi mới rời đi.

Không để ý lắm đến mấy việc đó, anh đắp chăn cẩn thận cho Băng rồi chỉnh tư thế của chính mình sao cho cô được thoải mái nhất. Do dự một lúc, anh quyết định nắm lấy tay cô. Phong hôn nhẹ lên tóc Băng, cảm thấy dễ chịu hơn bao giờ hết khi mùi dầu gội của cô lấp đầy khứu giác anh, và cơ thể nhỏ nhắn của cô dựa hoàn toàn vào anh.

Phong khẽ liếc lên chiếc bảng điện tử. Còn khoảng 8 tiếng nữa là máy bay sẽ hạ cánh ở Quần đảo Polynesia, Pháp – đích đến của hai người. Có lẽ anh cũng sẽ ngủ một chút.

Bồng bềnh trong cõi mộng ảo, Băng lảng thoảng nghe thấy tiếng Phong thì thầm: “Ngủ ngon. Anh yêu em.”

Như thường lệ, VOTE cho mình đi...

Đạo này mình khá bận vì sắp vào năm học, vậy nên mình không có đủ thời gian rep hết cmt của các bạn, chỉ mấy cái đầu thôi. Thông cảm cho mình nha, rất xin lỗi. :> — Lucifer — (Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Polynesia

Phong đánh thức Băng dậy lúc máy bay thông báo chuẩn bị hạ cánh xuống Tahiti.

Cô dụi mắt, uể oải dựa đầu vào vai Phong khi con buồn ngủ vẫn chưa dứt. 8 tiếng là thừa cho giấc ngủ của con người, duy chỉ có Băng là ngoại lệ. Giấc ngủ trên vai Phong êm đềm và bình yên đến nỗi cô gần như quên mất hôm nay là ngày giỗ của mẹ mình, và cô sẽ làm tất cả để được ngủ tiếp. Băng liếc

đồng hồ. Chuyến bay kéo dài 15 tiếng, nên bây giờ là 8h sáng. Tahiti chênh hẳn 17 múi giờ về phía sau so với Việt Nam, vậy nên nơi đây mới có 3 giờ chiều.

Chỉ ít thì điều đó có nghĩa là cô sẽ có nhiều thời gian hơn để ngủ, Băng thầm nghĩ.

Hành lý của Băng có rất nhiều. Vì không biết được Phong và cô sẽ ở Tahiti trong bao nhiêu ngày nên Ngọc và Nguyệt gần như đã nhét cả tủ quần áo của nhị tiểu thư nhà Dương Ngọc vào vali. Họ còn thêm rất nhiều những thứ vớ vẩn khác như thuốc kháng sinh (để phòng Băng ốm), bàn chải và khăn mặt (để phòng Băng không thích dùng đồ khách sạn), thậm chí còn có cả Heures (để phòng Băng muốn ôm nó đi ngủ). Hàng ti ti thứ “để phòng”, khiến cho Phong buộc phải kí gửi toàn bộ hành lý của Băng, bao gồm 2 cái vali cỡ XXXL.

Hành lý của Phong thì khá đơn giản. Anh mang đi một cái vali cỡ M đựng quần áo (kí gửi), và một cái ba lô chống sốc dành riêng để đựng những thứ đồ công nghệ như Macbook, iPad,... Dù đã xác định đây là một chuyến du lịch với mục đích giúp Băng đỡ stress, song anh không thể đi mà để mặc toàn bộ công việc của mình cho Topaz. Những thứ đồ dán nhãn Apple kia sẽ giúp anh giải quyết chuyện đó từ xa, vì nếu Tuấn Nguyễn phát hiện thứ công cụ của gã vì một người con gái mà bỏ bê nhiệm vụ, gã nhất định sẽ găm kẹo đồng vào đầu anh.

Hành lý nhiều là vậy, cho nên việc chờ đợi chúng tốn khá nhiều thời gian. Băng hầu như úp mặt vào ngực Phong mà ngủ trong suốt khoảng thời gian đó, dù anh không hề cảm thấy phiền. Điều đó giúp nhan sắc của cô không bị lộ ra trong cái chôn đông đúc như sân bay, và việc phải chứng kiến những tên trai trẻ mon men tiến lại làm quen cô gái của anh là thứ cuối cùng Phong cần. Anh sẽ không mạo hiểm cho đến khi nào tìm được cái mũ chết tiệt của cô trong vali, để nó có thể bảo vệ cho khuôn mặt cô thay vì ngực của anh.

Sau khi đã tìm được mũ, Phong nhanh chóng đội nó lên đầu Băng rồi đánh thức cô dậy. Anh kéo cô đi lấy thứ hành lý ký gửi cuối cùng. Băng vẫn còn ngái ngủ, nhưng cô lập tức tỉnh táo khi nhìn thấy chiếc Bentley đen mui trần mà Phong đã từng đi một lần. Ừ thì việc vận chuyển phương tiện sang nước ngoài không hề bị cấm, nhưng chẳng lẽ anh không thuê ô tô được hay sao?!

Sau khi hoàn thành mớ thủ tục nhận hành lý phức tạp, Phong nhanh chóng nhét toàn bộ đồ đạc hành lý kèn cang của hai người vào cốp xe. Đáng lẽ chiếc Elemento mới là cái anh định dùng, nhưng cục cung đồ được sinh ra để đua, chứ không phải để chở hành lý. Nó không có cốp, vậy nên Phong đành ném cho Ngọc chiếc chia dự phòng của Lambor để bà chị có thể lấy nó về từ sân bay, và gửi chiếc này sang Tahiti. Thôi thì giữa xe hơi và Băng, sự lựa chọn của anh đã quá rõ ràng.

Băng ngoảnh ngoảnh ngời vào trong xe sau khi đã hết ngạc nhiên. Cô chỉ muốn nhanh chóng về khách sạn để nghỉ ngơi mà thôi.

Trên đường đi, phong cảnh ngoạn mục của hòn đảo này đã khiến Băng quên hẳn cơn buồn ngủ. Phong mở hoàn toàn mui xe, khiến không khí trong lành tràn vào hai lá phổi của Băng. Cô hít hà hương biển cả thấm đẫm trong từng phần tử khí, tận hưởng từng làn gió mát mẽ quạt thẳng vào mình, khiến cô phải cố gắng lắm mới giữ được chiếc mũ lưới trai yên vị trên đầu. Lần đầu tiên, Băng cảm thấy vui mừng vì đã sang nước ngoài.

Thiên nhiên ở đảo Tahiti còn hơn cả tuyệt vời. Nắng và gió đã dung dưỡng từng hàng cây, khiến màu xanh của những rừng dừa như toả sáng. Bầu trời xanh đến kinh ngạc, giống như một hòn ngọc Aquamarine hoàn hảo được đeo gọt tỉ mỉ. Bầu trời khá ít mây, và điều đó chỉ làm màu xanh tuyệt mỹ kia thêm toả sáng. Băng chưa từng thấy bầu trời nào đẹp đến thế, và cô tưởng tượng cái khoảnh khắc khi đêm xuống và trăng lên, nó còn có thể đẹp đến mức nào nữa.

Tahiti nổi tiếng với những villa được đặt ở ngay trên mặt nước. Chúng được thiết kế như một căn nhà sàn với những cây cột chống bên dưới, nhưng bên trong thì tuyệt đối đầy đủ tiện nghi. Sáng sủa, khách du lịch có thể ra ngoài và ngắm bình minh lên ở ngay ban công, hoặc đi dạo trên mặt nước trong vớt, cảm nhận dòng chảy tinh khiết luôn qua đầu ngón chân.

Đúng, đó là những villa tuyệt đẹp. Chúng thuộc sở hữu của khách sạn, và mỗi căn hẳn nhiên tốn cả chục ngàn đô cho một đêm. Khách thuê tuyệt đối chỉ có những đại gia, và dù cho phải chi cả mớ tiền, họ vẫn cực kì hài lòng với các trải nghiệm ở đây.

Phong đã lên kế hoạch rằng anh và Băng sẽ ở trong một căn như thế. Một kì nghỉ hoàn hảo đòi hỏi những dịch vụ hoàn hảo. Nhưng anh không thuê. Anh mua.

Chính xác hơn thì là gia đình Ngọc mới là người sở hữu. Họ đã bỏ tiền ra mua đứt một căn villa ở đây, và để dành nó cho những kì nghỉ cuối tuần. Dạo này do bận rộn công việc nên căn nhà đã bị bỏ rơi hàng tháng trời trong sự chăm sóc của một người giúp việc luống tuổi. Tranh thủ cơ hội, Phong đã nhờ Ngọc gọi điện trước cho bà để đảm bảo villa ở trong tình trạng tốt nhất. Xét cho cùng, vé máy bay thì có thể tìm trong một tiếng, còn phòng khách sạn thì không. Đặc biệt là ở một địa điểm du lịch quá đắt khách như biển Bora Bora thuộc Tahiti.

Phong gửi chiếc Bentley ở một khách sạn gần nơi hai người ở. Vì căn villa nằm trên mặt nước nên một chiếc ô tô sẽ không thể giúp ích cho việc đi lại. Anh chỉ dùng nó khi cần xuống phố mua sắm, với mục đích là bảo vệ Băng khỏi những tên tài xế taxi háo sắc.

Sau khi đã chất được đồ đạc hành lý vào villa, Phong đi kiểm tra chiếc thuyền được neo ở ngoài. Để đi trên mặt nước thì hiển nhiên là cần thuyền, và gia đình Ngọc đã mua sẵn một cái. Đó là một chiếc LG838 CRUISER với động cơ Mercruiser 160HP, tốc độ tối đa 160km/giờ. Vì là một người đam mê việc lái thuyền trên biển nên bác của Phong, tức ba Ngọc, đã tốn không ít tiền để tậu cục cung này về. Giá của nó vào tầm 25.000 USD, cộng thêm kính chịu lực và động cơ ngoại nhập 20.000 USD nữa.

Phong mỉm cười hài lòng sau khi đã kiểm tra tổng quát toàn bộ con thuyền. Nó vẫn còn dùng được tốt, và thêm một điều anh để ý được là dòng chữ BABE được dán ở bên hông thuyền, một bằng chứng cho thấy tình yêu vĩ đại của bác Nhật dành cho “em yêu” này. Anh xoay xoay cái chìa khoá của BABE trên tay, hết nhìn nó rồi lại nhìn thuyền, cân nhắc xem có nên lái thử “em yêu” ngay bây giờ không.

Suy nghĩ một lúc, Phong quyết định cất chìa vào túi rồi quay vào villa. Đúng là anh muốn kiểm tra khả năng lái thuyền của mình sau nhiều năm không

dùng tới, nhưng Phong cũng chẳng thể nào bỏ mặc thiên thần của anh ở lại được.

.....

Băng đi vòng quanh căn villa về ngưỡng mộ. Ngọc chắc hẳn đã thừa hưởng từ bố mẹ gu thẩm mỹ tuyệt vời, vì căn nhà này thật đáng kinh ngạc. Dễ thấy rằng nơi đây đã được tu sửa để làm hài lòng gia đình họ, bởi vì nó hiện đại và rộng rãi hơn những căn villa của khách sạn rất nhiều. Dù chỉ có hai tầng nhưng với diện tích lên tới 300m2, căn villa thật sự to lớn. Băng đếm được 5 phòng ngủ, 4 phòng tắm, 2 bể bơi, cộng thêm 1 phòng chiếu phim, 2 phòng khách và bếp.

(Hãy xem hình ảnh được gắn phía trên để dễ hình dung nha :’>)

Căn villa có gần 4 chiếc cầu thang xoắn ốc dẫn xuống mặt nước. Phần hầm bên dưới villa chỉ có thể ngồi chứ không đứng được, nếu xét đến khoảng cách hơn 1m từ mực nước lên đến đầu cột chống. Cửa sổ hầu như được gắn khắp nơi trong villa, khiến cho không khí trong đây luôn mát mẻ mà chẳng cần lắp điều hoà. Toàn bộ sàn được lát gỗ, và nội thất thì cực kì tinh tế. Villa nhìn thẳng ra biển, đến nỗi Băng chỉ cần liếc ra ngoài là thấy ngay mặt nước xanh biếc, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Băng đã chọn cho mình một căn phòng. Có vẻ như đó là phòng của Ngọc, với cách sắp xếp hiện đại và trẻ trung của đồ đạc. Căn phòng được sơn màu be hơi ngả sang vàng, hao hao màu nắng. Vì Phong cũng có vài lần đến đây chơi cùng gia đình bác mình nên anh không cần chọn lựa. Ngọc đã thiết kế một không gian thoáng đãng và riêng tư cho riêng Phong để anh được thoải mái. Băng có thể nhận biết ngay được phòng anh nhờ vào 4 bức tường màu xám, và nó ngay cạnh phòng cô.

Phòng tắm thậm chí còn tuyệt hơn. Bể sục, vòi hoa sen, nhà tắm đứng, bồn rửa làm từ cẩm thạch đen, đủ cả. Càng lúc Băng càng cảm thấy cảm phục người giúp việc của gia đình Ngọc. Bà hẳn đã chăm sóc nơi này rất tốt, đến nỗi cô tìm đến toét mắt cũng không ra một hạt bụi nào cả.

– Băng?

Giọng Phong vang đến từ bên ngoài. Cô bỏ cái bánh xà phòng thơm ngát xuống rồi đi ra phòng khách. Đôi mắt anh dường như sáng lên khi nhìn thấy cô.

– Em thích nơi này chứ?

Băng gật đầu. Cô thực sự bị ấn tượng.

– Tốt. Mới có 5h chiều, em muốn làm gì không?

Nếu là trong hoàn cảnh khác, Băng sẽ trả lời là ngủ. Nhưng khi đã được đến một nơi đẹp tuyệt vời như thế này thì chỉ có đứa ngu mới nằm lì trong phòng. Băng chắc chắn không phải một đứa ngu, vậy nên cô trả lời:

– Tùy anh.

Phong gật gù. Anh đứng tựa người vào tường, tay khoanh trước ngực về suy nghĩ. Khí hậu ở đây mát mẻ nên anh đã cởi bớt một vài nút áo sơ mi, và giờ thì với tư thế đó, trông anh thật... gợi cảm. Băng cố gắng lờ đi cái cảm giác nôn nao kì lạ trong mình, mãi miết nhìn nắng liếm láp cơ thể duyên dáng của anh.

– Bơi thì sao?

Phong cười ranh mãnh. Mãi hướng ánh nhìn tới khuôn ngực săn chắc phập phồng của anh, Băng phải mất một lúc mới tiêu hoá được cái đề nghị anh vừa đưa ra. Bơi à? Cô ngẫm nghĩ. Nghĩa là Phong phải cởi trần đứng không nhĩ?

Băng lắc đầu thật mạnh, hai tay vô thức ôm lấy má. Thế quái nào cái suy nghĩ kì quặc đó hiện lên trong đầu cô vậy?! Phong nghiêng đầu nhìn người con gái anh yêu, dịu dàng ngân nga tên cô.

– Băng?

Sau khi đã lấy lại được bình tĩnh, cô quay đi để tránh ánh nhìn của anh.

– Biển... lạnh. Tháng 11.

– Ai nói chúng ta sẽ bơi ở biển?

Băng ngạc nhiên ngược lên. Phong cười ranh mãnh.

– Em quên chúng ta có bể bơi à?

Ừ nhỉ. Băng không nhớ ra điều đó. Quý tha ma bắt cái khuôn ngực của anh đi.

– Em... không có đồ.

– Tội chắc chắn Nguyệt có mang đi cho em. Cùng xem nào.

Vừa nói, Phong vừa đi vào phòng của Băng. Cô đã lấy một vài thứ đồ đạc chính yếu ra, và ánh mắt anh có chút vui vẻ khi nhìn thấy Heures trên giường. Tiến lại gần chiếc vali đang mở tung toé, Phong quỳ một gối xuống.

– Tôi sẽ giúp em sắp xếp chỗ đồ còn lại.

Băng ngồi im trên giường, nghiêng đầu ngắm nhìn anh đi đi lại lại trong phòng. Quần áo được anh mặc cẩn thận và treo trong tủ, đồ dùng cá nhân thì ở trong nhà tắm. Laptop trên bàn, và giày thì ngăn nắp trên giá. Tốc độ làm việc của anh khiến Băng khá ngạc nhiên, dù cô không hề mảy may về việc đó.

Sau khi mọi thứ đã đầu vào đấy, Phong lôi từ chiếc vali cuối của Băng mấy bộ đồ tắm. Nguyệt chuẩn bị hai bộ, và cả hai vẫn còn nguyên tem mác. Một bộ màu đen, một bộ trắng, và cả hai đều thuộc vào kiểu bikini hai mảnh thông thường, không có xẻ xiết hay mảng cut-out nào táo bạo cả.

Nhưng cho dù là vậy đi chăng nữa thì Băng cũng chưa bao giờ mặc những thứ như thế này, điều lí giải cho vụ tem mác kia. Chúng hơi bị... quá hở hang với so với những thứ cô thường mặc. Cô tưởng tượng bản thân trong thứ đồ ít vải đó, và rùng mình.

Phản ứng của Phong thì ngược lại. Anh ngắm soi hai bộ bikini với vẻ ngạc nhiên lẫn thích thú, thỉnh thoảng còn ném ánh mắt ranh mãnh về phía Băng và thành công trong việc làm cô đỏ mặt.

– K... không mặc cái đó đâu.

Phong khẽ nhún mày tỏ ý không hài lòng, dù ánh mắt tinh quái của anh thì nói lên điều ngược lại.

– Không sao hết. Em có thể mặc đồ bên ngoài mà. Một cái áo phong trắng hay gì đó, Ngọc hay mặc như thế.

Băng gật gù trước ý kiến của Phong. Anh lướt mắt từ đầu đến chân cô, và cái tâm trí của một thằng đàn ông chính hiệu đã kịp tưởng tượng ra một loạt những hình ảnh nóng bỏng. Anh cố xua chúng đi, nhưng hình như nó còn ám ảnh hơn thì phải?! Phong quay người.

– Hẹn em 10 phút nữa trên đó.

Và anh đi thẳng, không hề quay đầu nhìn lại.

Còn lại một mình, Băng nhìn đi nhìn lại hai bộ đồ tắm, cố gắng thuyết phục bản thân rằng mặc cái này sẽ không sao đâu. Cô hít một hơi sâu để lấy bình tĩnh, rồi quyết định chọn bộ màu trắng. Với đại lấy một chiếc áo phông khá dài trong tủ, cô mang nó vào nhà vệ sinh.

.....

Bật video phía trên trước. Không đùa đâu. ”> Lúc Băng lên đến bể bơi thì Phong đã ở đó rồi. Anh trầm mình trong làn nước xanh ngắt, bơi đi bơi lại mấy vòng suốt chiều dài 5,5m của bể. Sải tay của anh dài và mạnh mẽ, phối hợp với chân khoát nước đều đặn. Kính bơi của anh vút trên chiếc ghế phoi nằng, cùng hai cốc trà đào mát lạnh.

Lúc quay đầu sang bên để lấy hơi, Phong nhìn thấy Băng. Anh lập tức dừng lại, bơi chậm chậm về phía bờ rồi bám cầu thang leo lên. Băng gần như nín thở khi anh lên bờ hoàn toàn. Phong đứng trước mặt cô, với cơ thể tắm trong nắng như thần Adonis. Làn da anh rám nắng hoàn hảo, với từng cơ bắp hiện lên rõ rệt. Nước chảy thành giọt trên bộ ngực nở nang của anh, rồi chảy xuống phần bụng 6 múi phân chia rõ ràng.

Hai cánh tay của anh săn chắc và cuộn cuộn như vận động viên. Vai anh rộng và rắn, tạo một hình tam giác ngược tuyệt mỹ từ cổ xuống đến bụng. Phong sở hữu một đôi chân dài chắc khỏe. Chiếc quần bơi của anh hơi trễ, khoe trọn hai nét chữ V khêu gợi ở hông. Anh lắc đầu để rũ bớt nước khỏi tóc, rồi dùng một tay vuốt ngược nó ra đằng sau. Nắng liếm láp cơ thể anh, khiến từng giọt kim cương trên cơ thể lấp lánh như một vầng hào quang rực rỡ. Lạy Chúa, tâm trí Băng lâm bầm.

Cơ thể anh chắc chắn là được tạo hoá thiên vị, và điều đó thật là không công bằng. Cô từ khi còn nhỏ đã luôn bắt buộc bản thân phải miễn dịch với đàn ông, điều mà cô đã cực kì thành công trong nhiều năm trời. Và giờ, Chúa gửi xuống cho cô một chàng trai với khuôn mặt và cơ thể có thể đánh bại bất kì hệ thống đề kháng nào của phụ nữ. Thật là một sự trừng phạt ngọt ngào. Không phải do mê, không phải do nắng, nhưng Băng cảm thấy hai chân mình mềm nhũn như thạch. Người cô run rẩy, tim cô đập thình thịch, và đôi mắt cô ngoan cố dính chặt vào Phong, dù cho Băng thét gào trong thâm lặng bảo nó quay đi chỗ khác.

Nhìn Phong bán khoả thân như thế này, thật sự, là quá sức đối với cô. Đôi mắt màu cà phê của Phong tối đi khi anh nhìn thấy Băng. Cô có mặc áo phông, đúng thế, nhưng từng đó không đủ để che giấu cơ thể mỹ miều thiếu nữ.

Đôi chân thon dài, trắng ngần của cô đập vào mắt anh, và vì chiếc áo phông trắng có vẻ hơi bó so với cơ thể Băng nên anh thậm chí còn nhìn thấy đường cong tròn trịa của hông cô, của ngực cô. Con mãnh thú trong anh gầm rú, giật mạnh dây xích đòi hỏi tự do. Anh bước lên. Băng vô thức lùi một bước khi Phong tiến đến. Cô nuốt nước bọt khi ánh mắt lại một nữa rơi xuống phần ngực ướt nước của anh. Hơi thở anh có chút dồn dập, khiến từng múi cơ cứ phập phồng mời gọi.

Cố gắng rời mắt khỏi cơ thể thần thánh ấy, Băng ngược lên, chạm phải ánh nhìn mê hoặc màu cà phê đen. Phong cứ đứng lạng lạng, ngắm nhìn cô gái trước mặt. Khoảng lặng giữa hai người kéo dài, và không khí như có mùi điện xẹt khi anh nhìn sâu vào mắt cô.

Đôi môi hồng hơi mở ra, căng mọng như một quả dâu chín. Phong có thể nhìn thấy sự hoảng loạn lẫn mê đắm trong đôi mắt khói, và anh biết cô cũng

đang cảm thấy giống anh. Máu anh sôi sục. Anh muốn cô. Ngay bây giờ. Ngay tại đây. Không kim chế nỏ, Phong gầm nhẹ, vòng tay qua eo Băng và kéo cơ thể cô áp sát vào mình.

Đôi môi mềm mại bị chiếm lấy, và anh cuốn cô vào một nụ hôn nóng bỏng. Nụ hôn này mãnh liệt hơn tất tần tật những lần khác cộng lại, và Băng cảm thấy cả cơ thể mình mềm nhũn trong vòng tay rắn chắc của Phong. Cơ thể ướt nhẹp của anh cọ vào người cô, và rất nhanh chóng, cái áo phông trắng đã gần như trong suốt. Băng mở miệng để hít thở, và Phong lập tức tranh thủ cơ hội. Lưỡi anh đảo tròn trong miệng cô, treu đùa môi cô, quần quít bạn tình của nó. Băng cảm thấy không khí trong phổi mình bị hút sạch, và tất cả những gì cô muốn làm là hôn lại Phong. Cô mở miệng rộng hơn nữa để anh dễ dàng thâm nhập, hoàn toàn đắm chìm trong cái vị ngọt ướt rột ái tình ấy.

Phong thậm chí còn hôn Băng mạnh liệt hơn nữa khi nhận thấy sự hưởng ứng đó, và cơ thể anh nóng lên theo từng giây. Cô thật ngọt ngào, thật quyến rũ, và môi cô thì trên cả tuyệt vời. Vị của cô khiến anh phát điên lên vì thèm muốn. Không biết đã bao nhiêu phút trôi qua trước khi Băng cảm thấy khó thở. Phong nhẹ nhàng buông tay ra, thậm chí còn có ý cắn thêm một cái vào môi dưới cô. Vẫn ôm chặt người con gái anh yêu trong tay, Phong thì thầm bên tai cô bằng cái giọng đùng đục đầy mị hoặc.

- Không bao giờ được mặc như thế này trước thằng đàn ông nào khác ngoài tôi, em rõ chưa? Vẫn còn bị sự cuồng nhiệt của nụ hôn kia ảnh hưởng, Băng chỉ có thể gật đầu. Cô đứng dựa vào anh, tay bám vào vai anh lấy thăng bằng. Chúa chứng giám, cô vừa được hôn kiểu Pháp. Đầu óc cô quay cuồng trong cái ý nghĩ ấy.

Và... ời Chúa ơi. Phong cúi xuống hôn Băng, quyết tâm làm cô không còn sức để mà đứng vững. Môi cô lại một lần nữa bị anh giày xéo trong sự nóng bỏng ướt át, và hơi thở của cô càng lúc càng thêm hỗn hển. Cơ thể Băng như muốn nổ tung.

Lạy trời, mấy nụ hôn kiểu này thực sự có thể gây nghiện. Mãi chìm đắm trong cái cảm giác bênh bồng mà Phong đem lại, Băng không để ý hai bàn tay của anh đã rời khỏi eo cô, chậm rãi trượt xuống phía dưới. Anh lướt nhẹ mấy đầu ngón tay qua bờ mông tròn trịa, và Băng khẽ bật ra một tiếng rên rĩ. Da anh nóng như lửa, và môi anh vẫn còn ẩm sục vị đam mê. Nếu mục đích của Phong là quyến rũ cô, thì anh thành công ngoài sức tưởng tượng rồi. Phong khẽ nhếch cười khi quan sát cái cách mà cơ thể Băng phản ứng với các động chạm của anh. Mới chỉ dùng đầu ngón tay mà đã vậy, thế thì cô sẽ phản ứng như thế nào nếu... anh hôn khắp cơ thể cô? Cổ xua đi mấy ý nghĩ hư hỏng, Phong trả tự do cho miệng Băng, và cô lập tức hít một hơi sâu tìm đường khí.

Thế nhưng, anh đã lại rút đi hơi thở của cô lần nữa bằng cách áp môi mình vào vành tai nhạy cảm của ai kia. Nơi đó lập tức ửng lên như trái đào chín. Anh nhếch môi, thì thầm đầy cám dỗ. - Cởi áo cho em nào. Phong nắm lấy vạt áo phông, đột ngột kéo mạnh nó lên, đồng thời buông Băng ra. Chiếc áo bị lôi ra nhanh đến nỗi cô không kịp để ý, và ngay khi cô vừa nhìn thấy nó bị vứt lên ghế thì đã bị Phong bẻ bông lên. - Boi thôi. Anh ném cô xuống bể, không chút thương tiếc. Băng ngụp lặn trong làn nước tinh khiết, đầu óc dần tỉnh táo trở lại. Cô quẫy đạp, cố nhớ đến những bài học sinh tồn nơi đại dương. Cô không biết bơi, vì Chúa! Phong quan sát Băng một lúc rồi nhảy ùm xuống, ôm lấy eo cô và nâng lên. Băng ngay lập tức hít lấy hít để, hỗn hển tìm không khí. Anh cười khùng khục, tay vẫn giữ chặt vòng eo nhỏ nhắn. Băng quay ngoắt lại giận dữ, đấm đá túi bụi vào ngực anh. - Đáng ghét!! Phong cười vang, và âm thanh vui vẻ ấy khiến tim cô trật nhịp.

Đây là lần đầu tiên cô thấy anh cười với vẻ sáng khoái lẫn vô tư lự đến vậy, và, trời, anh cười thật đẹp. Băng ngừng đấm đá ngay lập tức, ngần ngợ nhìn khuôn mặt rạng rỡ của Phong. Nhận thấy cô gái trong vòng tay đã ngừng chống cự, Phong nhếch mép. Anh bất ngờ siết cô vào lòng, để lưng cô áp vào ngực mình. Bàn tay anh dịu dàng vuốt ve bụng cô. - Sao thế? Bị tôi mê hoặc rồi sao? Băng đỏ mặt. Nước mắt mè, nhưng cô cảm thấy như thể mình đang tắm trong nham thạch. Phong hôn cái chụt vào cổ Băng rồi thả tay ra. Mắt anh ngời sáng, và cô thấy hình ảnh của mình chiếm trọn đôi đồng tử đẹp đẽ ấy. - Em sẽ phải vào chỗ nông hơn rồi, người đẹp ạ. Đi nào. ----- Chap này hơi bị dài nhé, hơi bị hay nhé, hơi bị lãng mạn nhé. Có kha khá thông tin mình đã phải tìm kiếm trên mạng, công sức cả đấy. Vậy nên, hãy VOTE CHO MÌNH NHA. Comment và share nữa. :>

Vốn mình còn định cho Phong với Băng làm tình ngay tại bể bơi luôn cơ, nhưng rồi nhớ ra con gái mình nó mới có 16t... Thôi thì 2 năm nữa nha các babe TVT

Truyện được đăng trên wattpad, mọi website trừ diendanlequydon và sstruyen ra đều chưa có sự đồng ý của tác giả. Nếu muốn au đọc được cmt của các bạn thì hãy vào wattpad mà vote. (^ ^)/

Mốc 222.

— Lucifer —

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Ánh Sáng Của Biển

Sau khi đi bơi về, Băng đã xác định là mình sẽ không thể nào tập trung làm việc suốt buổi chiều hôm đó. Và cô đã đúng, đúng hoàn toàn, đúng 100%.

Cứ ngồi trước màn hình laptop là y như rằng những hình ảnh nóng bỏng lúc ở bể bơi lại chạy qua đầu cô như một thước phim quay chậm, và cô vô vọng trong việc xua chúng đi.

Phong thậm chí còn hôn Băng thêm vài lần nữa khi họ bơi với nhau. Không ướt át và đê mê như lần đầu, nhưng vẫn đủ để cô mềm nhũn trong lòng ngực anh. Điều đó khiến cô trở lại phòng tắm rửa trong trạng thái kiệt sức, dù chẳng bơi nhiều. Phong không hề rời mắt khỏi cô lấy một giây khi Băng trèo thang từ bể lên trên bờ. Ánh nhìn nửa ranh mãnh nửa nóng bỏng của anh khiến cơ thể cô nóng rực, và Băng phải cố gắng lắm mới có thể nén được cái ham muốn được Phong hôn thêm lần nữa. Cô run rẩy suốt quãng đường 20m từ bể bơi xuống đến phòng.

Nằm dài trên bàn, Băng cào cào móng tay vào bàn phím máy tính. Đã mấy tiếng trôi qua kể từ cái lúc ấy rồi, nhưng Băng vẫn nhớ như in cái cảm giác khi anh trao cho cô nụ hôn tuyệt vời nhất cô từng biết. Lạy Chúa, anh hôn thật giỏi. Bất chấp cái sự thật rằng trước kia Phong cực kì có ác cảm với phụ nữ, anh không hề tỏ một chút thiếu kinh nghiệm nào trong mấy vụ hôn hít này. Nếu phải đánh giá, Băng sẽ xếp anh vào hàng lão luyện ngay và luôn.

Và giờ thì cô ngồi đây, cố xua đi những ký ức hư hỏng, trong khi đáng lẽ cô phải nhớ về mẹ, tưởng nhớ mẹ. Phong ảnh hưởng lên cô quá nhiều, và Băng tạm thời không biết điều đó tốt hay xấu. Trước đây, nếu có người bảo rằng cô sẽ thần thờ cả ngày trời vì nụ hôn của một chàng trai, cô sẽ lập tức gửi người đó vào trại thương điên. Còn bây giờ thì.....

“Đó là Phong. Là Phong đấy. Anh ta là một con quỷ quyến rũ, vậy nên việc đó không phải là lỗi của mày.” – Băng nhắc nhở bản thân trong tâm trí. Cô thích thú với cái biệt danh mình nghĩ ra. Con quỷ quyến rũ. Nó mới thích hợp với anh làm sao.

– Băng?

Cô giật nảy mình, quay ngoắt về phía nơi phát ra tiếng nói. Vừa mới nhắc đến quỷ, quỷ đã xuất hiện. Phong đang đứng sừng sững ở cửa phòng cô, trong tình trạng bán khoa thân. Băng tròn mắt nhìn phần thân trên săn chắc của anh, lên lút nuốt nước bọt. Cô gào lên trong thâm lặng: Đồ quỷ!!

Phong chỉ quẩn đờ một cái khăn tắm trắng khá dài quanh hông. Mái tóc anh ướt sũng, nhỏ nước tong tong xuống khuôn ngực phập phồng mời gọi. Anh vô như không để tâm tới vẻ mê đắm của Băng, cất tiếng.

– Em có dầu gội không? Phòng tắm bên tôi hết rồi.

Băng chật vật dứt mắt ra khỏi phần bụng sáu múi, hấp tấp vào phòng tắm lấy dầu gội. Cô vấp phải ghế và suýt ngã, làm Phong bật cười. Bối rối chạy vào đó, Băng đóng sầm cửa, đứng dựa vào tường thở hổn hển. Vì Chúa, cái cơ thể đó thật là một thứ vũ khí! Cô vất tay lên trán, điều hoà lại nhịp thở của mình cho ổn định rồi mới yên tâm cầm chai dầu gội đi ra ngoài. Chia nó ra trước mặt Phong, Băng cố tình quay đi chỗ khác. Anh ung dung cầm lấy chai dầu gội, rồi bất ngờ nghiêng người, hôn chụt vào môi Băng.

– Cảm ơn em

Phong quay người đi thẳng, khẽ cười tủm tỉm khi nghe thấy tiếng Băng đổ sụp xuống cạnh cánh cửa. Sau khi bơi, cô đã xuống phòng trước để tắm và nghỉ ngơi. Anh đã định xuống cùng cô, nhưng rồi quyết định ở lại bơi tiếp. Hơn nữa, cái lúc Băng đi lên, chiếc quần bơi ướt nhẹp đã phô bày gần như toàn bộ đường cong của mông cô. Phong không định, nhưng anh đã đầu hàng sự quyến rũ chết người ấy. Anh dán mắt vào đó như một tay biến thái có đẳng cấp, công khai ngắm nhìn cơ thể cô với sự ham muốn tuyệt đối. Xét cho cùng, anh vẫn chỉ là một thằng đàn ông, hơn nữa lại là một thằng đàn ông đi yêu một cô gái quá sức xinh đẹp.

Và quái quí thật, tại sao cô gái của anh lại sở hữu một cặp mông sexy như thế được cơ chứ?!

..... Bật video đi. NHẤT ĐỊNH PHẢI BẬT ĐÂY.

Bữa tối diễn ra khá suôn sẻ. Vì không ai trong Phong và Băng biết nấu ăn nên hai người đã quyết định lái Bentley ra phố mua đồ về nhà. Đáng lẽ chỉ có Phong đi, nhưng Băng đã ngoan cố lên xe và nhất quyết không chịu xuống. Anh chịu thua, rõ ga phóng đi.

Mang về nhà hai suất sườn nướng, Phong bảo Băng ra ngồi ở chiếc ghế phơi nắng ngoài sân, còn anh sẽ vào bếp lấy đĩa. Băng ăn nhiều hơn mọi ngày, một phần vì mất quá nhiều sức ở hồ bơi. Phong nhìn cô với vẻ thích thú, ngạc nhiên nhận ra rằng việc hôn hít lại có thể làm cô ăn ngon. Có lẽ anh nên làm điều đó thường xuyên hơn?

10h.

Sau khi ăn xong, Phong nhét hai chiếc đĩa bẩn vào máy rửa bát, rồi ra ngồi ngắm cảnh cùng Băng. Cô đang ngồi thần thờ trên ghế, mắt dán chặt vào mảnh trăng lơ lửng trên bầu trời. Những vì sao toả sáng giữa mênh mông, hệt như những chú đom đóm nhỏ bé, lấp loè trong cái tăm tối của rừng rậm. Ánh trăng phủ lên không gian màn sương bàng bạc. Gió đêm mát mẻ, thổi bay những đám mây che giấu sự mị hoặc của bầu trời.

Phong nhẹ nhàng chen vào ngồi cùng một ghế với Băng, rồi kéo cô tựa lưng vào ngực mình. Tay anh vòng qua eo cô, và cằm anh tựa lên vai cô. Thời gian vui vẻ đã hết, và bây giờ là lúc mà Băng chỉ có thể nghĩ đến mẹ. Phong biết vậy, và anh muốn cô có một thời gian riêng tư nhất có thể. Đồng thời, anh cũng muốn an ủi cô.

Băng không phản đối khi ngồi trong lòng Phong. Cô hơi nghiêng đầu sang bên trái để anh có thể thoải mái hơn khi gác cằm lên vai cô. Sự im lặng bị khoá chặt trong không gian của hai người. Phong hôn lên bờ vai trần của Băng, thì thầm:

– Em đang nghĩ gì thế?

Cô mơ màng trả lời lại:

– Nhiều thứ. Về mẹ.

– Em nói chuyện với bà?

Băng gật nhẹ, tay bắt giắc siết lấy bàn tay anh đang ôm cô. Phong lập tức nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn ấy, vùi đầu sâu hơn vào cổ cô.

– Trăng làm trung gian à?

Băng im lặng. Phong hiểu việc đó có nghĩa là ừ, và anh đột ngột bế bổng cô lên.

– Vậy thì tôi sẽ giúp trăng nghe tiếng em rõ hơn.

Băng ngược nhìn Phong, và cô gật đầu. Anh đưa cô xuống cầu thang rồi đặt cô lên thuyền, nhanh chóng gỡ neo. Băng chẳng có tâm trí để mà bị ấn tượng bởi con thuyền đẹp thế này, vậy nên cô chỉ ngoan ngoãn ngồi đó, ngắm nhìn anh thoăn thoắt làm việc. Phong trèo vào chỗ buồng lái rồi cắm chìa khoá, rò ga khởi động.

– Ngồi chắc vào. Mấy năm rồi tôi chưa lái, chuyến đi có thể hơi xóc nảy.

Băng vuốt ve lớp sơn trắng mượt mà của thuyền, khe khẽ cất tiếng.

– Sao anh không... lái thử trước?

Phong bỗng quay ra nhìn cô. Đôi mắt anh sâu thẳm, xoáy vào cô cái nhìn của sự say mê, khiến tim Băng đập chậm một nhịp. Anh buông bánh lái ra rồi chậm rãi tiến đến chỗ cô, quỳ một gối xuống. Bàn tay anh đưa lên chạm vào má cô, dịu dàng vuốt ve.

– Tôi không thể để em một mình.

Câu nói đó làm tim Băng tan chảy. Cô đỏ mặt quay đi, hai tay nắm lấy gấu váy về bên chôn. Phong dịu dàng gỡ chúng ra rồi nâng lên, đặt một nụ hôn thật dài trên mu bàn tay cô. Giọng anh thì thầm thật khẽ.

– Em luôn luôn là ưu tiên số 1 của tôi. Mãi mãi thế.

Phong rướn người lên hôn cô. Một nụ hôn dịu dàng, không đủ để làm tim cô đập nhanh như lần trước, nhưng Băng cảm thấy mọi âu lo buồn bã trong lòng như biến mất hết.

Phong khó khăn dừng nụ hôn lại. Anh đứng lên, quay trở lại với chiếc bánh lái. Chiếc thuyền nhanh chóng lướt đi, xé toạc những dải lụa màu bạc trên mặt nước. Nhịp nhấp nhô của con thuyền như thể một điệu hát trầm lắng, ru Băng vào giấc ngủ êm đềm. Cô cảm thấy mắt mình díp lại, bèn đưa tay lên dụi mắt.

– Em cứ việc ngủ, đến nơi tôi sẽ báo.

Băng nghe lời Phong. Cô ngả người xuống chiếc ghế gỗ trong buồng lái, nhanh chóng thiếp đi.

.....

– Người đẹp, dậy thôi nào.

Chom chớp mắt, Băng từ từ ngồi lên. Phong đưa cô giấy ướt để lau qua mặt rồi dẫn cô ra ngoài. Và ở đó, Băng nhìn thấy một Mặt Trăng khổng lồ nhất trong cả cuộc đời.

Trước mặt cô lúc này là biển cả trải dài mênh mông, đón lấy những cơn gió sóng sánh. Chiếm lấy cả nửa bầu trời bao la kia chính là người bạn đã gắn bó với Băng từ năm 4 tuổi, người bạn cô nhờ gửi những lời yêu thương đến mẹ. Ánh trăng hân lên mặt nước, kéo thành những dải lụa đẹp thế màu bạc phát pho. Đất trời ôm lấy Băng trong sự bao la kì vĩ của mình, và trong khoảnh khắc, cô gần như cảm thấy hơi ấm của vòng tay mẹ. Bà đang ở trên kia, dõi xuống con thuyền. Cô đang ở rất gần.

Phong im lặng ngắm nhìn Băng. Anh tế nhị đứng cách cô một vài bước, tay rút túi quần. Anh cố tìm những dấu hiệu cảm xúc trên gương mặt cô, để có thể đoán xem cô đang nghĩ gì. Thất bại. Băng như thể đã bật một loại lưới laser nào đó lên để ngăn bất cứ người nào vượt qua bức tường cô đã dựng. Phong cảm thấy hơi hụt hẫng, nhưng anh cũng hiểu, cô đang rất cần riêng tư.

Thời gian cứ chậm chạp trôi qua, nhưng Băng vẫn đứng im không nhúc nhích. Gió đêm bắt đầu trở nên buốt giá, khiến Phong không thể chỉ đứng nhìn được nữa. Anh tiến lại gần Băng, hai tay ôm lấy vai cô.

– Cứ đứng ngoài này em sẽ cảm lạnh đấy. Vào trong thôi.

Băng lắc đầu, và Phong đành phải bỏ cô ra. Anh đi vào trong buồng lái lấy cùi rồi mang chúng ra ngoài. Đó là một lợi ích khi có thuyền xịn. Nó sở hữu mọi thứ, từ ghế gỗ, cần câu, sân chơi, và chỗ đốt cùi. Nhanh chóng nhóm lửa, Phong rướn lên chỗ cùi một ít xăng để dễ bén hơn. Lửa bùng lên, ngay lập

tức xua đi cái giá lạnh.

– Băng, em có muốn ngồi xuống không?

Quay ra nhìn Phong một lúc, cô quyết định ngồi xuống bên cạnh anh. Sự ấm áp ôm lấy cô, phần nào đã sưởi ấm cả những mảnh trái tim nguội lạnh. Băng hít một hơi sâu, tận hưởng cái mùi nồng nàn của lửa tràn xuống phổi. Cảm thấy khá hơn, cô xích lại ngồi gần Phong rồi dựa đầu vào vai anh. Anh vòng tay qua lưng cô, kéo cô vào sát mình hơn chút nữa.

– Nếu em có gì muốn nói với mẹ, cứ nói ra tiếng đi. Giữ trong lòng sẽ khiến nó mọc meo, và có thể bà sẽ không nghe rõ em đâu.

Băng im lặng. Cô không muốn nói nhiều, nhưng ở bên cạnh Phong lại khiến tâm hồn cô thoải mái hơn bao giờ hết. Vòng tay anh còn ấm hơn lửa, và đôi mắt anh đọng đầy cô trong sự yêu thương. Băng cảm thấy mình có thể chia sẻ mọi thứ với chàng trai này, một điều lạ lắm. Giữa họ đã hình thành một sợi dây nối kết mà Băng không nhận ra. Nhưng nó đã luôn có ở đó.

– Mẹ em là một người tuyệt vời.

Phong nắm lấy tay Băng khích lệ. Cô im lặng một lúc rồi nói tiếp.

– Bà xinh đẹp, tài năng, bí ẩn, thương yêu, sâu sắc. Một nghệ sĩ thực thụ. Mẹ luôn cười, và chưa bao giờ bà nổi giận với em cả. Mẹ cho em chạm vào cây violin của bà từ lúc 1 tuổi, dù biết rằng em có thể làm hỏng nó. Bà thích chải tóc cho em. Bà ru em ngủ bằng những bản violin ngắn, những mẫu truyện cổ tích. Giọng bà y hệt tiếng đàn của bà. Du dương lắm.

Băng dừng lại, hít một hơi sâu trước khi tiếp tục. Mắt cô hướng lên bầu trời, tin tưởng mẹ đang nhìn cô từ vương quốc trong khối cầu bạc kia.

– Em nghịch, mẹ không đánh. Em hư, mẹ không mắng. Bà thường ôm lấy em, và để ánh mắt nói lên tất cả. Bàn tay bà thanh mảnh, và ấm áp. Đôi mắt bà đẹp đẽ, và buồn bã. Chúng hữu dụng hơn bất kì loại roi vọt nào. Vòng tay bà hết như ánh nắng mùa đông. Nó sưởi ấm tâm hồn em mỗi khi buồn, khích lệ em mỗi khi vui. Mẹ nói yêu em rất nhiều lần. Em không nhớ hồi đấy mình đã bao giờ nói yêu mẹ chưa, còn nhỏ quá. Nhưng em yêu bà. Nhiều lắm.

Nước mắt đã đọng đầy mi mắt Băng từ lúc nào cô không biết. Cô cảm thấy thật lạ lùng. Trước đây cô chưa bao giờ khóc, vậy mà bây giờ lại trở nên ư ư nị thế này. Việc nói ra miệng khiến lòng cô thanh thản lạ kỳ, nhưng cũng khiến cảm xúc trào dâng đến mức cao nhất. Băng xoay đầu, úp mặt vào vai Phong, nén một tiếng nấc.

Phong nhẹ nhàng nâng mặt cô lên. Anh hôn lên cả hai mắt cô rồi dựa đầu vào trán cô. Mũi hai người cọ vào nhau.

– Nếu em muốn khóc, vậy thì cứ việc khóc. Tôi ở ngay đây. Bên cạnh em.

Và Băng khóc thật. Cô cắn chặt môi để khối nấc lên, không tài nào điều khiển được dòng lệ đang tuôn trào như thác đổ. Vậy mà cô cứ nghĩ mình đã cạn khô nước mắt từ lâu. Chưa ai từng làm cô đổ lệ, và có lẽ Phong là người đầu tiên, trong vòng rất nhiều năm qua.

Trái tim Băng thổn thức trong lồng ngực, gào thét tên Thanh Cẩm, nói rằng cô nhớ bà đến nhường nào. Cô nhớ ánh mắt bà, nhớ vòng tay bà, nhớ nụ cười nồng ấm thương yêu của bà. Có thể nói, Băng chưa yêu ai nhiều như yêu mẹ của mình. Tình yêu ấy mãnh liệt hơn lửa, mênh mông hơn biển cả, to lớn hơn vũ trụ. Cô yêu bà bằng cả tâm hồn của mình, bằng từng mảnh của trái tim cô. Băng chưa bao giờ ước điều gì vào sinh nhật, ngoại trừ việc bà có thể sống lại. Ở trên bầu trời bao la đó, liệu bà có một lần lắng nghe?

Phong ôm chặt Băng trong vòng tay, nguyên rửa chính bản thân mình vì chẳng thể làm Thanh Cẩm quay lại nhân gian. Từng tiếng nấc nghẹn ngào của cô như cửa vào tim anh, bóp vụn tâm hồn anh, khiến Phong đau đớn đến tột độ. Anh có thể mua hàng trăm chiếc xe, anh có thể giết hàng nghìn người, anh có thể hô mưa gọi gió, anh có thể điều khiển cả thế giới. Nhưng anh chỉ có thể ngồi đó, ngắm nhìn người con gái mà anh yêu đổ lệ, và chẳng thể làm được gì. Vô dụng. Thảm hại. Đáng thất vọng. Anh xứng đáng với mọi lời sỉ nhục đáng ghê tởm nhất.

Cảm tưởng như cả tiếng đồng hồ đã trôi qua, Băng mới ngẩng đầu. Cô tựa đầu vào ngực trái của Phong, lắng nghe tim anh đập những nhịp chậm chậm. Cô ngước lên để nhìn khuôn mặt anh. Đôi mắt anh đang đau đớn nhìn cô, và tim cô nấc lên một lần nữa khi chứng kiến ánh nhìn ấy vỡ tan như thủy tinh. Phong đang cố gắng để không khóc. Anh đau, vì cô đau.

Băng chạm khẽ lên gương mặt Phong. Cô thì thầm.

– Dừng khóc. Em khóc là đủ rồi.

Phong tựa đầu lên trán cô. Giọng anh vỡ vụn.

– Tôi không thể bảo vệ em khỏi nỗi đau đớn. Tôi vô dụng.

Băng rướn người lên hôn Phong. Cô vuốt ve má anh, đôi mắt ghi nhớ từng đường nét của gương mặt anh.

– Không ai có thể được bảo vệ khỏi những nỗi đau trong chính tâm hồn họ. Anh không vô dụng.

– Tôi không xứng đáng để ở bên em.

Băng lắc nhẹ đầu. Ngay lúc đó, cô nhận ra rằng cô quan tâm Phong nhiều đến mức nào. Tình cảm cô dành cho anh đã từng ngày từng ngày lớn dần lên

như một bông hoa nhỏ. Anh đã ở đây, bên cạnh cô trong thời khắc này, an ủi cô bằng vòng tay anh. Băng biết ơn số phận, vì nó đã dẫn Phong bước vào cuộc sống của cô, từng chút một thay đổi các nhìn của cô về thế giới diệu kỳ bên ngoài.

– Em cần anh ở bên em.

Phong ôm Băng chặt hơn. Người anh run lên trong nỗi nghẹn ngào, cùng với chút vui sướng anh cố gắng chối bỏ. Băng đã nói cần anh. Còn anh, anh sẽ mãi mãi cần cô.

– Tôi yêu em.

Phong sẽ không giấu giếm nữa. Giờ đây, anh không thể tưởng tượng được đời mình sẽ thế nào nếu không gặp được Băng. Cô khiến anh vui, khiến anh buồn, khiến anh yêu, khiến anh đau, bắt anh trải nghiệm một loạt những cảm xúc mà trước đây, Phong không hề biết là mình có. Cô khiến anh say đắm. Và anh đã yêu cô quá nhiều.

Băng ngay lập tức đờ hình bởi câu nói của Phong. Mắt cô mở to trong sự ngạc nhiên và sững sốt. Cô nhìn anh như nhìn một người ngoài hành tinh, ngỡ mình nghe nhầm. Phong nói: ... anh yêu cô?!

Đã dự tính trước phản ứng của Băng, Phong không mấy bất ngờ khi cô lại bàng hoàng đến thế. Anh có chút chút thất vọng, nhưng tình yêu của anh là một tình yêu vô điều kiện. Có thể cô chẳng yêu anh, nhưng không sao. Miễn là Băng còn tồn tại, thì cô sẽ mãi mãi là người con gái anh yêu. Phong cười dịu dàng, nhưng đôi mắt anh thì ánh lên nét buồn bã.

– Tôi từng là một kẻ kì thị tình yêu giống như em, Băng ạ. Bị giam cầm bởi những bóng ma trong quá khứ, ngập ngụa trong hiện tại khắc nghiệt. Nhưng rồi em xuất hiện, và cuộc sống của tôi chưa bao giờ đáng sống hơn thế. Hóa ra tình yêu không hề đáng khinh bỉ một chút nào. Nó đã mang em đến bên tôi, và điều đó mãi mãi là một ơn huệ mà tôi không thể trả được.

Phong dừng lại một chút. Anh vuốt ve khuôn mặt Băng, ngắm nhìn lửa bập bùng trong đôi mắt cô.

– Em không cần phải trả lời tôi bây giờ. Một lần thôi, hãy cân nhắc đến tình cảm của tôi. Tôi thật sự không dám tưởng tượng mình sẽ sống sao nếu thiếu em. Em đã trở thành ánh sáng, thành không khí mà tôi hít thở, trở thành một phần của tôi. Em chỉ cần biết rằng, tôi yêu em, và tôi sẽ không bao giờ buông tay em ra cả.

Phong hôn Băng. Nụ hôn của anh thật ngọt ngào, như chính những lời nói của anh. Trái tim Băng đã thôn thục trước vẻ chân thành trong đôi mắt màu cà phê quyến rũ kia, dù cô cố không thể hiện điều đó ra mặt.

Băng chắc chắn rằng tình cảm cô dành cho mẹ mình lớn lao hơn bất cứ điều gì. Nhưng thứ cô cảm thấy khi ở bên Phong lại khác hoàn toàn. Từng lời từng chữ anh nói, cô nhìn thấy những xúc cảm đó cũng ẩn trong cô. Nhưng cái ý nghĩ rằng cô sẽ yêu một chàng trai, nó làm Băng sợ hãi. Cô cần thời gian.

– Em muốn về biệt thự chưa?

Băng nhẹ nhàng gật đầu. Phong dẫn cô vào buồng lái rồi để cô ngồi lên ghế. Ngọn lửa được dập tắt, và chiếc thuyền nhanh chóng lao đi trên mặt nước. Giam mình trong những suy nghĩ lang thang, Băng liếc nhìn Phong. Anh cao lớn, vạm vỡ, đẹp tuyệt vời dưới ánh trăng. Và anh yêu cô. Anh yêu cô, anh yêu cô, anh yêu cô.....

Băng thấy tim mình bồi hồi. Lý trí cô phủ nhận những nhịp đập vui sướng của lồng ngực, nhưng trái tim chưa bao giờ nghe lời. Cô vui vì Phong đã nói yêu cô.

Các bạn nhớ VOTE ủng hộ truyện nha. Vote tất tần tật chap càng tốt

Yêu các bạn lắm ý, rất cảm ơn các độc giả thân yêu đã ủng hộ mình suốt thời gian qua.

Mình đã dán link ask.fm ở profile, vậy nên nếu các tình yêu có gì muốn hỏi, muốn ném đá, muốn chửi thì vào đó mà làm. Mình sẽ trả lời tất (ko đảm bảo chất lượng), và đừng có mà sốc khi mình chửi lại bạn đó nhé (nếu bạn chửi mình).

Và Luci hầu như chỉ trả lời những cmt hỏi/bộc lộ cảm xúc, chứ đối với những cmt giục ra chap, mình chẳng có gì để nói ngoài câu: “Mình sẽ cố gắng” ra cả, vì cảm hứng sáng tác của mình thất thường lắm.

Thân ái,

— Lucifer —

(Còn tiếp)

Chương 36: Hoàng Hôn

Bật video trước.

Phong và Băng ở Tahiti đã được 2 ngày.

Hai người đáng lẽ phải rối tung lên vì những công việc nội trợ, nhưng thật may mắn là người giúp việc đã đảm đương việc đó. Susan là một phụ nữ phúc hậu và cực kì trung thành. Bà chính là người đã chăm sóc cho căn villa trong suốt những tháng qua. Dù đã có chồng con nhưng bà vẫn thường đến đây lau chùi và đánh bóng đồ đạc, đảm bảo nó luôn ở trong tình trạng tốt nhất khi nghênh đón ông bà chủ. Thậm chí bác Nhật, bố của Ngọc, còn phải khâm phục bà vì cách quản lí thời gian tuyệt vời, xét đến sự thật rằng vợ chồng Susan có đến tận 3 người con, hai trai một gái.

Dù đúng là Phong đã muốn bà tránh đi trong vài ngày để anh và Băng được riêng tư, nhưng rồi anh cũng không để tâm mấy chuyện đó. Trình độ bếp núc của bà thật hoàn hảo, và Băng thì mê mẩn món pancake của bà. Vậy nên, Susan đã nhận nhiệm vụ giặt giũ, và cả nấu ăn cho cặp đôi trẻ tuổi này. Bà thường đến villa vào buổi sáng và về nhà vào buổi tối, vẫn đảm bảo sự riêng tư tuyệt đối dành cho Phong và Băng.

Thường thường thì Susan sẽ đến vào sáng tinh mơ và vào villa nhờ chìa khoá dự phòng. Bà sẽ nhét vào tủ lạnh nào rau, nào thịt, nào cá, một đồng thứ linh kinh đã được chọn lựa tại siêu thị trước lúc đó. Susan biết hai cô cậu chủ của bà chẳng có chút nào năng khiếu bếp núc, nên chỗ thực phẩm ấy thường được bà chế biến sẵn, và Phong chỉ việc hâm nóng lại.

Như thường lệ, Susan đến villa vào lúc 6h sáng. Bà đứng trong bếp, vừa làm sandwich vừa cười tủm tỉm. Tay bà vẫn thoăn thoắt với đồng nguyên liệu, nhưng tâm trí thì lại để ở... thứ khác.

Mới tiếp xúc được có 2 ngày, nhưng Susan đã rất quý Băng. Cô thường ăn bữa sáng bà làm với vẻ thoải mái không che giấu, và điều đó khiến bà ấm lòng. Cô có thể ít nói và lạnh lùng, nhưng điều đó không ngăn cô giúp bà dọn bát đĩa sau mỗi bữa ăn. Nhiều lúc Băng làm vỡ một vài chiếc, nhưng sự chân thành trong đôi mắt khóe trong veo kia khiến Susan cực kì có cảm tình. Và quan trọng hơn tất cả, cái cách mà Phong nhìn Băng, bà biết trái tim anh đã bị đánh cắp bởi cô gái xinh đẹp này.

Thú thực, vào ngày đầu tiên Susan gặp Phong, bà đã không có nhiều thiện cảm với anh. Anh gây cho bà cái ấn tượng về một chàng trai bất cần và lạnh lùng, theo cái kiểu chỉ quan tâm đến bản thân mình. Nhưng càng tiếp xúc nhiều, Susan càng thấy rằng không phải vậy. Phong từng giúp bà xách những chiếc túi thực phẩm nặng trĩu từ siêu thị, và cả bê hộ mấy chồng bát đĩa. Anh chẳng nói với bà câu nào, chỉ lẳng lặng làm theo ý mình, nhưng cũng chưa bao giờ anh đòi một lời cảm ơn. Susan đã kết luận anh là một chàng trai tốt, và tình cảm của anh dành cho Băng là bằng chứng rõ ràng nhất.

Susan cười hài lòng khi mấy chiếc sandwich đã hoàn thành. Bà bọc chúng trong giấy kính rồi nhét vào tủ lạnh. Suy nghĩ một chút, bà gắn thêm một mảnh giấy note nhỏ vào đó.

“Ăn sáng ngon miệng. Chúc cô cậu một ngày tốt lành.” – Susan.

Xong xuôi, Susan bắt đầu lấy đồ đạc ra về. Bà ngó qua phòng ngủ của Phong để đảm bảo rằng chăn gối đã được gấp gọn gàng. Băng vẫn đang say giấc nồng ở trong phòng mình, và Susan không khỏi cười thầm khi nhìn thấy thiên thần ấy. Không ai là trông xinh đẹp vào buổi sáng, chỉ có cô bé này là ngoại lệ. Bà nhẹ nhàng đắp lại cái chăn xộc xệch cho cô rồi mới ra về.

Khoá cổng villa cẩn thận, Susan khẽ rút từ trong túi ra một mảnh giấy note vàng vàng mà bà tìm thấy trên tủ lạnh. Nó đã được gắn ở đó trước khi bà tới, bên trong nguệch ngoạc có vài dòng nhưng làm Susan rất thích thú. Bà nhìn nét chữ cứng cáp của Phong, khoé miệng nhếch lên.

“Đi tập thể dục. Cứ để Băng ngủ, bác đừng đánh thức cô ấy. Cứ làm những gì bác vẫn làm.”

Susan chep miệng. Sao hai cái con người này không yêu nhau đi cho rồi chứ?

.....

7h sáng.

Phong mở cửa vào villa, lấy khăn chấm mồ hôi trên trán. Cơ thể anh nóng rực sau 1 tiếng rưỡi chạy bộ liên tục, các cơ bắp mệt lử nhưng thoải mái. Vận động buổi sáng rất là tuyệt, đặc biệt là không phải hứng những ánh nhìn soi mói của phái nữ suốt dọc đường chạy.

Phong kiểm tra tủ lạnh, cười ním khi thấy 4 chiếc sandwich ngon lành bọc giấy kính. Anh đọc qua mẩu note vàng vàng, rồi quyết định đi tắm. Cởi áo, Phong vứt nó vào máy giặt. Susan sẽ lo việc giặt giũ sau. Anh bước vào phòng tắm đứng, để làn nước mát lạnh từ vòi hoa sen xối xuống cơ thể.

Xong xuôi đầu đấy, Phong chọn cho mình chiếc quần jean sẫm rồi lấy một chiếc áo phông trắng trơn vào người, bước ra ngoài. Xem ra cô gái của anh vẫn chưa dậy rồi.

Thần nhiên bước vào phòng ngủ của Băng, Phong nhanh chóng mở toang cánh rèm đóng kín mít. Nắng tràn vào phòng, phủ một vầng hào quang dịu dịu lên cô nàng đang say giấc kia. Anh lại gần, đầu óc văng vất một lúc.

– Dậy nào, người đẹp.

Im lặng. Băng thậm chí còn không thèm nhúc nhích dù chỉ một chút. Phong cau mày, lấy tay véo nhẹ má cô.

– Băng, dậy ngay.

Vẫn im lặng. Cô chỉ quay đi chỗ khác, vùi đầu vào ngực Heures, miệng rên rĩ phản đối. Phong suýt bật cười trước hành động đáng yêu ấy, nhưng rồi anh nghiêm mặt lại.

– Đừng để tôi dùng biện pháp mạnh. Em có định dậy không?!

Băng đã tỉnh, nhưng cô không hề muốn dậy. Đã hai ngày trôi qua, nhưng dư âm về lời tỏ tình quá ngọt ngào của Phong vẫn in đậm trong cô. Hai đêm trước cô hầu như chỉ ngủ được có 2-3 tiếng, có mỗi đêm qua là được 6 tiếng, KHÔNG-THỂ-DẬY-BẦY-GIỜ!!

Với ý nghĩ đó, Băng nhất quyết phản đối Phong bằng việc lác mạnh đầu, trong khi mắt vẫn nhắm chặt.

Phong nhướn mày ranh mãnh.

– Em nhất định làm công chúa ngủ trong rừng sao? Vậy được. Em sẽ được toại nguyện.

Dứt lời, anh cúi xuống hôn Băng mãnh liệt. Cô mở bừng mắt, đánh loạn xạ vào đầu Phong, nhưng nhanh chóng bị anh dùng một tay giữ lại. Nụ hôn của anh đậm mà mạnh bạo, hút hết không khí trong phổi Băng. Cô mở miệng để tìm oxy, một hành động chỉ tạo thêm điều kiện cho lưỡi Phong xâm nhập. Anh khám phá từng ngóc ngách trong khoang miệng nhỏ xinh của cô, giày vò đôi môi cô.

Không thể chịu nổi thêm, Băng vùng dậy. Phong lập tức buông tha cho môi cô, rồi dùng hai tay bế bổng cô lên. Anh cười ngạo nghễ khi hứng trọn ánh nhìn căm tức của cô, thờ ơ với mọi cú đâm vào ngực.

Phong bước vào nhà tắm. Anh thả Băng xuống, cười nham hiểm.

– Vệ sinh cá nhân, tắm rửa. Đừng để tôi phải vào làm điều đó dù em.

Băng đỏ mặt. Trước khi cô kịp ném cục xà phòng vào mặt Phong thì anh đã khép cánh cửa nhà tắm lại. Từ cái hôm anh nói yêu cô, dường như không có ngày nào là anh không thể hiện điều đó. Anh tranh thủ mọi cơ hội để hôn cô, ôm cô, và... quyến rũ cô. Phong có cái thói quen khó bỏ là cứ mỗi lần đi tập gym về là anh lại lột áo rồi cời trần đi loang quanh trong nhà, hại cô muốn nổ tung vì phát điên khi nhìn thấy cái cơ thể Adonis đó. Thình thoảng, cô còn bắt gặp Phong đang ngắm mình bằng đôi mắt cả phê nồng bóng và đầy đam mê, và mặt cô bao giờ cũng đỏ lựng như trái lựu chín.

Nhưng quả thật, tất cả những hành động đó đều không khiến Băng ghét hoàn toàn. Cô thậm chí còn thấy thích thú, đi kèm với cảm giác tội lỗi vì cái “thích thú” đó. Ánh nhìn của Phong khiến cô cảm thấy mình xinh đẹp, nụ hôn của anh khiến cô thấy mình được khao khát, cái ôm của anh khiến cô thấy mình được che chở. Nếu có gì cô không thích, thì đó là cái cách mà tim cô phản ứng mỗi khi ở gần anh. Băng vô vọng trong việc giữ nó ổn định mỗi khi Phong kề sát, thậm chí cả cơ thể cô cũng nhao nhao lên đòi biểu tình. Cô phải làm gì cơ chứ?!

Khẽ thở dài, Băng chậm rãi làm vệ sinh cá nhân. Phong đã chuẩn bị sẵn một bồn tắm rải đầy cánh hoa hồng cho cô, và cô không biết mình nên cảm động hay tức giận vì việc đó.

.....

Băng bước ra bếp với mái tóc vẫn còn ướt.

Phong đã sắp sẵn mấy chiếc sandwich trên bàn để đợi cô. Anh ngước lên khỏi chiếc iPad khi nghe tiếng chân cô, khẽ cau mày khi nhìn thấy nước tong tong ra sàn từ mái tóc nâu. Bỏ chiếc máy tính bảng xuống, anh đứng dậy.

– Em muốn ồm sao?

Băng che miệng ngáp dài như một con mèo nhỏ, phớt lờ câu hỏi của anh. Cô lặng lẽ ngồi vào ghế, mắt dán chặt vào chỗ đồ ăn ngon lành. Phong lác đầu tỏ ý phản đối, rồi anh đi vào phòng mình, lấy ra chiếc khăn tắm. Anh luồn tấm khăn mềm mại qua tóc cô, nhẹ nhàng lau đi sự ẩm ướt của nó.

Băng đã bắt đầu thưởng thức bữa sáng của mình. Cô để mặc Phong với tóc mình, miễn nguyện cầm chiếc sandwich lên ăn ngon lành. Anh cười thầm khi nhìn về mặt cô.

– Tôi đợi em để cùng ăn sáng, vậy mà em không đợi tôi mà đã ăn luôn rồi.

Đến lúc đó Băng mới để ý đến chiếc đĩa ăn của Phong vẫn còn mấy chiếc bánh nguyên vẹn, chưa động một tí nào. Cảm giác tội lỗi trào lên trong cô. Suy nghĩ một lúc, Băng với người, kéo cái đĩa lại phía mình. Cô cầm chiếc sandwich, quay lại, dí nó vào mồm Phong.

Anh dùng lau tóc cô ngay lập tức, mắt mở to ngạc nhiên.

– Aaa.

Tim Phong đập thành thịch, lòng ầm ập. Cô gái này thật là.... Quyết định không thể để lỡ cơ hội, anh há miệng cắn miếng sandwich, nhấm nháp miếng bánh với vẻ thích thú. Đến miếng cuối cùng, Phong còn cố ý mút nhẹ mấy ngón tay Băng trước khi cô kịp thả tay xuống. Má cô đỏ ửng. Anh cười cười, liếm môi.

– Ngon lắm.

Băng xấu hổ quay người lại để tiếp tục bữa sáng của mình. Sau khi lau xong tóc cô, Phong quay về phòng mình để cất khăn. Chừng như nhớ ra điều gì đó, anh ngoái lại.

– Tôi có việc phải làm. Em cứ ăn tiếp đi, đĩa bản cứ việc để vào bồn rửa ấy.

Băng gật nhẹ đầu.

.....

Buổi chiều.

Sau khi đã xem tv đến phát chán, xem phim đến phát mệt, nghịch điện thoại đến phát nản, Băng chính thức không còn gì để giải trí. Cô sang phòng Phong, định mượn mấy tờ tạp chí. Vừa mở cửa, cảnh tượng trước mắt đã khiến cô đỏ bừng mặt.

Phong có vẻ như đang rất chăm chú làm việc trên máy tính. Hai tay anh di chuyển thoăn thoắt trên bàn phím, thỉnh thoảng với sang một bên tìm cốc cà phê. Đôi mắt màu cà phê nghiêm nghị xoáy vào những dòng dữ liệu trên màn hình. Và quan trọng hơn cả, Phong đang cời trăn. Lạy trời, nhìn khuôn ngực phập phồng đó kia....

Cố xua đi những ý nghĩ linh tinh, Băng gõ cồng cộc lên cửa. Phong ngược lên, vẻ mặt dễ chịu hơn hẳn khi nhìn thấy cô gái của mình. Đặt máy tính sang một bên, anh đứng dậy, tiến về phía Băng. Tim cô đập thành thịch khi anh cúi xuống vuốt nhẹ má cô.

– Em tìm tôi à?

Băng máy móc gật đầu, cố gắng rời mắt khỏi phần bụng sáu múi của anh. Cô cố gắng nhớ lại lí do mình ở đây. Vì Chúa, đầu óc cô trống không.

– Em... hết thứ để chơi rồi.

Phong ngạc nhiên liếc đồng hồ. Gần 5h30 rồi.

– Em có muốn đi ngắm hoàng hôn không?

Băng gật đầu. Bất cứ thứ gì giúp cô bớt chán. Ở bên Phong thì càng tốt.

Hai người nhanh chóng lên thuyền và phóng đi. Băng ra ngồi ở khoang ngoài, ngắm nhìn những giọt nước lấp lánh bắn toé lên ở hông thuyền. Dưới ánh mặt trời màu cam đậm, mặt nước như thể những ngọn lửa hợp lại, lững thững trôi về phía hoàng hôn.

Phong dừng thuyền lại trước một mỏm đá to lớn. Băng ngỡ ngàng để anh cầm tay mình trèo lên đó.

– Lần trước tôi nhìn thấy mỏm đá này lúc lái về biệt thự. Không ngờ là nó to thế này.

Mỏm đá này được cái khá bằng phẳng, nên nó hao hao một hòn đảo thu nhỏ. Nó khá cao, vậy nên không cần lo về thủy triều. Phong kéo Băng ngồi xuống. Từ góc nhìn này, hoàng hôn thậm chí còn tuyệt vời hơn. Mặt trời chìm một nửa xuống biển nhìn như lòng đỏ trứng gà bị găm mất một phần. Những đám mây trôi hững hờ về phía mặt trời giống như những tấm khăn lụa đẹp đẽ. Gió biển mát lạnh, thổi những ngọn lửa trên mặt nước bùng cháy.

Băng đắm mình trong không gian ảm đạm và tĩnh lặng ấy. Cảnh hoàng hôn thường khiến người ta cảm thấy cô đơn, nhưng bên cạnh cô còn có Phong, và hơi ấm từ bàn tay anh như nhắc nhở cô về sự hiện diện của mình. Bàn tay anh đã truyền đạt đầy đủ những gì Phong muốn cô cảm nhận. Cô sẽ không bao giờ phải cô đơn nữa. Bây giờ cô đã có anh kề bên.

Bầu không khí riêng tư của hai người bị phá vỡ bởi một tiếng rề nước hung bạo, kèm theo đó là tiếng chửi thề của một người con gái: “Chết tiệt!”

Làm bầm nguyên rùa, Phong đứng lên. Anh quay ngoắt về phía phát ra tiếng nói, và đập vào mắt anh là hình ảnh một cô gái xinh đẹp bên cạnh chiếc mô tô nước. Cô có vẻ đang phải vật lộn với cái phương tiện đó, vậy nên anh tiến lại gần. Băng quyết định đi theo anh.

– Có vấn đề gì với motor của cô à?

Cô gái ngược lên, và Phong một lần nữa phải công nhận là cô ấy rất xinh đẹp, nhưng là một vẻ đẹp ngoại lai. Tóc cô vàng óng, trượt dài trên bờ vai mảnh khảnh, vương vài giọt nước khiến chúng trông như pha lê dưới ánh mặt trời. Khuôn mặt cô thanh thoát và sắc sảo, với đôi mắt xanh biếc màu đại dương rất hút hồn. Dù đã mặc thêm chiếc áo phao màu cam bên ngoài bộ bikini trắng, nhưng Phong vẫn thấy được rằng cô sở hữu một cơ thể đẹp đẽ.

Cô gái lạ ngược lên nhìn Phong, ngạc nhiên trong phút chốc. Cô nhìn sang Băng, và đôi mắt xanh lơ ánh lên vẻ ngưỡng mộ. Ánh mắt cô lại lạc xuống nơi bàn tay hai người đang nắm chặt lấy nhau, và cô mở to mắt. Lờ mờ đoán ra việc làm của mình, cô cúi đầu hối lỗi.

(Phản in nghiêng là tiếng anh nhé)

– Xin lỗi vì đã làm phiền không gian riêng tư của hai người, nhưng motor của tôi tự động gặp trục trặc. Nó kêu lên những tiếng ken két rất khó chịu, và tôi đành phải tập vào đây để kiểm tra. Rất xin lỗi.

Phong gật đầu. Anh tiến gần hơn về phía cô gái lạ, và chẳng hiểu sao, điều đó khiến Băng hơi khó chịu. Hơi thôi.

– Cô có phiền không nếu để tôi giúp?

Cô gái lạ mở to mắt nhìn Phong, có chút cảnh giác. Nhưng có vẻ như cô không còn sự lựa chọn nào khác, vậy nên ánh nhìn đó biến thành sự cảm kích. Cô giờ tay ra.

– Tôi sẽ rất biết ơn sự giúp đỡ của anh. Xin tự giới thiệu, tôi tên là Alexandra. Hai người đến từ châu Á sao?

Phong bắt tay Alex. Bây giờ thì Băng đang cảm thấy thực sự khó chịu. Dù cô không biết nguyên do của sự khó chịu này từ đâu ra, nhưng cô cần phải kiềm chế nó lại. Đặc biệt là, cô gái kia chắc chắn góp một phần trong việc làm cô cảm thấy như thế.

– Tôi là Phong. Chúng tôi đến từ Vietnam.

Alex gật gù thích thú. Cô quay sang Băng.

– Tôi có thể biết tên cô chứ?

– Băng.

Alex gặp vấn đề trong việc phát âm cái tên đó. Cô cứ phát âm nó thành “Bang” suốt, và má cô đỏ bừng vì xấu hổ trong sự cố gắng. Phong thấy vậy bèn đưa ra giải pháp.

– Cô có thể gọi cô ấy là Angeline.

Alex gật đầu hối lỗi. Phong không quan tâm đến điều đó, chậm rãi tiến đến kiểm tra chiếc motor nước. Anh quỳ một gối xuống, thán nhiên lột áo ra để đỡ dính bẩn. Băng đỏ mặt, nhưng Alex thì hoàn toàn không. Điều đó khiến cô khá ngạc nhiên, vì lần đầu tiên cô thấy ai có thể cưỡng lại sức hút từ chàng trai của cô.

Khoan nào. Từ lúc nào Băng đã mặc định Phong là “chàng trai của cô”??

– Motor của cô không gặp gì nghiêm trọng cả. Chỉ là phần động cơ hơi bị gỉ nên mới phát ra tiếng ken két như vậy. Cô không dùng nó nhiều à?

Phong quay lại hỏi Alex sau khi đã kiểm tra bao quát toàn bộ chiếc motor. Cô gật đầu.

– Nó không phải của tôi. Tôi mới tới đây ngày hôm qua cùng... ờ, bạn. Chiếc motor là của anh ấy.

Phong gật gù tỏ vẻ đã hiểu. Anh đứng lên.

– Trên thuyền của tôi có lọ dầu máy. Tôi sẽ lấy dùm cô. Nhờ cô ở lại với Angeline nhé.

Alex cười toe toét thay lời cảm ơn. Đôi mắt xanh lơ của cô ánh lên.

– Cảm ơn anh. Nhất định tôi sẽ làm thế.

Băng không muốn ở lại một mình với Quý Cô Tóc Vàng, nhưng cô không còn lựa chọn nào khác. Quay người để lên chỗ ngồi lúc trước, cô còn không thèm liếc mắt về phía Alex. Cô không hiểu vì sao mình lại không thích cô gái này, nhưng trái tim cô chưa bao giờ nghe lời lý trí cả. Alex ngồi xuống cạnh cô, bắt chuyện.

– Cô với Phong là người yêu à?

Băng sững lại khi nghe câu hỏi. Suy nghĩ một lúc, cô quyết định gật đầu. Alex cười toe.

– Anh ấy là một chàng trai khá tuyệt, đúng không?

Băng đã định không nói chuyện với Alex, nhưng lời nhận xét đó khiến cô đỏ mặt. Cô co chân lại, gác cằm lên gối.

– Có lẽ vậy.

– Tôi nói thật đó. Cái cách anh ta nhìn cô, tôi còn cảm tưởng anh ta sắp sửa lao vào hôn cô đến nơi.

Băng không thể không cảm thấy mất tự nhiên. Cô bắt đầu thích cô gái này. Alex có vẻ như chẳng có hứng thú gì với Phong cả.

– Cô... ừm, vì sao lại lái motor nước ra đây?

Biểu cảm của Alex trầm xuống ngay lập tức. Cô cau mày giận dữ.

– Cứ nghĩ đến là tôi lại tức. Là do tên khốn đó.

Băng quay sang. Đôi mắt khói lơ lên tia tò mò, khích lệ Alex kể chuyện. Cô nhìn Băng một lúc rồi quyết định xả hết ả ả ức trong lòng ra.

– Cô không tưởng tượng được đâu. Chưa bao giờ tôi gặp được người nào độc đoán như anh ta. Anh ta có vẻ tôn trọng những người xung quanh, nhưng cứ liên quan đến tôi thì anh ta đều làm theo ý mình cả, không bao giờ cho tôi tự quyết định.

Phập. Một nhát dao cắm vào lòng Băng.

– Lúc đầu tôi không hề muốn đến đây, cô biết đấy. Đáng nhẽ tôi phải ở nhà và chuẩn bị cho kỳ kiểm tra sắp tới. Thế mà đúng một phút, anh ta mua vé máy bay, đặt phòng khách sạn ở cái nơi chết tiệt này, không thèm hỏi tôi một tiếng.

Phập. Nhát thứ hai.

– Mà điên nhất là tôi còn bị anh ta lừa leo lên máy bay nữa chứ. Anh ta nghĩ mình là ai?! Tôi chưa bao giờ ra nước ngoài cả, vậy mà đúng một phút, tôi bị anh ta ném sang đây.

Phập. Nhát thứ ba.

– Tôi không hiểu anh ta thấy cái gì ở tôi. Anh ta thuộc vào hàng những-chàng-trai-hoàn-hảo, kiểu như Phong ấy. Dường như điều đó khiến anh ta nghĩ rằng tôi luôn luôn phải thuận theo ý anh ta. Và giờ thì tôi ở đây, chịu trận trong một căn villa đẹp đẽ, MỘT MÌNH với tên khốn đó, một điều mà suốt 17 năm qua tôi chưa bao giờ dám nghĩ tới.

Phậpppppp.

Băng choáng váng. Lạy Chúa, những gì Alex vừa miêu tả không phải quá giống với hoàn cảnh của cô và Phong sao?!

– Xin lỗi, tôi làm cô sợ à?

Băng lắp bắp.

– Không, tôi không sao.

Alex nhìn cô một lúc rồi quyết định kết thúc câu chuyện của mình.

– Đáng lẽ chúng tôi sẽ ở cùng bạn của anh ta, điều đó còn tốt hơn việc ở một mình với tên ả ả khốn nạn ấy. Nhưng anh ta đã tự mình quyết định mọi việc một lần nữa, và thuê riêng một căn villa cho riêng hai chúng tôi. Vì quá giận nên tôi mới đi xả stress bằng cách phóng chiếc motor nước của anh ta ra biển lúc anh ta đang tắm. Còn chuyện xảy ra sau đó thì cô cũng biết rồi đấy.

Băng gật đầu. Cô ngửa đầu ra sau, cố gắng ổn định lại những suy nghĩ tán loạn trong tâm trí. Alex cười cười nhìn cô, đôi mắt đẹp long lanh phản chiếu màu hoàng hôn.

– Tôi không biết cô đang nghĩ gì, nhưng nếu là về Phong thì tôi đảm bảo là anh ấy yêu cô đấy.

Băng ngượng ngùng quay sang đối mặt với Alex. Sao cô lại có thể ghét cô gái này nhỉ? Alexandra mới đáng yêu làm sao.

– Cô nghĩ vậy thật à?

Alex cười hiền. Cô có một nụ cười rất đẹp, với hàng răng trắng đều, thẳng tắp.

– Tôi không “nghĩ”, tôi biết chắc. Tôi nói rồi đúng không, anh ta nhìn cô như thể đang nhìn người phụ nữ duy nhất còn sót lại trên thế gian ấy. Tin tôi đi, ông ngoại tôi hay nhìn vợ mình như thế lắm.

Băng bị cuốn hút bởi cách nói chuyện phóng khoáng và tự nhiên của Alex. Từ ngữ cứ tuôn ra khỏi miệng cô.

– Họ hạnh phúc chứ?

Một tia đau đớn lơ lên trong mắt Alex. Cô quay đi tránh ánh nhìn của Băng, cười buồn.

– Họ mất rồi.

Băng bối rối.

– Tôi... xin lỗi.

Alex cười xuề xuòa. Tuy vậy, đôi mắt cô vẫn buồn rười rượi. Nó mang màu như đáy đại dương.

– Đừng vậy. Trước khi mẹ tôi bước qua tuổi 18 thì họ đã có một cuộc sống hạnh phúc.

Băng định hỏi thêm Alex về gia đình của cô thì tiếng Phong vang lên sau lưng hai người.

– Các cô gái. Alex, chiếc motor của cô sửa xong rồi.

Băng và Alex cùng quay lại. Alex đứng lên, nhìn Phong cảm kích, cười tươi.

– Cảm ơn anh. Tôi đã có một cuộc nói chuyện thú vị với Angeline. Bạn gái anh là một cô gái xinh đẹp và rất thú vị.

Phong cười nhẹ, ánh mắt ngập tràn ấm áp nhìn Băng.

– Tôi hoàn toàn đồng ý với điều đó.

Cô đỏ mặt. Phong đưa tay ra để kéo cô đứng dậy. Anh dắt cô ra thuyền của hai người, nhưng Băng quên mất mình còn chưa chào tạm biệt Alexandra. Cô bỏ tay Phong ra, đi tìm cô gái với mái tóc vàng óng ấy. Anh bất đắc dĩ đi theo cô.

Alex đang đứng bên cạnh chiếc motor nước của mình. Cô đứng im, vẻ bối rối tột độ. Đôi mắt xanh lơ ánh lên vẻ lo lắng. Băng lên tiếng.

– Alex? Có chuyện gì thế?

Alexandra quay lại. Cô cười gượng gạo.

– Không có gì đâu. Chỉ là... tôi không có chỗ nào để về cả. Chris hẳn đã phát hiện ra chuyện tôi bỏ trốn cùng với chiếc motor nước của anh ta, vậy nên nếu về lại căn villa, tôi...

Phong cau mày khó hiểu, nhưng Băng thì gật gù. Suy nghĩ một lúc, cô nảy ra ý tưởng.

– Sao cô không về căn villa của chúng tôi?

Phong quay sang nhìn Băng như thể cô bị mất trí. Alex nhè nhẹ lắc đầu.

– Tôi không muốn làm phiền hai người.

Băng lắc đầu, chủ động nắm tay Alex kéo đi. Đây là lần đầu tiên cô muốn giúp đỡ một người đến vậy. Có lẽ vì Alex quá giống cô. Dù không hiểu gì nhưng Phong vẫn làm theo ý Băng. Anh lái thuyền dẫn đường cho Alex, bởi cô không thể bỏ lại chiếc motor ở mồm đá được.

Ba người về đến villa. Phong ra hiệu cho Alex và Băng vào trong, còn anh thì gọi điện thoại cho Susan để bà có thể đến làm bữa tối cho thêm một người nữa. Alex ngượng ngịu đi theo Băng.

– Tôi xin lỗi, tôi thật phiền phức. Sẽ chỉ mất vài hôm thôi. Chris... anh ta giận rất dai.

Băng lắc đầu tỏ ý không phiền. Để một người cô mới biết được một tiếng ở lại nhà đáng lẽ là hành động ngu ngốc nhất trần đời mà nhị tiểu thư của Dương Ngọc có thể làm, nhưng Băng cảm thấy mình có thể tin tưởng cô gái này. Sự đau đớn, và cả giận dữ trong ánh mắt Alex trong lúc cô kể chuyện không thể nào là giả được. Băng là một chuyên gia trong việc giả mạo và che giấu cảm xúc, vậy nên cô có thể biết

được đâu là diễn, đâu là thật.

Sau khi đã sắp xếp cho Alex ở tạm tại phòng của phu nhân họ Hoàng, tức mẹ Ngọc, Băng đi quanh villa tìm Phong. Anh tìm thấy cô trước.

– Đáng lẽ tôi mới là người quyết định có cho cô gái đó ở tại nơi này hay không.

Băng gật bản mình khi nghe được giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng. Cô quay ngoắt lại. Phong đang nhìn cô chăm chú, nét mặt anh kín như bưng khiến cô không thể đoán được cảm xúc của anh.

– Em... em muốn giúp cô ấy.

Phong thần nhiên nhún vai.

– Còn tôi là chủ sở hữu tạm thời của căn villa này.

Băng bối rối. Anh nói đúng, cô không có quyền tự ý quyết định như vậy.

– Em...

Phong cắt ngang lời nói của cô bằng một nụ hôn. Anh vòng tay qua eo cô, kéo cơ thể cô áp vào mình, tay kia đỡ lấy gáy cô. Bị bất ngờ, Băng mở miệng phản đối. Lưỡi Phong lập tức luồn vào, từng chút một khám phá khoang miệng cô, cuốn phăng mọi ý chí chống chọi của Băng. Cô tan chảy trong vòng tay anh. Phong nhắm nháp môi cô, chậm rãi và từ tốn, trừng phạt cô bằng vị ngọt và hơi nóng của môi anh.

Nụ hôn như kéo dài cả thế kỉ. Phong cuối cùng cũng buông Băng ra, để cô dựa vào mình thở hổn hển. Anh cười nham hiểm, cúi xuống thì thầm vào tai cô.

– Em sẽ phải đền bù kha khá cho tôi vì việc tự tiện quyết định đó đấy.

Băng choáng váng, dờ khóc dờ cười. Cô tự mình rơi vào bẫy rồi.

Vote vote vote vote vote. Vote cho mình đi.

Vote tất tần tật các chap càng tốt nha. Thể hiện sự ủng hộ của các bạn cho mình thấy đi!!!!!!

Chap này (và mấy chap sau) có crossover của Alexandra Bouvier, nữ chính trong bộ truyện dài mình mới viết: Falling in love. Hãy vào đọc và vote và comment ủng hộ mình nhaaaaaaaa

Nhớ là đọc mà không vote Falling in love là mình buồn lắm đấy nhé. ... Buồn là cảm hứng viết truyện này tụt theo luôn đấy

Love ya,

Lucifer.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Feelings

(Đừng bật video vội)

Alexandra là một cô gái cực kì thú vị.

Cô không quá sôi nổi, không quá lăm lăm, không quá năng động, nhưng vẻ đẹp ngoại lai cùng tính cách phóng khoáng đậm chất phương Tây của cô chắc chắn đã làm căn villa trở nên nhộn nhịp hẳn.

Băng là người bị cô nàng cuốn hút nhiều nhất. So với Alex, cô hoàn toàn là một con người trái ngược: lạnh lùng, ít nói, không thích vận động, hướng nội. Thế nhưng chính điều đó lại khiến Alex trở thành một cô gái quá đối thú vị với Băng, và cô có thể dành cả ngày để trò chuyện với cô nàng này.

Susan cũng rất thích cô gái mới đến. Alex sở hữu một thân hình đẹp như người mẫu, nhưng cô hoàn toàn không phải dạng phụ nữ hài lòng với khẩu phần hai lá xà lách mỗi ngày để giữ eo. Trái lại, cô ăn rất nhiều, cực kì nhiều. Alex có lần đã khen Susan là người đầu bếp tuyệt nhất thế giới, sau khi cô đã lấp đầy bụng bằng ba đĩa mì Ý của bà. Điều đó khiến Susan cười phá lên, và hiển nhiên, yêu quý cô ngay lập tức.

Đồng nghĩa với việc Phong trở thành người duy nhất khó chịu khi để Alex ở lại căn villa.

Anh công nhận cô nàng rất thú vị, rất vui vẻ, rất biết cách làm người khác cười. Nhưng anh cũng để ý rằng, từ khi cô đến, Băng xử sự rất khác lạ.

Điều đầu tiên là cô gái của anh có vẻ... ngượng ngùng hơn. Tràn đầy cảm xúc hơn. Vui vẻ hơn. Cái quái gì cũng hơn. Phong rất hay bắt gặp cô nhìn trộm mình mỗi khi có Alex ngồi cạnh nói chuyện. Cô nàng tóc vàng đó cười cười ản ản với anh mỗi khi Băng đỏ mặt quay đi. Phong không hiểu mô tê gì hết, nhưng cô gái của anh đáng yêu không thể tả mỗi lúc cô làm như thế.

Việc đó nghe không có vẻ gì là tiêu cực, anh công nhận. Điều tiêu cực là, suốt hai ngày qua, anh không hôn Băng được lần nào.

Alex đã luôn cố gắng hết sức mình để cho hai người không gian riêng tư bất cứ lúc nào họ cần, và anh biết ơn điều đó. Thế nhưng ngay cả khi đã có

không gian tiếng cười rồi, Băng lại có vẻ... lảng tránh anh. Phong hỏi, cô trả lời cộc lốc. Phong nhìn, cô quay ngoắt đi. Phong ngồi gần lại, cô tránh ra xa cả mét. Anh thật sự muốn đề cô ra mà hôn cô, nhưng vì Chúa, nhờ cô trở nên ghét anh thì sao?!

Phong nghĩ tới nghĩ lui tìm lí do cô xử sự lạ lùng như thế, và thứ duy nhất anh nghĩ ra được là Alex. Băng nói chuyện vô cùng nhiều với cô nàng, và hai người họ luôn cho Phong ra rìa những cuộc trò chuyện ấy. Alex chỉ cười cười bí mật, nói là chưa đến thời điểm thích hợp để anh biết.

Thế đấy. Phong muốn phát điên.

.....

.....

Hôm nay là ngày thứ 4 Băng và Phong ở Tahiti. Cũng là ngày thứ hai Alexandra tá túc lại căn villa của dòng họ Hoàng.

Vào buổi sáng, ba người họ cùng đi câu cá trên thuyền. Alex, bằng một cách thần kì nào đó, đã dựng được Băng dậy vào lúc 6h sáng để chuẩn bị đồ. Phong không thể phủ nhận rằng mình có chút ghen tị, khi mà thấy Băng bị ảnh hưởng bởi cô nàng đó còn nhiều hơn anh.

Câu cá là một việc thú vị với nhiều người, nhưng với Alex thì không. Cô ngồi câu với cái đầu hết gục lên rồi lại gục xuống, đôi mắt hết díp lại rồi mở bừng ra. Băng với Phong len lén liếc cô trong sự hứng thú, thậm chí còn cố tình phá đám cô ngủ bằng cách nói to: “Cá cắn câu kìa!”

Kết quả, Alex không câu được con nào. Phong 4 con, và Băng 2 con. Suốt đường về, Alex cứ nhìn vào giỏ cá của Băng với vẻ ngưỡng mộ, và rồi lại ngủ thiếp đi mất. Phong cực kì không thích vì điều đó. Không phải vì cô ngủ, mà là vì cô được ngủ trên đùi Băng. Anh biết mình đang cư xử không khác gì một đứa trẻ, nhưng anh không ngăn mình lại được.

Susan chào đón họ trở về villa với món bò nướng tắm rượu vang trứ danh của bà. Alex chén sạch phần ăn của bản thân với thời gian kỷ lục, và cô xung phong rửa bát phụ. Băng từ tốn ăn hết đĩa của mình, khá ngạc nhiên khi cô vốn là người ăn rất ít. Lại thêm một ảnh-hưởng-từ-gái-tóc-vàng.

Buổi sáng và buổi chiều cứ thế trôi qua trong sự đầm ấm và nhộn nhịp. Thế nhưng, sự việc chính lại xảy ra vào buổi tối.

.....

Lúc đó tầm khoảng 7h, sau khi bữa tối đã xong xuôi. Băng và Alex ngồi trò chuyện, còn Phong thì có một số việc cần giải quyết trong phòng.

– Angeline, cô không định thú nhận à?

– Tôi...

– Ai cũng sẽ ngại thôi, tôi hiểu mà. Nhưng cô thực sự cần nói với anh ấy điều đó. Cứ để như vậy Phong sẽ chạy mất đấy. Theo như cô kể thì không phải phụ nữ phát cuồng lên vì anh ấy sao?

– Nhưng mà... nó rất khó làm.

– Cô phải can đảm lên, Angel à. Anh ấy yêu cô lắm đấy. Mấy ngày nay cô không chịu để anh ấy hôn, nhìn mặt anh đen xì khiến tôi muốn phá lên cười mà phải kiềm chế đấy.

Băng đỏ mặt. Đúng lúc đó, từ bên ngoài vọng đến một tiếng hét vang trời vang đất của một người đàn ông:

– ALEX!!!!!!!!!!

Băng nhú mày nhìn sang cô gái bên cạnh. Alex tái mặt, răng va vào nhau lập cập. Cô thì thào “Anh ta tìm được tôi rồi.”

Chỉ nói có thế, cô nàng lập tức nhảy ra khỏi giường, nhòem cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Có một bóng người đang đứng ngay trước cửa villa. Đó là một người con trai có vẻ rất tuấn tú, với có thể lực lưỡng và mái tóc nâu bù xù gợi cảm. Băng liếc sang Alex. Anh chàng đó đang tìm cô nàng à?

Sau khi đã ấn chuông như điên mà không thấy ai trả lời, Chris hét lên:

– ALEX, TÔI BIẾT EM CÓ Ở ĐÂY!!!

Cửa mở. Chris nhìn chằm chằm chàng trai trước mặt, máu nóng dồn lên não. Phong nhìn một lượt từ đầu đến chân người lạ, bình thần cất tiếng.

– Anh là ai?

Chris cau có.

– Cái đó tôi phải hỏi anh mới đúng. Anh là ai? Quan hệ thế nào với Alex?!

Phong định nói là anh đã có cô gái của mình rồi, nhưng vẻ ngoài giận dữ của chàng trai này khá buồn cười nên anh quyết định trêu chọc cậu ta. Anh nhún mày giễu cợt.

– Anh biết Alex ở đây. Tôi tưởng anh đoán được quan hệ của tôi và cô ấy rồi chứ?

Chris trợn mắt giận dữ. Anh ta túm lấy cổ áo của Phong, định xóc anh lên nhưng không thể. Chris nhận ra chàng trai này hoàn toàn không phải tay vừa.

– Tên khốn, anh làm gì Alex rồi?!

Phong bật lại.

– Sao anh không tự mình tìm hiểu đi?!

Chris càng hăng máu hơn. Anh ta thô bạo buông Phong ra, gằn giọng.

– Cô ta đâu rồi?!

Phong tránh người qua một bên nhường đường cho Chris. Anh nghiêng đầu chỉ hướng.

– Đi dọc hành lang, Phòng thứ 3 bên trái.

Chris lao vào trong. Alex sập cửa vào mặt anh ngay lúc Chris vừa đến nơi. Đèn tiết, anh hét lên, nện nắm đấm thành thành lên đó như nện bao cát.

– ALEX, EM RA ĐÂY NGAY!!!

Alex bật lại.

– TÔI KHÔNG RA!

– CHẾT TIẾT, ALEX, EM DÁM TRỐN TÔI ĐI NGỦ VỚI TRAI!!

Alex trợn mắt. Chừng như nhận ra Chris đang nói về điều gì, cô hét vọng ra ngoài.

– ANH BỊ ĐIÊN À?! PHONG YÊU NGƯỜI KHÁC RỒI, CÔ ẤY ĐANG Ở TRONG NÀY CÙNG TÔI!!

Chris dừng đập cửa. Anh ta quắc mắt nhìn Phong, và nhận lại một nụ cười nửa miệng cùng ánh nhìn giễu cợt. Chris quyết định mặc kệ điều đó.

– ALEX, HOẶC EM MỞ CỬA, HOẶC TÔI SẼ PHÁ NÓ ĐỂ VÀO ĐÂY!!

Alex thất kinh.

– Đừng có mà điên!! Căn villa này không phải của tôi đâu!!

– Mặc kệ em. MỞ CỬA NGAY!!

Alex lo lắng nhìn sang Băng. Hiểu ý, cô đáp lại.

– Cứ mở đi. Tôi không sao đâu.

Alex gạt nhẹ đầu, môi bặm lại. Cô hít một hơi sâu, tay vận mạnh nắm cửa.

Chris tràn vào phòng như một cơn bão. Nhìn thấy Băng, anh ta khựng lại một chút rồi nhanh chóng hướng sự chú ý của mình vào Alex.

– Cô gái đó là ai?

Alex cố gắng hết sức để không run rẩy trước đôi mắt hổ phách ngùn ngụt lửa trước mặt. Cô đứng dựa vào tường, một tay chống hông.

– Đó là người mà Phong yêu. Anh nghĩ cái quái gì mà lại bảo tôi ngủ cùng anh ấy chứ?!

Chris nhắm mắt lại để kiềm chế cơn thịnh nộ. Anh xọc tay vào tóc, vò vò cho đến khi nó rối tung lên.

– Em trốn khỏi tôi tận 2 ngày. 2 ngày đấy, Alex. Và khi tôi tìm được em thì em lại ở trong một căn villa khác, và một thằng đàn ông ra mở cửa. Em bảo tôi nên nghĩ thế nào đây?!

Alex không thể phủ nhận là Chris nói đúng. Cô khoanh tay trước ngực như một kiểu phòng thủ, chậm chậm hỏi.

– Tại sao anh tìm được tôi?

– Chiếc motor nước mà-em-cướp-của-tôi có hệ thống GPS. Dù vậy, tôi đã phải rất tốn công để tìm ra em.

– Tôi không cần anh tìm tôi.

– Khốn nạn, Alex, tôi không có thời gian để đòi co với em. Về villa ngay!

Giờ đến lượt Alex lên con thuyền nộ. Đôi mắt của cô nổi bão như vùng biển giữa tam giác Bermuda.

– Tôi không muốn trở về cùng anh. Anh đã bắt cóc tôi sang đây, mẹ kiếp!

– Là vì mục đích tốt đẹp cả thôi.

– Tốt đẹp cái mông anh. Tôi còn một đồng công việc phải làm, một đồng bài tập cần hoàn thành. Tôi đã nói từ đầu là không muốn đi cùng anh, nhưng anh bằng mọi giá đã bắt tôi đi!

Chris nghiêng răng.

– Em nghe cho rõ đây. Thứ nhất, mông tôi rất đẹp. Thứ hai, cái cuộc sống khốn khổ khốn nạn của em đã đè nghiêng em đến mức không còn quan tâm đến bất cứ thứ gì khác ngoài vật chất. Em chạy đi chạy lại như con thoi, quay cuồng trong học hành, làm việc, và tôi đưa em đến đây để làm em thoải mái hơn, hiểu chưa?!

Alex quát mắng. Cô không hề, không hề bớt giận dữ đi một tí nào.

– CHƯA HIỂU! ANH NGHĨ ANH LÀ CÁI QUÁI GÌ HẢ?! ĐÓ KHỐN KIẾP, TÔI SẼ LÀ NGƯỜI TỰ QUYẾT ĐỊNH XEM TÔI CÓ THOẢI MÁI HAY KHÔNG! Anh không có cái quyền khi mẹ gì để đưa tôi đi đâu hết. Thế này gọi là bắt cóc, là bắt cóc đấy, đồ ấu trĩ khốn nạn! Anh nghĩ làm thế này sẽ khiến tôi thoải mái à?! Nhảm to rồi thừa Giáo Sư Biết Tuốt! Đột ngột đi như thế này khiến tôi lo cho công việc của mình muốn phát điên, lo cho việc học hành của mình muốn phát nản, và cả con mẹ trời đánh của tôi nữa. Anh nghĩ tôi sẽ thoải mái à?! Nhìn tôi có thoải mái không?! Ở lại căn villa này còn tốt hơn ở cùng anh, đồ ĐẦU BÒ NẢO LỘN!!

Alex dừng lại, thở hổn hển. Bỗng trở mặt nhìn cô trong giây lát rồi quyết định chuồn ra khỏi phòng để cho họ không gian tranh luận. Cô gái tóc vàng này quả là một người đáng sợ khi cô nổi điên.

Chris nhìn Alex chăm chăm. Ánh lửa vẫn bùng bùng trong mắt anh, nhưng chúng đã dịu đi nhiều. Anh thở hắt ra và giơ hai tay lên, một dấu hiệu của sự đầu hàng.

– Được rồi, tôi không nên tự tiện quyết định như vậy, được chưa? Là lỗi của tôi. Giờ thì em về được rồi chứ?

Được thể, Alex hếch mặt lên đắc thắng.

– Tôi muốn ở lại.

Chris bùng nổ.

– KHỐN KIẾP, ALEX. Đừng để tôi phải vác em ra khỏi đây!

Alex thất kinh, lùi về phía sau cho đến khi không còn lùi được nữa.

– ANH DÁM!

Chris cười khinh bỉ. Chỉ bằng một bước, anh đã áp sát cô vào tường.

– Sao tôi lại không dám nhỉ? Là do em không chịu nghe lời tôi thôi. Giờ nói, em có về không?!

Alex nuốt nước bọt. Cô cố giữ giọng mình kiên định nhất có thể:

– Nhất quyết không về.

Chỉ chờ có thế, Chris áp cơ thể mình vào Alex và hôn cô. Vốn đang nhìn trộm từ ngoài cửa, Băng bùm miệng, mắt mở to vì ngạc nhiên. Cô muốn chạy đi, nhưng chân nặng trĩu không thể di chuyển. Nếp sâu hơn vào sau cửa, cô len lén liếc nhìn đôi nam nữ bên trong.

Nụ hôn của Chris cực kì mạnh bạo. Anh tấn công Alex bằng tất cả những gì anh có: lưỡi, môi, hơi thở, cơ thể. Cô nàng mới đầu còn vùng vẫy phản đối, nhưng nhanh chóng chịu thua sức mạnh cường tráng của anh. Lưỡi anh tiến sâu hơn vào miệng Alex, chiếm đoạt toàn bộ vị ngọt của cô. Chris luôn hai tay xuống dưới đùi Alex và xóc cô lên cao hơn. Tay anh cố tình bóp mạnh mông cô. Băng đỏ mặt. Đó là phong cách của người Tây à?

– Muốn tôi hôn em như thế không?

Băng giật bắn mình bởi tiếng nói thì thầm bên tai. Cô quay ngoắt lại, bắt gặp Phong đang nhìn mình nham hiểm. Đôi mắt anh xoáy vào cô, mang đầy đủ sự ham muốn mà anh đã kiềm chế mấy ngày nay. Người Băng nóng bừng vì xấu hổ. Anh bắt gặp cô nhìn trộm rồi à??

– Em... Em chỉ....

Phong nhún vai, không để cô có cơ hội nói tiếp.

– Nếu em thích hôn đến vậy, tôi có thể đã hôn em không dưới 10 lần trong 2 ngày qua rồi.

Biết anh nói xoáy mình, Băng càng cúi gằm mặt hơn. Cô cắn môi, hai tay xoắn xuýt với nhau. Phong thấy cô như vậy thì không thể nào tức giận thêm cho được. Anh hôn phớt lên trán cô.

– Thôi được rồi. Em không cần nói cho biết lí do đâu.

.....

Chris buông Alex ra sau khi đã lấy hết toàn bộ sức mạnh của cô. Tranh thủ lúc cô đang thờ hốt hển kiểm không khí, anh nhẹ nhàng vác cô lên vai như vác một chiếc bao tải. Alex trợn tròn mắt, ngay lập tức lấy lại trí thông minh vốn có của mình. Cô đập bùm bụp vào lưng Chris.

– Thả tôi xuống!

Chris bước ra cửa.

– Không.

Alex hét lên.

– Đồ khốn kiếp, anh thả tôi xuống!!!

Chris vẫn tiếp tục bước. Anh gật đầu chào Phong với Băng.

– Xin lỗi vì cô nàng phiền phức này đã làm phiền hai người trong mấy ngày qua. Tôi xin phép mang cục nợ này về.

Alex hét lên, vùng vẫy.

– ĐỒ KHỐN KIẾP NHÀ ANH, THẢ TÔI XUỐNG NGAY!!

– Không là không, Alex yêu quý à.

Alex không chịu thua. Cô vén áo Chris lên, cào anh cực kì mạnh từ phần hông lên đến giữa lưng. Chiêu đó không thấm, đặc biệt là với một cậu thủ bóng bầu dục như Chris, nhưng đủ làm anh cảm thấy phiền phức. Anh phát cái “Bốp!” vào bờ mông tròn trịa của Alex, cần nhân.

– Đừng vùng vẫy nữa, mèo con nóng nảy.

Alex hiểu cơ hội để cô chống lại Chris là bằng zero, vậy nên cô bắt đắc dĩ nằm im để anh vác ra chiếc motor nước. Cô khum tay quanh miệng, hét to:

– Tôi nhất định sẽ quay lại tìm cô, Angeline!

Băng và Phong ra cổng villa tiễn đôi nam nữ. Cô gật đầu với câu nói của Alex, vẫy tay chào hai người. Chiếc motor phóng vút đi. Băng sẽ nhớ cô nàng tóc vàng đó lắm đây.

.....

Sau khi đã khoá cửa villa cẩn thận, Băng bước vào nhà, bỗng nhớ đến câu nói xoáy của Phong lúc trước. Giờ thì Alex đã đi, sẽ thật có lỗi nếu cô cứ tiếp tục lãng tránh anh mãi. Cô phải nói.

– Phong.

– Ừm? – Anh quay lại.

– Em... em....

Không ổn rồi. Từ ngữ trong đầu cô bay mất tiêu.

Phong thấy Băng cúi gằm mặt thì tiến lại gần, dùng tay nâng cằm cô lên.

– Có gì muốn nói với tôi à?

Băng càng bối rối hơn. Mặt cô đỏ bừng, tiếng nói cứ kẹt cứng ở cổ, không chịu ra ngoài. Cô lại cúi xuống, đáp bừa.

– Em... em xin lỗi!

Thế đấy. Cô không làm được đâu.

Phong nhón mày.

– Vì điều gì?

Nghĩ đi Băng. Nghĩ đi. Đánh lạc hướng anh ấy đi. Làm bất cứ thứ gì để che giấu điều mày định nói.

– Vì... vì đã lãng tránh anh.

Phong không nói gì cả, suy tư. Băng cúi gầm xuống, từ chối nhìn phản ứng của anh. Sự im lặng kéo dài khá lâu, và cô len lén ngược lên. Ngay lập tức, Phong đẩy Băng vào tường, áp cơ thể mình lên cô và chiếm lấy môi cô.

Anh hôn Băng trong sự say đắm và đam mê, như thể anh đang cố cho cô thấy sự kiểm chế của mình trong hai ngày qua lớn đến thế nào. Hơi nóng từ da anh truyền thẳng sang cô. Người Băng mềm nhũn. Cô vô thức vòng hai tay quanh cổ anh.

BẬT VIDEO. NGAY VÀ LUÔN. NHẤT ĐỊNH PHẢI BẬT.

Phong xóc Băng lên, hệt như cách Chris đã làm với Alex. Anh kẹp chân cô quanh hông mình, hai tay ôm lấy hông cô. Băng ngạc nhiên đến nỗi cô định buông Phong ra, nhưng môi anh nhanh chóng thổi bay ý định đó. Lưỡi anh quện vào cô trong sự mê mẩn đến điên dại, và Phong nhắm nháp làn môi mềm đó một cách chậm rãi, nhấn chìm cô trong biển khát khao.

Anh hôn Băng sâu hơn, mãnh liệt hơn, khiến trái tim cô tan chảy. Cô cảm thấy lý trí mình như bay đi, lang thang ở một miền đất diệu kì nào đó, còn thân xác cô thì ở đây, tận hưởng nụ hôn tuyệt vời nhất thế giới. Ừ thì Phong đã hôn cô rất nhiều lần, nhưng chưa bao giờ Băng cảm thấy chúng giống nhau. Mỗi lần hôn là lại một lần cô được anh đưa đến Thiên Đường và Địa Ngục cùng một lúc. Lãng mạn, nóng bỏng, và đầy nhục cảm.

Phong bắt đầu bước đi. Vẫn hôn Băng đắm đuối, anh bế cô đến chiếc ghế sofa gần đó, cúi người để đặt cô nằm xuống. Lưng Băng chạm lớp vải da mềm mại. Phong chống hai tay bên đầu Băng, thân hình lực lưỡng trùm lên cô.

Anh trượt môi lên tai cô, và Băng bật ra một tiếng rên rỉ. Vành tai. Dái tai. Lỗ tai. Anh dùng lưỡi tìm kiếm điểm nhạy cảm của cô, chậm rãi, nhưng cực kì dễ gây nghiện. Băng run lên trong khoái cảm. Sự ham muốn xoáy tròn trong cô, cuốn cô vào mê cung đam mê của riêng anh.

Từ tai, Phong chuyển xuống cổ. Anh rải những nụ hôn ướt át từ cằm cô xuống đến xương quai xanh. Môi và lưỡi anh kết hợp nhuần nhuyễn với nhau, từng bước từng bước một đưa Băng lên thiên đường. Những ngón tay mát lạnh của anh lướt trên da cô, đem lại sự kích thích không gì sánh nổi. Phong nhẹ nhàng kéo một bên dây váy của cô xuống. Anh hôn lên vai cô, chậm rãi lướt môi xuống ngực cô. Băng nhắm nghiền mắt, tận hưởng cảm giác mê mẩn anh đem lại.

Môi Phong nâng niu từng phân một trên làn da mịn màng. Anh dùng ngón trỏ kéo nhẹ phần ngực váy xuống, chỉ đủ để khe ngực lộ ra. Hơi thở của Băng trở nên hỗn hển và đầy khát khao. Phong ngẩng lên nhìn cô trong một giây rồi lại cúi xuống, đặt môi mình lên điểm diệu kì ấy. Thử mùi nam tính toả ra từ cơ thể anh khiến Băng quên hết mọi khái niệm về không gian và thời gian.

Phong bắt ngờ cắn Băng một cái ở khe ngực. Cô hít mạnh, lý trí hoàn toàn bị đánh bại bởi những cảm xúc dâng trào. Băng quằn quại trong sự ham muốn. Cơ thể cô thuộc về anh. Nó sinh ra để thuộc về anh. Thật hư hỏng, nhưng cô muốn mình được lột trần bởi Phong. Cô muốn anh yêu cô. Ngay bây giờ. Ngay lúc này.

Phong bật người đứng dậy. Băng mong chờ anh sẽ mang đến cho cô một bất ngờ khác, nhưng không. Phong đi một mạch về phòng mình, không dừng lại lấy một giây. Trước khi bước vào, anh ngoái đầu về phía sau để ngắm nhìn cô gái của mình. Với đôi mắt cả phê rục sáng, anh ném cho Băng nụ cười nửa miệng quyến rũ nhất của mình.

– Đó là cảm giác của tôi trong 2 ngày qua đấy, em yêu à.

Và Phong đóng cửa, bỏ lại Băng đang sững sờ trong bầu không khí ám mùi nhục cảm, cùng một bên dây váy bị kéo hẳn xuống.

Đêm nay cô sẽ mất ngủ, 1000%.

End chap 37

Dự là mình sẽ bị chửi rất nhiều đây....

Thôi thì, VOTE đi nha!!

Ít vote là chap ra cũng sẽ chậm đó...

Chap có sự xuất hiện của Chris x Alex, cặp đôi trong Falling in love, bộ truyện mình ms viết. Hãy vào ủng hộ, và đừng quên vote Mở đầu nha

Love ya,

Lucifer.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Shoes And Underwear

6h15 sáng.

Vì tối qua Băng hầu như không thể nào ngủ được nên cô quyết định dậy sớm. Căn phòng loang lổ thứ ánh sáng dịu dịu nhưng lạ lẫm. Gió, tiếng chim, tiếng cây, những âm thanh tươi mới và vẹn nguyên tràn vào từ cửa sổ, đem lại sự tỉnh khoi đặc trưng của buổi ban mai.

Vệ sinh cá nhân xong xuôi, Băng đi ra ngoài. Phòng của Phong trống không, có lẽ anh đã đi chạy bộ hoặc đến phòng tập gym trên gác, một điều tốt. Cô không hề muốn chạm mặt anh sau buổi tối ngày hôm qua. Anh đã thật nóng bỏng, thật quyến rũ, và cũng thật tàn nhẫn, hại cô tỉnh dậy với đôi mắt thâm quầng.

Băng tìm thấy 4 lát pancake cùng cốc trà sữa việt quất do Susan chuẩn bị sẵn trong tủ lạnh. Cô tự mình hâm nóng chúng, và thưởng thức bữa sáng một mình. Căn bếp khi thiếu Phong trở nên vắng vẻ hẳn.

Ngồi trên bãi cát, Băng lặng lẽ ngắm bình minh trải dài cuối chân trời. Mặt trời có màu đỏ máu, đỏ lênh láng trên mặt nước lạnh lẽo. Gió thổi tung tóc cô, cát bay mù trời. Tiếng sóng đập vào bờ thô lỗ và cộc cằn, báo hiệu một ngày biến động. Không gian chẳng có gì là êm đềm hay dễ chịu như người ta vẫn thường miêu tả, nó khiến Băng cảm thấy mình thật nhỏ bé. Và cô đơn.

Cô thừa nhận là mình nhớ Phong. Các buổi sáng ở cùng anh bao giờ cũng vui vẻ hơn, dù tất cả những gì anh làm là ở cạnh cô. Dậy sớm và nhận ra chỉ có một mình mình trong căn biệt thự rộng lớn, nó khiến Băng nhận ra mình đã quen với việc có Phong ở bên như thế nào. Mới chỉ có một buổi sáng mà đã vậy, cô tự hỏi mình sẽ thấy thế nào nếu anh không ở bên cô cả một ngày trời. Hẳn là sẽ buồn lắm.

Dòng suy nghĩ lại dẫn dắt Băng đến những kỉ niệm tồi qua. Lúc đó cô gần như không thể suy nghĩ gì hết, thật đáng xấu hổ, và để Phong muốn làm gì thì làm. Giờ đây, khi đầu óc đã thật sự thông suốt, cô lại tự hỏi bản thân rằng mình đã sẵn sàng cho chuyện đó chưa. Phong sẽ không bao giờ làm cô đau, cô biết. Anh yêu cô, và việc có ham muốn với người con gái mình yêu là rất bình thường, cô cũng biết. Nhưng cứ thử tưởng tượng hai người trở về từ Tahiti và Mạnh Vũ biết chuyện hai người đã làm chuyện đó thì sao, ông sẽ quên sạch mọi quy tắc của mình và nhốt Phong vào ngục tù cho mà xem. Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là nửa muốn nửa không muốn.

Băng quyết định gạt những suy nghĩ tiêu cực ra khỏi đầu, hướng đến những điều vui vẻ hơn. Alex hiện lên trong tâm trí cô. Cô nàng chỉ ở lại villa trong 2 ngày ngắn ngủi, nhưng tiếng cười của cô đã in đậm trong từng căn phòng. Băng nhớ sự mạnh mẽ đầy cá tính của cô nàng, và những gì cô đã được khai sáng bởi trí thông minh của cô gái tóc vàng đỏ. Alex đã bảo rằng mình chắc chắn sẽ quay lại tìm cô, là ngày nào nhỉ?

– Băng? Em làm gì vào giờ này thế?

Mãi suy nghĩ, Phong đã đứng bên cạnh Băng từ lúc nào không rõ. Cô đứng phất dậy. Anh có vẻ vừa đi chạy bộ về. Tóc anh bết lại trên đầu, chiếc áo ba lỗ đen ôm lấy cơ thể săn chắc, và mồ hôi chảy dài từ trán xuống đến cổ anh. Lồng ngực anh phập phồng mời gọi, khiến Băng bắt gặp đồ mắt khi những ký ức tồi qua lại ủa về. Cô quay đi.

– Em... ngắm bình minh.

Phong nhướn mày khó hiểu.

– Em vốn dậy rất muộn mà, sao hôm nay lại....

Tiếng nói ngừng bật. Phong để ý thấy quầng thâm bên dưới mắt Băng, và không khó để anh đoán ra lí do cô có thể rời khỏi giường vào giờ này. Anh cười gian xảo:

– Không ngủ được sao?

Băng đỏ mặt, thay thế sự khẳng định dành cho những gì mà Phong đã nghĩ. Anh chìa tay ra trước mặt cô.

– Đi dạo với tôi nhé?

Băng rụt rè gạt đầu, nắm lấy tay Phong. Người anh sùng mỗ hôi, và lòng bàn tay anh thì ẩm ướt rất khó chịu, nhưng cô không hề cảm thấy chút phật ý nào.

Họ đi chậm chậm, tay trong tay, đôi giày thể thao và hai bàn chân trần sánh bước bên nhau tạo nên những dấu vết kéo dài trên cát. Gió cuốn cuộn thổi như thể muốn hất bay hai con người bé nhỏ, nhưng Băng không sợ. Phong đang ở bên cô, và điều đó là quá đủ.

Sự im lặng giữa họ kéo dài, và Băng thoải mái theo đuổi những suy nghĩ thầm kín của mình. Cô cố tránh việc hồi tưởng lại sự việc tối hôm trước, nhưng Phong vẫn xuất hiện trong phần lớn các suy nghĩ. Nụ cười của anh. Ánh mắt anh. Vòng tay anh. Cơ thể anh. Cái câu nói “Tôi yêu em” vang vọng bên tai cô như một bản tình ca ngọt ngào.

Đột nhiên, Băng cảm thấy đau buốt ở lòng bàn chân.

– A!

Phong dừng bước lại ngay lập tức, quay sang cô gái bên cạnh. Anh nhìn theo mắt cô xuống dưới.

– Em dẫm phải gì à? Ngồi xuống đi.

Băng nghe lời anh bèn chậm rãi ngồi thụp xuống. Phong quỳ một gối trên nền cát, cầm bàn chân phải của cô lên kiểm tra. Ở đó có một vết xước khá dài, không sâu lắm nhưng đang rỉ máu. Anh cau mày, tay lục tìm trong phần cát dưới chân cô và móc lên cái vỏ sò. Nó rất đẹp, nhưng cũng sắc nhọn.

– Em không nên đi chân trần trên cát. Giờ thì vỏ sò cứa vào chân em rồi này.

Băng cúi đầu hồi lỗi. Phong thở hắt ra rồi bế bổng cô lên, hướng về phía biệt thự.

– Kiểm cho em thứ gì đó để băng vết thương lại nào.

Băng ngoan ngoãn để Phong làm mọi chuyện. Chẳng hiểu sao, cô nhặt chiếc vỏ sò đã cứa vào chân mình lên rồi thả vào túi.

Sau khi đã sơ cứu vết thương xong xuôi, Băng không còn cảm thấy đau buốt như lúc nãy nữa. Cô ngồi trong bếp, chống cằm nhìn Phong thưởng thức bữa sáng của mình. Anh chẳng có vẻ gì là phiền, thậm chí còn tỏ ra thích thú với việc đó. Tay ăn, nhưng mắt anh lại dán chặt vào màn hình iPad. Băng ngắm nghía một lúc rồi đứng dậy, đột ngột giật chiếc iPad về phía mình. Phong ngạc nhiên nhìn cô.

– Không tốt cho dạ dày.

Băng ôm chặt chiếc iPad trong tay, thể hiện quyết tâm không cho Phong lấy nó lại. Anh gật gù, chuyên tâm giải quyết món pancake. Trong lúc đó, cô táy máy vật bất li thân của anh. Màn hình khoá là bức ảnh khắc hoạ một hang động với những cột băng màu xanh nhạt, nền đất gỗ ghè được bao phủ bởi lớp băng mỏng. Ánh sáng đủ màu sắc đang chiếu vào hang, tạo hiệu ứng huyền ảo đẹp đẽ. Băng ngắm nghía nó một lúc rồi trượt mở khoá. Có mặt khẩu.

Phong quan sát từng cử động của Băng. Thấy cô loay hoay với bàn phím số, anh nhấp một ngụm cà phê, cất tiếng:

– Mặt khẩu là 1611.

Băng ấn số theo lời Phong. Cô thầm nghĩ: “Đó là sinh nhật mình”. Ngày 16 tháng 11.

Ảnh nền của màn hình chính khiến Băng ngạc nhiên. Đó là cảnh cô ngồi vắt vẻo trên bể bơi, hai chân thả xuống nước. Tóc cô buông dài trong nắng, rực sáng như một dòng suối màu vàng. Đầu cô hơi nghiêng về bên trái, ánh mắt cuốn vào xa xăm. Cô gái trong ảnh đẹp đến nỗi Băng hầu như không thể nhận ra chính mình. Phong nhìn khuôn mặt sững sờ của cô, cười ranh mãnh.

– Tôi chụp đẹp đấy chứ?

Băng phải công nhận là bức ảnh rất đẹp. Ở cô gái toát lên vẻ gì đó gần như mơ mộng, với làn tóc nâu chảy dài như thác. Làn nước trong bể phản chiếu ánh mặt trời, hắt thẳng vào mặt cô khiến người ta còn nhìn thấy được rèm mi của cô đổ bóng. Băng đỏ mặt khi nhận ra rằng, suốt mấy ngày qua, cứ mỗi lúc mở iPad lên làm việc là Phong lại một lần nhìn ảnh của cô. Và anh làm việc rất nhiều. Hầu như cả ngày.

Cố gắng không để tâm tới sự thật đó, Băng lúng lúng chiếc iPad. Nó không có nhiều trò chơi, đa số là những app văn phòng giúp người dùng giải quyết công việc khi đi du lịch. Cô bèn ấn vào mục “Photos”.

Phong sắp xếp ảnh theo album là chủ yếu. Từ ảnh của Ngọc, ảnh các chuyến đi, ảnh thiên nhiên, cho đến ảnh của những báo cáo thống kê, anh đều phân chia rõ ràng. Mục video tràn ngập những quá trình kiểm tra chất lượng vũ khí, có lẽ là do Topaz gửi, súng, phi tiêu, côn,... Băng trượt qua một loạt những album như thế, phải đến hơn 20 cái, cho đến khi mắt cô dừng lại ở tệp duy nhất có icon trái tim. Album mang tên: “Mio amour”.

Đây là tiếng Ý. Mio amour có nghĩa là my love, tình yêu của tôi.

Tò mò, Băng mở album đó ra. Tràn ngập bên trong, là một loạt những hình ảnh của không ai khác ngoài cô. Bằng cách nào đó, Phong đã chụp lên cô ở rất nhiều thời điểm: lúc cô ăn, lúc cô xem tivi, lúc cô ngủ, lúc cô nằm phơi nắng trên bể bơi,... Rất nhiều. Băng đỏ mặt, ngược lên nhìn Phong hòng kiểm được câu trả lời. Anh vẫn đang ăn rất chăm chú, hoặc đang cố tỏ ra chăm chú. Quyết định không làm phiền anh, cô lại cúi xuống.

Băng lướt tay liên tục. Album phải có gần trăm cái ảnh, và không hề có hai bức nào mà cô ở trong cùng một tư thế. Chất lượng ảnh chụp bằng iPad thì không thể tốt bằng máy ảnh kỹ thuật số, nhưng Phong hẳn phải rất biết cách. Ảnh bắt sáng rất tốt, rõ ràng, đẹp đẽ. Ngắm nghía bản thân mình nhiều như

thế này khiến Băng bối rối, nhưng tay cô không ngừng trượt sang ngang để xem bức tiếp theo. Bức cuối được chụp vào chiều hôm qua, khi cô đang ngồi vắt vẻo trên cửa sổ, đầu dựa vào thành cửa ngủ ngon lành. Góc dưới cùng bên phải tấm ảnh có một dòng chữ nhỏ được viết tay nhờ có phần mềm chỉnh sửa luôn được cài sẵn trên iPad. Tấm ảnh được phóng to.

“Love you forever, no matter what.”

Băng đóng iPad lại, mặt đỏ tung bừng. Cô đẩy nó về phía Phong rồi bối rối đứng dậy, định trở về phòng thì bị anh gọi giật lại.

– Chân em đang đau, để tôi giúp.

Nói rồi Phong nhanh chóng để chiếc đĩa bần vào bồn rửa, tiến về phía Băng và nâng bổng cô lên. Cô vội vã quay đi, cố gắng không để anh thấy khuôn mặt mình. Anh không để tâm đến chuyện đó lắm, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, hôn nhẹ vào môi cô trước khi ra ngoài. Cô đỏ mặt.

– Ngủ đi. Em đã có một đêm dài rồi.

.....

Băng đã không nhận ra mình thiếu ngủ đến thế nào cho đến khi cô tỉnh dậy và nhận ra lúc đó đã 1 giờ chiều. Bụng cô sôi sùng sục vì đói. Định dậy để kiểm gì đó ăn thì Băng phát hiện ra đĩa bít tết đang được đặt trên chiếc bàn bên cạnh. Chúng không còn nóng, nhưng cũng không quá nguội. Vì quá đói nên cô định ăn ngay, nhưng Phong bước vào đúng lúc đó. Anh cười nhẹ.

– Dậy rồi à? Em ngủ ngon quá nên tôi không lỡ đánh thức, đợi chút, tôi sẽ đi hâm nóng đồ ăn rồi quay lại ngay.

Băng định nói là cô không cần, nhưng Phong đã nhanh chóng mang đĩa cơm ra ngoài. Anh trở lại với thêm một cốc trà sữa bạc hà mà cô ưa thích. Bữa trưa muộn được giải quyết nhanh chóng. Phong ở lại trong phòng và nhận nhiệm vụ dọn dẹp bát đĩa sau khi cô ăn xong. Anh bỗng đề nghị:

– Em có muốn đi mua sắm không?

Băng nhú mày thắc mắc. Phong nói tiếp.

– Sáng nay, vì không đi giày mà em bị vò sò cửa vào chân. Tôi cần đảm bảo là lần sau em sẽ không gặp phải những rắc rối như vậy. Nếu em không thích đôi giày hiện tại của mình, vậy thì chúng ta sẽ mua cho em đôi khác.

Băng im lặng. Cô không hẳn là không thích đôi giày quen thuộc của mình, nhưng cái ý nghĩ đi mua sắm cùng Phong khiến cô thích thú. Cô gật đầu sau một lúc suy nghĩ. Phong cười tươi.

– Tốt lắm. Một tiếng nữa chúng ta sẽ khởi hành, em chuẩn bị đi.

.....

Chiếc Bentley lướt nhanh trên những con phố đẹp đẽ của đảo Tahiti. Phong tập trung lái xe, còn Băng thì mãi miết ngắm cảnh ngoài cửa sổ nên hai người hầu như không nói chuyện suốt quãng đường đi. Thiên nhiên Tahiti luôn rất đẹp. Gió mát mẻ, nắng vừa phải, từng hàng cây thay phiên nhau rung rinh trong tiếng chim hót.

Chiếc xe dừng lại ở một trung tâm mua sắm lớn mang tên: “Maldives”.

Như một quý ông, Phong xuống xe trước rồi vòng sang bên kia, mở cửa cho cô và chìa tay ra. Băng kéo chiếc mũ lưỡi trai sụp xuống một chút rồi mới đặt tay vào tay anh. Hai người bước vào khu mua sắm, tay trong tay.

Bên trong rộng một cách đáng kinh ngạc. Sàn nhà được lát gạch trắng bóng loáng, giấy dán tường thanh lịch và tinh tế, các cột chống được làm từ đá cẩm thạch trắng. Hệ thống ánh sáng hiện đại khiến trung tâm mua sắm nhìn như một lâu đài cổ với rất nhiều các shop lớn nhỏ xếp gần nhau.

Phong ngay lập tức kéo Băng vào cửa hàng thời trang gần nhất, Forever 21. Nơi này không bán nhiều giày nhưng anh vẫn chọn mua một chiếc mũ rộng vành cho Băng, để cô có thể đội mỗi lúc đi biển. Với thiết kế kiểu mắt lưới, nó tuyệt đối mát mẻ. Băng đội thử chiếc mũ rồi xoay một vòng trước gương về thích thú.

Phong cười nhẹ khi ngắm nhìn cô gái của mình. Anh chưa bao giờ hứng thú với việc mua sắm, nhưng Băng vốn luôn là người làm sụp đổ mọi quy tắc trong anh, và quả thật, anh không hề thất vọng với việc đó.

Hai người ra ngoài ngay sau khi thanh toán.

Đi được một lúc, Băng bỗng khựng lại trước cửa hàng mang tên Marc Jacobs. Cô bị cuốn hút bởi cách họ bày trí những bộ quần áo mẫu sau tấm kính. Lầy màu trắng làm chủ đạo, khung nền được phủ bởi tuyết giả. Những bông tuyết nhỏ to khác nhau nhìn như thật được treo lủng lẳng. Chính giữa là hai ma nơ canh xinh đẹp với mái tóc đen buông dài đến tận hông. Một cô đang đứng thì mặc chiếc áo sơ mi mỏng, cầm thùng trong chiếc váy ngắn, ngoài khoác chiếc áo lông to sụ dài đến đầu gối màu trắng đục. Cô còn lại thì ngồi, hai tay đặt nhẹ lên chiếc đàn violin trắng, tà váy dài lấp lánh trùm kín chân.

Nhận ra vẻ bị mê hoặc của Băng, Phong kéo cô vào bên trong. Ánh đèn vàng sang trọng phủ lên những chiếc áo, quần, váy, túi, phụ kiện, và hiển nhiên không thể thiếu giày.

Nhân viên là một người phụ nữ ngoài 30 nhìn rất đỉnh đặc và chuyên nghiệp. Cô tiến lại gần hai vị khách, hơi ngạc nhiên bởi vẻ ngoài tuấn tú của Phong rồi cười tươi.

– Tôi có thể giúp gì cho hai vị?

Phong nhìn sang Băng,

– Tôi muốn tìm cho cô ấy một đôi giày. Loại nào thoải mái và mát mẻ ấy.

Cô nhân viên gật gù tỏ vẻ hiểu ý. Cô nhìn một lượt từ đầu đến chân Băng, không phải kiểu nhìn soi mói mà đơn giản là đánh giá tổng thể.

– Chúng tôi có một vài mẫu giày rất hợp với cô gái trẻ xinh đẹp này. Hai vị có thể xem qua.

Phong gật nhẹ đầu, kéo Băng ngồi xuống chiếc sofa đỏ trong cửa hàng, còn mình thì đi theo cô nhân viên. Băng không có ý kiến gì, vì chân cô vẫn còn đang ê ẩm.

Phong quay lại với hai đôi giày trong tay. Cả hai đều là giày đế bệt, kiểu dáng đơn giản mà tinh tế. Một đôi là màu vàng nhạt, đôi còn lại thì màu nâu sô cô la. Đặt chúng sang một bên, anh quỳ xuống cởi giày cho Băng rồi cẩn thận đeo vào cho cô từng chiếc giày mới mà không động đến vết thương. Đầu tiên là đôi màu vàng, với mũi giày được phủ kim loại.

– Em thích đôi này không?

Băng ngo ngoáy hai bàn chân, ngắm nghía đôi giày vàng. Nó đẹp, nhưng phần mũi kim loại khiến cô khó chịu. Cô lắc đầu. Phong lập tức tháo chúng ra, thử sang màu nâu. Băng lại lắc đầu.

Phong không có vẻ gì là phật ý, lập tức đưa trả cô nhân viên hai đôi giày rồi đi xem xét những đôi khác. Băng thích thú nhìn anh đi khắp cửa hàng, xem xét các mẫu giày, rồi lại tự mình mang đến chỗ cô rồi thử cho cô. Băng cảm thấy mình như cô bé Lọ Lem, chỉ hơi khác một chút là hoàng tử không hề tìm nàng công chúa mang chiếc giày anh tìm được, mà là tìm chiếc giày phù hợp với nàng công chúa đó. Thậm chí còn tuyệt hơn.

Băng phải thử đến hầu hết những mẫu giày đế bệt trong cửa hàng cho đến khi tìm được một đôi ưng ý. Nó nằm trong quầy hàng mới về, và cô nhân viên không tiếc lời quảng cáo và ca ngợi vẻ ngoài tinh tế và sự cao cấp của nó. Đôi giày có màu trắng đơn giản, thiết kế thanh thoát và đẹp đẽ với phần mũi được phủ ren. Nó vừa vặn với Băng một cách hoàn hảo, và cực kì phù hợp với chiếc váy trắng cô đang mặc. Phong ngắm nhìn cô vẻ hài lòng, cười cười.

– Em thích nó chứ?

Băng gật đầu. Cô nhân viên nhanh chóng tính tiền và cho nó vào túi, hết lời cảm ơn cặp đôi trẻ tuổi. Vì là hàng Marc Jacobs nên đôi giày trị giá gần 500\$, nhưng tất nhiên, tiền bạc không phải là vấn đề đối với Phong. Anh kéo Băng ra khu mỹ phẩm với lí do: “Mua quà cho Ngọc”.

– Em có muốn mua quà cho chị em mình không? Họ sẽ rất vui đấy.

Băng nhìn chằm chằm mấy thỏi son Chanel trước mặt, những thứ mà cô hoàn toàn không có hứng thú, nhưng Nguyệt với Mỹ thì chắc chắn khác. Trầm tư một lúc, cô gật đầu.

– Vậy em cứ ở lại đây mà xem xét. Tôi có việc cần đi ra chỗ khác, sẽ chỉ mất một lúc thôi.

Băng vô thức nắm lấy tay Phong, khiến anh ngạc nhiên quay lại.

– Đừng đi.

Phong suy nghĩ một lúc rồi hôn nhẹ lên trán Băng vẻ an ủi.

– Vậy em đi cùng tôi nhé? Nói trước là em có thể sẽ bối rối đấy.

Băng gật mạnh đầu. Thế nào cũng được, miễn là không phải rời khỏi anh.

Cô đã không ngờ là Phong lại kéo cô vào cửa hàng Victoria's Secrets.

.....

Băng ngồi ngoan ngoãn trên chiếc sofa thoải mái của cửa hàng, chơi game trên iPad của Phong trong lúc anh đi chọn đồ. Đáng nhẽ thứ tự phải ngược lại, nhưng vì Phong nói là Ngọc muốn anh tặng thứ đồ này nên cô cũng không có ý kiến. Băng biết mình ích kỷ, nhưng cô không thể phủ nhận mình có hơi chút khó chịu. Dù họ là chị em tốt, nhưng mà đến mức biết được số đo ba vòng của nhau thì...

Ở một gian hàng chỉ cách chỗ Băng ngồi chưa đầy 4m, Phong đang xem tới xem lui các mẫu đồ lót, một tay cầm điện thoại. Giọng Topaz vang lên ở đường dây bên kia, gấp gáp và ngạc nhiên:

– Boss, lâu lắm mới thấy anh gọi. Có chuyện gì không ạ? Khi nào anh về?

Phong lướt tay qua một bộ được làm hoàn toàn bằng ren đen cực kì gợi cảm.

– Hết tuần này tôi sẽ về. Công việc thế nào?

– Vẫn ổn cả, Boss. À, em muốn thông báo một điều là Quý Ngài Chủ tịch tập đoàn Dương Ngọc đã biết chuyện của hai người ngay sau khi anh đặt chân đến Tahiti, và cho đến bây giờ thì có vẻ ông ấy đang ở tuyệt đỉnh tức giận đấy.

– Được rồi, cũng chỉ còn 2 ngày nữa. Cậu lấy thông tin đó từ ai?

– Không giấu giếm gì anh, Boss, chính Huyền Mỹ đã chứng thực điều đó. Em gái của Đại tỷ thực sự là một cô gái xinh xắn và đáng yêu.

Phong nhướn mày.

– Đang hẹn hò?

Topaz nhe răng cười gượng gạo.

– Em hy vọng anh không giận.

– Làm tổn thương cô bé đó, cậu biết mình sẽ phải chịu những gì chứ?

Topaz gật mạnh đầu.

– Tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện đó, Boss. Em xin đảm bảo.

– Tốt. Tôi cần cậu tư vấn một việc.

– Mọi thứ, Boss. Anh có thể nhờ em bất cứ cái gì.

– Quan trọng đấy.

Topaz gật lấy gật để, tay với lấy cốc cà phê bên cạnh nhấp một ngụm.

– Đã rõ. Anh cứ nói đi.

– Con gái thích đồ lót ren hay đồ lót thường?

– Phụttttt!!

Topaz ho sặc sụa. Cậu cuống cuống lấy giấy lau chỗ cà phê mình vừa phun ra màn hình chiếc Macbook Air trước mặt. Mẹ kiếp, đúng lúc cậu đang uống cà phê làm việc để hỏi cái câu động trời như thế. Cậu mong máy không bị làm sao.

Sau khi đảm bảo là máy bị tổn hại, Topaz ậm ừ.

– Ồm... Boss? Em có thể biết tại sao anh hỏi em câu đó được không?

Phong cúi xuống để xem xét những bộ đồ ren ở phía dưới.

– Trên mạng viết là món quà lý tưởng con trai có thể tặng con gái là đồ lót. Nó thể hiện là bạn hiểu cô gái của mình đến mức nào... đại loại thế.

Topaz lặng thinh. Ôi lạy Chúa tôi ơi, Boss, anh đã đọc cái bài báo khi mẹ nào vậy chứ?!

– Anh biết số đo ba vòng của Đại tỷ chứ ạ?

Phong nhướn mày.

– Không phải đó là điều hiển nhiên à?

Topaz ho nhẹ. Ok...

– Anh có thể hỏi mấy cô nhân viên ở cửa hàng đồ lót mà. Họ có nhiều kinh nghiệm hơn.

– Tôi không muốn. Sapphire từng nói cậu qua lại với rất nhiều cô gái, vậy nên cậu mới là người có kinh nghiệm, không phải sao?

Topaz nghiêng răng kèn kẹt. Sapphire, nhìn xem chị đã làm gì em này....

– Em không phủ nhận điều đó, nhưng mà, Boss, em không nghĩ là Đại tỷ sẽ cảm động nếu anh tặng chị ấy đồ lót đâu.

Phong nhún mảy.

– Tôi nên tặng gì?

Topaz nhún vai, dù biết Phong chẳng thể nào nhìn thấy hành động đó.

– Em nghĩ là mỹ phẩm, quần áo, trang sức, giày dép, hoặc là mấy thứ kiểu kiểu thế. Đồ lót đúng là một thứ quà tặng “độc nhất vô nhị”, nhưng em nghĩ nó dành cho những cặp đôi đã cưới hơn là những người vẫn còn đang hẹn hò. Huyền Mỹ từng bảo với em là Đại tỷ không có hứng thú với quần áo và mỹ phẩm, vậy nên anh có thể tặng chị ấy trang sức chẳng hạn?

Phong gật gù về thấu hiểu.

– Ví dụ?

– Như là vòng tay này, khuyên tai, vòng cổ, kẹp tóc, nhẫn,.... Nhiều lắm.

– Được rồi, tôi phải đi đây.

– Chào anh, Boss. Mau chóng trở về nhé.

Phong cúp máy, nhìn đồng hồ lát một lần cuối. Anh không thể ngăn bản thân mình tưởng tượng ra cảnh Băng mặc những bộ đồ khêu gợi này. Vì Chúa, càng ngày anh càng hối hận vì đã không “làm cho đến cùng” buổi tối hôm trước. Cô mới xinh đẹp và quyến rũ làm sao. Và cô là của anh.

– Không đẹp.

Phong giật nảy mình. Băng đã đứng sau lưng anh từ lúc nào, với chiếc iPad được gấp cẩn thận trên tay. Cô nhìn chăm chăm bộ đồ lót ren đỏ trước mặt anh với vẻ thờ ơ. Phong lần theo ánh mắt cô, nhún mảy.

– Em không thích cái này à?

Băng lắc đầu, tay lần theo hàng đồ lót ít ren hơn ở bên trên. Mắt cô lướt một dọc các dây hàng, và dừng lại ở một bộ màu trắng với hai bầu ngực có ren viền theo vành dưới, còn quần thì có một cái nơ nhỏ xíu được đính ngay chính giữa mép trên.

– Cái này đẹp hơn.

Phong quan sát bộ đồ lót. Anh đưa tay lật cái quần nhỏ lên, nhún mảy.

– Cái này là G-string. (quần lọt khe)

Băng khựng lại rồi đồ mặt quay đi, vờ chăm chú trở lại vào chiếc iPad. Phong thích thú nhìn bộ dạng bối rối của cô, bất chợt lên tiếng.

– Này, em có thể giúp tôi một việc chứ?

Băng len lén ngoái lại, đôi má vẫn còn hồng lựng đầy e thẹn. Phong cười ranh mãnh.

– Em có thể thử đồ rồi để tôi xem được không? Dáng người em hao hao Ngọc, tôi muốn tìm bộ nào hợp nhất với chị ấy.

Băng trợn ngược mắt nhìn Phong về không-thể-tin-nổi. Các bạn có thể chắc chắn rằng cô sẽ đồng ý, nhưng rất tiếc, cô lại hơi bị quá thừa thông minh để rơi vào một cái bẫy như thế. Người nóng bừng vì ngượng, cô quay ngoắt lại, ôm chiếc iPad đi một mạch ra ngoài, khiến Phong cười phá lên rồi đi theo.

Cuối cùng, hai người ra khỏi cửa hàng Victoria's Secrets mà không mua gì cả. Cô nàng nhân viên xinh đẹp đã cố hết sức chào mời để giữ Phong lại, nhưng anh không thèm để ý. Băng cố tình đi cách anh một khoảng cách an toàn để Phong không thể nào nắm tay cô được. Anh cười tủm tỉm, quyết định mặc kệ điều đó và tập trung vào việc mua quà. Anh mua một thỏi son Gucci cho Ngọc, còn Băng thì chọn bừa một chai nước hoa hiệu Chanel cho Nguyệt và một lọ son móng tay O.P.I cho Mỹ.

Trước khi về, Băng phải vào nhà vệ sinh một lúc. Phong cầm đồ đứng chờ cô bên ngoài, xem xét cái card thông tin vừa lấy được của cửa hàng trang sức gần đó. Mắt anh trượt đi trượt lại dòng ghi số điện thoại về căn nhà. Cuối cùng, anh nhét nó vào túi quần, dự định về villa rồi tính sau.

.....

Hai người lái xe về villa mà không nói với nhau câu nào. Băng cố hết sức để lờ Phong đi, không phải vì giận, mà là vì cái lời đề nghị lúc nãy của anh khiến cô không thể nào ngừng nghĩ đến tối hôm trước. Vết cắn ở khe ngực cô đến bây giờ vẫn còn chưa mờ hẳn. Má cô gần như không thể ngừng đỏ lên.

– Băng? Hình như em có khách kìa.

Nghe thấy tiếng Phong, cô quay lại. Chiếc Bentley đã về đến nơi, và có một cô gái đang ngồi bệt trước cổng villa. Cô gái sở hữu vóc dáng cao ráo đẹp đẽ, cùng mái tóc vàng sáng rực lên trong nắng.

Alexandra.

End chap 38.

Chap này ko được thú vị như chap trước, mình biết, nhưng chap sau sẽ hay hơn, mình hứa đấy. Rất xin lỗi nếu chap không đáp ứng được sự mong ngóng của các bạn, xét đến việc mình đã bắt các độc giả thân yêu phải chờ rất lâu

Vậy nên, lịch post chap bây giờ sẽ là 2 tuần/chap. Cốt truyện sắp đến hồi cao trào nên mình sẽ cần thời gian để trau chuốt con chữ. Rất xin lỗi. Hãy luôn vote ủng hộ mình và đừng quên mình nhé.

Dạo này mình không viết nhiều về mấy con mèo nhỉ? Các bạn có muốn mình viết không, hay là muốn tập trung vào Phong-Băng thôi? Cho mình biết nhé

Thân ái,

Lucifer.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Candles And Roses

Trong lúc Phong và Băng tận hưởng kỳ nghỉ yên bình và tuyệt vời ở Tahiti, những người còn lại phải hứng chịu những hậu quả họ gây ra ở quê nhà.

Đầu tiên là ở biệt thự Dương Ngọc. Việc nhĩ tiểu thư của tập đoàn bị Phong gần như bắt cóc khiến căn nhà mấy ngày nay lâm vào không khí căng thẳng đáng sợ. Mạnh Vũ không phản ứng gì nhiều khi nghe Nguyệt và Mỹ tường thuật lại sự việc, nhưng sát khí toả ra từ người ông khiến cho tất cả mọi người ở gần như chết ngạt. Hai cô gái đã phải sử dụng triệt để tài ăn nói của mình để thuyết phục cha họ không nổi điên. Gì chứ, không lẽ để công sức của mình đổ sông đổ biển hay sao?!

Mạnh Vũ đã gia hạn cho họ là 1 tuần, nếu Phong và Băng không vác xác lên máy bay trong khoảng thời gian đó thì ông sẽ tự mình bay sang Tahiti và kéo đôi nam nữ về. Không chỉ vậy, ông sẽ ngăn cấm họ gặp nhau trong ít nhất là 3 năm, dù có phải giam lỏng con gái mình trong phòng đi chăng nữa.

Chủ tịch tập đoàn Dương Ngọc luôn nói là làm, vậy nên Nguyệt và Mỹ không thể không thất kinh với lời tuyên bố đó. Họ tấn công tới tấp hòm tin nhắn của cặp đôi trẻ, bởi Phong và Băng hầu như luôn tắt điện thoại để được riêng tư.

Dù sao, hai cô cũng hiểu được lí do cha mình tức giận đến thế. Bắt cóc Băng là một chuyện, làm gì Băng lại là một chuyện khác. Mạnh Vũ đã nghe theo hai cô con gái về việc không cho người điều tra Phong và Băng để họ có sự riêng tư tuyệt đối, nhưng ông vẫn lo lắng khôn nguôi. Ông có tin tưởng Phong, nhưng ông không tin tưởng bản năng của anh. Xét cho cùng, anh vẫn là một người đàn ông với lượng hormone cao ngất của tuổi 18, ở một mình cùng với một cô gái khó cưỡng lại như Băng, chuyện gì phải đến sẽ đến.

Mỗi khi liên quan đến những cô con gái của mình thì Mạnh Vũ luôn rất nhạy cảm và bảo vệ quá đà. Ông lo lắng đủ thứ, tưởng tượng đủ thứ, để phòng đủ thứ. Nếu có chút ít óc liên tưởng, bạn sẽ thấy chuyện đi của Phong và Băng không khác tuần trăng mật là bao. Và các cặp vợ chồng làm gì vào tuần trăng mật cơ chứ? Vì Chúa, Băng mới có 16 tuổi thôi.

Gia đình Phong thì có vẻ đỡ hơn. Tuấn Nguyên vẫn đang trong chuyến công tác dài hạn, và nếu gã có biết chuyện cậu con trai độc nhất của mình đi nghỉ mát cùng với một cô gái, gã cũng sẽ không quan tâm, chừng nào Phong vẫn làm tốt nhiệm vụ của mình tại BLACK. Topaz trở thành người đứng đầu tạm thời của tổ chức, hằng ngày nhận lệnh của anh qua email nên mọi chuyện vẫn suôn sẻ.

Chỉ có điều, giờ đây, cứ khi nào có tin gì liên quan đến Phong và Băng là Topaz lại phải báo tin cho hai cô tiểu thư nhà Dương Ngọc.

10h sáng. Tại quán cà phê Classical.

– Vậy là hai người họ sắp về rồi? – Mỹ úp hai tay quanh cốc mojito việt quất màu xanh tím, tò mò hỏi.

– Ừ. Chính Phong nói vậy mà. – Topaz khăng định, miệng nhấp một ngụm cà phê.

– May quá. Anh ấy có nói gì nữa không?

Topaz cười mỉm, nhớ lại cuộc điện thoại mấy hôm trước với Phong. Những ngón tay dài của cậu gõ đều đặn lên bàn gỗ trong vô thức.

– Anh ấy hỏi ý kiến của anh về việc mua đồ lót tặng Băng.

Mỹ trở mắt, rõ ràng là ngạc nhiên. Nhỏ lấp bắp:

– Đồ... đồ lót?! Anh, anh có nghĩ là họ đã...

Topaz lắc nhẹ đầu.

– Không đâu. Phong không phải là người như thế, tin anh đi. Anh ấy đã đọc một bài báo vớ vẩn nào đó nói rằng đồ lót là món quà lý tưởng cho một cô gái, và định làm theo. Hết chuyện.

Mỹ nghiêng đầu.

– Em hy vọng anh nói đúng. Cha em sẽ thực sự giết anh nếu chị Băng bị xâm hại đấy.

Topaz cười cười.

– Phong không phải là loại đàn ông dễ đầu hàng bán năng như vậy đâu. Anh ấy đã sống mà không mấy may biết đến sự tồn tại của phụ nữ trong một thời gian dài, và anh không tin là anh ấy sẽ để hormone phá hỏng điều đó.

Giọng nói của Mỹ trở nên vui vẻ hơn.

– Vâng. Em mong anh ấy có thể giúp chị Băng đỡ buồn hơn về việc.... anh biết đấy, ngày 1/11.

Topaz uống cạn cốc cà phê, vẫy tay gọi phục vụ để gọi một cốc mới. Cậu ngửa đầu ra đằng sau.

– Cô ấy đã đỡ hơn nhiều, theo như những thông tin mà anh thu thập được. Mà tám chuyện về bọn họ như vậy là đủ rồi, sao chúng ta không... nói chuyện khác đi?

– Anh muốn nói về chuyện gì?

Một nụ cười tinh quái nở trên môi Topaz khi cậu nhìn chăm chăm cô gái bên cạnh.

– Ừm... chúng ta thì sao?

Mỹ đỏ mặt. Nhỏ hướng toàn bộ sự chú ý của mình vào mojito trong tay, cố gắng hết sức để không quay sang nhìn khuôn mặt đẹp trai ngồi ngời ngời của chàng trai bên cạnh.

– Topaz, chúng ta đang đi uống cà phê mà.

– Em định từ chối một chuyến đi chơi đến trung tâm giải trí lớn nhất thành phố sao?

Mỹ bỗng quay ngoắt lại, mắt sáng như sao khiến Topaz phải cố lắm mới nhìn được cười.

– Anh vừa nói “trung tâm giải trí”?

Topaz gật đầu khẳng định. Cậu từ từ rút trong túi ra hai tấm vé màu tím và xanh với hoạ tiết theo kiểu galaxy đặt lên bàn. Tấm vé in những hình ảnh rực rỡ của đu quay, tàu lượn siêu tốc, ngựa gỗ... cùng dòng chữ bay bướm: “Wonderland”.

Mỹ ngay lập tức chớp lấy hai tấm vé như nhìn thấy kim cương. Giọng nhỏ riu rít:

– Em đã luôn mơ ước được đến đây chơi một lần, nhưng chưa bao giờ được thoả mãn cả. Cha em không cho em đến đó một mình, còn em thì lại không thích vệ sĩ kè kè bên cạnh. Giờ thì cha không thể từ chối được rồi!!!

Topaz gật gù:

– Em sẽ đi chứ?

Mỹ ném cho chàng trai bên cạnh cái nhìn kiểu anh-đang-đùa-em-đấy-à. Nhỏ cười rạng rỡ:

– Vâng!!!

Mỹ bỗng khựng lại khi cảm thấy một làn môi ấm áp đặt lên má mình. Trước khi nhỏ kịp nhận ra mình bị hôn trộm thì Topaz đã ngay lập tức ngồi thẳng lại, ung dung như chẳng có chuyện gì xảy ra. Tim đập thành thịch, Mỹ trân trối nhìn chàng trai ngồi cạnh, để rồi nhận lại một nụ cười tinh quái.

– Em cười dễ thương lắm.

Câu nói của Topaz khiến Mỹ đỏ mặt. Nhỏ quay ngoắt đi, cảm thấy má mình đang nóng lên rõ rệt. Đúng lúc đó, người phục vụ đi đến và đặt cốc cà phê mới của Topaz lên bàn. Như nhìn thấy vị cứu tinh, Mỹ chỉ tay vào đó:

– Ừm... Cho em xin ngụm cà phê được không?

Topaz nhún vai:

– Cứ tự nhiên.

Mỹ lập tức cầm nó lên uống. Thứ chất lỏng đắng đắng trôi tuột xuống họng nhỏ, phần nào làm dịu đi mấy sợi thần kinh xấu hổ chết tiệt. Bỗng nhỏ nghe thấy tiếng cười khùng khục của chàng trai bên cạnh. Mỹ cau mày quay sang:

– Sao anh lại cười?

Topaz vói tay rút tờ khăn giấy ở trên bàn rồi cúi người, dịu dàng lau đi vết kem trắng đang làm thành hàng ria mép trên mặt Mỹ. Cậu chep miệng.

– Hàng ria đó đáng yêu lắm, nhưng anh không thích người khác nhìn được cô gái của mình như thế đâu.

Mỹ giả nãy:

– Ai... ai là cô gái của của anh chứ?!

Topaz ném cho Mỹ cái ánh nhìn nửa ranh mãnh nửa đăm đuối. Cậu cười nhếch mép.

– Không sớm thì muộn thôi.

Mỹ xì một tiếng rõ dài rồi quay ngoắt đi. Tai nhỏ bùng lên như miếng cà chua chín, nhưng điều ấy chỉ làm nhỏ càng thêm đáng yêu trong mắt cậu.

Topaz không thể ngăn một tiếng thờ dài nào nê trong lòng mình. Tán đồ, chơi bời, khiến cho biết bao cô gái nóng bỏng xinh đẹp phải đổ rạp dưới chân mình, và giờ thì cậu lại chẳng thể tìm được một giây phút nào trong ngày mà bản thân không nghĩ đến cô gái trước mặt. Tình yêu thật biết cách treu người.

Ngày thứ 6 ở đảo Tahiti.

Alex đã trở lại như lời hứa, nhưng cô cũng nhanh chóng phải ra về. Dù đã thoả thuận trước với Chris, anh chàng dường như không thể chịu nổi một ngày mà không có cô bạn gái của mình bên cạnh, và Jack là người phải chịu hậu quả. Những giờ phút đáng nhẽ phải thật thiêng liêng và đáng trân trọng của Jack và người con gái anh yêu phút chốc bị đập đổ hoàn toàn bởi sự phá đám của thằng bạn trời đánh. Không còn cách nào khác, Alex đành phải nghe theo lời năn nỉ của Jack để trở về. Cô dúi nào số điện thoại, email, skype, instagram, twitter của mình vào tay Băng, dặn đi dặn lại rằng khi nào người bạn mới về đến Việt Nam thì phải liên lạc ngay.

Dù thời gian Alex ở lại villa chỉ vồn vện có 1 ngày, cô và Phong dường như đã có một cuộc thảo luận nào đó vô cùng bí mật. Hai người nói chuyện hàng tiếng đồng hồ trong phòng ăn, đúng lúc Băng đã đi ngủ trước. Cô có nghe Susan kể lại, nhưng ngay cả bà cũng không tiết lộ chi tiết, mà chỉ nhìn cô cười tủm tỉm.

Băng những muốn giận dữ, nhưng sự trống trải lại lấp đầy trong lòng cô, lấn át hoàn toàn những thứ cảm xúc khác. Alex thì ra đi, và chỉ còn một ngày nữa là Băng và Phong sẽ phải lên máy bay về Việt Nam.

Băng chưa từng nghĩ mình sẽ luyến tiếc chuyến đi đến một bãi biển nghe đồn là cực kì đông đúc và ồn ào như Tahiti, nhưng bây giờ thì cô ước mình có thể ở lại đây mãi mãi. Cùng Phong, cùng pancake của Susan, cùng biển, cùng những hoàng hôn đỏ nắng trên con thuyền. Cô sẽ nhớ chúng rất nhiều.

Ngồi xem phim cùng Phong cũng không khiến tâm trạng Băng khá lên. Cô dựa đầu trên vai anh, tìm kiếm sự ấm áp và thanh thản như mọi khi, nhưng xem ra lần này thì nỗi trống vắng đã lấn át tất cả.

Như đọc được những suy nghĩ trong lòng Băng, Phong cất tiếng.

– Em sao thế?

Băng khẽ giật mình. Cô im lặng một lúc rồi khẽ lắc đầu, tỏ ý mình không sao. Anh chẳng việc gì phải bận tâm đến mớ cảm xúc hỗn độn của cô cả, khi mà nội tâm của chính anh cũng đã là một mê cung lớn.

Thế nhưng, Phong hiểu Băng nhiều hơn cô nghĩ. Anh biết những lúc nào cô đóng kịch, và những lúc nào cô không đóng kịch. Siết nhẹ tay Băng, anh thì thầm.

– Mất em đang nói điều ngược lại đấy. Sao thế?

Băng do dự. Cô cố tránh nhìn thẳng vào mắt Phong, biết rằng mình chẳng thể nào nói dối được nếu phải đứng trước đôi mắt sâu hun hút ấy. Phong cau mày khi nhìn thấy biểu hiện của Băng.

– Em đang hành xử rất lạ đấy Băng à. Không phải có chuyện gì đó đã xảy ra và em không muốn cho tôi biết đó chứ?

Băng lắc đầu. Cô bối rối một lúc rồi quyết định nói thật.

– Em... không muốn về.

Phong ngạc nhiên trong thoáng chốc, rồi nhẹ nhàng ôm Băng vào lòng, để lưng cô dựa vào ngực mình. Anh đặt cằm lên vai trái của cô, thì thầm:

– Em không nhớ gia đình của mình sao?

Băng không trả lời. Hiển nhiên là cô có nhớ gia đình của mình. Tiếng giày cao gót cồm cộp của Nguyệt, tiếng cười véo von của Mỹ, và thậm chí là cả giọng nói uy quyền của Mạnh Vũ. Cô muốn gặp lại họ, nhưng trở về biệt thự đồng nghĩa với việc phải rời xa Phong. Cứ coi như anh có thể đến nhà cô hằng ngày, thì hai người cũng không thể ở bên nhau nhiều như bây giờ. Tạm thời mặc kệ cái sự thật rằng cô đang phụ thuộc vào anh nhiều như thế nào, Băng thật sự không muốn phải xa anh, dù chỉ một ngày. Cô thì thầm với về nỗi tiếc.

– Có gia đình, nhưng không có anh.

Vòng tay Phong siết chặt hơn, và Băng nghe thấy tiếng anh hít sâu. Cô hơi quay lại để nhìn anh, và lập tức bị tấn công bởi một nụ hôn ngọt ngào. Môi anh quện vào môi cô, và Băng lại một lần nữa cảm nhận được sợi dây kết nối giữa tâm hồn hai người. Cô đã nghĩ gì vậy chứ? Đừng nói là một ngày, ngay cả một giờ không có anh cô đã có thể cảm thấy trống vắng rồi.

Phong nhẹ nhàng rời khỏi môi Băng trong sự luyến tiếc. Anh nhìn sâu vào đôi mắt xám xanh đẹp của người mình yêu.

– Em sẽ luôn có tôi bên cạnh, hãy nhớ lấy điều đó. Tôi yêu em, vì Chúa, đến bao giờ em mới hiểu được là tôi gần như không thể sống nổi nếu thiếu em?! Em có thể trải qua một ngày trời mà không nghĩ đến tôi, nhưng tôi thì sẽ không bao giờ làm được như vậy. Nếu em nhớ tôi thì chỉ cần gọi một tiếng, tôi sẽ lập tức đến bên em, ngay cả khi có phải vượt qua đồng vệ sĩ của cha em đi chẳng nữa. Tôi có thể đảm bảo tôi nhớ em gấp trăm lần em nhớ tôi.

Dù đôi mắt của Phong đã nói lên tất cả sự lớn lao và chân thành của thứ tình yêu anh dành cho cô, Băng vẫn không thể ngăn cản được trái tim đập từng nhịp thổn thức trong lồng ngực bởi từng lời anh nói. Cô gái nào có thể may mắn đến mức được nghe những lời nói như vậy mỗi ngày cơ chứ?! Anh thật hoàn hảo. Và anh là của cô.

Băng quay người lại, chủ động vòng tay ôm Phong, dựa nhẹ đầu vào lồng ngực anh. Tim anh đập có hơi nhanh một chút, và cô thích thú với sự ảnh hưởng của mình lên anh. Bên tai cô, giọng nói trầm ấm của Phong ngân nga như một bản ballad dễ gây nghiện.

– Tôi có thể ôm em cả ngày, nhưng như vậy thì chúng ta sẽ lỡ bữa tối mất. Em đói chưa?

Mãi đắm chìm trong hạnh phúc, Băng không nhận ra bụng mình đang kêu réo như thế nào. Dù vậy, cô vẫn không hề muốn buông Phong ra. Mặc kệ đói ăn, mặc kệ biển, mặc kệ tất cả, cô chỉ muốn tận hưởng từng giờ từng phút của ngày hôm nay. Thay vì buông Phong ra, cô càng siết chặt anh hơn.

Băng có thể cảm thấy Phong đang mỉm cười. Anh đặt một nụ hôn dài lên tóc cô, rồi quyết định vui hân hạnh mặt mình vào trong đó.

– Một lúc nữa vậy.

Băng đồng ý bằng cách dụi dụi đầu vào ngực Phong như một chú mèo nhỏ. Anh găm gừ trong cổ họng, vẻ yêu chiều nhiều hơn là tức giận.

– Em cứ tiếp tục như vậy, và tôi sẽ không để em rời khỏi chiếc giường này trong đêm nay đâu.

Mất tầm một phần mấy giây để hiểu được Phong muốn nói đến điều gì, Băng buông vội anh ra. Mặt cô đỏ ửng, đầu rất xám hiện rõ dự kinh hoàng xen lẫn xấu hổ. Phong cười lớn, lập tức đưa tay bế bổng cô lên.

– Đi ăn tối nào.

Băng phụng phịu quay mặt đi. Cô khoanh tay lại, tỏ ý không thèm ôm cổ Phong như cô vẫn thường làm. Anh cười thầm trong lòng, hơi cúi xuống để hôn lên má cô.

– Đùa thôi. Em biết tôi sẽ không bao giờ làm gì vượt quá giới hạn nếu không có sự cho phép của em mà.

Thay vì cảm thấy được an ủi, câu nói đó lại làm Băng càng thêm lo lắng. “Sự cho phép của cô” sẽ chẳng là gì nếu anh lại trở nên nóng bỏng và đáng khát khao như buổi tối mấy hôm trước. Cô còn lâu mới có thể kháng cự lại sự nam tính ngời ngời của anh. Băng hiểu bản thân mình đủ rõ để biết rằng: Chỉ với một vài nụ hôn, Phong hoàn toàn có thể vô hiệu hoá lý trí của cô và khiến cơ thể cô cho phép cùng một lúc.

Mãi suy nghĩ, Băng không để ý Phong đang bế mình đi đâu. Thay vì đưa cô vào phòng ăn như thường lệ, anh lại đưa cô ra ngoài biệt thự, hướng về phía bờ biển. Susan không hề bận buổi tối nay, vậy nên hai người không thể đi ăn hàng được. Băng nhủ thầm.

– Anh đi đâu vậy?

Phong cười mỉm. Đôi mắt nâu của anh sáng rực đầy ranh mãnh.

– Bí mật.

Băng không đồng tình.

– Em đói.

– Chỗ đó có đồ ăn.

– Ngoài biển?

– Nó là bí mật, nhớ chứ?

Dù tin tưởng Phong 100% nhưng Băng vẫn không khỏi cảm thấy khó chịu khi anh giữ bí mật với mình. Cô nằm yên lặng trong vòng tay anh, đoán già đoán non. Anh ấy sẽ không ném mình xuống biển đâu nhỉ?

– Tôi cần em nhắm mắt lại.

Băng ngược lên nhìn Phong, hoàn toàn không có chút manh mối nào về việc anh đang định làm. Anh đã từng tặng cô cái xích đu trắng giữa vườn hoa như một món quà bất ngờ, nhưng người ta không thể nào xây xích đu ở biển! Và câu nói: “Chỗ đó có đồ ăn” là ý gì?

Nhận thấy sự hoài nghi trong đôi mắt Băng, Phong cười nhẹ.

– Nào, hãy tin tôi, được chứ? Tôi không định ném em xuống biển đâu.

Băng đành nhắm mắt lại. Sau khi đảm bảo là cô không nhìn trộm, Phong tiếp tục cất bước. Tiếng sóng, tiếng xào xạc của những rặng dừa trở nên gần hơn. Làn gió đêm ôm lấy hai người họ, mát lạnh và dễ chịu như một bản nhạc không lời. Băng cố tận dụng toàn bộ những giác quan còn lại của mình để hình dung đường đi. Mùi cát, mùi muối lan toả trong không gian, cùng một thứ mùi khác hoàn toàn khác biệt mà Băng tạm thời chưa thể xác định. Nó rất dễ chịu, giống như mùi hoa, nhưng đồng thời cũng hơi hăng hắc như mùi cỏ. Có thể nói rằng Phong đang đưa cô ra bờ biển. Nhưng để làm gì chứ?

Cuối cùng thì Phong cũng dừng lại. Anh nhẹ nhàng đặt Băng xuống, vòng tay qua eo cô để giúp cô đứng vững. Anh thì thầm bên tai cô:

– Mở mắt ra đi nào.

Băng lập tức làm theo. Ngay khi đôi đồng tử của cô vừa mới làm quen được với thứ ánh sáng mờ ảo của Mặt Trăng thì Băng đã ghen lời.

Thứ mùi đặc biệt đó. Là mùi nến. Và mùi hoa hồng.

Ôi Chúa ơi.

MÌNH RẤT XIN LỖIIII!!!

Đề các bạn phải chờ tận 1 tháng, mình thật là một con tác giả tệ hại... T v T Cơ mà mình rất bận, phải nói là cực kì bận ấy. Lí do cũ rích, nhưng nó là sự thật.

Nếu các bạn thông cảm cho mình thì mình rất vui :))) còn không thì mình thật sự xin lỗi. :(((

Chap này khá ngắn, vì mình cần một cái phần dẫn thật hồi hộp cho chap tiếp theo, thế là nó sẽ CỰC KÌ LÃNG MẠN LUÔN. Và mình cũng sẽ đăng đúng hạn, vậy nên đừng quên mình nhé T ^ T

Làm ơn VOTE cho mình nhaaaaa. Nguồn động lực rất lớn để mình viết tiếp đây.

Vẫn phải nhắc lại là mình thật sự xin lỗi...

– Lucifer –

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ* (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh) được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: The Last Night (1)

Flashback:

10h đêm. Băng đã đi ngủ trước, chỉ còn lại Phong ngồi làm việc trong phòng khách và Alex thì thưởng thức bữa ăn khuya của mình, gồm chiếc crepe sô cô la và ly mojito việt quất.

Alex đang ăn bỗng quay sang Phong:

– Phong này, dạo gần đây anh với Angeline tiến triển đến đâu rồi?

Phong nhấp một ngụm cà phê từ chiếc cốc sứ, biết rất rõ việc nạp cafein vào buổi đêm là không tốt đối với những người muốn ngủ ngon. Tay vẫn di chuyển lia lịa trên bàn phím, anh đáp lời Alex:

– Khá ổn.

Alex gật gù.

– Cô ấy có... ừm, nói gì quan trọng với anh không?

Phong nhúm mày, những ngón tay mảnh khảnh hơi khựng lại.

– Thứ quan trọng gì chứ?

Alex nhướn mày trong một giây rồi thở dài náo nức. Cô thờ ơ lấy thìa khoắng ly nước của mình, liếc sang chàng trai đối diện.

– Vậy thì tôi đoán cô ấy chưa nói gì, nhỉ? Thật là... Phong này, anh biết chỉ còn 3 ngày nữa là anh với Băng sẽ phải trở về Việt Nam, đúng chứ? Hai người sẽ không còn được ở riêng với nhau nhiều như thế này đâu, anh không định làm gì đó để kỷ niệm chuyến đi đây ý nghĩa này à?

Phong đập màn hình laptop xuống rồi đặt nó sang một bên, hai tay đan vào nhau. Ánh mắt anh rời tung.

– Tôi không biết phải làm gì. Tôi không hề có kinh nghiệm trong truyện này. Tôi muốn tặng cô ấy một món quà, nhưng cô ấy thích gì? Hoa? Không để được lâu Mỹ phẩm? Giày? Quần áo? Trang sức? Cô ấy không có hứng thú với tất cả những thứ đó.

Alex mở to mắt, khoe miệng nhếch lên. Cố nín cười, cô lấy đĩa chọc chọc vào đĩa crepe, rồi trở đầu đĩa vào Phong.

– Woa, chậm lại nào. Đúng là Angeline không hứng thú với phần lớn những thứ khiến con gái hứng thú, nhưng cô ấy chưa bao giờ nói rằng mình ghét trang sức. Đó là một lựa chọn tốt đấy chứ. Nên là loại không gỉ, và chống được nước, để Angeline có thể đeo bất cứ lúc nào. Kiểu một lá bùa may mắn vậy. Anh đặt làm riêng?

Phong gật đầu.

– Tôi không muốn những thứ tôi tặng cô ấy có đến cái thứ hai trên thế giới.

– Tuyệt. Anh có định chuẩn bị gì thêm không?

Phong nhúm mày bối rối.

– Tôi... không biết nữa.

Alex cười tươi hết cỡ. Cô đưa cái đĩa nhẵn bóng cho Susan rồi quay lại, nhìn thẳng vào mắt Phong.

– Anh không phiền nếu tôi giúp chứ?

Phong lắc đầu.

– Tốt. Đây là ý kiến của tôi...

End flashback.

Bật cái video trên kia ngay đi!!!!. Đặt nút replay luôn đi. Vid utube toàn dính bản quyền nên mấy babe vào zing hay nhacuatui search The moment – Kenny G cũng được. MIỄN LÀ BẬT NÓ, VÀ ĐẶT NÚT REPLAY NÓ TRC KHI ĐỌC TIẾP. Nghiêm túc đấy!!! Bật. Ngay. Lập. Tức.

Phong lịch sự kéo ghế cho Băng ngồi, trong khi cô vẫn còn đang sửng sốt và gần như phải dựa vào anh để đứng vững. Sự ngạc nhiên ngập tràn trong đôi mắt xám xinh đẹp của cô.

Toàn bộ bãi biển được phủ kín bởi nến và hoa hồng. Nến thơm được đổ vào khuôn hình trái tim và xếp theo từng hàng dọc. Ánh sáng ấm áp của chúng hắt lên từng cánh hồng đỏ rực, đặt theo từng khóm xen kẽ. Hoa và nến bao phủ gần như toàn bộ bãi biển, chỉ chừa ra một lối đi nhỏ dẫn đến bàn ăn dành cho hai người. Chiếc bàn tròn nhỏ nhắn thường được nhìn thấy trong những bộ phim tình cảm lãng mạn với nước sơn trắng, ba chân thiết kế uốn lượn cùng bộ với ghế. Hai bộ thìa đĩa đối diện nhau đặt sẵn bên trên. Chính giữa bàn là một cốc nến nhỏ sáng lập loè, toả ra mùi cà phê êm dịu.

Thậm chí cả khung cảnh xung quanh cũng được trang trí cẩn thận với vô số các dây đèn li ti uốn lượn trên những lá dừa. Tiếng saxophone êm đềm và da diết của Kenny G vang vọng, dù Băng không thể xác định được âm thanh phát ra từ đâu. Một không gian thật ngoạn mục, thật hoàn mỹ, thật... lãng mạn. Băng không thể ngăn mình cảm động. Anh đã chuẩn bị tất cả những thứ này cho cô ư?

– Em thích chứ? Ý tưởng là của Alex, nhưng tôi có thêm thắt một vài chi tiết và tự làm toàn bộ.

Băng gật mạnh đầu, cổ họng tim mình thổn thức. Cô không phải là phụ nữ nếu thờ ơ trước điều này.

– Chỗ hoa hồng... và nến nữa.... anh....

Phong vò tóc về bối rối.

– Tôi tự chọn chúng đấy. Nến là mùi táo, còn hoa hồng thì Alex cứ khẳng khái chúng phải là màu đỏ, dù tôi nghĩ em thích hồng trắng hơn. Em không thích chúng à?

Băng lắc đầu. Cô có thể hiểu vì sao Alex chọn hoa hồng đỏ. Màu sắc quyến rũ của nó thực sự nổi bật dưới ánh nến. Cô quay sang Phong, cố giữ cho giọng mình tự nhiên nhất có thể:

– Em thích lắm. Cảm ơn anh.

Phong cười mỉm, đôi mắt anh dường như trở nên càng sâu hơn. Ánh nhìn đầy thương yêu và hài lòng của anh khiến tim cô trật nhịp.

Hai người nhẹ nhàng ngồi vào bàn ăn. Băng không thể ngăn bản thân nhìn ngắm xung quanh, nhưng rồi cô nhanh chóng chìm đắm vào giai điệu du dương đang bao trùm. Hương biển, hương nến, hương hoa hồng hoà quyện vào nhau, và chúng hợp nhau đến khó tin. Băng sẽ lập tức pha chế một lọ tinh dầu mùi này để đốt trong phòng, nếu cô có thể.

Phong vẫn không nói thêm câu nào từ nãy đến giờ. Anh chỉ chống cằm nhìn Băng, tận hưởng hình ảnh cô gái anh yêu phủ mình trong ánh trắng, với đôi mắt âm màu lửa.

Một lát sau, Susan từ trong biệt thự đi ra, trên tay cầm món khai vị. Bà tìm tìm nhìn cặp đôi trẻ, đoạn đặt món sushi trứng cá hồi lên bàn. Susan bật nắp chai vang đỏ cất trong túi tạp dề, nhẹ nhàng rót vào hai ly thủy tinh trước mặt Băng và Phong. Anh gật đầu cảm ơn trước khi bà quay vào villa để chuẩn bị món chính.

– Em biết uống rượu vang chứ?

Băng nhìn chằm chằm ly rượu đỏ trước mặt mình, không biết nên trả lời Phong thế nào. Cô không biết uống, nhưng cô cũng không muốn làm hỏng không khí của bữa ăn lãng mạn này.

– Tôi thật ngu ngốc. Em mới 16 tuổi thôi mà.

Phong nhú mày, lắc đầu như thể đang giận dữ chính mình. Anh vói sang chỗ Băng để lấy lại ly rượu, nhưng bị cô chặn lại. Anh ngạc nhiên ngược lên.

– Kh... không cần. Em... em có thể thử. Một chút rượu vang... nó tốt cho sức khoẻ, phải không?

Đó là câu dài nhất mà Băng từng nói từ lúc lên 5 tuổi. Phong sửng người nhìn cô, chẳng biết làm gì ngoài việc gật đầu. Băng lúc lắc ly rượu trong tay rồi liếc ngang đưa lên nhấp một ngụm, mắt nhắm tịt lại. Cái cay nồng của rượu xộc lên mũi cô, vị đắng nghét xâm chiếm cuống họng. Cô đỏ bừng mặt, ho khò khè. Phong bật cười.

– Em đang uống rượu vang sai cách đấy.

Sau khi đã dứt khỏi cơn ho, Băng quay sang Phong vẻ khó hiểu. Anh lập tức đứng dậy khỏi chỗ của mình và bước đến bên cô.

– Đầu tiên là cách cầm ly rượu. Với loại ly này, em đừng cầm cả hai bàn tay như vậy. Dùng ngón trỏ và ngón cái thôi... đó, đúng rồi. Rượu là để nhắm nhì, em uống như thể nó là nước cam vậy. Từng ngụm nhỏ một, hãy để nó tan trên đầu lưỡi em như sô cô la ấy, đừng nuốt vội. Làm đi nào.

Giọng nói trầm ấm của Phong, bàn tay anh ấm áp đặt trên vai cô, mùi cơ thể anh, hơi thở anh... tất cả, kết hợp với nhau thành một loại ma túy cực kì gây nghiện, đặc biệt là trong một không gian đẹp đẽ như thế này. Băng mơ màng làm theo lời Phong nói, ngạc nhiên khi thấy lần này, rượu vang có vị ngon hơn hẳn. Nó vẫn cay, vẫn nồng, vẫn đắng, nhưng giờ lại có thêm cả vị ngọt. Băng tự hỏi không biết đó là vị ngọt trong rượu, hay vị ngọt trong lòng cô?

– Ngon chứ?

Tiếng nói của Phong vang lên ngay bên sát tai khiến Băng giật mình. Cô gật nhẹ đầu, thầm cầu mong anh không thể thấy gương mặt đỏ bừng của mình dưới ánh nến.

– Em uống tiếp đi.

Băng máy móc làm theo. Cô cầm ly rượu lên và nhấp thêm một ngụm nữa, thế nhưng Phong khiến cô ngạc nhiên bằng cách chiếm lấy môi cô. Anh khuấy đảo khoang miệng cô, lấy sạch đi chút rượu vang mà Băng chưa kịp nuốt xuống.

Phong rời khỏi Băng sau khi đã lấy đi giọt rượu cuối cùng. Anh liếm môi, hoàn toàn không biết hành động đó tác động mạnh mẽ lên Băng như thế nào, miệng cười ranh mãnh.

– Quà thật rất ngon.

Băng đỏ mặt quay đi. Phong chậm chậm quay trở lại chỗ ngồi của mình, ung dung thưởng thức món sushi như chưa có chuyện gì xảy ra. Vừa ăn, anh vừa mài miết ngắm Băng khiến cô không thể nào cầm đĩa mà tay không run rẩy. Vì Chúa, ánh nhìn của anh có cần nóng bỏng đến mức đó không?!

Bữa ăn trôi qua chậm chậm trong sự tĩnh lặng, nhưng không hề ngưng ngừng. Món khai vị, rồi món chính, và cuối cùng là món tráng miệng. Tiếng saxophone của Kenny G vẫn vang lên đều đặn từ chiếc loa được lắp ẩn, hoà quyện cùng tiếng sóng đập bờ tạo nên những dải âm thanh hoàn mỹ. Gió biển đã làm tắt nến từ lâu, nhưng đôi nam nữ trẻ tuổi không thêm quan tâm.

Sau khi chiếc đĩa cuối cùng được dọn đi, Băng quay ghế ra đối diện biển. Cô ngắm nhìn những dải tơ bạc uốn lượn trên nước, mắt dán vào hình ảnh phản chiếu của mặt trăng. Thật kỳ lạ. Trăng vốn bất biến và tĩnh lặng, nhưng khi được biển ôm trọn như thế, chỉ một gợn sóng nhỏ cũng khiến nó rung rinh.

– Băng này? – Phong bất chợt lên tiếng. Giọng nói của anh vẫn quyến rũ như mọi khi, cô mơ màng nghĩ.

Băng quay sang bên cạnh, và cô hít vào nhiều không khí hơn mức cần thiết. Dưới ánh nến, Phong nhìn như một nam thần, và điều đó khiến tâm trí Băng từ thanh thần biến thành rối bời. Cái nhìn mê hoặc của anh khoét một lỗ sâu hoắm trong tiềm thức, khiến nỗi khát khao được hôn anh bùng lên trong cô.

Tò ra bình tĩnh hết mức có thể, Băng nghiêng đầu chờ Phong nói tiếp.

– Em còn nhớ những gì mà tôi nói với em hôm trước chứ? Về... ừm, việc chúng ta sắp phải về Việt Nam ấy?

Ký ức đó làm dấy lên trong lòng Băng cảm giác mất nguyện và buồn bã cùng một lúc. Phong đã nói rằng anh không thể sống thiếu cô – điều khiến cô mất nguyện, và sự thật rằng hai người sẽ không thể gặp nhau thường xuyên khi về quê nhà – điều khiến cô buồn bã. Băng gật nhẹ đầu.

Phong mỉm nhẹ môi. Cô có thể thấy anh đang hồi hộp, hoặc bối rối, dù anh đang cố không thể hiện điều đó ra bên ngoài. Thậm chí ngay cả việc nhìn thẳng vào mắt cô cũng khiến anh phải lắt léo can đảm.

– Vì ngày mai chúng ta sẽ về nhà, vậy nên tôi đã tự mình chuẩn bị bữa tối này để nói rõ ràng với em cảm xúc của tôi. Có thể sẽ hơi dài dòng một chút, em sẽ lắng nghe tôi chứ?

Băng gật đầu. Phong cười nhẹ với cô rồi đan hai tay vào nhau, lục tung vồn từ ngực của mình.

– Em biết tôi có một quá khứ và thân thể không mấy tốt đẹp. Hãy nói đúng hơn là tôi quá khác biệt với em. Tôi thuộc về bóng đêm, còn em thì có một cuộc sống đầy ánh sáng. Em thuần khiết như thủy tinh, còn tôi thì... vẫn đục như con dao đã nhuộm máu. Điều đó khiến tôi trăn trở rất nhiều lần. Liệu... tôi có xứng với em không? Và liệu tôi có nên rời xa em, để em không dính vào hạng người mờ ám như tôi?!

Băng đặt tay lên tay Phong, vẻ như muốn phản đối. Anh mỉm cười và nắm lấy nó, ngược lên nhìn cô.

– Nhưng rồi tôi nhận ra điều đó chẳng hề quan trọng. Xứng hay không, tôi vẫn không thể ngăn mình bị hút về phía em. Mẹ tôi bỏ tôi để đi theo một người đàn ông khác từ khi tôi còn rất nhỏ, và tôi trở nên căm ghét toàn bộ phụ nữ, nhưng lại chẳng thể căm ghét em. Em thật khác biệt, không chỉ là vẻ đẹp đến ngạt thở khiến tôi sững sờ mỗi khi nhìn em, mà còn vì vẻ đẹp tâm hồn em. Em mạnh mẽ theo cách riêng của mình, tình cảm theo cách riêng của mình, và đáng yêu theo cách riêng của mình. Tôi chưa bao giờ nghĩ cuộc sống của mình sẽ đảo lộn chỉ vì một cô gái, nhưng mọi lí lẽ của tôi đã sụp đổ ngay từ giây phút tôi gặp được em.

Bàn tay Băng run rẩy trong cái siết chặt của Phong. Cô muốn hét lên với anh rằng cô cũng có cảm giác như vậy khi gặp được anh, nhưng cô cô hết sức để kìm bản thân lại. Phong muốn cô lắng nghe, và cô sẽ làm vậy.

– Mấy lời sến sẩm này thật không giống tôi, nhưng mà để diễn tả cảm xúc của tôi dành cho em thì điều đó là cần thiết. Tôi chỉ muốn khẳng định rằng em có ý nghĩa với tôi như thế nào. Thời gian tôi biết em chưa lâu, nhưng đây là lần đầu tiên tôi cảm nhận được thứ tình cảm mãnh liệt đến như này, và tôi sẽ là một thằng ngu nếu cứ cố gắng phủ nhận nó.

– Không có một giây phút nào trôi qua trong ngày mà tôi lại không cảm ơn Chúa vì đã mang em vào cuộc sống của tôi. Em không cần đáp trả lại tình cảm của tôi, nhưng xin em, đừng bắt tôi rời khỏi em. Tôi cần em, và Chúa mới biết tôi muốn em nhiều đến thế nào. Thậm chí cái ý nghĩ cầu hôn em cũng đã từng lướt qua đầu tôi. Điền rõ thật.

Phong cười gượng gạo, vẫn chưa thể làm quen với những từ ngữ đang thoát ra từ tim mình. Các vì sao rơi vào mắt anh, chiếu thẳng vào Băng.

– Em là cô gái đầu tiên và cũng sẽ là cô gái cuối cùng tôi dành nhiều tình cảm đến thế này, tôi có thể đảm bảo như vậy. Tôi cần nghe giọng nói em mỗi ngày, cần ngắm khuôn mặt em mỗi giờ, cần cả mùi hương của em trong không khí tôi thở mỗi phút. Tôi không thể tưởng tượng được mình sẽ trở nên thế nào nếu em bỏ tôi đi, và ý nghĩ đó luôn là sự tra tấn kinh khủng nhất. Tôi. .

Băng đặt một ngón tay lên môi Phong, khiến anh dừng lại. Ánh nhìn mê đắm của anh khiến cô phải cắn chặt môi để khỏi nấc lên.

– Anh không cần nói nữa. Anh yêu em, em biết điều đó.

Phong cười hiền, hôn nhẹ lên ngón tay Băng. Anh thì thầm

– Hôn bất cứ thứ gì trên đời.

Tim Băng như vỡ oà. Đây là thời khắc thích hợp nhất. Nếu không nói ra bây giờ, cô sẽ chẳng bao giờ nói được cả. Băng khó nhọc cất tiếng:

– Anh yêu em. . . Và em cũng yêu anh.

Thời khắc ấy, một thứ gì đó trong Băng đã bật tung như sợi dây thun. Cô biết mình không thể giấu điều này thêm nữa, và cũng chẳng thể nào phủ nhận thêm nữa. Cô sẽ chẳng bao giờ có thể tìm được một nụ hôn nào gây cho cô nhiều cảm xúc như nụ hôn của chàng trai này, cũng sẽ chẳng tìm được một gương mặt, một vòng tay, một giọng nói nào có thể khiến cô mê đắm đến vậy.

Cô từng căm ghét tình yêu, đúng thế. Nhưng nếu đó là tình yêu với Phong, với người con trai đã làm đảo lộn cuộc sống của cô, người đã bao lần liều mạng bảo vệ cô, thì cô nghĩ mình có thể thử. Trái tim lạnh băng của cô đã tan chảy vì anh từ lâu, nhưng cô quá hèn nhát để thừa nhận điều đó.

Phong hoàn toàn sững sờ. Anh tròn tròn mắt nhìn Băng như thể vừa bị cô ném vào người một quả bom nguyên tử. Đó là một biểu cảm hiếm hoi ở anh mà Băng rất có thể sẽ thích thú, nhưng cô còn quá bận lảng tránh ánh mắt anh và giữ cho má mình không đỏ thêm.

– Tôi không nghe nhầm. . . phải không? Em vừa nói là. . . em yêu tôi?!

Băng gạt nhẹ đầu khẳng định, hai tay xoắn xuýt vào nhau đặt trên đùi. Trước khi cô kịp nhận ra thì Phong đã lao khỏi ghế – mạnh đến mức khiến nó đổ kèn, và kéo cô vào một nụ hôn cuồng nhiệt. Anh rút cạn hơi thở của cô, đẩy lưỡi vào trong khoang miệng cô, ẩm ướt và đầy đòi hỏi.

Băng mềm nhũn người, mí mắt khép lại. Nếu không nhờ tay Phong đỡ trên hông thì có lẽ cô đã ngã nhào. Tâm trí cô thoáng qua một ý nghĩ điên rồ rằng cô sẽ nói yêu anh mỗi ngày, chỉ để anh hôn cô mãnh liệt như bây giờ.

Phong khó khăn buông Băng ra. Anh vẫn ôm cô cực kì chặt như đang ôm một kho báu vô giá, đầu gục vào vai cô. Giọng anh trở nên khác lạ so với bình thường, chứa đựng niềm hạnh phúc quá to lớn mà anh đang cố kiểm soát. Băng thích cái cách cô ảnh hưởng lên anh. Thật sự thích.

– Băng, em có thể nói lại điều đó được không?

Băng mím nhẹ môi, má hồng lên.

– Em yêu anh.

Phong cố ngăn mình cười toe toét như một đứa trẻ. Cô đã nói yêu anh. Người con gái anh yêu đã nói yêu anh. Vì Chúa, anh đã rất nhiều lần tự dẫn vật mình với cái suy nghĩ rằng Băng sẽ yêu một ai đó khác – không phải anh, trong tương lai. Phong sẽ phải lựa chọn – chúc phúc cho cô, hoặc khiến cho tên khốn kia biến mất. Nhưng giờ thì anh lại chính là tên khốn đó.

Người Phong run lên bần bật vì vui sướng. Anh khao khát được hét lên với cả thế giới rằng Băng là của anh. Chính thức, và mãi mãi là của anh. Anh muốn ôm cô thật chặt và hôn cô thật say đắm. Anh muốn bế cô lên, đưa cô vào giường và làm đủ thứ chuyện với cô. Anh muốn trượt lười mình khắp cơ thể kiều diễm của cô, và yêu cô thật nhiều cho đến khi cô phải rên rỉ tên anh như một lời cầu nguyện. Nhưng anh sẽ phải kìm nó lại, vì anh biết Băng sẽ sợ. Chúa ơi, anh yêu cô biết chừng nào.

– Tôi có một món quà tặng em

Buông Băng ra với vẻ luyến tiếc, Phong lấy một hộp trang sức thuận dài được bọc trong vải ni xanh dương đậm từ trong túi quần. Anh đặt nó vào tay Băng, muốn cô tự mình mở nó.

Bên trong hộp là chiếc vòng cổ lộng lẫy nhất Băng từng thấy. Dây vòng được làm bằng bạc, mảnh mai và diễm lệ. Mặt vòng tái hiện hình ảnh mặt trăng khuyết, làm hoàn toàn từ đá Sapphire có viền bạc bên ngoài. Đặc biệt, ở mặt trong của trăng có nét khắc uốn lượn dòng chữ: “My angel ∞”

Bàn tay Băng run rẩy khi nâng niu chiếc vòng. Phong quan sát phản ứng của cô rồi từ tốn giải thích ý nghĩa của món quà.

– Phần đá Sapphire là để tượng trưng cho biển cả. Mặt trăng có thể rất lạnh lùng và khó đoán, giống như em vậy, nhưng khi ở cạnh biển, nó lại nhạy cảm vô cùng. Chỉ một gợn sóng nhỏ cũng đã làm nó run lên. Em có thể là cô gái khó hiểu và đáng ghét nhất thế giới, nhưng tôi sẽ không bao giờ rời bỏ em. Tôi sẽ luôn ôm em vào lòng và làm em phải rung động, giống như cách biển cả luôn ôm trọn mặt trăng vậy. Em chính là thiên thần mà Chúa đã ban

cho tôi.

Phong ngập ngừng.

– Tôi đã đặt làm riêng cái này, không biết em có thích không. Đáng nhẽ tôi phải nói dài hơn, nhưng lời tỏ tình của em đã khiến tôi quên gần hết rồi.

Băng im lặng, mắt nhìn chăm chăm chiếc vòng. Nó đẹp và hoàn hảo đến khó tin. Cô có đang mơ không? Nhờ tất cả những thứ này đều do cô tưởng tượng ra? Ôi, làm ơn, việc này hãy là sự thực. Hãy nói rằng cô đã yêu đúng người đi. Băng thầm cảm ơn Chúa một nghìn lần trong lòng vì đã mang đến cho cô một chàng trai tuyệt vời đến thế này.

Mãi không thấy Băng nói tiếng nào, Phong bắt đầu trở nên lo lắng. Mồ hôi túa ra trên trán anh dù gió đêm vẫn đang thổi mạnh. Anh thì thầm.

– Nói gì đó đi, xin em.

Băng bừng tỉnh khỏi cơn mê, nhận ra mình đã im lặng quá lâu. Cô khó nhọc tìm từ ngữ.

– Em...

– Em không thích nó à? Tôi có thể đặt làm một chiếc khác, chỉ cần em nói một tiếng thôi.

Băng lắc mạnh đầu, cố moi tiếng nói của mình ra khỏi miệng. Anh đang khiến cô xúc động đến ngạt thở. Giọng cô vỡ ra thành ngàn mảnh:

– Không. Em rất thích. Nó... thật hoàn hảo.

Phong thở hắt ra nhẹ nhõm. Anh lấy chiếc vòng từ tay Băng rồi đi ra sau lưng cô.

– Để tôi đeo giúp em.

Chiếc vòng nhanh chóng yên vị trên cổ Băng, và không thể vừa vặn hơn. Phong lùi ra xa một chút để ngắm nhìn cô gái của mình. Anh mỉm cười mãn nguyện.

– Hẹn với em lắm.

Băng đột ngột nhún chân lên và hôn chụt vào môi Phong. Má cô hơi đỏ sau hành động đó, nhưng mắt thì dạt dào hạnh phúc. Cô nghiêng đầu, môi nở một nụ cười nhẹ tênh.

– Cảm ơn anh.

Thời gian như dừng lại. Phong đứng sững, không một giây nào rời mắt khỏi người con gái anh yêu. Cô vừa cười. Chúa chứng giám, người con gái anh yêu vừa thực sự nở một nụ cười. 12 năm sống trong sự cô đơn buồn bã, 12 năm trốn tránh tình yêu, 12 năm với duy nhất một biểu cảm trên gương mặt, và giờ thì cô đứng đó, dưới ánh trăng, nở một nụ cười mà chỉ có chốn Thiên Đường mới có thể tạo ra.

Tình yêu đôi lúc thật khôn nạn.

– Phong? – Băng khẽ gọi.

Anh bừng tỉnh. Quá nhiều thứ đến cùng một lúc: lời tỏ tình của cô, cái hôn trộm tình nghịch của cô, nụ cười của cô, tất cả khiến đầu óc Phong rối tung lên như cuộn len rơi vào tay mèo. Anh cúi mặt xuống, tự hỏi không biết mình nên phản ứng thế nào cho phải. Tim anh nện thình thịch trong lồng ngực.

– Tôi không sao. À, ý tôi là có sao. Lạy Chúa, nụ cười của em khiến tôi ngạt thở. Không! Không phải theo nghĩa tiêu cực, ý tôi là... em cười rất đẹp. Tôi đang nói gì thế này?! Ý tôi là...

Băng không phản ứng gì cả. Cô chậm chậm tiến lại gần Phong và đặt một tay lên má anh. Tiếng nói ngừng bật. Anh ngược lên nhìn cô vẻ khó hiểu, nhưng biểu cảm trên gương mặt cô đã trở nên khó dò như trước. Cô vuốt ve từng đường nét trên gương mặt anh, từ gò má, vàng trán, mũi, môi, và cằm. Tay cô đi đến đâu, làn da Phong nổi lửa đến đó. Cảm thấy tim mình đã ổn định trở lại, anh nhắm nghiền mắt, khẽ thì thầm.

– Em đang làm tôi hồi hận vì đã không làm đến cùng buổi tối hôm đó đấy, em biết chứ?

Phong cố nhắc nhở Băng về cái đêm mà hai người suýt làm tình, cầu mong những ý nghĩ về nó sẽ khiến cô tự động dừng lại. Một mặt, anh muốn khoảnh khắc này kéo dài vĩnh viễn. Mặt còn lại, anh sợ mình sẽ không kìm chế được bản thân.

Đáng tiếc là Băng hầu như không nghe thấy Phong nói gì. Mất mơ màng, cô lướt tay xuống cổ Phong, trượt dọc theo đường gồ lên của xương. Đây là người đã lấy lại nụ cười cho cô. Và cô yêu anh. Tại sao thế gian lại tồn tại một người tuyệt mỹ như thế? Tại sao cô lại gặp anh ở thời điểm này, mà lại không phải khi cô lên 5 tuổi và rơi vào tuyệt vọng? Nếu cô gặp được anh sớm hơn thì mọi chuyện đã tốt hơn nhiều. Phải, nếu cô gặp anh sớm hơn...

Phong găm giữ trong cổ họng, quyết định phóng thích cơn thú trong mình. Hai tay nắm lấy đùi Băng, anh bế xốc cô lên, để chân cô kẹp chặt quanh hông mình. Môi anh nghiền vào môi cô trong sự cuồng dã, phần đùi trong của cô bị bóp mạnh như một sự trừng phạt. Băng hơi bất ngờ, nhưng cô chẳng có ý định chống cự. Cô luôn tay vào trong mái tóc đen bóng bèn, và đáp lại nụ hôn của anh.

Dục vọng thiêu đốt từng tế bào trong cơ thể Phong. Trước khi hoàn toàn mất kiểm soát, anh buông tha cho môi cô, thì thầm trong hơi thở hỗn hển.

– Có lẽ chúng ta nên vào trong.

Băng gập đầu, và môi Phong lại ở trên môi cô. Ôm chặt thiên thần của mình trong tay, anh bế cô về villa, hướng đến phòng ngủ.

End chap 40.

A.N:

Mình biết cái chap này nó sến rồi, vậy nên dừng ngay lại nếu các bạn định cần nhàn (Và khi mình nói cần nhàn, Rukito, chắc cô cũng hiểu tôi đang ám chỉ cô chứ hả?) Trong trường hợp này thì như vậy là cần thiết đó....

Mình xin lỗi vì đã lỡ hẹn 2 tuần/chap, nhưng giờ thì chap mới đây rồi, và nó hơn 4600 chữ đó, hơi bị dài đó

Btw có bạn nào hiểu được tường tận mấy cái đồ thị của phương trình bậc hai chứa dấu giá trị tuyệt đối (thuộc chg trình lớp 10 ý), thì làm ơn, lên tiếng đi và giảng cho mình cái.

Love u all,

Lucifer.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: The Last Night (2)

Warning: Ngôn ngữ 18+. Một khi đã quyết định đọc, mình mong các bạn không phàn nàn về cách lựa chọn từ và nội dung của mình. Luci ko có thói quen sử dụng những từ hoa mỹ trong cảnh giường chiếu đâu. :><

Read at your own risk.

_____***_____

Bản năng không cho phép Phong chờ đến khi bước vào phòng ngủ.

Vừa vào đến biệt thự, anh đã ấn Băng vào tường và hôn cô ngấu nghiến. Lưỡi anh nhanh chóng tìm thấy lưỡi cô, quấn quít và đầy mê mẩn. Anh tận hưởng từng giây từng phút của nụ hôn, tham lam uống lấy vị ngọt của Băng. Mỗi cô có vị của tất cả những thứ ngọt ngào nhất thế giới, và Phong biết sẽ có ngày anh phải vào trại cai nghiện vì nó, ngay cả khi anh không có hứng thú với đồ ngọt. Anh thưởng thức lần mỗi gọi tình ấy một cách nửa chậm rãi nửa mê đắm, cảm nhận vòng tay mảnh khảnh của Băng ôm chặt cổ anh đầy đòi hỏi. Cô run lên mỗi khi cơ thể hai người cọ xát, làn tóc bồng bềnh phủ cả hai trong hương lavender dịu dịu. Anh yêu cái thực tế là cơ thể cô vừa vặn một cách hoàn hảo với anh, và cô luôn có mùi thật tuyệt.

Bằng cách nào đó, chân Băng đã kẹp quanh hông Phong trước khi anh kịp nhận ra. Cô ưỡn lưng, đẩy cơ thể mình áp sát hơn vào anh, lớp váy mỏng manh chẳng thể che giấu nổi đường gồ lên của cặp ngực gợi cảm. Phong rên rỉ trong nỗ lực kiểm soát bản thân. Cô gái hư hỏng.

Không thể thỏa mãn với những nụ hôn, bàn tay anh lần xuống dưới và vuốt ve mông Băng. Cô cảm thấy trời đất quay cuồng. Từng đụn chạm của anh như bắn một tia sét qua cơ thể cô, khiến cô chói với trong biển khát khao. Nụ hôn của anh kéo tuột lý trí khỏi thân thể cô, cả hơi thở anh, lẫn những lần anh gọi tên cô bằng giọng nói trầm khàn đầy ham muốn... Tất cả đều đốt cháy làn da cô, đốt cháy cô. Chúa ơi, cô yêu anh đến chừng nào. Cô muốn anh, nghiện anh, khao khát được thuộc về anh. Phong đột ngột luồn tay vào trong váy cô, kéo cô vút sang một thế giới khác. Anh âu yếm mông cô bằng những ngón tay dịu dàng mà khéo léo của mình, treu chọc cô qua lớp quần lót mỏng dính. Băng thở gấp.

Sau khi đảm bảo là môi Băng sẽ sưng lên vài ngày do bị gầy vò quá nhiều, Phong di chuyển môi mình xuống thấp hơn. Anh hôn quai hàm cô, nhắm nháp cái cổ duyên dáng của cô. Băng ngửa đầu sang một bên để anh làm công việc đó dễ dàng hơn, thỉnh thoảng phát ra những tiếng rên thỏa mãn như một nàng mèo nhỏ trong vòng tay anh. Phong để lại những dấu vết tình yêu đỏ chói trên hành trình khám phá cơ thể cô, chậm chạp một cách có chủ ý. Con báo trong anh đang đói mỗi ở một mức độ đáng báo động, và nó đã thể hiện điều đó khá rõ ràng qua thân dưới anh. Băng hẳn đã cảm nhận được Phong đang ham muốn cô như thế nào, nhưng cô chỉ luồn tay xuống và ôm lấy anh, má áp vào vai anh. Điều đó vô tình khiến một bên dây váy cô tuột xuống, để lộ bờ vai thanh mảnh và trần trụi đầy mời gọi. Phong để ý thấy điều đó, và mất anh sầm lại. Anh nghiêng môi mình vào môi cô.

Tâm trí Phong trôi nổi giữa hiện tại và quá khứ, giữa không gian và thời gian. Anh muốn được vuốt ve từng phân một của làn da cô, muốn hôn lên từng góc ngách cơ thể cô, muốn cô thuộc về anh, hoàn toàn và mãi mãi. Nhưng anh sợ. Sợ sẽ làm đau cô, sợ cô sẽ cảm thấy không đủ. Phong nhớ đến khoảnh khắc Băng nói yêu anh, và tìm anh run lên vì hạnh phúc. Liệu cô có hiểu, anh yêu cô nhiều đến thế nào? Cô có hiểu, cô đã luôn là một ngoại lệ của mọi nguyên tắc của anh bao năm qua? Chỉ với một câu nói "em yêu anh", người con gái này đã làm anh mất kiểm soát. Người con gái duy nhất có thể.

Nhận ra Phong đang không tập trung, Băng bắt chọt cằm nhẹ môi anh trong vô thức. Không dừng lại ở đó, tay cô lần lên hàng nút áo của chiếc sơ mi anh đang mặc và hồi hả cời bỏ thứ đang che phủ cơ thể anh. Phong rên rỉ, đồng thờ vứt chiếc sơ mi xuống đất. Thiên thần, đừng trách tôi nếu sáng mai em không thể bước ra khỏi giường, em đã khiến tôi mất trí rồi.

Vẫn hôn đắm đuối, anh xốc Băng lên và bế cô vào phòng khách. Anh nhẹ nhàng đặt cô ngồi xuống mặt ghế sofa mềm mại rồi luồn tay ra sau lưng vấy tìm kiếm dây khóa. Chậm rãi một cách có chủ ý, anh kéo chiếc phéc mơ tuya xuống. Băng bật ra một tiếng rên, đủ kêu gọi để khiến mọi thành đàn ông mất hết lý trí. Mắt khẽ nhắm lại, Phong đẩy cô nằm hẳn xuống.

Anh chống tay ở hai bên đầu Băng, say mê ngắm nhìn người con gái dưới thân mình, muốn khắc ghi từng phân một của cô trong tâm trí anh. Đôi mắt cô mơ màng như phủ sương khói, lấp lánh những khát khao. Khuôn mặt cô đỏ ửng trước cái nhìn đắm đuối của anh, nhưng Băng vẫn không hề tránh đi, chỉ khẽ mím môi thật nhẹ. Anh gầm gừ khe khẽ, một lần nữa chiếm lấy làn môi quá đỗi gọi cảm đó. Tay anh vuốt ve phần xương quai xanh của cô rồi trượt dần về phía ngực váy, chậm chậm kéo nó xuống. Băng cứng người lại.

"Thả lỏng nào, em yêu." Phong thì thầm. Từ môi, anh chuyển lên vuốt ve tai Băng bằng lưỡi mình, khiến cô run lên vì ham muốn. Anh thì thầm:

"Gọi tên tôi, Băng."

"Phong, Phong..." Băng rên rỉ tên anh, âm thanh trong trẻo tựa tiếng gọi từ thiên đường.

Có Chúa mới biết Phong phải kiềm chế đến thế nào để không chiếm lấy cô ngay lúc đó. Anh cắn nhẹ tai cô nàng, hài lòng.

"Ngaoan. Nhớ kĩ, em đang làm chuyện này với tôi chứ không phải bất kì tên nào khác." – Anh gầm gừ, tay lần lên ngực cô.

Băng thở gấp khi váy bị kéo xuống gần bụng. Cô đang mặc một chiếc áo lót ren trắng đơn giản, và cô có chút hối hận khi đã không chọn một bộ đồ lót gợi cảm hơn. Thế nhưng, Phong vẫn nhìn cô đầy tôn thờ như thể cô là vật thể đẹp nhất anh từng thấy. Dù những bộ đồ kiểu G-string hoặc xuyên thấu sẽ là một lựa chọn không tồi, nhưng anh sẽ không vì thế mà không bị kích thích bởi cô. Chúa nhân từ, ngay cả khi Băng có quần mình trong hàng chục chiếc áo lông to sụ đi chăng nữa thì cô vẫn là cô gái duy nhất anh khát khao.

"Em đẹp quá." Phong thì thầm, lấp đầy mắt anh bằng những hình ảnh của cô. Ngắm nhìn Băng như thế này thật khiến anh cảm thấy tội nghiệp cho tất cả những phụ nữ trên thế giới. Chúa thật quá không công bằng với họ khi tạo ra cô trên cõi đời này. Tại sao anh có thể may mắn đến thế?!

Băng đỏ mặt, người tựa quỵ vì bối rối khi bắt gặp ánh mắt đầy say đắm của anh.

"Phong..."

Dứt mình khỏi cơn mê, anh dịu dàng đặt một nụ hôn lên cổ Băng.

"Gì thế, em yêu?"

"Em yêu anh."

Chỉ cần có vậy, Phong đã quyết định anh sẽ dành cả cuộc đời còn lại để ở bên cô. Trái tim anh đập từng hồi kiên định trong lồng ngực, bơm thứ tình yêu nóng bỏng vào máu anh. Cô là tất cả những gì anh cần, tất cả những gì anh còn thiếu. Cô là một nửa của anh, và anh đã phải tự kìm chế mình để không cầu hôn cô ngay lúc đó. Phong biết cô còn quá trẻ, quá ngây thơ để nghĩ đến những chuyện trọng đại như hôn nhân, nhưng quý tha ma bất, còn lâu anh mới để cô rời khỏi vòng tay anh. Chẳng nào anh còn chưa sở hữu cô thì những chàng trai sẽ còn lượn lờ quanh cô, tán tỉnh cô, và ý nghĩ đó khiến máu anh sôi lên.

"Em muốn tôi nói yêu em thêm bao lần nữa đây? Trừ khi em tìm được thằng nào khác hơn tôi mọi mặt, còn không thì em chỉ có thể thuộc về một mình tôi mà thôi." – Phong gầm gừ.

Dứt lời, anh vứt chiếc váy trắng của Băng ra một bên, mắt nhắm lại khi nhìn cô trong bộ đồ lót đơn giản. Cô là cô gái với khuôn mặt của thiên thần và một thân hình của ác quỷ. Anh phủ cơ thể nhỏ nhắn của cô dưới cơ thể anh, chậm rãi cúi xuống để hôn lên từng tấc da cô, nuốt lấy hương vị của cô. Tay anh chu du khắp cơ thể Băng, lướt qua những đường cong hoàn hảo của tạo hóa. Tóc cô xỏa tung như một đám mây bông bồng bênh, che phủ khuôn mặt kiều diễm tựa thiên thần. Lồng ngực cô phập phồng theo từng nhịp thở gấp gáp, nét tròn trịa của bầu ngực theo đó thoát ẩn thoát hiện, mê hoặc thị giác anh. Nén một tiếng chữi thè trong cổ họng, anh hôn Băng say đắm rồi vùi mặt mình vào khe ngực cô, tay nhẹ nhàng nắn bóp hai bên. Băng nhắm tịt mắt lại, môi cắn chặt.

"Thiên thần?"

"Ừm..."

"Đừng cắn môi nữa. Tôi muốn nghe em rên lên."

Băng đỏ mặt, ngoan cố cắn chặt môi. Không để cô nàng chống đối, Phong bắt chợt cắn mạnh vào vùng da nhạy cảm giữa hai bầu ngực cô. Băng lập tức ưỡn lưng, "A" lên một tiếng. Phong cười nhẹ, ném cho người con gái dưới thân mình ánh nhìn ranh mãnh.

"Em có biết em gọi tình đến thế nào khi rên rỉ như vậy không?"

"Anh thật đáng ghét!" Băng nghĩ, mặt đỏ bừng vì xấu hổ. Mất vài giây cân nhắc, cô quyết định ngồi bật dậy và nghiêng môi mình vào môi anh, khiến Phong hoàn toàn bất ngờ bởi sự táo bạo lạ lẫm. Cô cắn nhẹ rồi mút mạnh môi anh, mời gọi anh đáp lại. Tay cô vuốt ve lồng ngực nóng bừng của anh, hai đầu ngón tay cô tình lướt qua đầu ngực anh đầy khêu khích rồi trượt xuống vùng bụng, âu yếm những cơ bắp hoàn hảo của người đàn ông cô yêu. Phong thờ dốc, lập tức giành lại quyền chủ động và đẩy Băng nằm lại xuống ghế. Anh trượt môi mình từ cổ cô xuống dưới xương quai xanh rồi ngừng lại nơi bầu ngực. Lưỡi anh treu đùa với phần núm vú căng cứng của Băng qua lớp áo lót mỏng, khiến cô thở gấp gấp, tay siết lấy tấm chăn trên sô-pha.

Thật chậm rãi, tay anh lần xuống vùng bí mật giữa hai chân Băng. Cô lập tức phản ứng lại, cố đẩy tay anh ra nhưng vô dụng.

"Đừng...! Chỗ đó....."

Phong hôn Băng thật sâu để làm cô bình tĩnh, tay tiếp tục vuốt ve công thiên đường. Đây là lần đầu tiên của anh và cô, anh muốn nó phải thật hoàn hảo. Dù Phong đã cương cứng đến gần như không thể chịu nổi, anh cần Băng phải tự nguyện dâng hiến tâm hồn và thể xác cô cho anh. Thật chậm rãi, Phong vuốt ve vùng kín của cô qua lớp vải mỏng, ngón tay nhanh chóng tìm được khe vực bí ẩn giữa hai cánh hoa. Cảm nhận được sự ẩm ướt của Băng, anh rên rỉ.

"Chúa ơi, em sẵn sàng lắm rồi."

Băng đỏ mặt, móng tay bầu sâu hơn vào da thịt Phong. Cô thì thầm:

"Đừng nói vậy..."

Anh hôn Băng thật sâu và thật dài, rồi chuyển sang mút mạnh núm vú của cô. Cô ấy đáng yêu như vậy, sao anh có thể cưỡng nổi chứ?

Phong tiếp tục hôn Băng cho đến khi cô thật sự thả lỏng. Dịu dàng, anh luồn tay vào trong quần lót cô và lần này, Băng không còn phản đối nữa.

"RENG RENG RENG!!!" – Tiếng chuông điện thoại đột ngột kêu văng lên, vào một thời điểm không hề, không hề tốt chút nào.

"Mẹ kiếp!" – Phong nguyên rùa, đoạn đứng bật dậy. Băng cũng vội vàng ngồi thẳng lên và vớ lấy tấm chăn mỏng trên ghế che đi cơ thể, mặt đỏ bừng vì xấu hổ. Anh đã quên mất mình và Băng đang ở phòng khách, nơi chính mình chiếc điện thoại trả lời tự động. Nhưng đã gần 9 rưỡi rồi, tên khốn nào lại cả gan gọi điện vào giờ này cơ chứ?! Đặt một nụ hôn đầy quyền uy lên cổ Băng, Phong đi ra nghe điện thoại, thầm nhủ sẽ phan thấy người ở đầu dây bên kia trong tương lai. Đây nên là chuyện cực kì, cực kì quan trọng.

"Alo?" Phong cau kinh.

"Phong à? Là tôi, Alex đây." – Nhận ra vẻ khó chịu trong giọng nói của anh, cô nàng tóc vàng hơi chột dạ. Cô đã làm gì sai ư?

Khốn thật, anh không thể phan thấy cô gái này được, Phong thầm nghĩ. Băng sẽ không thèm nhìn mặt anh nếu anh dám làm thế.

"Có việc gì không?" Giọng anh trở nên bình tĩnh hơn, khiến Alex thờ phào ở đầu dây bên kia.

Vòng vo không phải tính cách của Alex, nên cô vào thẳng vấn đề. "Tôi biết anh và Angeline đang có một buổi tối riêng tư và lãng mạn, và tôi xin lỗi nếu như tôi làm phiền hai người, nhưng vì vẫn còn sớm, nên..." – Cô kéo dài giọng, rõ ràng là bối rối khi phải nói tiếp.

"Chuyện gì, Alex?" – Phong nhủ mảy.

Alex thờ dài. "Phong, hai người có định làm chuyện đó tối nay không?"

Chúng tôi đã đang làm rồi, cảm ơn cô đã quan tâm

"Tôi không biết. Tại sao?"

"Anh có chuẩn bị chứ?"

"Chuẩn bị?"

"Anh biết đấy..... Bao cao su?"

Phong mờ to mắt. Khốn kiếp, anh đã không hề nghĩ về chuyện đó!

Không thấy Phong trả lời, Alex tiếp tục: "Tôi đã định chuẩn bị cho hai người, nhưng Chris đã khiến tôi phát điên lên với những cuộc gọi vừa anh ta. Mới chỉ có gần 10h nên tôi định nhắc anh luôn. Tôi biết đây không phải chuyện của tôi, nhưng..... Biện pháp bảo vệ trong tình dục rất quan trọng. Đó không phải chuyện có thể đùa hay bỏ qua. Anh biết mẹ tôi đấy, bà ta...." – Giọng Alex nghẹn lại.

Con giận dữ trong Phong dịu đi hơn nữa. Anh nhớ đến những câu chuyện của Alex về Flora Bouvier – người cô luôn chỉ gọi bằng tên, chứ không phải ‘mẹ’, cái cách bà ta quan hệ không giới hạn với hàng tá đàn ông mà chẳng hề bận tâm đến chuyện yêu cầu họ đeo bao cao su, và Alex là hậu quả của một lần như thế. Thậm chí đến tận bây giờ Flora vẫn không ngừng dẫn đàn ông về nhà và khiến cuộc sống của Alex không khác gì địa ngục. Anh hiểu sự lo lắng của cô, và anh không thể trách cô vì đã xen vào buổi tối của anh.

“Anh biết đấy, Băng yêu anh, nhưng cô ấy còn quá trẻ. Tôi rất vui nếu hai người đã tiến triển đến mức đó, thực sự đấy. Mặc dù tôi biết anh có thể đã chuẩn bị, và tôi thật ngu ngốc khi nghĩ rằng anh sẽ không cẩn thận, nhưng...” – Giọng Alex vỡ tan ra thành từng mảnh vụn khi quá khứ chọc thủng cô. – “Đừng để cô ấy trở nên giống mẹ tôi, nhé?”

Phong nhẹ nhàng: “Tôi hứa.” Anh tưởng tượng ra những giọt nước mắt lăn dài trên má Alex ở đầu dây bên kia, và anh không thể nào giận cô được nữa. Alex là một cô gái mạnh mẽ, và để khiến cô phải nhỏ lệ – đó phải là những ký ức vô cùng kinh khủng và đau đớn.

Alex cười với Phong qua điện thoại, nhưng nó giống tiếng nức nở hơn là cười. Cô lắp bắp câu tạm biệt rồi cúp máy. Phong đặt điện thoại xuống bàn, nghe lý trí anh chửi rủa sau khoảng thời gian vắng bóng.

Tại sao anh có thể ngu ngốc đến thế? Anh đã nghĩ cái chết tiệt gì, làm tình với Băng trong khi không có biện pháp bảo vệ nào sao? Khốn kiếp, sẽ thế nào nếu cô mang thai? Anh sẽ hơn cả hạnh phúc nếu cô nuôi lớn đứa con của anh, nhưng chắc như quỷ là những người khác sẽ không cảm thấy như thế. Cha cô, các chị em gái của cô, họ sẽ phản ứng thế nào?! Này, em gái tớ đi du lịch một tuần với chàng trai nó yêu và trở về với cái bụng bầu khi mới 16 tuổi! Anh có thể ra cửa hàng tiện lợi mua một đồng cái thứ Alex gọi là “biện pháp bảo vệ” kia về, nhưng anh sẽ không làm thế. Anh yêu cô và cô cũng yêu anh, làm tình là chuyện kiểu gì cũng sẽ xảy ra, vậy thì có sao đâu nếu anh chờ thêm vài năm nữa?! Cô còn trẻ, còn bông bột, và anh không muốn một ngày nào đó cô hối hận vì đã làm tình với anh. Anh ham muốn cô đến phát điên, nhưng không bao giờ, không bao giờ anh chịu mạo hiểm cuộc sống của cô. Phải, anh sẽ chờ cho đến khi cô hoàn toàn sẵn sàng, gia đình cô hoàn toàn ủng hộ, chưa kể còn ba anh nữa.

Thông suốt, anh tiến lại gần Băng và ngồi xuống cạnh cô. Có lẽ không bị phân tâm bởi tình trạng bán khóa thân của cô, anh cất tiếng:

“Băng...”

“Nếu anh muốn chúng ta dừng lại, em hiểu.”

Phong ngạc nhiên ngước lên:

“Tại sao em lại nghĩ vậy?”

Băng đỏ mặt. Cô phải nói thế nào, rằng đôi mắt của anh đã tố cáo tất cả? Bộ dạng không chắc chắn của anh sau khi nghe điện thoại cũng là một bằng chứng khá rõ ràng.

“Em biết anh muốn chờ.”

Phong khẽ thở dài, cầm lấy tay Băng về chân thành.

“Băng, tôi xin lỗi, tôi...”

Băng đặt ngón trỏ lên môi anh.

“Anh không cần giải thích. Em hiểu. Nhưng chỉ 2 năm thôi nhé? 18 tuổi, không hơn.”

Mặc dù không thể phủ nhận là cô có chút thất vọng khi anh không tiếp tục việc anh đang làm, nhưng Băng có thể đoán được lý do anh quyết định như vậy. Anh đã làm rất nhiều thứ cho cô: đem khả năng giao tiếp trở lại với cô, mở cửa những cảm xúc của cô, và chấp nhận chờ đợi là điều tốt nhất Băng có thể làm lúc này.

Mắt Băng trượt dài trên cơ thể Phong. Lạy các thánh thần, đầu tóc anh đang rối tung lên và mồ hôi thì bám trên bụng anh thành một lớp mỏng, nhưng Phong vẫn toát ra vẻ nam tính đến chói lòa của một vị thần Hi Lạp. Anh vẫn đang mặc jeans, và túp lều không-hề-nhỏ ở đằng quần anh đã chứng tỏ chuyện này cũng vô cùng khó khăn với anh. Cô biết anh yêu cô, và anh hẳn phải có lý do riêng để đưa ra quyết định đó.

Phong siết chặt tay Băng và kéo cô vào lòng mình. Gối đầu trên vai cô, anh thì thầm khe khẽ:

“2 năm. Tôi hứa với em”

Băng cười nhẹ, vòng tay ôm lại Phong. – “Em yêu anh.”

“Anh cũng yêu em. Chưa oi, anh yêu em đến phát điên.”

Anh ôm cô chặt hơn. Cả hai chẳng để tâm tí nào về tình trạng thiếu thốn quần áo của mình. Họ chỉ ngồi ôm nhau, người này dựa vào người kia, đắm mình trong hơi ấm của nhau và cùng nghe tiếng trái tim họ hòa làm một.

....

Một khoảng thời gian dài như thế kỉ trôi qua. Vẫn ôm chặt Băng, Phong lên tiếng.

“Anh muốn ôm em đi ngủ.”

Băng đỏ mặt. “Vâng.”

“Trong lúc em mặc áo phong của anh.”

Mặt Băng đỏ hơn. Thật may mắn là cô đang vui mặt vào vai anh, nên anh chẳng thể nào nhìn được cặp má như cà chua chín của cô.

“Vâng.”

“Em có mặc áo lót đi ngủ không, Băng?”

Có. Ồ, cô có.

“Ừm, không.”

“Vậy thì cởi thứ này ra nào.” – Tay anh lần lên cái móc nhỏ của áo lót trên lưng cô, âm mưu gỡ nó ra. Băng thất kinh, vội vã trốn khỏi vòng tay của Phong. Sự lạnh lẽo xâm chiếm cô ngay lập tức.

Phong nhún một bên mày. “Em sao vậy?”

Băng nuốt nước bọt. “Áo phong của anh trước.”

“Tại sao em muốn giấu mình khỏi anh?” – Giọng anh vang lên, rõ ràng là bị tổn thương.

Băng cúi gằm đầu. “Em... ngược.”

Phong thờ hất ra, đầu hàng. “Được, em thắng. Em sẽ mặc áo phong của anh trước, nhưng sau đó anh sẽ cởi thứ chết tiệt đó ra.”

Băng bối rối gật đầu, miệng cô khô khốc khi nghĩ đến việc mặc quần áo của Phong và ngủ trên giường của anh. Không áo lót.

Phong quay vào phòng mình và nhanh chóng đi ra với chiếc áo thun trắng đơn giản trên tay và đưa nó cho cô.

“Tụt quai áo của em xuống trước đi. Nó sẽ không dễ cởi khi em mặc áo phong vào đâu.”

Băng làm theo một cách máy móc, cảm thấy cơ thể mình nóng bừng lên trước cái nhìn chăm chăm của Phong. Anh rất biết cách đốt cháy một cô gái bằng đôi mắt đó, cô nghĩ.

Phong lại gần Băng sau khi cô đã mặc xong cái áo thun của anh. Ngả đầu trên vai cô, anh dùng ngón tay vẽ những vòng tròn nhỏ trên lưng cô, một hành động tưởng chừng vô hại nhưng có Chúa mới biết nó khuấy động Băng đến thế nào.

“Em luôn trông rất tuyệt trong màu trắng.” – Anh thì thầm.

Băng cảm thấy mãn nguyện lạ kì với lời nhận xét đó, và cô để hai tay anh luồn vào trong áo cô. Chạm rãi, anh lướt những đầu ngón tay như kim châm của mình dọc lưng cô và dừng lại ở đai áo lót. Việc cởi nó chỉ mất vài giây, nhưng Phong làm khoảnh khắc dài cả thế kỷ. Anh rải những nụ hôn ướt át lên cô, trong khi tay thì gỡ móc chiếc áo lót và tụt nó xuống. Cô thở gấp khi anh khum tay lại trên hai bầu ngực cô và xoa bóp chúng. Nắm vú cô săn cứng lên dưới những cái vuốt ve đầy gọi cảm của anh, và sự ẩm ướt giữa hai đùi cô thì không thể chối cãi được. Băng rên rỉ, hai tay yếu ớt chống lên ngực Phong. Đến bao giờ cô mới có thể quen được với sự đụng chạm của anh đây?

Phong thì thầm bên tai cô, giọng anh khàn khàn, chứng tỏ anh cũng đang ham muốn không kém gì cô.

“Em là của anh. Riêng anh.”

Băng run rẩy đáp lại, cơ thể mềm nhũn trong vòng tay anh: “Vâng. Luôn mãi.”

Phong tìm đến môi cô. Nụ hôn của anh dịu dàng và chậm rãi, như muốn truyền đi một lời hứa, một lời hẹn ước. Lưỡi họ tìm đến nhau trong sự đam mê đến điên dại, và anh chỉ buông cô ra khi cả hai đều không còn chút ô xi nào để thở. Sự cương cứng của anh thúc vào điểm ẩm ướt nối giữa hai chân cô, nhưng Băng không có chút khó chịu nào về việc đó cả.

“Hai năm thôi, em yêu. Hai năm. Đến lúc đó, anh sẽ yêu em mãnh liệt đến nỗi em không thể đi lại được trong vài ngày. Chuẩn bị đi.”

Một tia sét nhức cảm bắn xuyên qua Băng. Cô cảm thấy tội lỗi vì đã hối hận khi tự mình đặt ra thời hạn hai năm. Đáng lẽ một năm thôi là đủ.

Vẫn đang để tay ở trong áo Băng, Phong dùng móng vạch một đường thẳng kéo dài từ khe ngực cô xuống dưới bụng và ngừng lại dưới cặp quần lót 1 cm. Chạm chạm, khoan thai, và vô cùng trên người.

Được rồi, Băng rên rỉ trong lòng, vài tháng là nhiều nhất.

Từ khi nào mà cô trở nên hư hỏng thế này?

Phong cười khùng khục, dường như biết chính xác cô đang nghĩ gì. "Đi ngủ nào, em yêu."

Anh nhấc bổng cô lên như anh vẫn thường làm, mang cô vào phòng ngủ.

Phong trèo vào giường rồi để Băng nằm áp lưng vào ngực mình, tay anh vòng qua eo cô. Băng đỏ mặt khi bàn tay hư hỏng của anh không dừng lại ở đó mà cô tình lẩn lên ngực cô, kẹp chặt hạt đậu nhỏ nhắn đang gồ lên dưới lớp áo giữa ngón trỏ và ngón giữa. Hơi thở của anh phả vào mang tai cô đầy mờ ám.

"Ngủ ngon, em yêu."

Băng mất một lúc để điều chỉnh ham muốn cuộc xoáy trong mình, nhưng cảm giác ấm áp và được bảo vệ trong vòng tay Phong khiến cô nhanh chóng rơi vào giấc ngủ.

4h sáng.

"Reng reng reng!!!!"

Phong uể oải ngồi dậy và với lấy chiếc điện thoại, một tay vẫn ôm chặt eo Băng. Cô lúc này cũng đã mở mắt và quay lưng, vùi mặt vào ngực anh như một nàng mèo nũng nịu. Hành động đó thổi bay tất cả sự khó chịu của anh khi bị dựng dậy lúc... 4h sáng! Tên điên nào vậy?

"Alo?" – Phong gằn giọng.

Giọng Topaz gấp gáp vang lên ở đầu dây bên kia, đi kèm cùng tiếng gió rít gào trong buổi đêm.

"Phong, anh không được lên chuyến bay về nước vào sáng mai!! Xảy ra chuyện lớn rồi!!!"

End chap 41.

A/n:

I'm back bitchessssss!!!! Miss me much? ;)

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần, Thuộc Về Một Ác Quỷ* (Công Chúa Băng Và Hoàng Tử Máu Lạnh) được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.